

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 67-73

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

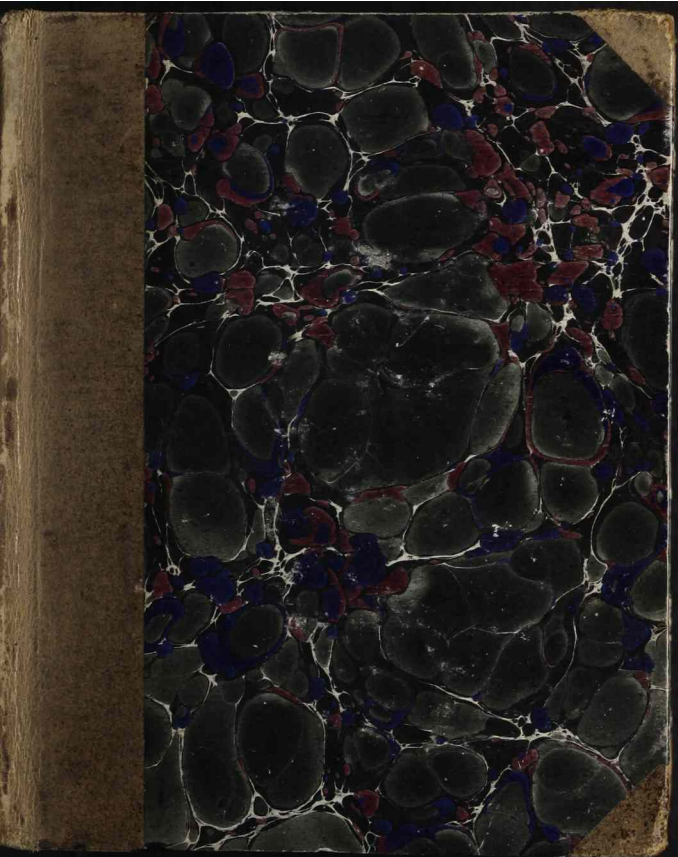
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

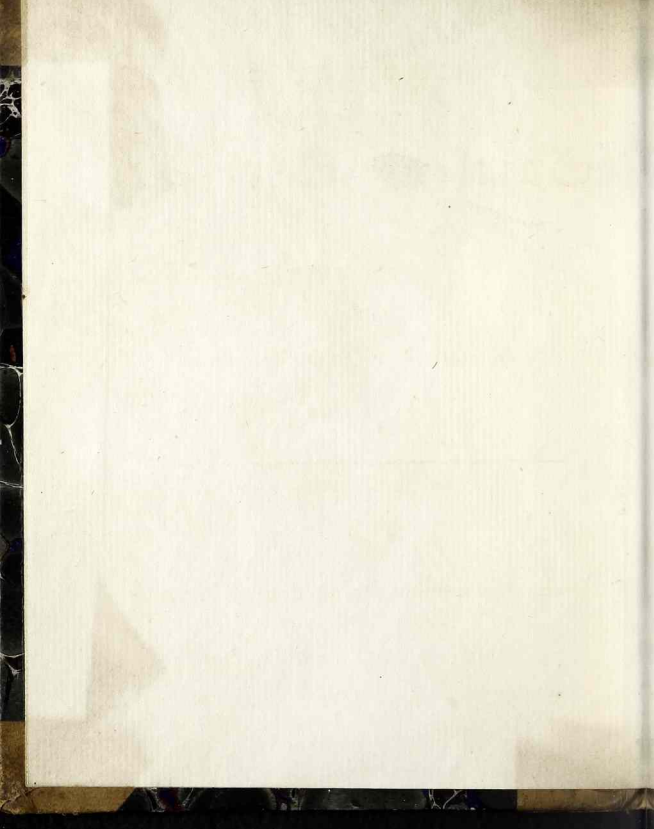

1 1 58 0 8 02060 8

+Rex

Cooper's
Samlede Skrifter

Oversatte fra Originalsproget.

Syv = til ni og tredsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos S. Lier.

1836.

U. T. 34003

Samling af Bøger

Forfatter af Originalen

Forfatter af Originalen

Mafruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Bøye.

Første Hefte.

København.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1836.

Forerindring til den danske Oversættelse.

For længere Tid siden havde Forlæggeren anmodet mig om, til den fuldstændige Samling af Coopers Romaner, han udgiver, at levere Oversættelser af „the Water-witch“ og „the red Rover“ ligesom jeg alt tidligere til denne Samling havde oversat „Lodsen.“ Langvarig Sygdom og endnu vedvarende Ubeqvemhed til Arbeid, der fordrer nogen vedholdende Stillesiddende, hindrede mig i at opfylde mit derom givne Løfte, og jeg har, da Udgivelsen af disse Coopers Bøger nu ikke længere kunde udsættes, maattet indskrænke mig til blot at besørge Fordansknngen af de

forekommende Sø-Termini. Dette er altsaa den eneste Deel, jeg har kunnet tage i disse Oversættelser, hvilke jeg isvrigt haaber ville vorde udforte med samme Omhu, som den, der af mig anvendtes paa hiint tidligere Arbeide. Det er ingenlunde for at ophøie mit eget Arbeid at jeg nævner den derpaa anvendte Flid, hvilken jeg holder for en Oversætters simple Pligt, skiondt jeg seer at mange af vore og vore Naboers, de Tydskes, Oversættere ere af heel modsat Mening. De troe at have opfyldt alle Pligter, saa vel mod andre, som mod sig selv, naar Oversættelsen i en Hast er færdig og Honoraret hurtig fortient.

Vore Oversættere, siger Lessing i et af „Brevene over den nyeste Literatur“, arbeide bestandig rast fra Haanden; hvad have de ikke alt oversat, og hvad ville de ikke fremdeles oversætte! — Af denne Uttring, skreven i Maret 1759, vil man alt see, at Klagen over det Uvæsen, der i vore Naboers, som i vor egen Literatur er drevet med Oversættelser, er temmelig gammel. Men den lød endog tidligere her hjemme fra en Mand, hvis Ord maatte have ikke mindre Bægt end Lessings. I Fortalen til sin Oversættelse af Herodians Historie (1ste Dpl. 1746) siger Holberg:

Hvis nogensteds er fornødent at gjøre Erindringer om Skrifteres Oversættelser, saa er det her i Norden, hvor enhver, som løseligen forstaaer tvende Sprog, bilder sig ind at kunne være en beqvem Oversætter, da det dog er et Arbeide, hvortil de anseeligste Mænd i Frankrig og Engeland begive sig ikke uden stælvende. Her i Norden er det hver Mand's Arbeide; thi vil man spørge enhver ung Scholar, om han drifter sig til at oversætte en Bog, vil han lee ad Spørgsmaalet, holdende det ganske unødvendigt, hvilket han dog ikke vilde gjøre, hvis han ret forestillede sig Arbeidets Banstelsighed, og hvis han eftertænkte, at blandt utallige Oversættere findes der ifkun saa, som have fornøiet Publico. Nogle paatage sig at oversætte Bøger, førend de ret forstaae Sprogene; de samme bør forbydes at skrive: Andre forstaae vel Sprogene, men iagttage ingen Regler ved Oversættelsen; disse behøve Underviisning. De Feil, som begaaes af de sidste, ere adskillige: Nogle binde sig saa stærk til Originalerne, at Oversættelserne blive uforstaaelige: Andre beskymre sig allene om Meningen, og tage sig i Oversættelserne alt for stor Frihed, hvorved forarsages, at man i Versionen læser det, som

ikke findes i Originalen. En retskaffen Oversætter tager herudi en Middelvei, saa at han ikke viger fra Originalen uden i Talemaader, som stride mod det andet Sprogs Egenkab. Hvad som i eet Sprog er en Ziirlighed, er i et andet en Vanheld. Dette tage alle Oversættere ikke i Agt, og derudover, ved at tvinge et Sprog efter et andet, forarsage at det ypperligste Skrift ved Oversættelsen bliver affmagende og latterligt.

Saavidt Holberg, der endnu længere hen i sin Fortale omtaler det Hastværk, der dengang, som nu, characteriserede vore (og de tydske) Oversættere, i stærk Modsatning til den Flid, de franske Skribenter anvendte ved Oversættelses- Arbeidet. Denne roesværdige Omhu, bemærker han fremdeles, gif dog hos een Franskmand, Baugelas, alt for vidt, i det han paa sin Oversættelse af Curtius anvendte hele tredive Aar; hos os, tilføier han noget satirisk, „vilde enhver Student forpligte sig til at oversætte Curtium i tredive Dage. Men Oversættelsen blev og derefter.”

Holberg har i det mindste for saa vidt Ret, at det for en stor Deel er unge Mænd, der give sig af med at oversætte for Publicum. Og disse unge Oversættere gjøre sig en dobbelt For-

deel af deres Arbeide. Naar Andre nemlig
 ville erhverve sig Færdighed i et fremmed Sprog,
 maae de antage og betale en Sproglærer; vore
 Oversættere derimod paatage sig en Oversæt-
 telse, hvilken de lade sig betale af en Forlægger,
 og øve sig med det samme i Sproget. De lære
 Sproget for Forlæggerens Penge, og det kunde
 ifølge heraf synes som visse af vore Forlæg-
 gere vare høifortiente Mænd, paa hvis Bekost-
 ning unge Menneſter oplæres i Konsten at over-
 sætte. Men da hine Herrer Forlæggere dog
 igien lade sig Omkostningerne erstatte af Publi-
 cum, saa vilde man med noget større Skin af
 Rimelighed komme til den Slutning, at, foruden
 anden offentlig Understøttelse til Ungdommens
 Forfremmelse i Kundskaber, lærer samme Ung-
 dom ogsaa paa offentlig Bekostning at oversætte
 af fremmede Sprog. Desværre vise gientagne
 Forsøg af disse Oversættere, at denne Maade,
 fra det Offentliges Side at befordre Kundskas-
 bers og Færdigheders Erhvervelse paa, ikke er
 den hensigtsmæssigste; thi deres sidste Oversæt-
 telser ere omtrent ligesaa feilfulde som de første.
 Lessing har allerede i sin Tid (et andet Sted i
 de nævnte literariske Breve) paastaet, at Over-
 sætterne, ligesom de fielden forstaae Sproget

ret, endnu sieldnere ere istand til at eftertænke, det er: at forstaae deres Original. De gaae nemlig aldeles mechanisk tilværks, som Afstrikvere, der Ord for Ord, Linie for Linie, copiere den forelagte Original. Og saaledes erhyver de sig, endog ved gientagne Oversættelser, næsten ingen anden Færdighed, end Finger=Færdigheden. Vare de istand til, eller holdt de det for deres Pligt, at følge Forfatterens Ideegang, at overtænke hans Skilbringer og de fremstilte Scener, saa undgik de ofte at oversætte snart meningsløst, snart modsigende.

Siden Holbergs og Lessings Tider har dette Onde forværret sig i samme Grad næsten som Oversættelsernes Antal er voret. Hvad er vel de udfomne Oversættelser i Midten af det forrige Aarhundrede at ligne med Mangfoldigheden i det nærværende? Naar Holberg i det ovenfor Anførte beder unge Oversættere betænke, hvor saa blandt Oversætternes Mængde der have tilfredsstillet Publicum, saa kan man ikke andet end bemærke, at Publicum i hans Tid maa have været langt mere fræsent end nu. I vore Dage kunde Oversættere af hiint Slags meget vel til Giengjæld bede ham betænke, hvor let Publicum tværtimod nu omstunder er at til-

fredsstille; de kunde anføre som Beviser den Regio af maadelige Oversættelser, der, Maadeligheden uagtet, finde Understøttelse og Udgang. Det synes i vor Tid at være Publicum ligeegyldigt enten man af dets Yndlingsforfattere byder det omhyggelige eller affastede Oversættelser. Det tager til Takke dermed paa det allergodmodigste, eller (som det efter et nymodens, ofte dadlet, men idelig gienkommende, Yndlingsudtryk kunde hedde) paa det „allergodhedsfuldeste.“ Hvorledes Walter Scott, medens han var i Mode, oversattes i Tydskland, veed ikkun den, der har havt Leilighed til at sammenligne disse Fabrik = Oversættelser med Originalerne. Paa Trostskab i Hensyn til Stiil og eiendommelig Maneer var i deslige Oversættelser ikke at tænke, og man kunde vel paastaae, at de, som kun derfra kiendte hiin beundringsværdige, skøndt vistnok overvurderede Digter, dog ingenlunde vare istand til at bedømme ham ret. De tydske Oversættere behandlede Walter Scott som Dossennus sine Skuespil; de ønskede kun Honoraret og brøde sig lidet om Arbeidets Værdie; de gave omtrent hans Værker i deres egen Stiil, afknappede hans unegtelig store Vidtløstighed, og udelode hvad de ikke gad eller ikke kunde

oversætte. Hvorledes skulde man ellers have faaet den store voluminøse Englænder til at passe i tydske Romanlæseres „classiske Ktui-Bibliotheker“ (en smuk Speculation, der holder sig for det meste ved stiaalet Gods). Dog kan man ingenlunde give dem, der have læst tydske Oversættelser af Digteren i større Format, en bedre Trøst. Thi hvad her er sagt, gielder for det meste om samtlige disse Hastværks-Arbejder. Er det gaaet fremmede Digterværker saaledes i Tydskland, hvilken Skiebne kunde de da vel i Almindelighed vente sig i vor langt mere indskrænkede Literatur? Den Digter, vi omtale gjør en Undtagelse herfra. De fleste af hans Romaner havde hos os den sieldne Lykke, at træffe en Oversætter, der, selv Digter, havde Sands og Kierlighed for sin Original. Nogle faa andre Undtagelser gives der vel ogsaa.

Men en aldeles modsat Skiebne havde paa dansk Grund et Digt, der ikke blot for Nabolavets Skyld i høi Grad fortiente en bedre: Tegners Frithiof.* Den fremkom her tillands

* Det er unegteligt, at Dehlsenschlagers „Helge“ har været Forbilledet for „Frithiof.“ Skøndt man i dette sidste Digt intet finder af den høie Simpelted, det Oldtids Præg, der karakteriserer hiint. At det heller ikke i andre Henseen,

(thi i Norge var den heldigere) i en saakaldet dansk Oversættelse, der, uagtet Sprogens nære Slægtskab, var saa ussel, at den kan regnes blandt noget af det skammeligste i denne Green af Literaturen. Det hører netop til at karakterisere hiin uforsvarlige Tiltakke = Tagen, at denne flette Oversættelse fandt mange Læsere, ja mange dannede Læsere; skøndt det her var saa meget mindre fornødent, at understøtte noget Slet, som enhver Dansk, med ringe Umag, og ikke større Bekostning, kunde have tilegnet sig Originalen, hvis Sprog for os er saa let tilgængeligt.

Den Forfatter, hvis Fortællinger nærværende Samling leverer i danske Oversættelser, kunde endnu mindre end Walter Scott vente skaansom Behandling af Hurtigskriverne i de tydske Oversættelses = Fabriker. Jeg vil ikke tale om hvor ofte ogsaa i disse paa Tydsk omplantede

der naaer sit Forbillede, er vist. Og dog har „Frithiof“, fremfor „Helge“, nydt den Ære at blive oversat paa to fremmede Sprog: Tydsk og Engelsk. Men hiint Digts moderne blomstrende Stil er ogsaa langt lettere for en Oversætter at behandle, end det danskes mere eiendommelige og nationale, hvis Eksheder kun fuldkommen kan nydes i Originalsproget.

Cooperske Romaner enkelte Ord og hele Sætninger ere enten urigtig oversatte eller reent udeladte. En Hr. Tren, f. Gr., der som Oversætter ingenlunde ved Trofskab hædrer sit Navn, har paa denne Maade leveret „the Pilot“ i sit Modersmaal.* Dog deslige forsætlige og uforættelige Hastværks-Synder hvile paa de fleste tydske saavel som danske Oversættere. Men hvad skulde hine foretage med de hyppig forekommende Sø-Termini, med Skildringerne af Tildragelser og Optrin til Søes, hvorved Ting og Gienstande forekom, som de ei engang kiendte af Navn og hvorom de intet Begreb kunde gjøre sig. Her, skulde man troe, maatte dog den raske Fart standse. Ingenlunde! De arbeidede usfortrøden „frisch von der Faust weg,“ i det Haab, at Læserne lige saa lidet forstode det Oversatte som de selv. Men noget mere fortvivlet galt, end disse Oversættelser, kan man neppe forestille sig. Dersom Nogen vilde fra et fremmed Sprog overdrage en Beskrivelse over et Maskinerie, dets Sammensætning, dets Arbeider,

* Der Bootse. Ein Seegemälde von Cooper. Aus dem Englischen übers. v. M. Tren. Frankf. a. M. bei Sauerländer. Et Sted støder jeg nu just paa (S. 116 i 3 B.) hvor tre Linier paa eengang ere oversprungne.

og Maaden, hvorpaa det udførte dem, uden at have seet Maskineriet, uden at have nogen Forestilling om det, dets Construction og dets Gang, og uden anden Hielp ved Oversættelsen, end den, en Ordbog kan yde, saa kunde et saadant Arbeid ikke let blive mere forvirret, mere blottet for al Sands og Sammenhæng, end, i Hensyn til det Nautiske, hine Oversætteres, der have indlemmet Coopers og adskillige andre nautiske Romaner i den tydske Literatur. Om de endog vare istand til ved Hielp af Ordbøgerne at erholde de til hvert nautisk Udtryk svarende Ord i deres Sprog, var det dem dog umueligt at anvende dem rigtigt. Men selv de enkelte Ord ere galt oversatte og det Hele ofte meningsløst. Fortæller, f. Ex., Originalen: at et Skib ligger bi i en Storm, * saa lade disse Oversættere det i samme Storm „seile for Binden med sit Topseil“ (unter seinem Topsegel vor dem Winde hergehen), og lidet efter bliver dette samme „Topsegel“ (det engelske topsail, men vort „Mersseil“ der ligeledes i det tydske Sprog hedder „Marssegel“)

* D. e. ligger med saa Seil, saaledes stillede, at Skibet kommer saa lidet bort fra sit paaværende Sted som mueligt, enten for ei, i haardt Veir og Modvind, at sættes for langt ud af sin Cours, eller for at bide paa nogen.

til et „Bramsegel“ (Bramseil, et Seil, som aldrig føres i en Storm) uagtet det tre Linier derefter hedder, at Bramstængerne (paa hvilke Bramseilene heises) ere nedtagne! Lader Originalen „mindste Seil,“ saa lade Oversætterne „afstakle“ (abtakeln*) og det midt i rum Sø; gøres der klart Skib, og man laver sig til en Fegtning med en fiendtlig Krydser, hvorfor Kanonerne klares for alt hvad der belemrer dem, og deres Surringer fratages, samt Ræerne hænges i Raakiettingerne, saa hedder det i Oversættelsen: at Kanonerne tages ned af deres Stelladser og rettes (die Kanonen werden von ihren Gestellen herabgenommen, und gerichtet) og at Ræerne indtages (werden eingezogen**). Betænker man, at Kanonerne slet ikke kunde bruges saaledes nedtagne, og at hvis Ræerne toges bort, maatte Skibets vigtigste Seil, der ere fastgjorte paa Ræerne, og ere uundværlige til Manøevrerne i Fegtningen, følge med, saa vil man, endog uden at forstaae Originalsproget,

* I det Engelske: strip off some of the clothes; ved clothes forståes Seilene.

** Disse Steder forekomme samtlige i den ovennævnte Hr. Kren's Oversættelse af „Lodsen.“

og dets bestemte tydelige Ord, indsee hvor sandsestløs den anførte Oversættelse er. Andetsteds støder man paa Udtryk som „Top=Besan=Mast“ for: „Besan=Mars“ (Krydsmerse), „Top=Borse=gel“ for: „Bor=Marssegel“ (Forre=Mersseil) og endelig paa den Forsikkring, „at Bindstød (Byger) i de indiske Farvande kunne faste Skibet saaledes paa Siden, at Spidsene (Toppene) af dets Master dyppe sig i Havet (daß die Mast-Enden in's Meer tauchen)*; og dog kuldseiler samme Skib ikke! Her menes ventelig: Raanokkerne (paa tydsk Raanocken) det er: Spidsen eller Enden af de (tværs over Masterne hængende) Ræer, thi Rokken af Underræerne (de lavest hængende) paa et Skib kunne let ved Overhalinger i huul Sø komme til at berøre Vandet.

Kunde det lønne Umagen og tilstedede Tid og Keilighed at giennemgaae disse tydske Oversættelser, Side for Side, er det rimeligt, at endnu latterligere Ting fandtes. Mange lignende Steder har jeg, uden dog heel at giennemlæse nogen af dem, bemærket; især erindrer jeg en Mængde i en af Capitain Marryats oversatte Romaner, hvilken jeg nu ikke har ved Haanden.

* Trelawney's Abentheuer in Ostindien. Aus d. Englischen v. E. Richard. 1832. 1ster B. S. 107.

De to Skrifter, hvis Titler jeg har anført, ere ikke udkomne i noget af de Eftertrykkerier, der udgive „Etui-Bibliotheker“ og „Classifkere“ (fra Forlæggere af det Slags var man vel ikke berettiget til at vente andet end Fuster-Arbeid) men i bekendte reelle Boghandlinger. Da de nævnte to Oversættelser virkelig, de mange Feil uagtet, høre til de bedre, saa gjør man de øvrige ingen Uret ved at bedømme dem efter disse. Jeg vil derfor slutte med endnu en Prøve af den ene, en Prøve af saa udmærket en Natur, at den vel neppe bedre kan findes hos nogen foregaaende eller efterfølgende sig i det Nautiske forsøgende Oversætter.

Det er i Coopers „Lods.“ Chefen for Skonnerten Ariel, hvilken som Lender havde fulgt en ved Kysten af England krydsende nordamerikansk Fregat, roser sin Skonnerts Egenheder og udmærkede Seilads, efter at dette Fartøi ved et ulykkeligt Skibbrud er tabt. Det var en herlig Skabelon, siger han, det netteste Løb i Vandgangen, der nogentid forbandt Stævn med Stævn i et Skib. Da vi krydsede ud af Chesapeake-Bugten, gik jeg med opgivne Topseil for at biepaa Fregatten*. Det kunde jeg altid gjøre

* Mindre Fartøier, som Skonnerter, have intet Mers, og derfor kaldes hiint Seil et Topseil, som paa Brigger, Fre-

smuult Blande med en frist Bramseils = Kuling. For at fatte denne Roes tilfulde, maa det vides, at Orlogsfregatter ere de hurtigste Seilere og at det er sieldent, at mindre Fartøier kunne staae sig mod dem i Seilads. Naar Skonnerten alt-
saa i Krydsning (den vanskeligste Seilads, hvor-
ved en god Seiler især skal vise sig) tog sine
Topseil ind (gav dem op, halede dem ved Hielp af
Givtonge og Gaardinger op under Raaen) hvor-
ved den formindskede Antallet af sine Seil og
derved sin Fart, for ei at vinde et alt for stort
Forspring for Fregatten, saa var dette et uimod-
sigeligt Beviis for Skonnertens udmærkede Sei-
lads. Men saaledes overgaae Fregatten i Hur-
tighed kunde den dog kun i smuult Blande (hvor der
ingen høi Sø var) og naar det ikke blæste for
stærkt.* Hvorledes har nu vor tydske Oversæt-

gatter og større Seibe hedder Mersseil. Engländerne kalde
alle slige Seil topsails.

- * Det ovenfor anførte Sted lyder i Originalen saaledes:
She was a precious Model; the cleanest run, and the
neatest entrance, that art ever united on the stem and
stern of the same vessel! I gave the frigate my top-sails
in beating out of the Chesapeake. I could always do it
in smooth water, with a whole-sail-breeze. Mere ordret
kunde dette lyde omtrent saaledes: det netteste Løb,

ter givet dette Sted? Vi ville høre ham: Es war ein herrlicher Bau! Der schnellste Segler, und vom Top bis zum Kiel das netteste Schiff, das je eine Menschenhand zusammenfügte. (the cleanest run oversattes ved: „der schnellste Segler“! og stem and stern, Forstærk og Agterstærk, er bleven til „Top“ og „Kiel“! dog det bedste kommer endnu:) Ich lieb der Fregatte mein Bramsegel, um aus der Chesapeakebay herauszukommen. Ich konnte dieses bei stillem Wasser und gutem Winde immerhin missen. — En svær Fregat maatte altsaa laane et Bramseil af den lille Skonnert (dette, veed enhver Læser af „Lodsen,“ var Forholdet mellem disse Skibe), for at komme ud af Chesapeake-Bugten! og Skonnerten kunde altid undvære dette Seil i stille Vand og god Vind, da man sædvanlig netop ønsker at tilfætte saa mange Seil, som havees og kunne anbringes.

Recensenterne (paa hvilke man forresten

og den pæneste Skarpyning, som Konsten nogentid forbandt med For- og Agter-Stærk i et og samme Skib. Jeg gav Fregatten mine Topseil (en bekiendt Skibstalemaade) da vi krydsede ud af Chesapeake. Jeg kunde altid gjøre det, i smuult Vand med en Bramseils-Kuling. (a whole-sail-breeze: en saadan Kuling at man kan føre alle Seil.)

hvad dette Slags Skrifter angaaer ikke kan stole) have, saavidt jeg har erfaret, roest disse Oversættelser, skiondt de heller ikke i det Dyrige anbefale sig ved stor Trost. Naar man veed, at adskillige danske Omplantninger af engelske Romaner ere giorte efter hine tydske, kan man bedømme, hvormegen Tillid en Deel af vore egne fortiene. De danske Oversættelsers Ufetterrettelighed i Hensyn til Sø-Termini er dog endnu mere at laste, end hines; thi en søfarende Nation har naturligviis et for alle let tilgængeligt Søsprog, og det er ikke forbundet med stor Vanskelighed hertilands at erholde fornøden Underretning om Gienstande, Søvæsenet vedkommende. I øvrigt mangler det tydske Sprog ingenlunde en fuldstændig nautisk Terminologie, ligesom Rødings bekiendte tydske Marin-Lexicon giver en temmelig instructiv Forklaring over disse Termini og er ledsaget af et udførligt Index over de fremmede i alle europæiske Sprog.* Men deels er dette Søsprog selv fremmed og uforstaaeligt for de Tydske, der boe langt fra Kysterne, deels er det meget beslægtet med det Plattydske, et Sprog, der er

* Allgemeines Wörterbuch der Marine, in allen europäischen Seesprachen. (Hollandsk, Dansk, Svensk, Engelsk &c.) Hamburg u. Halle.

faa foragtet, at en af „det unge Tydsfflands“ Ror-
phæer, Hr. Rudolf Wienbarg, ikke har taget i
Betænkning i et eget Skrift at foreslaae dets
totale Udøddelse.* —

I Konstord og Talemaader, der angaae
et eget Fag, kan man let begaae Feil, naar
man ikke dagligen har Feilighed til at bruge og
høre deslige Udtryk eller til at sysselsætte sig
med bidhørende Gienstande. Dette kan vistnok
ogsaa undertiden være hændet mig i de Oversæt-
telser, jeg har leveret af de i nærværende Ro-
man forekommende Steder, hvor Begivenhe-
derne dreie sig om Søvæsen og Sømandsskab.
Derfor maa jeg bede Læserne om Undskyldning
og Kyndige om skaansom Bedømmelse. Jeg har
anvendt al Flid for ikke at feile, og utilbørlige
Feil haaber jeg heller ikke skal findes, naagtet den
Tid, der til Arbeidet var mig forundt, maatte
af Nødvendighed være kort.

A. C. Boye.

* Til Lands nemlig; han har ikke httret, om han ogsaa vilde
have det forbudet til Spes.

Forfatterens Portale.

Christenheden river sig efterhaanden løs fra Middelalderens Uvidenhed, Raahed og Forbrydelser. Det ansees ei længere for roesværdigt, at den Haand, der færdes med Sværdet, aldrig førte Pennen, og det er længe siden, at man hørte op med at flamme sig ved Rundsflaber. Midlerne til at udbrede Grundsætninger og Kiendsgierninger ere blevene forøgede og have tillige med den mere overhaandtagende Oplysning bevirket, at en sundere Moral og en retfærdigere Fremgangsmaade have faaet Hævd i den hele civiliserede Verden. Den der altjaa, naar Aarene faae hans Haab til at svinde, kommer til den Overbeviisning, at Menneskeheden gaaer tilbage, er sandsynligviis lige saa langt fra Sandheden,

som Sværmeren, der i det nittende Aarhundredes Begyndelse seer en gylden Tidsalvers Morgengry. At vi høiligen have draget Nytte af vore Forsædres Meninger og Bedrifter, er ligesaa vist, som at der vil findes Anledning til at forbedre den Moral, vi efterlade Efterverdenen til Arv.

Da den fremskridende Civilisation tvang Europa til at raade Bod paa den Grusomhed og Uretfærdighed, der udøvedes saa aabenlyst, indtil Bogtrykkerkonsten blev opfundet, gjorde hiin anden Halvkugle Amerika til Skuepladsen for saadanne Handlinger, som Skændselen forbed at gjøre Hiemmet noiere bekendt med. Der var kun Lidet, der bar Præget af Ulovsmæssighed, Riibmandsfærd og smudsig Egennytte, som de, der kaldte sig Continentens Herrer, undsaae sig for at udføre, naar de vare frie for umiddelbar Ansvar til det Samfund, i hvilket de vare opdragne. En Drake, en Roger, en Dampier vare i hiin Tid, Kiøndt indførte i Søheltens Liste, ei andet end privilegerede Sørovere, og de Dptrin, der foresaldt iblandt Fribytterne paa Landet, vare ofte af en Charakter, der nedværdigede Menneksenaturen.

At Colonierne, der udgjorde Stammen til denne Republik, undgik de alvorligere Følger af en saa vild og vidtudstrakt Fordærvelse, kan kun tilskrives deres Charakter, som befolkede dem.

Maafkee nedstamme ni Tiendebete af alle Unionens hvide Indbyggere umiddelbart fra Menneſter, der forlode Europa, for at dyrke Gud overeensſtemmende med deres Overbeviſning og Samvittighed. Naar Puritanerne fra Ny=England, Quækerne fra Jerſey, Penſylvanien og Delaware, Katholikerne fra Maryland, Presbyterianerne fra Virginiens og begge Karolinerneſ øvre Grevſkaber og Huguenotterne medbragte deres forſkiellige Sectors Overdrivelse, da var det en Overdrivelse, der havde en velgiørende Indflydelse paa mange af deres Handlinger i det daglige Liv. Alligevel lykkes det ei de engelske Provindſer tilfulde at befries for den moralske Afhængighed, der næſten synes uadſkillelig fra Colonialregieringen, eller ganſke at undgaae Lidenes vidtubredte Smitte.

Staten New=York var, ſom vel bekiendt, oprindeligen en Coloni af de forenede Nederlande. Anlægget ſtedte i Aaret 1613; og Hollandernes oſtindiſke Compagni, under hvis Autoritet Etabliſſementet oprettedes, gjorde Krav paa hele Landet imellem Konnektikut og Mundingen af Delaware=Bugten, en Landſtrækning, ſom, da den havde en lignende Dybde opveiede hele Overfladen af det nærværende Kongerige Frankrig.

Af dette uhyre Land beſad de alligevel aldrig mere end et ſmalt Strøg paa begge Sider af Hudſon og hiſt

og her en Coloni paa nogle lave Steder ved Floden, længer ind i Landet.

Der er et Forsyn, som styrer Nationernes Skiebne og tilintetgjør Menneskenes findrigeste Beregninger. Havde Hollændernes Herredømme vedvaret et Aarhundrede længere, da vilde der lige i Unionens Midte have levet et Folk, der i Sprog, Herkomst og Sæder havde været ganske forskielligt fra dens øvrige Dele. Hvor uretfærdig og ubillig end Engellændernes Erobring i Aaret 1663 var, i og for sig selv betragtet, saa fiernede den dog Faren, og gjorde først Sit til at den store Overeensstemmelse i Charakteren, der heldigviis nu har faaet Overhaand, kunde blive indført.

Skiondt Engländerne, Franskmændene, de Svenske, Hollænderne, de Danske, Spanierne og de Norske, alle besad Colonier i det Land, der udgjør de forenede Stater, saa ere dog sammes Indbyggere mere indbyrdes overeensstemmende i Charakter, Sprog og Meninger, end noget andet Folk, man har noiere Kiendskab til. Aarsagen til denne Overeensstemmelse maa søges i Engellændernes tidligere Overvægt og i den Omstændighed, at Ny-Engelland og Virginien, de to store Kilder til den indre Udvandring, ganske vare af engelsk Herkomst. Alligevel har Ny-York endnu til denne Stund mangfoldige Stikke, der hidrøre fra Holland. De grundmu-

rebe malede Bygninger, de med Træer beplantede Gader vare oprindelige Hollandske. De ubequemme og urimelige Indgange og en stor Mængde Navne tyde ligeledes hen paa Hollænderne. Ja, indtil Begyndelsen af dette Aarhundrede, var det hollandske Sprog endog det, der mest hørtes i Hovedstadens Gader, og skøndt Nationen besidder en udmærket Driftighed og Originalitet i Alt, der har Hensyn til Søarten, saa viser dog den største Søhavn i Landet endnu mange Spor af en Smag, der maa henføres til samme Oprindelse. Læseren vil i disse Kiendsgierninger finde en tilstrækkelig Forklaring over de fleste eiendommelige Skikke og nogle særegne Handlinger, der fremstilles i den følgende Fortælling. Ei længere findes Slaveri, forskielligt Sprog, afstilt Interesse i Ny-Yorks skønne Egne, og uden just at gjøre Krav paa nogen særegen Undtagelse fra den menneskelige Svaghed, være det os tilladt at nære det Haab, at disse ei ere de eneste Træk i Fortællingen, hvilke en bedre Statsstyrelse og en retfærdigere Haandhævelse af Magten have gjort fuldkommen historiske.

Tidligere løst fra Middelalderens Bænker, der nedtrykte Sindet ligesaa meget som Legemet, har Amerika snarere foregaaet, end fulgt, Europa i de Fremstribt, der gjøre vor Tidsalder saa mærkværdig. Under et System, omfattende, liberalt og retfærdigt, som Ameri-

fa's, er der i Grunden intet for dette Land at befrygte, om det endog maa kæmpe med Rivaler, hvilke en mere samlet Kraft understøtter, men hvis Fordring paa Liberalitet er ligesaa urimelig som deres Monopol'er ere fornærmelige. Amerika's politiske Balgsprog skulde være: **Kerfærdighed**, og dets første og største Omsorg: at dets egne Borgere kom i Besiddelse af den.

Det overlades Læseren at gjøre Anvendelsen.

Förste Kapitel.

— — Hvad nu?

Undskyldte vi os med sig Indgangstale,

Hvad eller uundskyldte træde frem?

Romeo og Julie.

Den skønne Søbugt, der giennemskærer Amerika's Kyst, imellem den fyrgethvende og een og fyrgethvende Bredegrad, dannes ved Sammenløbet af Hudson, Hackensack, Passaic, Naritan og en Mængde mindre Strømme, hvilte alle bringe Oceanet deres Tribut indensfor det nævnte Rum. Derne „Nassau's" og „Staten's" Beliggenhed er saa heldig, at man er sikker for den aabne Søes Storme, medens den sidste dybe og brede Arme skaffe den indenlandske Handel og indre Samsærdsel enhver Bequemmelighed, man kan ønske sig. Denne lykkelige Fordeel af Land og Vand, det milde Klima, Cens

tral = Beliggenheden og det uhyre Indland, der nu giensnemstøres i enhver Retning enten af kunstige eller naturlige Strømme, er det, at Ny-York skylder sin overordentlige Velstand. Skiondt Baien ei mangler Skjønhed, gives der dog mange, der overgaar den i materisk Ynde; men man kan opkaſte det Spørgsmaal, om hele den øvrige Verden kan fremviſe en anden Beliggenhed, der forener ſaa mange naturlige Fordele til at fremhæve og ophiælpe en vidt udſtrakt Handel. Som om Naturen aldrig trættedes i ſin Godhed, har den frembragt Den Manhattan paa det Punkt, der havde den ønſteligſte Beliggenhed for en By. Om end Millioner beboede Stedet, kunde et Skib dog lade i Nærheden af enhver Dør; og medens Overfladen af Landet juſt er i Beſiddelse af de Ujevnheder, ſom Sundhed og Reenlighed udkræve, er det Indre forſynet med de nødvendigſte Bygningsmaterialier.

Følgerne af en ſaa uſædvanlig Forening af gunſtige Omſtændigheder ere vel bekendte. En frodig, ſund og uafbrudt Fremvæxt, hvortil der ikke engang kan opviſes Magen ſelv i dette overordentlige og lykkelige Lands egen Hiſtorie, har allerede hævet den By, ſom i det ſidſte Aarhundrede var en ubetydelig Provindsſtab, til lige Høide med Stæderne af anden Rang paa den modſatte Halvkugle. Ny-Amſterdam paa vort Faſtland rivaliſerer med ſin Moder derovre; og, ſaa-

vidt som menneskelig Gvne kan forudsige, ville saa flygtige Aar gjøre den lig med Europas stolteste Hovedstæder.

Det synes næsten, som om Naturen, der har givet de forskiellige Grader af dyrist Liv sine Omløbstider, ogsaa har sat Grændser for al moralsk og politisk Overlegenhed. Medens Medicæernes By trækker sig tilbage fra sine forfaldne Mure, lig Menneskestikkelsen, der krumper sammen til „den magre, sig fremslæbende Pantalon,“ medens det adriatiske Havs Dronning sover paa sine Der, fulde af Morads, og medens man kun har nedstyrtede Templer og Støtter, der ere begravne i Gruus, til at betegne selve Rom med, overøser Amerikas ungdommelige Kraftfuldhed Vestens Drkner med de lykkeligste Frugter, menneskelig Bindstibelighed kan frembringe.

Manhattas Beboer, der er fortrolig med Skovene, fulde af Master, med de milestore Ladepladse, de utallige Villaer, de hundrede Kirker, Kastellerne, de rygende og travle Skibe, der vrimle i Fiorden, med sin Fødebyes daglige Tilvært og almindelige Livfuldhed, vil neppe gienkiende det Billede, vi ere ifærd med at udkaste. Den, der kommer en Menneskeslægt, senere, vil sandsynligviis smile over, at Byens nærværende Tilstand har været en Gienstand for Beundring;

og dog ville vi forsøge at sætte Læseren hundrede Aar tilbage i Landets Historie.

Da Solen gik op om Morgenens den 5die Juni, 177 — hørte man Lyden af et Kanonstød, der rullede langs med Hudsons Bælte. Røg steg ud fra Nabning af en lille Fæstning, som just stod paa det Sted, hvor Floden og Baien forene deres Strømme. Efter Knaldet kom et Flag tilsyne, som, da det naaede Spidsen af Stangen og tungt udfoldede sig i den lette Luftstrøm, viste det blaae Felt og det røde Kors, der betegner det engelske Vaaben. I nogle Miles Afstand saae man et Skibs mørke Master, der kun svagt fremhævedes af den grønne Baggrund, som Staten=Dens Høie frembød. En lille Sky svævede over denne Gienstand, og det svarende Signal naaede dernæst huult og rullende Byen. Flaget, som Krydseren heisede, var endnu ikke synlig i Afstanden. Just i det samme Øieblik, som man hørte det første Kanonstød, aabnedes Døren til een af Byens Hovedbygninger, og en Mand, der vel kunde være Gieren, viste sig i „Krumningen,” et Navn, hvormed de flet byggede Indgange, Husene der paa Stedet have, endnu betegnes. Det lod som om han var forberedt paa et eller andet Foretagende, der maaskee vilde tage hele Dagen med. En Neger af sat Alder fulgte Borgeren til Dørtærskelen; og en anden Neger, der endnu ikke var fuldvoksen, bar under

Armene en lille Bylt, der sandsynligviis indeholdt høist nødvendige Artikler til Herrens Bequemmelighed.

„Driftighed, Mosio Guklid, Driftighed er de Bises sande Steen;“ begyndte eller vedblev snarere paa sit rige fuldproppede Hollandst Huset's Eier, der oien synlig gen havde givet sin fornemste Slave en Afskedsbefaling, førend han forlod Hiemmet — „Driftighed har gjort mangen til en rig Mand, men har aldrig bragt nogen til at lide Nød. Driftighed er det, der har opbygget mit Huses Credit, og, det er rigtignok mig selv, som siger det, men en bredere Ryg og en fastere Grund har ingen Kiøbmand i Colonierne. Du er blot Gien skinneth af din Herres Velsærd, du Landstryger, og desto mere paaligger det dig at sørge for hans Fordeel. Hentærer Legemet, hvad vil der da blive af Skyggen? Skranter jeg, bliver du syg; naar jeg lider Sult, vil du være død af Hungerenød; naar jeg døer, vil du være — hm — Guklid, jeg overlader dig Op synet over mit Gods og Løsøre, mit Huus, min Stald, med samt mit gode Navn og Rygte i Nabolavet. Jeg er i Begreb med at gaae til **Lust in Rust** for at tage en Mundfuld bedre Lust. Død og Plage! Jeg troer, at Folk vedbliver at komme til denne sammenpakkede By, indtil den bliver saa forpestet som Rotterdam i Hundedagene. Du har nu naaet den Alder, hvori en Mand kommer til Estertanke, Karl, og jeg venter at du med

tilbørlig Omsorg og Forsigtighed passer Huus og Gaard, mens jeg er borte. Nu, hører du, Menneſke? jeg er juſt ikke ganſke tilfreds med det Selskab, Du ſøger. Det er ikke aldeles anſtændigt, ſom det paſſer ſig for en betroet Tiener hos en Mand, der indtager en vis Stilling i Livet. Der er nu dine to Fætttere, Brom og Robuſ, der ei er bedre end et Par Kieltringer; og — hvad den engelske Neger Diomedes angaaer — han er en Diævelunge! Du har de andre Nøgler, og,” i det han med ſynlig Ubillighed tog en Nøgle ud af Lommen, „her er Nøglen til Stalden. Ingen Heſt forlader den, uden for at gaae til Pumpen, — og ſørg for, at hvert Dyr faaer ſit Foder paa Minuten. De Helvedes Karle! En Manhatta-Neger anſeer en flamſk Ballaſt for en Vindſpiller, der aldrig er ude af Lande, og væk er han om Ratten, og ſtryger Landeveiene ſom en Vanki-Her, der rider giennem Luften paa et Koſteſkaft — men tag Dig ivare, Moſio Euklid, jeg har dine i Hovedet, ſom du veed af bitter Erfaring. Huſt du, din lumpne Karl, den Gang jeg ſaae dig ride Bæſterne, ſom om Diæblen ſelv ſporede dem, fra Haag langs ned ad Leydens Diger, uden al Samvittighed og og Barmhiertighed?”

„Jeg alletid troe, ondt Folk fladdre for Meſſer den Gang;” ſvarede Negeren fortrædelig, ſlipndt i en tvivlſom Tone.

„Hans egne Dine fladdrede; havde Herrerne ikke Dine, vilde Regtene snart vende op og ned paa Berden. Jeg har Maalet af alle sorte Hæle paa Den indført i den tykke Bog, du saa ofte seer mig blade i, fornemmeligt om Søndagen; og dersom een af Knægtene, jeg har nævnet, vover at sætte Foden paa min Grund, da kan han vente, at komme til at aflægge et Besøg hos Profossen. Hvad vilde disse Wildt-
fatte sig ind? Mene de, at man kjøber Ballaffer i Holland, bekoster dem tilfredne, fører dem over Soen, assurerer dem, betaler Fragt af dem og staaer Risiko i Sygdomstilfælde, for at de skal rides, saa Rjødets smelter fra Ribbenene, som et Tællelys?“

„Inte skee paa hele D, uden sorte Mand gjøre de! Han gjøre al Ulykke, ogsaa gjøre al Arbeid med! Jæ gad vide hva' for en Stags Katve Mæsker troer, Capitain Ridd ha'?“

„Sort eller hvib, han var en stor Kjeltring; og Du seer, hvad Enden blev med ham. Jeg lover Dig for, at denne Serøver begyndte sine Ugudeligheder med at ride Naboernes Heste om Natten. Hans Skjebne skulde tjene til Advarsel for enhver Neger i Colonien. De Mørkhedens Børn! Englænderne have just ikke saa stor en Mangel paa Kjeltringer hjemme, de kunde gjerne have ladet os beholde Serøveren for at hænge ham

op paa een af Verne, som en Fuglestræmsel for de Sorte i Manhatta."

"Ja, mig tænke, de' være osse godt for hoide Mand a' see;" svarede Euclid, der besad den fordærvede, hollandske Regers hele Stivsindethed, paa en besynderlig Maade blandet med Kjærlighed for den, i hvis Tjeneste han var født. "Jæ høre hver Mand si'e, ikke meer end to sort Mand være i de' Skib, og dem begge Guineafødt."

"En besteden Tale, Du Natteravn! see til mine Ballakker — see her — her er to hollandske Gylben, tre Styver og en spansk Pistorie for Dig; den ene Gylben er til Din gamle Moder, og med Resten kan Du gjøre Dig selv tilgode — hører jeg, at een af dine nærderdrægtige Fættre, eller at den engelske Diomedes har havt mine Heste mellem sine Been, saa vil det see galt ud for hele Afrika! Død og al Ulykke! her har jeg nu i syv samfulde Aar forsøgt paa at faae Væsterne fede, og de ligne alligevel meer et Par Væseler end et Par dygtige Ballakker!"

Det sidste fremsagdes i nogen Afstand og snarere som et Slags Monolog end som en Tiltale til den store Mathematikers Navnebroder. Regrens Miner havde været lidt tvetydige under Afstedesformaning. Diens synligen foregik der er en Kamp i hans Indre imellem medfødt Lyst til Ulydighed og hemmelig Frygt for de Midler, ved hvilke Herren kunde komme efter Sandhe-

den. Saa længe hiin endnu var i Syne, holdt den Sorte et mistænkeligt Die med ham; og da han dreiede om et Hjørne, stod Euclid et Dieblif paa Udflif med en anden Neger i en Nabodør, derpaa nikkede begge betydningsfuldt med Hovederne, og forsoandt. Den betroede Tjener iagttog sin fraværende Herres Interesse med en Trost og Omhyggelighed, der viste, at han følte, hvor nøie hans Tilværelse var bundet til en Mands, der gjorde saa nærgaaende Fordringer til hans Person; og just da Kloffen slog ti, besteg han og den nyse- nævnte Neger de dorste og mæstede Heste og galopperede, saa stærkt de kunde komme affted, nogle Mile dybere ind i Landet, for at tage Deel i en Lystighed, der holdtes i et af de sædvanlige Smuthuller for Folk af deres Farve og Stand.

Havde Raadmand Wyndert Van Beverout ahnet den Ulykke, der saa snart skulde følge paa hans Fraværelse, vilde sandsynligviis hans Ansigtstræk have været mindre rolige, da han i ovennævnte Anledning fortsatte sin Vej fra Huset.

At han imidlertid stolede paa Kræften af sine Trudfler, kan man slutte af den Rolighed, der Diebliffet efter viste sig i hans Ansigt, som aldrig kom i Bevægelse uden at forraade en unaturlig Anstrengelse. Den solide Borger var lidt over halvtredsindstyve Aar; og en Spøge-

fugt af en Engländer, der fra Møderlandet havde medbragt Tilboielighed til sin Nations Lune, havde engang offentligt kaldet ham „Alliterationsmanden.“ *) Opfordret til at gjøre rede for denne Tilfidesættelse af offentlig Belansthændighed, trak Bittighedskræmmeren sig ud af Sagen ved at beskrive sin Modstander som stumpet, men solid og stærk af Statur; feed, fyrig og fyldig af Physisognomie; og driftig, djerv og dygtig i Drikt eller Tilboielighed. Men, hvad sædvanligen er Tilfældet med alle søgte udtryk, der var mere Vid end Sandhed i denne ironiske Beskrivelse; dog, med et ringe Afslag, som maa skrives paa den politiske Rivalitets Regning, kan Læseren betragte den physiske Deel af Beskrivelsen som indeholdende den nødvendige og aldeles tilstrækkelige Oplysning til Forstaaelse af nærværende Fortælling. Naar vi tilføie, at han var en meget formuende og suid Kjøbmand, og at han var Vebersvend, saa behøve vi paa dette Punkt af Historien ikke at sige meer.

Skjøndt det endnu var tidligt paa Morgenstunden, da denne flittige og velhavende Kjøbmand forlod sin Bolig, var hans Gang igjennem hans Fødebyes snevre Gader asmaakt og fuld af Værdighed. Mere end eensgang stod han stille for at tiltale en eller anden yndet Familieflave og endte altid sine Efterspørgsler om Her-

* Alliteration er naar flere Ord i en vis Orden begynde med et og samme Begstav.

rens Befindende med en spøgelsfuld Bemærkning, indrettet efter Regrens Begreb og Fattede-Orde. Heraf kunde det synes som den værdige Borger, uagtet hans overdrevne Begreber om den huuslige Tugt, var langt fra af Tilbøjelighed at ynde saadanne Trudfler som de, han nyligen horte at ytres. Han havde netop sluppet en af disse langsomme Negre, og nu saa han, i det han dreiede om et Hjørne, for første Gang den Dag pludseligt en Mand af hans egen Farve staae for sig. Den studsende Borger gjorde en uvilkaarlig Bevægelse for at undgaae det uventede Møde, og da han dernæst mærkede det Banskkelige ved et saadant Skridt, gav han efter for Nødvendigheden med lige saa megen Anstand, som om det havde været En, han selv havde søgt.

„Den gjenkommende Dag — Vagtskuddet — og Herr Raadmand Van Beverout!“ raabte Individet, han mødte, „det er Tingenes Orden i denne aarle Stund ved enhver vor Jords successive Omvæltning.“

Raadmandens Ansigtstræk havde neppe Tid til at gjenvinde deres Rolighed, førend han allerede maatte svare paa denne fri og noget spøgelsfulde Hilsen. Han blottede sit Hoved og bukkede saa ceremoniøst, at den Anden ikke kunde faae Leilighed til at gotte sig over sin Skjemt, i det han svarede —

„Colonien har Grund til at beklage Savnet af en Gouverneur, der saa tidligt kan forlade sin Seng.

At vi Kjøbmænd reise os betids, er ganske i sin Orden; men der gives Guld her i Byen, der neppe vilde troe deres egne Dine, naar de nøde min nærværende Lykke."

"Min Herre, der er mange her i Colonien, som have stor Grund til ikke at sætte Vid til deres Sandser, skjøndt Ingen kan tage Feil, der troer at gjenkjennde Raadmand Van Beverout i en driftigen selskabelig Mand. Den, der har med Bæveren at gjøre, maa ogsaa være i Besiddelse af Dyrets Udholdenhed og Forsigtighed! Var jeg Vaabenkonge, Myndert, skulde der tilstaaes Dig et Skjold med dette vilde Dyr, en Vaabenklappe af Joerbærk med to Mohawk-Tægere som Skjoldholdere og Valgsproget: „Vindstibelighed."

"Eller hvad synes Dem," svarede den Anden, der kun halvt fandt Smag i dette Plaisanterie, om et noget uplettet Skjold som et Sindbillede paa en reen Samvittighed, med en aaben Haand som Hjelmtegn og Valgsproget: „Noisomhed og Retfærdighed."

"Jeg tykkes godt om den aabne Haand, skjøndt Tanken er noget stolt. Jeg seer, De vil antyde, at Van Beverouterne ikke først nu til Dags have nødtigt at opsoge sig Skjold og Vaaben. Jeg erindrer, nu jeg betænker mig ret, at jeg ved en Leilighed har seet Deres Skjoldmærke: en løbende Beirmolle; en flydende Dam; et grønt Felt, besat med sort Nvæg — Ak nei,

„Hukommelsen er bedragerisk; Morgenlusten har stærk Indflydelse paa Indbildningskraften!“

„Som ingen Mynt er at betale Creditorer med, Mylord,“ sagde den satiriske Myndert.

„Det var en kraftigt udtalt Sandhed. Det er et Skridt, Raadmand Van Beverout, som bedømmes meest ilde, at drage en Mand af Stand ud om Natten, for, lig Manden i Hamlet, atter ved Hanegal at flye til det snevre Huus. Min kongelige Cousines Dre er bleven forgiftet, værre end „den myrdede Dannerkonges Dre.“ Denne Master Hunters Parti vilde ellers kun have liden Anrsag til at triumphere.“

„Var det ikke muligt, at give dem, der have dreiet Nøglen om, tilstrækkeligt Pant, hvorved Eders Velbaarenhed blev istand til at bibringe Modgiften?“

Spørgsmaalet berørte en Streng, som forandrede den Andens hele Udsærd. Hans Mine, der hidtil havde været en beleven Spøgebroders, blev mere alvorlig og værdig, og, skjøndt hans Udseende, Paaklædning og hele Bæsen viste tydelige Spoer af Skjodesløshed, manglede hans ranke og ei ugraciøse Skikkelse, i det han langsomt gik ved Siden af den lave, bredskulbredte Borger, ikke den behagelige Rolighed, og det Indtagende, som lang Fortrolighed med den fine Verden endog kan forstærke den i moralsk Hensyn mindst Værdige.

„Deres Spørgsmaal, værdige Herre, lægger me-

gen Hjertens Godhed for Dagen og bestyrker det Ny for Udelmodighed, som Verden saa beredvilligt giver Dem. Det er sandt, at man har overtalt Dronning til at underskrive Ordren til min Hjemkaldelse, og det er vist, at Mr. Hunter nu har Coloniens Bestyrelse; men dette er Ting som kunde forandres, naar jeg først var istand til at nærme mig min Cousine. Jeg negter ikke visse Uforsigtigheder, min Herre; det vilde flåde mig ilde, at lægge Skjul paa dem i en Mands Nærværelse, hvis Dyd er saa streng, som Raadmand Van Beverouts. Jeg har mine Feil; maaskee havde det været bedre, som De nylig behagede at antyde, om mit Valgsprog havde været: Nøisomhed; men den aabne Haand, dyrebare Herre, er ogsaa en Deel af Skjoldmærket, som De paa ingen Maade vil gjøre mig stridig. Har jeg Svagheder, saa kunne dog mine Fjender ei negte mig det Vidnesbyrd, at jeg aldrig forlod en Ben."

"Saa som jeg aldrig har havt Feilighed til at vurdere deres Venstabs, skal jeg ikke være den Første, som gjør den Beskyldning."

"Deres Upartiskhed er bleven til et Ordspil! Saa redelig som Raadmand Van Beverout, saa ædelmodig som Raadmand Van Beverout, ere Talemaader i hver Mands Mund; nogle sige, „saa rig; (Borgerens smaa blaa Dine blinkede) men Redelighed og Rigdom

og Udelmodighed have kun liden Værdi uden Indflydelse. Hver Mand burde nyde den Anseelse, der tilkommer ham i Samsundet. Denne Colonie er snarere hollandsk end engelsk, og alligevel seer De, hvor saa Navne der findes paa Listen over Raadets Medlemmer, som i et halvt Aarhundrede have været kjendte i Provindsen! Her have vi Alexandrer og Heathcoter, Morriser og Kennedier, Lanceler og Levingstoner, som følge Raadet og Rettens Sale; men vi finde saa Van Rensselaer, Van Courtlandter, Van Schuyler, Stuyvesantere, Van Beekmaner, og Van Beverouter i den Stilling, der tilkommer dem. Alle Nationer og Religioner have i den kongelige Raade Fortrinnet for Patriarkernes Børn. De böhmiske Felipser; de huguenotske de Lanceler, Bayarder og Jayer; Kongehaderne Morrisserne og Lublowerne — kort, alle staae i større Anseelse i Regjeringens Dine end den ældste Patron!"

"Det har virkelig og meget længe været Tilfældet. Jeg kan ikke huske den Tid, det har været anderledes."

"Det kan ikke negtes. Men det vilde lidet somme en sindig Politik at overile sig i Bedømmelsen af Personer. Dersom min egen Bestyrelse aabenbart har været smittet af samme Fordom, saa beviser dette desto tydeligere, hvor meget man hjemme har fremstillet Tingene i et falsk Lys. Jeg behøvede Tid til at blive oplyst herom, og denne Tid har man ei forundt mig.

„I et følgende Aar, min værbige Herre, skulde Raadet være blevet besat med lutter Banner.“

„I det Tilfælde, Mylord, vilde De i Sandhed have undgaaet den uheldige Stilling, hvori De nu befinder Dem.“

„Skulde det være for sildigt at standse dette Dnd? Det er paa Tiden at Anna rives ud af sin Viidsfarelse, og atter stuer klart. Der fattes Intet, Sir, til en saadan Retsfærdigheds Handling, uden Veiligheden. Det gaaer mig til Hjertet, at en saadan Unaade skulde vedsfares en Kongehuset saa nær Beslægtet! Det er en Plet paa det kongelige Vaabenskjold, som enhver loyal Undersaat inderligt maa ønske at kunne udslette, hvortil kommer, at Tingen i sig selv vilde være let, blot med en Smule — — Hr. Raadmand Myndert Van Beverout —?“

„Min Hr. Ex-Gouverneur,“ svarede denne, som bemærkede, at hiin holdt inde.

„Hvad er Deres Mening om denne hannoveranske Kongestamme? — Skal en Tydskler bære en Plantagenets Krone?“

„En Hollænder har baaret den.“

„Rigtigt svaret! baaret den og baaret den med Grev! Begge Nationer ere beslægtede og der er Fornuft i dette Svar. Hvor har jeg havt min Forstand, at jeg ikke før har søgt at benytte Dit Raad, fortræffelige Mand! O, Myndert, Betsignelse følger med alle deres Foretagender, som komme fra Nederlandene!“

„De ere flittige til at høre, men langsomme til at ødsle.“

„Denne Overdaadighed har ogsaa edelagt mangen en værdig Mand! Og alligevel drive Tilfælde — Omstændigheder — Skjebne — eller hvad De vil kalde det, undertiden et skjendigt Spil med en Mands Betsfærd. Min Herre, jeg føler den største Erbødighed for Standhaftighed i Venskab, og hylber den Grundfæstning, at man skal hjælpe hinanden igjennem Livets mørke Dal — Herr Raadmand Van Beverout —?“

„Mylord Cornbury.“

„Jeg vilde sige, at, skulde jeg forlade Provindsen, uden nogenledes at vise min Fortrydelse over for sigdigen at have erkjendt dens oprindelige Besidderes Fortjenester og Deres egne i Gærdeleshed, da maatte jeg ei lade Følelser vederfares Ret, der ene og alene ere for heftige for dens Rolighed, der nærer dem i sit Bryst.“

„Er der da Haab om, at Deres Herligheds Grebitorer ville give efter i deres Fordringer, eller har Greven skaffet Midler tilveie til at aabne Fængselsdøren?“ — „De skjønner, min Herre! — men et aabenhjært Sprog er just det, jeg nyder meest af alle andre Dyrer. Uden Tvivl vil Fængselsdøren, som De saa tydeligen har udtrykt Dem, engang aabnes, og lykkelig da den Mand, som skal dreie Røglen om. Det smærter mig, naar jeg tænker paa Dronningens Misbag, der tidligt eller siddigt vil besøge mine ulykkelige Forsølgere. Paa den anden Side finder jeg Trøst i at tænke paa den Yndest, hun vil vise Alle dem, der

i en saadan Forlegenhed have vliist sig som mine Vener. De, som bære Kroner, holde ikke af at see Uheld ramme Nogen af deres Blod, om han end var nok saa ubetydelig; thi Pletten kunde let vanzire Majestættens Hermelin. — Herr Raadmand?"

„Mylord?"

„ — Hvorledes staaer det med de flamske Wallatter?"

„Mange Tak, Mylord, de have det godt; de Bæster ere saa fede som Smør! Jeg haaber, at Statlerne ville kunne hvile lidt, siden Forretninger kalde mig til Lust in Rust. En Eov skulde der være, Lord Gouverneur, som bød at hængte den Neger, der rider et Dyr om Natten."

„Jeg tænkte paa en passende Straf for en saa hjerteløs Brode; men kun lidet kan man vente under denne Mr. Hunters Regimente. Ja, min Herre, var det mig kun forundt at stedes for min kongelige Cousine, da skulde dette Blandværk snart saae en Ende, og Colonien skulde atter komme til Velstand. Folk med en eneste Ahne skulde ikke længere herske over dem, der have Hundrede. Men vi maa være vaersomme med at udsøre vort Fersæt, vi maae passe paa Binden, min dyrebare Herre; det er en sand hollandst Idee, og baade de pecuniære og politiske Fordele skulde tilfalde Mand af denne Herkomst — Min dyrebare Van Beverout —?"

„Min gode Vord?"

„Er den blomstrende Alida lydig? Bær forsikret

om, at jeg ikke har slet mere levende Interesse for nogen Familiebegivenhed i al den Tid, jeg har opholdt mig i Colonien, end for denne ønskelige Forbindelse. Den unge Patron af Kinderhooks Frieri er en Sag af Vigtighed for Provindsen. Det er en fortjenstfuld ung Mand."

"Med et fortræffeligt Gods, Mylord."

"Og en Sæthed i Udseende, der er ældre end han selv."

"Jeg turde vedde paa, at to Trediedele af hans Indkomster lægges til Capitalen ved Begyndelsen af hver Termin."

"Han synes at være en Mand, der kan leve af Lusten."

"Min gamle Ven, den sidste Patron, efterlod sig en stolt Formue," vedblev Raadmanden og gned sig i Hænderne; "foruden Landgodset."

"Som ei er nogen Dyrehænge?"

"Fra Hudson strækker det sig til Massachusetts Grænse. Hundrede tusinde Acres i Høie og Dale, og vel befolket med tarvelige Hollændere."

"En meget anstændig Eiendom og en Guldmine i Arvelod! Saadanne Mænd, min Herre, bør agtes høit. Vi flyde hans Stilling at gøre ham delagtig i vor Plan at belæge Dronningen hendes Vildfarelse. Hvor høit staae en saadan Mands Forbringelser over denne Capitain Ludlows tomme Pretensioner!"

"Han har sandeligen et meget godt og indbringende Landgodset."

„Disse Ludlowe, Sir, disse Folk, som flygtede udaf Kongeriget paa Grund af deres Sammenværgelser mod Kronen, ere en Torn i Diet paa enhver loyal Under-
saat. I Sandhed, Mange i Provindsen, som nedstamme fra engelske Forsædre, kunne høiligen tage sig af denne Breidelse. Det gjør mig ondt, at jeg maa sige, at de udstrøe Tvedragt, forurolige Gemytterne og gjøre nogle underfundige Krav paa Fortrin og nedarvede Rettigheder. Men der er en Støtte i den hollandske Charakter, som giver den Bærbighed. Hollændernes Efterkommere ere Mænd, man kan stole paa; hvor vi sætte dem i Dag, der kunne vi tage dem i Morgen. Som vi Politikere sige, Sir, vi vide, hvor vi skulle finde dem. Synes det dem ikke høist harmeligt, at denne Capitain Ludlow skal commandere den eneste kongelige Krydser paa denne Station?”

„Jeg saae rigtignok hellere, Mylord, at han tjente i Europa” svarede Raadmanden, idet han kastede et Blik tilbage og sagtnede sin Stemme. „Nyligen gik Rygtet, at dette Skib skulde sendes til Verne.”

„Sagerne staae meget slet, og desto nødvendigere er det, at der er En ved Høffet, som kunde trække Støret fra Dronningens Dine. Disse nybagte, opblæste Subjecter burde gjøre Plads for Mænd, hvis Navne ere historiske i Colonien.”

„Det vilde just ikke være nogen Skade for Hendes Majestæts Anseelse.”

„Det vilde være en ny Juvel i hendes Krone! Skulde denne Capitain Ludlow virkeligen ægte Deres Niece, da vilde Familien gandske forandre sin Charakter — jeg har en meget slet Hukommelse — Moderen, Myndert, var en — en —”

„Den fromme Kone var en Van Bussler.”

„Din Søsters Forening med Huguenotten gjør da den skønne Alida til en Halvblods. Forbindelsen med Ludlow vilde tilintetgjøre Stammens Adel! Og sagtens eier han ikke en Hvid!”

„Det kan jeg ikke sige; thi ugjerne vilde jeg svække selv min værste Fjendes Credit, men, skøndt velhavende, har han dog langtfra en saadan Formue, som den unge Patron af Kinderhook.”

„Han skulde i Sandhed sendes til Indien — Myndert?”

„Mylord?”

„Mine Følelser til bedste for Herr Oloff Van Staats vilde stee Uret, havde vi isinde at udelukke ham fra Fordelene af vor Plan. Saa meget skal jeg kræve af Deres Venkab, til bedste for ham; den nødvendige Sum kan deles i tvende Halvpartier imellem Dem, en fælleds Forstrivning bringer Sagen i det Rene, og da, naar vi først have vor egen Hemmelighed i vor Magt, kan Forsigtigheden i vore Forholderegler ei forvolde os mange Vanskeligheder. Beløbet er skrevet paa denne Stump Papiir.”

„To Tusind Pund, Mylord!”

„Tilgiv mig, dyrebare Herre; ei en Skilling meer end et for hver af Dem. Retsfærdighed mod Van Staats kræver, at De gjør ham deelagtig i Foretagendet. Var ei dette Frieri til Deres Niece i Wien, skulde jeg tage den unge Mand med mig for at pousfere ham ved Hoffet.“

„I Sandhed, Mylord, det overstiger langt mine Kræfter. Forværkets høie Priis sidste Vinter og Opsættelser med Betalinger have lagt Beslag paa vort Guld —“

„Præmien vil blive høi.“

„Røde Penge blive med hver Dag sjældnere, saa at Synet af en Carolus næsten er en lige saa stor Raviret, som Synet af en Skyldner —“

„Tilbagebetalingen er sikker.“

„Medens Ens Creditorer møde En ved hvert Hjørne —“

„Det vilde blive et fuldkomment hollandsk Foretagende.“

„Og de sidst indløbne Efterretninger fra Holland raade os at gjemme vort Guld formedelst nogle overordentlige Bevægelser i Handelsverdenen.“

„Herr Raadmand Myndert Van Beverout!“

„Mylord Viscount Cornbury.“

„Plutus tage Dig i sin Varetægt, Sir, — men vogt Dig vel! Støndt jeg fornemmer Morgenlusten og maa vende tilbage, er det ei forbudt at fortælle mit

Fængsels Hemmeligheder. Der er En i hiint Buur, som hvister, at „Søskummeren“ er ved Rysten! Tag Dig i Agt, værdige Borger, eller anden Deel af Ridders Tragødie kan endnu blive opført i disse Farvande.”

„Saadanne Forhandlinger overlader jeg til mine Foresatte,” svarede Raadmanden med et ligesaa stift og ceremoniøst Blik. „Speculationer, som efter Sigende have sysselsat Greven af Bellamont, Gouverneur Fletcher og Mylord Cornbury, overstige en simpel Røjebands Uergjerrighed.”

„Adieu, stivsinde Herrer; styr Din Utaalmodighed til de overordentlige hollandske Bevægelser!” sagde Cornbury med tvungen Latter, skjøndt han i Hjertet sølte den Snert, den Anden havde bibragt ham, eftersom det almindelige Rygte ei alene havde ham, men ogsaa hans tvende Forgjængere i Embedet mistænkte for Deelagtighed i adskillige af de amerikanske Buccaniers lovløse Handlinger: „Hold et vaagent Øie, eller la belle Barberie vil atter bringe den stillestaaende Sø i Dyrer!”

De Hilsener, der veksledes, svarede gandske til enhver Characteer. Raadmanden var ubevægelig, stift og høitidelig, medens hans Betsager ei kunde glemme sine utvungne Manerer, ei engang i et saa pinefuldt Dieblif. Skjøndt stiftet i en Plan, som kun hans fortviolede Stilling og næsten fortviolede Characteer

kunde have formaaet ham til at forsøge paa, gif den dydige Glarendons vanslægtede Efterkommer til sit Fængsel, med en Mands Skridt, der antager en overlegen Mine over sine Eigemænd, og alligevel med et ved indgroet Gletthed saa forhærdet Sind, at der neppe blev Spoer af een priselig eller dydig Egenskab tilbage.

Andet Capitel.

„En Haandskrift er hans Ord, hans Gød er et Drakel,
Oprigtig er hans Gistov, reen hver Tanke.“

Two Gentlemen of Verona.

Raadmand Van Beverouts Philosophie lod sig ei let bringes ud af sin Egevægt. Alligevel saae man et Spil i hans underste Ansigtsmuskler, som kunde udlægges til Selvtilfredshed over hans Seir, medens en vis Sammentrækning af dem, der beherskede Udtrykket paa Panden, syntes at forraade, at han fuldkomment var sig den uhyre Fare bevidst, i hvilken han havde rovet sig. Den venstre Haand holdt han i en Lomme og ragede

imellem Forraadet af spanske Mynter, uden hvilke Kjøbmanden aldrig forlod sit Hjem, medens han med den anden hestigen stodte sit Spanskrør ned i Steenbroen, som en bestemt og modig Mand. Saaledes spadserede han endnu nogle Minuter frem, forlod derpaa hurtigt de lavere Gader og traadte ind i en, som løb langs med Skrånten, der omgav denne Deel af Den. Her standsede han snart udenfor Døren af et Huus, der i denne Provindsstad ganske havde Udseende af en Patricierbolig.

Do Frontespicer, begge forsynede med Veirhaner af Jern, giennemskære Taget paa dette Huus og den høie og snevre Indgang var bygget af Landets røde Kvadersteen. Bygningsmaterialet selv bestod, som sædvanligt af smaa, haarde hollandiske Klinker, maalede med tynd Melkesfarve. Et eneste Slag af den massive, polerede Hammer kaldte en Tjener til Døren. Den Raskhed, hvormed denne Opfordring besvarede, viste, at Raadmanden, uagtet den tidlige Morgenstund, var en ventet Gjest. Ansigtstrækkene hos den, der gjorde Portnertjeneste, tilkjendegave intet Tegn til Forundring, da han saae Personen, der ønskede at vorde indladt, og enhver af den Cortes Bevægelser udtrykte, at han var beredt til at modtage Raadmanden. Denne afsløg imidlertid hans Indbydelse at gaae ind, stillede sig med Ryggen mod Jernrækværket ved Indgangen og be-

gyndte en Samtale med Negeren. Den sidste var til Karene, hans Hoved var graahaaret, Næsen næsten lige med Ansigtsskuden, Trækkene rynkede og forvirrede, og, skøndt hans Holdning var fast, saa bøiede den sig dog under Karenes Bøgt.

„Gud velsigne Dig, gamle Cupido;“ begyndte Borgeren paa den hjertelige og fortrolige Maade, paa hvilken Herrerne paa den Tid pleiede at tiltale deres Yndlingslaver.

„En reen Samvittighed er en god Rathue, og Dit Udseende er jo saa klart som Morgensolen! Jeg haaber, at min Ven den unge Patron har sovet ligesaa trygt som Du selv, og at han til Beviis derfor allerede har viist sit Ansigt!“

Negeren svarede paa den søvnige, ordbeklippende Maade, der betegnede hans Stilling og Aar.

„Han meget vaagen, Mæster Aaa'mand. Mig tænk, han inte soved den halle Tid sidst. Al hans Tristighed og Munterhet væk, og han inte gjør end ryge. G' Man, som altid ryge, Mæster Aaa'mand, blive en melancholist Man tilsidst. Mig tænk, en ung Frøken i York b'ie hans Dø' engang!“

„Vi ville finde paa Midler til at faae ham Piben ud af Munden“ sagde den Anden med et Sideblik paa den Sorte, som om han vilde udtrykke mere end han yttrede. „Romaner og smukke Piger spille Lærning

med vor Philosophie, saalænge vi ere unge, som Du bedst veed af Erfaring, gamle Cupido."

"Mig inte har duet meget dengang, nu, slet inte" svarede Negeren roligt. "Mig see en Ti' da saa sorte Man i York ha' meer Respect hos de Smukke, men de' længe siden. Nu Moer til Euclid, Masser Raa'mand, var nyselig Kone, men ha' slet intet Ronds-vit. Ung var mig selv, og kom til Raa'mands Gaer; før Engelfmand kom, da gamle Patron var ung Mand. Gud lille! Mig stor Kjærlighed for Euclid, dog lille Bæst aldrig see til mig."

"Han er en lumpen Karl. Aldrig saasnart har jeg vendt Ryggen, førend Kjeltringen sidder paa een af sin Herres Ballaffer."

"Han meget ung, Masser Myn'dert; man inte bli'e viis, før graa' Haar."

"Han er snart fyrgetyve Aar, og Karlen tager med Aarene til i Uforstaaethed. Ledsaaget af Alvor og Gftertænke er Alderen ærværdig og hæderlig, men er en ung Aar utaaelig, da er en gammel Aar foragtelig. Det er jeg viis paa, at du aldrig var saa tanke-løs eller saa hjerteløs, Cupido, at du om Natten vilde ride paa et udmattet Dyr."

"Nu, mig allerede meget gammel, Masser Myn'ert, og mig glemme al de, unge Mand gjøre. Men her

Patron, som bedre ka' si'e Raa'manden, end stakkets
fort Slave."

"Vel opstaaet og god Dag, Patron!" raabte Raad-
manden og hilsede en stor og stærk, langsomt gaaende,
fiint udseende ung Mand paa fem og tyve Aar, der
med en Mand's Alvor paa dobbelt saa mange Aar stred
frem fra Husets Indre hen mod Gadedøren. "Vinden
er gunstig, og her er en saa smuk Dag, som nogen-
sinde stinne fra en klar Himmel enten fra Hollands
rene Atmosphære eller i Gammelengland selv. Colonier
og Patronskab! Havde Folkene paa den anden Side
af Oceanet mere Tro paa Moder Natur og mindre
hoie Tanker om sig selv, da vilde de finde Luften i
Plantagerne meget taalelig. Men disse indbildske Narre
ligne Manden, der traadte Bølgen og var af den For-
mening, at Musikken var hans Værk, og enhver halt
Djævel hos dem troer, at han er rankere og raskere
end den Bedste i Colonierne. Her er nu vor Bai,
der er ligesaa jevn, som om den var indesluttet af tyve
Dæmninger, og Reisen vil være ligesaa sikker, som om
den foretoges paa en Canal."

"Nege' vel, om den gøre de'" brummede Cupido,
der kjærtilgen syklede om sin Herres Person. "Nig tro',
de' alletid bedre at reise paa Land, naar en Herre saa
rig som Mæser Dloff. En Færrebaad engang gaae

under med saa mange Folk, og ei kom Nogen op og
ige hvor han har det."

"Det maa være en Misforstaaelse!" afbrød Raad-
manden ham, med et uroligt Diekast paa sin unge Ven.

"Jeg tæller fire og halvtredshindstyve Aar og min-
des ei en saadan Ulykke."

"Hvor ung' Folk dog kan glem. Ser drone i
de' samme Baad. To Yankee, en Canada Franskmænd
og stakkels Kone fra Jarseys. Alle mege' bedrøve'
for stakkels Kone fra Jarseys!"

"Din Karvestok duer intet, Master Cupido," lod
Raadmandens raske Svar, som bedre forstod sig paa
Balsfigurer. "To Yankeeer, en Franskmænd og Din Kone
fra Jarsey ere kun fire."

"Nu, inte meer end een Yankee; men mig veed,
alle drone, Gubbener miste hans Kjøreheste i de' samme
Baad."

"Den gamle Dreng har Ret, det er vist nok,
thi Ulykken med Hestene mindes jeg, som om det først
var igaar. Men Døden er Jordens Herre, og Ingen
af os kan haabe at undgaae dens Bøe, naar den be-
stemte Time kommer! I dag er der ingen Kleppert at
miste og med et muntert Ansigt og let Hjerte kunne
vi begynde paa vor Reise. Skal vi gaae?"

Dloff Van Staats, eller Patronen af Kinderhook,
som han af Høflighed sædvanligen kaldtes i Colonien,

manglede ei personlig Fæsthed. Tvertimod ubmærkede han sig snarere, som de Fleste, der nedstammede fra Hollanderne, ved Standhaftighed i Fare og Haardnakkenhed i Modstand. Den lille Skjermhydsel, der nu havde sundet Sted imellem hans Ven og hans Slave, maatte tilskrives deres forskellige Frygt, idet den Enes følte et Slags faderlig Omsorg for hans Frelse, og den Anden havde sine særegne Grunde for at ønske, at han vilde blive sit Forsæt tro at indstibe sig, uden at tænke paa den unge Herres Charakter, der let kunde frembyde en Undskyldning. Et Tegn til Drengen, der bar Badsækken, gjorde Ende paa Striden, og Herr Van Staats tiltjendegav sin Beredvillighed til at tage afsted.

Cupido nølede ved Indgangen, indtil hans Herre havde dreiet om Hjørnet, og, idet han rystede paa Hovedet med alle en uvidende og overtroist Sjæls flemme Ahnelser, blev han Negerhyngelen, der trængte til Døren, ind i Huset og lukkede for dem Alle med besynderlig og ængstelig Omsorg. Hvor vidt Negerens Ahnelse stadfæstes af Udsaldet, vil sees i Løbet af denne Fortælling.

Den brede Allee, i hvilken Doff Van Staats boede, var kun nogle hundrede Skridt lang. Den løb med den ene Ende til Fæstningen og krydsedes ved den anden af høie Palissader, der bare Navn af Stads-

muren, et Forsvarsværk, der var bestemt mod pludselige Indfald af Indianerne, der jagede og endog hobevis boede i de lavere Egne af Colonien.

Man maa være meget fortrolig med Byens Tilværet, naar man i denne Beskrivelse skal gjenkende den stolte Gade, der nu af en fransk Mills Længde løber midt igjennem Den. Fra denne Allee, som dengang, ligesom endnu, kaldtes Bredgaden, stege vore Eventyrere ned til et lavere Kvarteer i Byen i en fortrolig Samtale med hinanden.

„Denne Cupido er en Neger man kan sætte til at passe paa Taget af et Huus, naar Herren er fraværende, Patron;“ bemærkede Raadmanden kort efter at de havde forladt Indgangen. „Han seer ud som en Hængelaas, og man kan sove uden at drømme, hvor man har en saadan Vægter ved sin Bolig. Jeg vilde ønske, at jeg havde betroet den ærlige Karl Nøglen til min Stalb.“

„Jeg har hørt min Fader sige, at hans Nøgler altid laae bedst ved hans egen Hovedpude,“ svarede koldt Eieren af et hundrede tusinde Acres.

„Oh, forbandet være Cain! Det er unyttigt at søge et Maarstind paa en Ratterng. Men, Herr Van Staats, paa min Vei til Deres Dør imorges, var det min Skjebne at møde den forrige Gouvernør, hvis Creditorer have tilladt ham at tage frisk Lust paa en Tid, han bedst kan undgaae Paatrængendes Dine. Jeg troer,

Patron, at De var saa lykkelig at faae Deres Penge igjen, førend den kongelige Unaade hjemsogte Manden?"

"Jeg var saa lykkelig aldrig at borge ham."

"Det var saa meget bedre; thi det vilde kun have været en daarlig Kjole; Capitalen sættes paa Spil, og Renterne ere tabte. Men vi talte om forskjellige Anliggender, og iblandt andet blev der smaa snakket noget om Deres Frieri til min Niece."

"Hverken ere Dloff Van Staats Dnsker, eller la belle Barberies Tilbøielighed en Gjenstand for Gouverneuren i Raadet," svarede Patronen af Kinderhoof mut.

"Sagen bragtes ei heller saaledes paa Bane. Viscounten gav mig gode Ord, og havde han ei drevet Ubestedenheden for vidt, da kunde vi været komne til glædeligere Resultater."

"Jeg er glad ved, at Samtalen førtes med noget Maadehold."

"Manden overskred vistnok Billighedens Grændser; thi i Samtalen blandede han Personligheder, som ingen fornuftig Mand turde indlade sig paa. Alligevel sagde han, at det var muligt, at Coquetten kunde blive commanderet til Derne."

Det er blevet sagt, at Dloff Van Staats var en smuk, anselig ung Mand af høi Væxt og havde gandske Udseende af en fornem Person blandt hans Landsmænd; thi sjøndt britisk Undersaat, var han dog snarere en

Hollænder i Følelser, Manerer og Meninger. Han rødmede da der hentydedes paa Rærværelsen af hans befjendte Rival, omendstjødnt hans Vedsager var i Forlegenhed med at udgrunde, om Stoltthed eller Krænkelse fremkaldte denne hans Bevægelse.

„Dersom Capitain Lublow foretrækker et Krydstog i Vestindien for Tjenesten paa denne Kyst, haaber jeg at han vil faae sit Ønske opfyldt,“ lød det forsigtige Svar.

„Deres frisindede Mand har et velklingende Navn og et tomt Skrin“ bemærkede Raadmanden tort. Efter min Formening burde en Ansøgning til Admiralen om at beordre en Officier af saadanne Fortjenester derhen, hvor han kan udmærke sig, fortjene hans Tak. Fribytterne drive et Fandens Spil med Sukkerhandelen, og endog Franskmændene ere blevne urolige mere Syd paa.“

„Han har i Sandhed Navn for at være en dygtig Krydsfer.“

„Blisum og Philosophie! Dersom De ønsker at komme nogen Wei med Alida, Patron, da maa De gaae raskere tilværks. Pigen har noget af Franskmændens egenfindige Temperament, og Deres Betænkeligheder og Tilbageholdenhed bringe Dem ikke et Skridt nærmere til Maalet. Dette Besøg i Lust in Luft er Cupidos egenhændige Værk, og jeg venter at see dem

begge vende tilbage til Byen i lige saa god Forstaaelse, som Statholderen og Generalstaterne, naar den haarde Dyst om de aarlige Skatter er bleven bilagt ved en Compromis."

"Det heldige Udfald af dette Frieri er en Sag, der ligger mig nærmest paa — Den unge Mand taug pludseligt, som om han studsede over sin Kabenhjertighed, og idet han benyttede sig af den Tilfældighed, hvormed han havde gjort sit Toilette, stak han Haanden i Overkjolen og bedækkede med dens brede Glæde den Deel af Legemet, som Digterne just ikke betegne som Sædet for Liden skaberne.

"Naden? er det Deres Mening, min Herre, har De ingen Grund til at opgive Haabet," svarede Raadsmanden i en lidt mere eftertrykkelig Tone, end den hans sædvanlige Forsigtighed tillod ham at bruge. "Myndert Van Beverouts Arving vil ei være en pengeløs Brud, Monsieur Barberie sluttede ei Livets Bøger uden at bære omhyggelig Omsorg for Bilancen — men see, der forlade jo disse Pokkers Færgemænd Værftet uden at tage os med! Løb afsted, Brutus, og siig dem, at de skal vente deres lovlige Tid. Nødsagtighed finder man aldrig hos disse Kjeltringer; undertiden tage de afsted, førend jeg er færdig, og undertiden lade de mig vente i Soelheden, som om jeg ei var bedre end en tørret Stokfisk. Punkt-

lighed er Sjælen i alle Forretninger og en af mine Vaner tillader mig ligesaa lidet at komme for tidligt, som for sildigt.*

Paa denne Maade udstødte den værdige Borger, der ved enhver Leilighed gjerne vilde styre Andres Bevægelser for en stor Deel efter sine egne, sine Klager, medens han og hans Vedsager skyndte sig at indhente den langsomt seilende Baad, i hvilken de skulde indskibe sig. En kort Beskrivelse over Scenen vil vist ikke være udkærkommen for en Generation, der med Hensyn til den Tid, om hvilken vi skrive, kan kaldes den ny.

En dyb snever Bugt løb paa dette Punkt omtrent en Fjerdingvei ind i Den. Paa begge Bredderne stod en Række Bygninger, ligesom Husene langs med Canalerne i de hollandske Byer. Da man havde maattet følge Bugtens naturlige Løb, havde Gaden faaet en Krumning, ikke ulig Nymaanens. Husene vare ultrahollandske, lave, vinkelrette, overdrevent reentlige, og alle byggede med Gavlene ud til Gaden. Hvert havde sin stygge og ubequemme Indgang, som kaldtes stoop,* sin Floi eller Veirhane, sine Tagvinduer og sine Mure med afmaalte Tindinger. Læt ved Toppen paa en af disse ragebe en kort Jernkran ud over Gaden. En lille Baad af samme Metal hang ned fra dens yderste Ende, og tilkjendegav at Bygningen, hvortil den var befæstet, var Færgehuset.

* Et Sted, hvor man maa bukke sig.

Medfødt Kjærlighed til kunstig og indskrænket Skibsfart havde sandsynligviis forledet Borgerne til at vælge denne Plet, som det Sted, hvorfra saa mangen en Skude havde forladt Byen, siden det er aabenbart, at de to Floder frembøde forstjellige Punkter, der bedre egnede sig til dette Diemed, især da de havde det Fortrin, at de dannede brede og aldeles fri Canaler.

Halvtredstindstyve Regre vare allerede paa Gaden især med at dyppe deres Koste i Fjorden og at stænke Vand paa Fortougene og Fogaderne af de lave Bygninger. Denne lette, men daglige Snævel foretoges under stoiende Wittigheder og et Frydeskrig, som hele Gaden pleiede at istemme ret som i et eneste glad og sorgfrit Udbrud af Lyssighed.

Sproget, som denne letfjænde og overgivne Race talte, var Hollandsk, der allerede begyndte at forberedes af engelske Talemaader og enkelte engelske Ord; en Forandring, der sandsynligten hos nogle af de tidligere Colonisters Efterkommere har opvaakt den Formening, at dette sidste Tungemaal blot er en Dialect af det første. Denne Mening, der har saa megen Lighed med den, viase dygtige engelske Værde nære om Fastlands Skribenternes Plagiater, naar de for første Gang kaste et løst Blik ind i deres Værker, er ikke gandske overeensstemmende med Sandheben, da Englands Sprog sandsynligten har haat ligesaa megen Indflydelse paa

den Dialect, om hvilken vi tale, som den hollandske Skoles renere Rilder nogensinde have havt paa hiint. Hst og her kunde man see en alvorlig Borger, endnu i sin Nathue, stikke Hovedet ud af et Vindue paa første Sal for at lytte til disse Sprogbarbarismer med en saa uroffelig Alvor, som Letsærdigheden nede paa Gaden ikke formaaede at forandre, og lægge Mærke til alle de muntre Bittigheder, der fløi fra Mund til Mund.

Da Færgebaaden kun langsomt kunde bevæge sig frem, kunde Raadmanden og hans Reisesælle stige ned i den, førend man halede Tougene ind. Peridgua'en, som Fartøiet kaldtes, var halvt af europæisk, halvt af amerikansk Bygning. Den var lang, smal og spidsgattet som Kanoen, hvorefter den havde faaet sit Navn; men derhos var den fladbundet og havde Sværb ligesom de Baade, der ere byggede for Nederlandenes flakke Bander. For tyve Aln siden var der en Mængde af disse Fartøier paa vore Floder og endnu seer man dagligen deres to lange Master uden Bant, og deres høie, spidse Seil bøie sig for Vinden ligesom Siv og bandede let hen over Baiens Bover. Af denne Klasse gives der et særegent Slags, der i Størrelse og Anseelse langt overgaaer de nyligen omtalte og som fortjener en Plads iblandt de meest maleriske og mærkelige Baade, der flyde paa Vandet. Den, der har havt Leilighed til at beseile Sundets sydlige Kyster, maa ofte have seet det

Fartoi, hvilket vi sigte til. Det udmærker sig ved sin store Længde og ved Master, der, blottede for alt Tougsværk, reise sig fra Skroget lig to ranke feilsfrie Træer. Køber Diet hen over de forvovent høie Seil, den stolte og dristige Takkelage og seer den forholdsmæssigt uhyre Maskine styret med Lethed og Ynde af to usforsagte og erfarne Sømand, da opvækker dette omtrent samme Beundring, som Synet af Oldtidens ærværdige Templer indgyder. Fartøiets nøgne og simple Bygningsmaade, i Forening med dets kraftige og hurtige Bevægelser, giver det et Udseende af Storhed, som man ei havde nogen Grund at vente af det Brug, hvortil det i Almindelighed er bestemt.

De oprindelige Nybyggere i New York vare, skøndt de i mange Henseender havde en ægte Sømandsnatur, dog langt fra saa forvorne Søfolk, som deres nuværende Efterkommere. En Fart tvers over Baien var en Begivenhed, der kun sjældent hændedes i Borgernes stille Liv, og det er endnu i Mands Minde, at en Reise imellem de to fornemste Byer i Staten var en Tildragelse, der opvakte Venners Belysring og Uengstelighed hos den Reisende. Farerne paa Tappaan Zee, hvilket endnu er Navnet paa en af Hudsonsflodens bredere Strækninger, omtaltes ofte af de gode Røner i Colonien i deres Fortællinger om Vidun-

dere, og den, der oftest lykkeligen havde overstaaet dem, gjaldt for et Slags Søamazone.

Tredie Capitel.

„Den Karl huer mig ret; thi det vaade Element bli'er ei dens Grav, hvis Afsyn spaaer om Galgen.“

Tempest.

Vi have sagt, at Periagua'en alt var i Bevægelse, førend det lykkedes vore to Eventyrere at komme ombord. Man ventede Patronen af Kinderhook og Raadmand Van Beverouts Ankomst, og Skipperen havde stødt fra Land just i det samme Dieblis som Ebben indtraadte, blot for at vise med det Slags uafhængige Stolthed, der har noget særegent Tiltrækkende for Folk af hans Stand, at Tid og Strøm ei lade vente paa sig. Der var imidlertid Grændser for hans Bestemthed, thi, medens han satte Baaden i Bevægelse, blev der omhyggeligen serget for, at denne Omstæn-
Havfruen, 1 5

digthed ei skulde forvolde en saa rigtig og stadig Kunde som Raadmanden nogen alvorlig Ubehagelighed. Da han og hans Ven vare ombord, bleve Fangelinerne halede ind og Færgebaadens Mandskab begyndte for Alvor at styre deres Fartoi mod Munden af Bugten. Medens dette gik for sig, sad en ung Neger skrævs over Forenden af Periaguen, dinglende med Benene paa hver sin Side af dens Skjæg og dannede saaledes en ikke flet Gallionsfigur. Han holdt en Muslingskal for Munden, og med sine to glindsende Kjæver, der vare oppustede ligesom Vølusses, og sine mørke, tindrende Dine, i hvilke man læste hans Henrykkelse over Muslingskalens Toner, blæste han uophørligt Signalet til Afreisen.

„Læg din Skal, du Skraalhals!“ raabte Raadmanden og gav Knøsen i Forbigaaende et Slag paa det blotte Hoved med Enden af sin Stok, som kunde have faaet det til at løbe rundt med den, der var mindre opsat paa at gjøre en saadan Allarm. „Tusinde vindige Trompetere vilde være Tausheden selv mod et saadant Par Lunger! Men er det Eders Punktighed, Skipper, at fløde fra Land, før end Eders Passagerer ere tilfæde?“

Uden at tage Viben af Munden pegede den uforstyrrelige Færgemand paa Vandboblerne, der allerede fløde udad, et sikkert Tegn paa, at Ebben var indtraadt.

„Jeg bryder mig ikke om Eders ind og ud, Eders Ebbe og Floed“ svarede Raadmanden hidstigt. „En punktelig Mands Die er det bedste Timeglas, der gives. Det er ikke mere moersomt at tage afsted, førend man er færdig, end at opholde sig, naar alle Forretnin-
ger ere endte. Læg vel Mærke til, min gode Skipper, at I ikke er den eneste Baadsfører i denne Bugt, ei heller er Eders Skude den hurtigste, som nogensinde løb af Stabelen. Læg Eder ivare; skjøndt jeg af Na-
turen er en godmodig Mand, kunde jeg dog faae i Sinde, at understøtte Rappelysten, naar det offentlige Vel als-
vorligen fordrer min Bistand.“

Mod Angrebet paa sig selv viste Skipperen en stoist Eigegyldighed, men at have noget at udsætte paa Periaguaens Egenheder var at angribe en Gjenstand, hvis eneste Forsvarer han var. Han tog Piben af Munden og svarede Raadmanden med den Krimodig-
hed, som de stivsinde Hollændere aldrig undlade at bruge mod Enhver, der fornærmer dem, uden at ændse dennes Stand eller personlige Egenheder:

„For tusind Drcaner og Raadmænd!“ brummede han i sit Lands Dialect; „jeg gad nok seet den Baad i Yorderbugten, som kan vise Melkepigen sin Agterende! Borgemeesteren og Raadsherrerne skulde hellere byde over Ebbe og Floed efter deres Godtbesindende, for saa kunde

vi, da Enhver jo helst vil have det efter sit Hoved, faae en deilig Hoben Malstrømme i Havnen!"

Da Skipperen saaledes havde givet sine Følelser Løst, tog han atter sin Pibe, lig en Mand, der føler, at han fortjener Seierskrandsen, hvad enten han faaer den, eller ei.

"Det er ei Umagen værdt at stride med en Stivnakke" mukkede Raadmanden, idet han banede sig Vej igjennem Grønkurvne, Smørbotterne og Alt det, der udgjør en saadan Torvebaads Lødning, hen til sin Niece, der sad paa Agterpligten. „God Morgen, min egen kjære Alida; den tidlige Opstaaen vil gjøre Dine Kinder til en Blomsterhave, og den friske Løst i Løst in Løst vil give Dine Roser et endnu kraftigere Farvestjær."

Den formildede Borger kyskede derpaa den Kind, hvorpaa han ved sin Bemærkning havde fremkaldt en endnu høiere Rødme, med en Varme, der viste, at det ei fattedes ham paa naturlig Omhed, „tog til Hatten for at besvare et dybt Blik fra en gammel, hvid Tjener i et reent, men forslidt Liberie og nikkede til en ung Negerinde, hvis halvtslidte Stads tydeligen lagde for Dagen, at hun var Kammerpige hos Arvingen.

Neppe behøvedes der meer end et Blik paa Alida de Barbèrie for at opdage hendes blandede Herkomst. Af hendes normandiske Fader, en Huguenot af den la-

vere Adel, havde hun arvet sit ravnsorte Haar, de store, glindsende, fulsorte Dine, i hvilke der var en besynderlig Blanding af Overgivenhed og Blidhed, en classisk og lydesfri Profil og en Figur, der var smækkere og smidigere, end det sædvanligen var Tilfældet hos de hollandske Damer. Af sin Moder havde la belle Barbèrie, som Pigen ofte kaldtes i Spøg, erholdt en Hud skøn og pletfri som Frankrigs Blomst, og en Ansigtssfarve, der kappedes med Aftenhimlens rige Afskyninger i hendes Fødeland. Noget af den Lejemønstersynde, hvorfor Raadmandens Søster havde været lidt bekjendt, var ogsaa gaaet i Arv til hendes skønnere Datter. Hos Alida oversteed alligevel denne Gienommelighed ei den Fylde, der passede sig til hendes Ungdom, ja den gav snarere hele hendes Person noget mere Afrundet og hendes Figur noget Blidt, end den formindskede dens Lethed og Ynde. Disse personlige Fordele forskjønnedes af en ziirlig, men beskednen Reisedragt, en lille Kastorhat, beskygget af en Mængde nedhængende Fjer, og en Anstand, der i denne hendes forlegne Stilling dannede en heldig Middelvei imellem Undseelse og fuldkommen Besindighed.

Da Raadmand Van Beverout nærmede sig den yndige Skabning, der fuldkomment retfærdiggjorde den varme Deeltagelse, han havde viist for hendes Skjebne i de første Scener af denne Bog, traf han hende i en

høflig Samtale med den unge Mand, der i Almindelighed iblandt hendes talrige Friere ansaaes for den, som rimeligviis vilde vinde Seieren. Der behøvedes ei nogen anden Anledning, dette Syn alene vilde have været tilstrækkeligt til atter at sætte ham i godt Lune, og idet han skaffede sig Plads ved gandske roligere at stybe Frangois, sin Søsterdatters Tjener, til Siden, gjorde den standhaftige Borger sig Umage for at sætte Liv i en Samtale, der efter hans Mening maatte føre til det af ham udtænkte, forønskede Resultat.

Raadmandens Bestræbelser sloge ham for Dieblifket feil. Der gives en Følelse, som i Almindelighed griber Fastlandets Beboere, naar de for første Gang vove sig ud paa et for dem saa fremmedt Element, som sædvanligen lukker Munden paa dem og gjør dem estertænksumme. Hos ældre og mere opmærksomme Reisende er det Jagttagelse og Sammenligning, hos de yngre, der ere mere modtagelige for Alt, antager det gjerne Præget af noget Sentimentalt. Uden at opholde os ved at esterspore, hvad der i nærværende Tilfælde hos Patronen og la belle Barbèrie var Aarsagen eller Virkningen af denne Følelse, ville vi nøies med den Bemærkning, at den værdige Borgermand, der altfor ofte havde faret paa den stille Bugt, til at flige Følelser kunde opstaae i hans Sjæl, her gjorde sig forgieves Umage, thi hans unge Reisesæller bleve

lidt efter lidt tause og takkefulde. Skjøndt Myndert var Pebersvend, trængte han dog ikke først nu til den Lærdom, at den lille Gud ligesaa ofte i Stilhed gjør Ulykker, som ellers paa andre Maader. Han blev der for ligeledes taus og viste nu samme Udholdenhed i noie at lægge Mærke til Periaguaens langsomme Bevægelse, som om han havde seet sit eget Billede paa Vandet.

Et Dvartreeråtid af denne karakteristiske og, som man kan slutte sig til, behagelige Seilads bragte Baaden til Mundingen af Baien. Ved en kraftig Anstregelse blev den her dreven lige ud i Strømmen, og nu kunde man sige, at den tiltraadte Reisen. Men medens dens sorte Besætning satte Seilene til og gjorde de øvrige Tilberedelser til Afreisen, hørte man en Stemme præde dem fra Kysten, i hvilken der snarere laae en Befaling end en Bøn, om at de vilde holde inde med deres Bevægelser.

„I Periaguaen hoi!“ lød Raabet. „Hal Eders Forskjøde til Luvart og klem Noerpinden ned i Skjødets paa denne magelige, gamle Herre. Kom, tag fat, mine Knurrebaaser! eller Eders Beddeløber af en Skude tager Bidselet imellem Tænderne og løber løbst med Eder.“

Denne Opfordring frembragte en Standsning i Mandskabets Bevægelser. Men efter at de fulde af Overraskelse og Forundring havde seet paa hinanden,

halede Sømandene Forseilet til Luvart, lagde Roret i Lø, uden dog at berøre Raadmandens Skjød, og Baaden standsede nogle faa Favne fra Kysten. Medens den ny Passageer var isærd med at støde til dem i en Tolle, havde de, som ventede paa ham, god Tid til at anstille Undersøgelser om hans Udvortes og gjøre forskjellige Gisninger om hvo han vel kunde være.

Neppe er det nødvendigt at sige, at den Fremmede var en Søn af Oceanet. Hans Bygning var tæt og dog smidig og han holdt ser God paa Strømpefodder. Skuldrene vare brede og kraftige, Brysthvælvingen fuld og høj, Lemmerne runde, regelmæssige og fulde af Muskler, kort det Hele udgjorde en Skabning, i hvilken Styrke og Smidighed paa det nøiagtigste vare afmaalte. Fast paa denne brede Basis sad et rundt lille Hoved, tykt besat med en Mængde brune Haar, der allerede saldt lidt i det Graa. Ansigtet tydede hen paa en Mand paa de Tredive og svarede gandske til Legemsbygningen; det var mandigt, dristigt, bestemt og dog smukt, skjøndt det havde et temmelig stærkt Udtrykket af høj Dristighed, fuldkommen Koldblodighed, noget Stivsind og en vis Grad af Foragt for Andre, som dets Eier just ei stedse søgte at skjule. Hans Colorit var stærkt rød overalt, som Mennesker, der af Naturen have en lys og blomstrende Farve, sædvanligen erholde den ved ideligen at være i den fri Luft.

Den Fremmedes Klædebragt var ligesaa mærkbar= dig som hans Person. Han bar en kort Pijækkert, der sad stramt og smagfuldt; en lille, flad og fiffig Hue og store, vide Beenklæder, alt af sneehvidt Seildug; et Stof, der var meget passende til Værstiden og Clima= tet. Den første var uden Knapper og nødvendiggjorde saaledes et rigt ostindisk Shawl, der var bundet om= kring Legemet og holdt Klædningen tæt til Kroppen. Skinnende hvidt Linned glindsede igjennem Abningen paa Brystet, og en Krave af samme Stof hang ned over det brogede Bandannatørklæde, der med en eneste Skjodesløs Sløife var slynget om Halsen. Det sidste var en Vare, som man dengang kun lidet kjendte til i Europa, og blev næsten kun brugt af Somænd, der gik paa de lange Reiser. Den ene Ende flagrede i Vinden, der anden var omhyggeligen stukken ind over Brystet og var der heftet fast ved Klingen af en lille Kniv med et Eisenbeenskaft, der saaledes forenede Tørklædet med Linnedet; et Slags Brystnaal, som endog nu er meget i Brug hos Somænd. Føie vi hertil, at lette Seildugsko, paa hvis Brist der med Uldgarn var indvirket et uklart Anker, skjulte Fødderne, saa fattes der Intet i Beskrivelsen over hans Paaklædning.

Synet af en Mand af et saadant Udseende og iført en saadan Dragt, som vi nyligen have beskrevet, vakte stor Opsigt blandt Negrene, der seiede Gaden.

Vige i Hælene paa ham hen til det Sted, hvor han praiede Periaguaen, løb fire eller fem Dagdrivere, der iagttog hans Manerer og Bevægelser med den Beundring, som Folk af deres Race sjældent unblade at vise et Menneske, som bærer Præget af at have haft Egentyr, ja maaskee Strabadser og Bovesykker at bestaae i sit Liv. Ridderen af det ostindiske Chawt gav en af disse Lediggængere et Tegn til at han skulde følge ham og steg derpaa i en tom Baad; og efter at han havde gjort Fangelinen løs, vriskede han Tollen hen til Kartoiet, som ventede paa ham. Der laa i Sandhed Noget i den sorgløse Mine, den Bestemt-
hed og de mandige Stillinger hos dette saa skjønne Exemplar af en Somand, der kunde have gjort Krav paa deres Opmærksomhed, der havde særdeles mere i Verden, end den lille Skare af Beundrere, han lod tilbage. Ved et let Spil af Haandled og Albue gled Tollen fremad, lig et Sødyr, der sorgløst svømmer paa sit Element, og som han stod der fast som en opreist Statue, med Fodderne paa begge Sider af Reilingen, opvakte hans Sikkerhed samme Tillid, som Øynet af en øvet Liniebonders gjentagne og heldige Kunststykker. Da Tollen kom paa Siden af Periaguaen, kastede han en lille spansk Mynt i Regrens aabne Haand og sprang over med en Muskelkraft, der drev den lille Baad, han forlod, halvveis tilbage til Strandbredden,

overladende det saaledes til den forkræffede Neger, hvorledes han bedst kunde holde sig i det gængende Fartoi.

Den Fremmedes Trin og Stilling, da han betraadte Halvbækket af Periaguaen, var ægte somandsk og viste en Selvtillid, der grændsede til Forvovenhed. Med et Diekast syntes han at monstre Skibsmandskabets og Passagerernes halvsovante Charakter og at føle det Slags Overlegenhed over sine Rejsesæller, som Folt af hans Haandtering dengang kun altfor ofte pleiede at nære mod dem, hvis Uergjerrighed blot indskrænkede sig til Fastlandet. Han kastede Diet tilveirs paa Periaguaens simple Taffelag og bestedne Seil, medens han trak Overløben sammen med en tydelig Kjendermine. Derpaa gjorde han Forstjødets Ios, lod Seilet fylbe sig og sprang leilighedsvis fra en Smørbotte til den anden; og idet han brugte en Landmands Skjed til at træde paa, traadte han, ligesaa rast og uforsagt, som en bevinget Mercurius, pludselig midt ind i Raadmandens Selvskab paa Ugterpligten. Med en Koldblodighed, der opvakte den største Ugtelse for hans Talenter som Befalingsmand, jog han strax derpaa den forbausede Skipper fra Roret, og greb selv Roerpinden med en saadan Rolighed, som om dette var hans daglige Bestilling. Da han saae, at Baaden begyndte at skyde frem i Vandet, fik han Tid til at lægge Mærke til sine Reise-

kammerater. Den første, som mødte hans dristige og skarpe Die, var Frangois, Alidas Tjener.

„Sætter hun op med Byger, Commodore“ bemærkede den Paastrængende med en Alvor, der næsten vildledede den opmærksomme Fransmand, og pegede i det samme paa hans Haarprung, „da vil Deres Stander forvolbe Dem Uleilighed. Men en saa erfaren Officier gaaer vist ikke tilføes uden at have Varestænger i Beredskab, dersom det skulde trække op til Uveir.“

Tjeneren forstod ikke, eller lod som om han ikke forstod Hentydningen og vedligeholdte en fornem, men taus Overlegenhed.

„Herren staaer i fremmed Tjeneste og forstaaer ikke en engelsk Smand! Det Værste, der kan flyde af at søre for meget Topstads, er at man kan komme til at fappe det væk og lade det gaae med Veiret. Maa jeg være saa dristig at spørge Dem, Herr Dommer, om Retterne nyligen have truffet Forholdsregler med Hensyn til Gribytterne ved Derne?“

„Jeg har ei den Gæde at staae i Hendes Majestæts Tjeneste,“ svarede Van Staats af Kinderhook koldt, til hvem dette raske Spørgsmaal var rettet.

„Den bedste Skipper narres undertiden ved en Observation i diset Lust, og mangen gammel Smand har anseet en Taagebanke for fast Grund. Siden De ei har Sæde i Retterne, min Herre, ønsker jeg Dem

til Lykke; thi at krydse der, enten som Dommer eller Supplicant, er at krydse imellem Sandbanker. Man er aldrig sikker og velforvaret i Selvtab med Advocater, og Fanden selv er ei altid istand til at holde nok af for Haifisken. Et skjønt Stykke Vand, I gode Venner, er denne Yorderbugt, og saa sikker, som man blot kan ønske sig det for raadne Ankertouge og ugunstige Vinde.*

„De er en Sømand, der har gjort lange Reiser,“ svarede Patronen, der gjerne vilde faae Alida til at troe, at han i Stiklerier kunde maale sig med den Fremmede.

„Lange eller korte, Calcutta eller Cap Cod; Gissning, Niemaal eller rigtig Observation, det er alt eens for det ægte Marsviin. Fortoningen af Rysten imellem Cap Fundy og Cap Horn er mit Die ligesaa bekjendt, som en Tilbeder er for denne unge smukke Froken, og hvad den anden Ryst angaaer, saa har jeg oftere besejlet den, end Commodoren har heiset sin Stander, baade i Storm og i Magsveir. En Fart som denne er Søndagsarbeide i min Seilads, skjøndt I, som jeg dristigen tør paastaae, tog Afsted med Konen, velsignede Børnene, gjennemgif Testamentet og lod Præsten bede for Eder, førend I tog ombord.“

„Faren vilde ikke være bleven større, om man ogsaa havde iagttaget disse Ceremonier,“ sagde den unge Patron, inderligt begjærlig efter at faae et stjaalent Blik

til la belle Barbèrie, skjondt han af lutter Undselighed saae hen til den anden Side. „Man er aldrig Faren nærmere, fordi man er forberedt paa dens Komme.“ — „Gandske rigtigt; vi maae dee, naar Regningen er sluttet. Hængt eller druknet — Galgen eller Ruglen renser Verden for en heel Deel Snabs; ellers vilde Dækkene blive saa belemrede, at man ei kunde styre Fartøiet. Det sidste Kryds er det længste af Alle, og gode Papirer og reent Sundhedspas kunne hjælpe en Mand ind i Havnen, naar han ei længere kan holde Soen. Hvad Nyt, Skipper? hvad for Bøgne dreve om i Dag paa Pladserne? Naar slap den sidste Alsbanymand med sin Bolte ned ad Floden, eller hvis Ballast er bleven reden til Skamme paa en Hørejagt?“

„De Djævelsunger,“ mumlede Raadmanden; „der er just ingen Mangel paa Døgenigte, til at pine saadanne stakkels Dyr.“

„Have Buccanererne flaaet sig til Bonner, eller drive de deres Handel her paa Bagsiden af Krigen?“ vedblev Comanden med det indiske Shawl, uden at ændse Borgerens Klage. „Det er slemme Tider for modige Folk, naar man betragter, at Krydsferen hist ligger og flamsiler sit Toug, istedet for at stikke i Soen. Sid enhver Sene maa springe i min Krop, hvis jeg ikke førend i Morgen skulde bringe Skuden ud og lade hende smage en frisk Brise, dersom Dronningen vilde være saa

naadig at betroee Deres underdanige Tjener Commandoen over den! Manden ligger der for Anker, som om han havde en god Fragt ægte Hollandst i Lasten, og ventede paa nogle faa Baller Bæverskind, han vilde tiltuske sig for sine Brændervine."

Medens den Fremmede koldblodigen fremsagde denne sin Mening om Hds. Majestæts Skib Corvetten, rettede hans Bine hen over hans Reiseselskab og hvilede et Dieblisk med en hemmelig Betydning paa Borgerens ubælgelige Ansigt.

"Godt —" vedblev han, "Corvetten kan dog tjene som Mærke, hvoraf man slutte sig til Strømmens Løb, hvis den ei duer til andet; og det maa være en stor Hjælp, Herr Skipper, for en Mand af Eders Skarpsindighed, paa en Seilads, hvor man holder saa stærkt Udlik med Jordens Omdreining!"

"Derfor man kan troe, hvad der fortælles her i Fjorden," svarede Periaguacns Eiermand, uden at føle sig fornærmet, "saa vil Capitain Ludlow om saa Dage faae Andet at bestille."

"Åh! naar hans Kjøb og Brød er fortæret, vil Manden være nødt til paa nyt at proviantere Skibet; Det var Synd, at en saa virksom Mand skulde holde Faste, og det hvor der er en saa stærk Ebbe og Flod. Og naar hans Kjøbler igjen ere fulde og intet levet af Maaltidet, hvad troer man saa han vil tage sig for?"

"Der gaaer et Rygte iblandt Baadsmandene paa

Sybbaien, at der har vilst sig Noget forrige Nat udenfor Long = Giland."

"Jeg svarer for, at det er sandt; thi da jeg kom med Strømmen i Aftes, saae jeg det med mine egne Øine."

"Ganden heller! og hvad antog De det da for?"

"Det atlantiske Ocean; troer I mig ei paa mit Ord, saa appellerer jeg til denne velballastede, gamle Herre, der, som Skolemester, kan angive Eder Længde og Bredde til Stadsfæstelse paa mine Ord."

"Jeg er Raadmand Van Beverout," mumlede Gjenstanden for dette ny Angreb i Skjæget, skjønt tilsyneladende kun halv oplagt til at tage Hensyn til En, der slet ikke lagde nogen Tømme paa sin Mund.

"Jeg beder tusinde Gange om Forladelse!" svarede den fremmede Gømand og bukkede gravitetisk. "Deres Velbaarenheds Ansigt førte mig paa Bildspoer. Det vilde virkelig være høist ufornuftigt at vente, at en Raadmand skulde kjende Beliggenheden af det atlantiske Ocean! Og dog, mine Herrer, forsikrer jeg Dem paa en Mands Ære, der har seet meget Saltvand i sit Liv, at Søen, som jeg taler om, virkelig er der. Er der Noget paa den eller i den, som ei virkelig forholder sig saaledes, saa kan denne værdige Commandeur over Periaquaen give os Bæstid om Resten."

"En Brændebaad fra Bugterne fortæller os, at man nyligen har seet Søskummeren langs Kysten" svarede

rede Færgemanden i en Tone, som om han var vis paa at meddele Ting af almindelig Interesse.

„Det er en rigtig Søhund, I der anfører, som løber ind og ud af Bugterne og fortæller Miraclet,“ bemærkede den Fremmede roligere. „De kjende Søens Farve om Natten og styre altid lige imod Vinden for at opsoge Eventyr. Det undrer mig, at man ikke ansætter flere af dem til at gjøre Almanakker! I den sidste, jeg kjøbte, var der indløbet en Feil med Hensyn til en Orkan, og alt det af Mangel paa noiagtig Kundskab. Na siig mig dog, min Ven, hvem er denne Søskummer, der, som man fortæller, styrer sin Cours efter Naalen, ligesom en Skrædder, der har fundet et Hul i sin Naboes Kjole?“

„Spørg Herene om det. Jeg veed blot, at der gives en saadan Vagabond og at han i Dag er her, i Morgen der. Nogle paaatae, at det blot er et Laagestib, der glider hen over Søtoppene, liig en svømmende Søfugl; Andre mene, at det er Gjenfærdet af et Skib, som Kidd plyndrede og opbrændte i det indiske Ocean, og som nu leder efter sit Guld og sine dræbte Folk. Gengang saae jeg ham selv, men Afstanden var saa stor, og hans Manoevrer saa unaturlige, at jeg ei er istand til med Sikkerhed at berette Noget om Skroget eller Takkelagen.“

„Det er en Sag, som ei ved enhver Bagt indføres i Journalen! Hvor omtrent, eller paa hvad Sted mødte De den Ting?“

„Det var uden for Canalen. Vi fiskede just i tykt Veir, og da Taagen havde lettet sig en Smule, saae vi et Fartoi staae ind imod Kysten, med en Fart som en Beddeløber; men medens vi lettede vort Anker, var det allerede en Miil ude tilsøes paa den anden Bop.“

„Et sikkert Beviis — enten paa dens eller Ederes Hurtighed! Men hvorledes saae for Resten Ederes Desferteur ud?“

„Det kan umuligt bestemmes. Een troede at see et tiltakket Skib for fulde Seil; en Anden ansaae det for en Seiler fra Bermudas, men for mine Dine saae det ud som om tyve Periaguaer havde været byggede sammen til et eneste Skib. Imidlertid er det bekjendt nok, at en Vestindiesarer samme Nat gik tilsøes, og, skjøndt det nu er tre Aar siden, har dog Ingen her i York hørt Noget enten til den eller dens Mandskab. Siden den Tid gaaer jeg aldrig ud at fiske paa Bankeerne i taaget Veir.“

„Det er fornødtigt af Eder“ bemærkede den Fremmede. „Jeg har selv været Vidne til mange forunderlige Syn paa det rullende Ocean, og den, der, som I, min Ven, er nødt til at ligge mellem Vind og Vand, skulde aldrig vove sig i Nærheden af disse

Fandens Fugle. Jeg kunde fortælle Eder en Historie om Noget, der har tilbraget sig i de stille Bredder under den lodrette Soel, og som kunde tjene alle overvætteds Nysgjerrige til Advarsel! at undersøge et Skibs Papi-rer eller dets Beskaffenhed er ikke Noget for Jer forsigtige Rystfarere."

"Vi have Tid nok til at høre," bemærkede Patronen, hvis Opmærksomhed var bleven vakt ved Sam-talen og som læste i Alidas sorte Dine, at hun nok gad høre den ventede Fortælling.

Men den Fremmedes Ansigt blev pludseligt alvorligt. Han rystede paa Hovedet, som om han havde sine gode Grunde til at tie, og, idet han slap Roers-pinden, tvang han ganske roligen en Landmand, der med aaben Mund sad midt i Baaden, til at forlade sin Plads, paa hvilken han, saa lang som han var, ud-strakte sin egen Kæmpestikkelse, lagde derpaa Hænderne krydsvis over Brystet og lukkede Dinene. I mindre end fem Minuter havde Alle i Nærheden et tydeligt Beviis paa, at denne Oceanets overordentlige Søn var falden i dyb Søvn.

Fjerde Capitel.

„— Vær rolig dog, thi Lønnen, som Dig vinker,
 Vil drage tæt et Stør for dette Vanheld —“

Tempest.

Den ubekjendte Sømands Udseende, Driftighed og Tale havde gjort et mærkeligt Indtryk paa Periaguarns Passagerer. I la belle Barbèries skjelmste, fulsorte Dine læste man tydeligt, at hun havde moret sig ved hans bidende Skjemt, skjøndt hans fri Væsen havde trunget hende til at vise en Tilbageholdenhed, hun ansaae for nødvendig for hendes Røn og Stilling. Patronen studerede sin Elstes Træk, og skjøndt den Paatrængendes Ligefremhed halvt havde fornærmet ham, havde han dog fundet det klogest at taale hans Friheder, som de naturlige Udbrud af en Mand, der først nyligen var sluppen ud fra det eensformige Sømands liv. Den Rolighed, som sædvanligen herskede paa Raadmandens Ansigt, var bleven lidt forstyrret; men det lykkedes ham dog at skjule sin Misfornøielse og saaledes unddrage sig alle næsvise Bemærkninger. Saa snart derfor Hovedmanden i det foregaaende Optrin havde fundet for godt at trække sig tilbage, var den forrige

Rolighed igjen tilveiebragt, og det syntes næsten, som om man havde glemt hans Nærværelse.

Øbben og en frisk Kuling førte Periaguaen rast forbi de mindre Der i Baien, saa Krydseren, den saakaldte Coquette, nu tydeligere kunde sees. Dette Fartoi, et Skib paa tyve Kanoner, var ankret tværs af den Landsby, der laa paa Bredderne af Statenisland, og som var Færgebaadens Bestemmelsessted. Her var den sædvanlige Ankerplads for Skibe, der skulde til fremmede Havne og oppebiede gunstig Vind, og her var det at Fartøier dengang, som det endnu er Tilfældet, vare underkastede alle de Undersøgelser og Forsinkelser, der vare paabudne for Byens Sikkerheds Skyld. Coquetten laa imidlertid gandske ene, thi en Goffardimands Ankomst var en Begivenhed, der hørte til Sjeldenhederne i Begyndelsen af det attende Aarhundrede.

Periaguaen passerede, i den Cours, den holdt, Coquetten paa omtrent otte Favne. Da den nærmede sig Orlogsmanden, tilkjendegave dens Passagerer en pludselig Nysgjerrighed og levende Interesse.

„Hold Eders Melkepige lidt længere borte,” mumlede Raadmanden, da han bemærkede, at Skipperen havde isinde at føie sine Passagerer og løbe saa nær som muligt hen til Krydserens sorte Planke. „Sø og Ocean! er Vorkerbugten ei bred nok, uden at I behøver at seie Støvet af Mundingerne paa dette dovne

Skibs Kanoner! Vidste Dronningen, hvorledes disse ørkesløse Karle der ombord aad og drak hendes Penge op, da vilde hun sende dem alle paa Jagt efter Sorøverne mellem Øerne. See henimod Landet, Alida, mit Barn, og du vil komme Dig af Skrækken, som denne gabende Døsmer forvolder Dig; han vil bare vise sin Færdighed i at styre."

Men Søsterdatteren gav intet Tegn til den Skræk, som Onklen vilde paadutte hende. Istædfor at blive bleg, foer en dybere Rødme over hendes Kinder, da Periaguaen ghyngende nærmede sig Krydsferens Læ, og dersom hendes Mandedræt blev hastigere end ellers, var dette dog neppe Følgen af nogen Engstelse. Det nære Syn af de høie Master og denne Labyrinth af Tougværk, der næsten hang over Hovederne paa dem, forebyggede imidlertid at man lagde Mærke til denne Forandring. Hundrede nysgjerrige Dine kigede allerede hen paa dem igjennem Stykportene eller over Skandsellædningerne, da pludseligen en Officer, i en den Tids Søcapitains Halvuniform, sprang op i Krydsferens Storevant og hjulpede Periaguaen ved i Hast at svinge med Hatten, ligesom En, der paa en behagelig Maade var bleven overrasket.

"En klar Himmel og god Vind til Alle og Ens hver!" raabte han i en Sømands hjertelige Tone. "Jeg kysser den skjønne Alidas Haand; og Herr Raadmanden

tage imod en Sømands gode Ansfer; Herr Van Staats, jeg hilser Dem."

"Nu ja" mumlede Borgeren, "I Lediggængere have intet Bedre at tage Eder for, end at give os Snak for Pengene. En søvrig Krig og en fjern Fiende gjøre Eder Sømand til Herrer i Landet, Capitain Ludlow."

Alida blev ildrød; hun nølede et Dieblis, og viste derpaa, retsom med en halv uvilkaarlig Bevægelse, med Tørklædet. Den unge Patron reiste sig og besvarede Hilsenen med et høfligt Blik. Færgebaaden var nu næsten kommen forbi Stibet, og Raadmanden havde lagt sin sure Mine, da Sømanden med det indiske Shawl sprang tæt hen til ham og igjen stod midt i deres Selskab.

"En prægtigt, mageligt Skrog og en deilig Takselag!" sagde han og mønstrede med sit Kjenderteie Lougværket paa den kongelige Krydser, idet han paa samme Tid med hele sin forrige Eiegyldighed tog Roerpinden ud af Skipperens Hænder. "Hendes Majestæt maa have god Nytte af en saadan Beddeløber, og den unge Mand i Storevant er vistnok Karl for at drage den største mulige Fordeel af sin Skude. Vi maae tage den endnu engang i Diesyn. Lad gaa Forrestjøde! min Gut."

Den Fremmede havde, medens han talte, lagt Roret

i Læ, og neppe var den givne Befaling hørt, førend den hurtigt arbejdende Baad havde luvet an og fuldt Seilene paa den anden Side. Et Dieblis derefter løb den igjen langs med Corvetten. En gjensidig Klage over dette dristige Indgreb i Baadens regelmæssige Gang laa just Raadmanden og Skipperen paa Læberne, da han med det indiske Shawl lettede paa Huen og tiltalte Officieren i Bantet med al den Selvtillid, han havde lagt for Dagen i Samtale med dem, der nærmest omgave ham.

„Kan Hendes Majestæt bruge en Mand i sin Tjeneste, der i sit Liv har seet mere blaat Vand end fast Land; eller er der i en saa stadselig Krydser ingen Plads mere ledig for En, der maa dø af Sult, naar han ikke længere kan tjene tilspes?“

Efterkommeren af de kongessjendske Ludlower, som Lord Cornbury havde kaldt den Familie, hvortil Coquettons Chef hørte, blev ligesaa meget forundret ved at see ham, der fremkom med dette Spørgsmaal, som over den Eigegyldighed, med hvilken en simpel Matros vovede at tiltale en Officeer, der var betroet en saa høi Post. Han havde imidlertid Tid nok at huske sig om, i hvis Nærværelse han befandt sig, førend han svarede; thi den Fremmede havde atter lagt Horet i Læ og ladet Forseilet bakkes, hvorved Periaguacn kom tit at ligge stille.

„Dronningen vil altid modtage en dristig Somand i sin Sold, naar han forener Duelighed med Troskab i Tjenesten” sagde han, „til Beviis herpaa skal I faae en Ende ned i Periaguaen; under Hds. Majestæts Flag ville vi underhandle i bedre Mag. Jeg vil gjøre mig en Vre af imidlertid at kunne beværte Raadmand Van Beverout; og en Solle skal være til hans Tjeneste naar han vil forlade os.”

„Ederes landelstende Raadmænd finde Veien fra en af Dronningens Krydsere til Kysten med større Lethed, end en Somand, der har tyve Aars Erfaring paa Bagen;” svarede den Unden, uden at give Borgeren Tid til at takke for dette høflige Tilbud. „De har uden Tvivl passeret Gibraltarstrædet, ædle Capitain, da De har faaet en saa skøn Seiler under Deres Commando?”

„Tjenesten har meer end eengang ført mig til Midelhavet,” svarede Ludlow, der var halvt tilbøielig til at tage ham denne Paatrængenhed ilde op, dersom det ei havde været ham altfor meget magtpaaliggende at være i Nærheden af Periaguaen, til at han skulde have indladt sig i Ordstrid med den, der oien synligen havde været Skyld i denne urentede Fornøielse.

„Saa veed De ogsaa, at, skjøndt en Dame kan viste et Skib igjennem Strædet ad Østen til, maa man have en stærk Vind fra Levanten for at faae det ud igjen. Hds. Majestæts Vimpler ere lange, og rage de

først uklare omkring en ægte Gehunds Lemmer, da kan han med al sin Kunst ikke rede sig ud af det Bekneb igjen. Det fortjener i højeste Grad at bemærkes, at jo bedre Sømanden er, desto mindre er han istand til at løse Knoben."

"Er Wimplen saa lang, saa kan den maaskee naae længere, end Du ønsker! — Men en rask Gut, der søger Hjre, behøver ikke at frygte for at blive presset."

"Jeg er bange for, at det Lukas, jeg ønsker, er besat," svarede den anden, idet han trak Læberne sammen. "Lad gaae, Dreng; vi ville tage Afsted og lade Wimplen flyve i Lø af os. Farvel, brave Capitain; naar De trænger engang til en rigtig Søfugl og drømme om Agterkanoner og vaade Seil, saa tænk paa ham, der besøgte Deres Skib, da det laa saa søvnigen fortpiet."

Ludlow bed sig i Læben, og skjøndt hans smukke Ansigt blev ildrødt lige op til Tindingerne, smilede han dog ved at møde Alidas skjelmste Dietkast. Men han, der saa kjæft havde trodsset en Mand's Harm, der var saa mægtig, som Chefen paa en kongelig Krydser i en britisk Coloni, syntes at begribe det Farlige i sin Stilleling. Periaguaen dreiede rundt, og drev i det næste Dieblis for Vinden og Stjær gennem de smaa Boverhen til Kysten. I samme Dieblis satte tre Vaade af fra Krydseren. Een, som øiensynligen havde Copis

tainen ombord, nærmede sig med den sædvanlige høitidelige Bevægelse af en Stuppe, der sætter en Officier af Rang i Vand, men de andre ilede afsted med en heed Sagts hele Alvorlighed.

„Hvis det ikke var Deres Agt, min Ven, at tjene Dronningen, saa har De ikke gjort vel i at trodse en af hendes Skibschefers lige under Mundingerne af hans Kanoner,” bemærkede Patronen, da det blev utvivlsomt hvad Orlogsmandens Folk havde i Sinde.

„At Capitain Ludlow gjerne vilde tage En eller Anden ud af denne Baad, enten med det Gode eller med det Onde, er ligesaa klart som en lys Stjerne i en skyfri Nat, og da jeg er vel bekendt med en Sømands Pligter mod sine Foresatte, vil jeg overlade ham Valget.”

„I saa Fald vil De snart komme til at tære Hds. Majestæts Ration,” svarede Raadmanden med Estertryk.

„Den Gode er mig modbydelig, og jeg vrager den — og dog, see her er en Baad, hvis Mandskab, som det synes, har besluttet at byde os en endnu bedstere Kost.”

Den ubekjendte Sømand hørte op at tale; thi Periaguaens Stilling var i Sandhed bleven lidt kritisk. I det mindste forekom det saaledes de mindre erfarne Landbeboere, der vare Bidner til dette uventede Møde. Da Færgebaaden havde rettet sin Cours hen til Den,

fik man en frisk Ruling igjennem det Stræde, der
 staaer i Forbindelse med den ydre Bugt, og det blev
 nødvendigt at vende to Gange for at kunne lægge
 det sædvanlige Landingssted op. Den første af disse
 Manoeuvrer var bleven udført, og da deres Cours derved
 nødvendigviis var bleven forandret, saa kunde Passage-
 rerne see, at Sluppen, som den Fremmede meente, var
 istand til at komme imellem Kysten og dem, eller at
 komme det Sted nærmere, hvor de skulde lande, end
 de selv. Istedet for at lade sig forlede til at sætte ef-
 ter dem, hvilket Officieren, der commanderede den, ind-
 saae rimeligviis vilde være forgjeves, opmuntrede han
 sine Folk til at hale raske ud hen mod Landgangsste-
 det. Paa den anden Side havde et andet Fartoi alle-
 rede naaet det Punkt, hvorhen Periaguaen styrede,
 og laa nu paa sine Marer og ventede paa, at
 den skulde nærme sig. Den ubekjendte Sømand traf
 ingen Anstalter til at undgaae dette Møde. Han holdt
 endnu bestandig Roerpinden i Haanden og commande-
 rede det lille Fartoi med saa meget Eftertryk, som om
 denne Myndighed tilkom ham med Rette. Hans Dri-
 stighed, hans bestemte Mine og Opførsel, hans store
 Færdighed i at styre Baaden vilde alene have været
 tilstrækkelige til at lade ham beholde hans selvtagne
 Commando, om ogsaa ikke desuden den almindelige Stem-
 me imod Matrospræsningen havde talt til hans Fordeel.

„For Satan og hans Røder!“ mumlede Skipperen. „Hvis I nu holder af med Melkepigen, ville vi rigtignok tabe Noget; men jeg tænker, at Drlogsmatroserne ville blive forlegne med at fange hende med bagstags Vinden.“

„Dronningen sender os et Budskab med denne Herre,“ svarede Sømanden, „det vilde være uartigt, at negte at tage derimod.“

„Drei til, Periagua!“ raabte den unge Officier i Sluppen. „I Hds. Majestæts Navn befaler jeg Eder at adlyde.“

„Gud velsigne den kongelige Dame,“ svarede han med de uklare Ankere og det brogede Shawl, medens den hurtige Færgebaad vedblev at stjære igjennem Bølgerne. „Vi skyldte hende Lydighed og det er os en Fornøjelse at see en saa pæn Herre i hendes Tjeneste.“

Baadene vare nu kun omtrent 8 Favne fra hinanden. Der var ikke saasnart tilstrækkelig Plads, før Periaguaen vendte endnu engang, og atter holdt ind efter Landet. Det var imidlertid nødvendigt, enten at vove sig hen mod Sluppen paa en Hares Længde, eller ogsaa at holde af; men denne Omvei kunde han, der ledede dens Bevægelser, ei beslutte sig til at vælge. Officieren reiste sig, og da Periaguaen nærmede sig, saae man tydeligen, at han holdt en Pistol i sin Haand, fjøndt han, som det syntes, ugjerne vilde vise sit Baaben.

Sømanden traadte tilside, saa at hele Gruppen tilfulde kunde oversees og bemærkede derpaa spydigen —

„Vælg nu Deres Maal, min Herre; i et saadant Selskab maa man lade Manden af Gørelse have Fortrinnet.“

Den unge Mand blev ildrød, lige saa meget af Skam over den vanærende Tjeneste, der var bleven ham paalagt at udføre, som af Urgrelse over sit mislykkede Forsøg. Han fattede sig imidlertid hurtigt, tog Hatten af for la belle Barbérie, og Periaguaen kjød derpaa triumpherende frem. Det commanderende Fartoi nærmede sig ind til Kysten, hvilken det snart naaede, hvor Mandskabet lagde sig paa Karerne ved Enden af Ladepladsen og siensynligen ventede paa Færgebaadens Ankomst. Ved dette Syn rystede Skipperen paa Hovedet og saae sin Passageer i det uforsagte Ansigt med en Mine, der tydeligen viste, at han ikke spaaede sig noget Godt af Udfaldet. Men den ranke Sømand beholdt sin Rolighed og begyndte at gjøre lystige Bemærkninger over den Krigstjeneste, han saa forvovent havde trodsset, og som han sandsynligen efter Ingens Mening vilde undgaae. Ved de forrige Manoevrer var Periaguaen kommen noget for meget til Luvart af Bærset, og den holdt nu tæt til Vinden lige hen mod Kysten. Dog nu kunde Skipperen ei holde sig fra alvorlig at foreholde ham Følgerne af at vedblive at holde denne Cours.

„Skibbrud og Klippegrunde!“ udraabte den bestyrkede Færgemand. „En hollandsk Galliot vilde gaae i Stykker, dersom I med denne Kuling satte hende ind imellem disse fremstaaende Stene! Ingen ærlig Søgut holder af at see en Mand blive stuvet ned i Rummet af en Krydser, ligesom en Tyv i et Fangebuur; men kommer det til den Yderlighed, at Melkepigen staaer Fare for at faae Næsen stødt itu, da er det for meget for langt af hendes Eier, at han roligen skal staae og see til.“

„Ikke et Smilehul paa hendes yndige Ansigt skal blive forstyrret,“ svarede den koldblodige Passagerer. „Nu, stryg Seilene, vi ville løbe langs med Kysten, hen til Ladeplassen derhenne. Det vilde ei være galant, mine Herrer, at behandle Melkepigen saa ligefremt, siden det er for vor Skyld, at hun har viist os sin livlige Fod og sine raske Stillinger. Den bedste Dandsende paa Den kunde ei have udført sin Rolle bedre, om der saa var blevet spillet op for hende paa en trefstrængt Violin.“

Imidlertid havde man strøget Seilene, og Peria-guaen gled hen til Landingsstedet, dog endnu bestandigt i en Afstand af halvtredsindstyve Fod fra Kysten.

„Ethvert Skib har sin bestemte Time, lige saa vel som vi Mennesker“ vedblev den ubegribelige Sømand med det østindiske Shawl. „Skal det dee en pludselig

Død saa synker det med Takkel og Tong ned i sin Grav uden Ligbegængelse eller Kirkebøn; vor Vatersøet er det Samme som Skibets Læk; Gigt og Rheumatisme dræbe som en knækket Agterstevn og aabne Raadder; Mangel paa Fordøielse kan lignedes med en forstuet Laft og løse Kanoner; Galgen er en Bodmerisforsskrivning med Procuratorgebyr; og Ild, Drukken, Død af religiøs Melancholi og Selvmord ere en uforsigtig Kanoneer, blinde Stjær, falske Fyr og en døven Capitain."

Førend man endnu kunde gjette hans Hensigt, sprang dette besynderlige Væsen fra Baaden hen paa Spidsen af en lille Klippe, som Bolgerne skuldede hen over, og nu fløi han med kraftig Anstrengelse fra Steen til Steen, indtil han lykkeligen slap paa Land. I det næste Dieblif havde man tabt ham af Syne imellem Landsbyens Huse. At Periaaguaen strax efter naaede Ladepladsen, Sluppernes Mandskab ærgrede sig over, at være blevet stuffet i sin Forventning, og at begge Baadene vendte tilbage til Krydseren, Alt dette fulgte gandske naturligt af sig selv.

Femte Capitel.

Oliv. „Har han skrevet det?“

Warren. „Ja, Madam.“

What you will.

Dersom vi sagde, at Alida de Barberie ei kastede et Blik tilbage, da Selskabet forlod Kaen, for at see, om Baaden, hvori Cheser for Krydsereen befandt sig, fulgte de Andres Exempel, da vilde vi skildre Pigen som mindre udsat for Ufsald af Coquetteri, end det kunde bestaae med den strenge Sandhed. Til Raadmandens store Misfornøielse, hvad nu ogsaa hans Søsterdatters Følelser kunne have været ved samme Leilighed, nærmede Baaden sig mere til Kysten paa en Maade, der viste, at den unge Smand ikke tilkjendegav nogen synderlig Interesse for Udsaldet af denne Sagt.

Høiene paa Statenisland vare for hundrede Aar siden, mere endnu end det for Dieblirket er Tilfældet, stærkt bedækkede med Kratbuske. Gødstier snoede sig i forskjellige Retninger igjennem denne magre Vegetation, og da Landsbyen paa Quarantinegrunden var det Punkt, hvorfra de alle gik ud, saa hørte der en øvet Fører til, uden Tidsespilte og Omvei at hitte Rebe i denne

Labyrinth. Imidlertid syntes det næsten, som om den værdige Raadmand var denne Opgave fuldkomment voren; thi med større Rasthed end sædvanligt førte han snart sit Reiseselskab ind i Krattet, og ved ofte at tage en anden Retning, bragte han det i et saadant Vilderebde med Hensyn til de forskjellige Steders Beliggenhed, at sandsynligviis ikke en Eneste af Samme letteligen selv kunde have fundet ud deraf igjen.

„Skjer og Styggesulde Lovhytter“ udraabte Mynbert, da det til hans inderlige Tilfredshed var lykket ham at unddrage sig de Forfølgeres Blik, som han ønskede at undgaae; „smaa Ege og grønne Graner ere en sand Forlystelse en Tummorgen. Bjergluft og Søvind skal I snart faae, Patron, til at skærpe Appetiten med i Lust in Rust. Dersom Alida blot vil sige et Ord, saa kan hun bekræfte, at en Mundfuld af denne Elixir er bedre for rosenrøde Kinder, end alle de Decocter og Badstevande, der ere blevene udtænkte, for at forvolde Mandfolkene Hjertevee.“

„Hvis Stedet skulde have forandret sig ligesaa meget som Veien, der fører til Samme, svarede la belle Barberie, medens hun forgjæves med sine sorte Pline spejdede efter Baien, som de nyligen havde forladt, „da vilde jeg neppe vove at yttre min Mening om en Gjenskab, som jeg maa tilstaae er mig aldeles fremmed.“

„Åh, Fruentimmer ere kun fulde af Forsængelighed. At see og at blive seet, er Kjønnets største Nydelse. Skjøndt vi have det tusinde Gange mere behageligt her i Krattet, end om vi havde fulgt Veien langs med Strandbredden, er det dog en Ynk, at Maaager og Snekker gaae Glip af vort behagelige Selskab. Saltvandet og Alt det, der lever derpaa, maa en klog Mand søge at undgaae, Mr. Van Staats, uden forsaavidt begge tjene til at lette Fragten og gjøre Handelen mere levende. Du vil takke mig for denne min Omhyggelighed, lille Søsterdatter, naar Du først har naaet Bakken, ligesaa afstjølet som en Pakke Pelsværk, der er fri for Møl, og ligesaa frist og smuk som en hollandsk Tullipan, hvorpaa Dugdraaberne endnu sidde.“

„For at komme til at ligne den Sidste maa man vel finde sig i at gaae iblinde, kjæreste Oncle, og nu ikke meer herom. *François, fais moi le plaisir de porter ce petit livre; malgré la fraîcheur de la forêt, j'ai besoin de m' éventer.* *

Tjeneren tog Bogen med en Skyndsomhed, der gjorde Patronens langsommere Høflighed til Skamme, og da han af sin unge Frøkens urolige Diekast og blussende Kinder kunde mærke, at hun snarere led af en

* *François, tjen mig i at bære denne lille Bog; uagtet den svale Lust her i Skoven, maa jeg dog afkjøle mig.*

indvortes end af udvortes Hede, hvisttede han deeltagende —

„Que ma chère Mademoiselle Alide ne se fache pas! Elle ne manquerait jamais d'admirateurs dans un desert. Ah! si Mam'selle irait voir la patrie de ses ancêtres! —” *

„Merci bien, mon chère; gardez les feuilles, fortement fermées. Il-y-a des papiers entre elles.” **

„Monsieur François,” sagde Raadmanden, i det han stille sin Søsterdatter fra hendes næsten faderlige Lebsager, ved at trænge sin egen tykke Person ind imellem dem, og anmodede de andre at gaae videre, „et Ord med Dig i Fortrolighed. Jeg har i Løbet af et dristigt, og, som jeg haaber, nyttigt Liv gjort den Erfaring, at en tro Diener er en ærlig Raadgiver. Næst efter Holland og England, hvilke begge ere store Handelsstater, og begge Indierne, der ere uundværlige for disse Colonier, og næst efter en naturlig Forkjærlighed for det Land, i hvilket jeg blev født, har jeg flest været af den Formening, at Frankrig er et godt Slags Land. Jeg troer, Mr. Francis, at Modbydelighed for Goen har siden min Svogers Død afholdt Dig fra at vende tilbage.”

* Den kjære Frøken Alida maa ei blive vred. Frøkenen vil endog i en Ørken finde Beundrere i Hobetal. O! dersom Frøkenen vilde besøge sine Forfædres Land! —

** Mange Tak, min Ven; hold Bladene vel tilslukkede, der ligge Papirer imellem.

„Og Godhed for Mamsell Alide, Monsieur, avec votre permission.“

„Din Hengivenhed for min Søsterdatter, ærlige François, kan ikke drages i Tvivl. Den er lige saa sikker som Betalingen af en god Bæxl hos Crommeline, Van Stopper og Van Belt i Amsterdam. Sa gamle Karl! hun er frisk og blomstrende som en Rose og en Pige med herlige Egenskaber. Skade, at hun er lidt egensindig; en Feil, hun uden Tvivl har arvet efter sine normanniske Forfædre, da det var et Særkjende hos Alle i min Familie, at de stedse havde ladet sig ledes af fornuftige Grunde. Normannerne vare et hålsstarrigt Slags Menneſter; det kan man see af Rochels Besæiring, ved denne Lyde maa Byens faste Eiendomme være saldne betydeligt i Prisen!“

„Mille excuses, Monsieur Bevre —; Stjønner' end la rose, og ſlet ikk' opiniâtre. Mon dieu! pour sa qualité, c'est une famille très ancienne.“

„Det var en af min Broder Barberies svage Sider, og naar Alt kommer til Alt, blev Totalmassen af hans Efterladenskab ikke et Cipher større derved. Det bedste Blod, Mr. François, er det, der ſaaer den bedste Føde. Endog Hugo Capets Stamme vilde gaae til Grunde, naar der ingen Slagter vor til, og Slagteren maatte ſikkerligen gaae til Grunde, naar han ei havde

Kunder, som kunde betale. François, Du er en Mand, der tilhørligen kan vurdere, hvad det vil sige at have en fast Fod at staa paa i Verden; vilde det ei være en evig Spot og Skam, at en saadan Pige som Alida skulde kaste sig bort til En, hvis sikreste Grundvold dog kun er et gyngende Skib?"

"Certainement, Monsieur, Mamsel meget for god til at 'gynge' i et Skib."

"Nødt til at følge sin Mand op og ned, imellem Sørøvere og uredelige Kjøbmænd, i godt og ondt Veir, i Hede og Kulde, i Regn og i Tørreveir, at døie Lænsevand og Saltvand, Krampe og Qvalmer; salt Drekjød og slet intet Kjød, Storm og Vindstille og Alt det for en i Ungdomsfyrighed begaaet Overilelse." Medens Raadmanden opremsede alle de Ulykker, hans Søsterdatter vilde udsætte sig for ved et saadant ubesindigt Skridt, havde Udtrykket i Tjenerens Ansigt saa troligen svaret hertil, som om hver en Muskel havde været et Speil, der gjengav den Søsyges Trækninger og Lidelser.

"Parbleu, c'est horrible cette mer! * stønnede han, da den Anden hørte op. Det er grand malheur at der maa vær' Vand uden for at drikk' og for la propreté, avec fosse at 'old Karp' rundt om de Slot. Mais, Mamselle bliv' ikk' Overilels', og hun skal 'ave mari paa la terre solide.

* Ia Søen er forfærfelig.

„Det vilde være bedre, at man stedse kunde have min Svogers Guds for Dine, min kloge François, end at det skulde komme til at drive om paa det vide Hav.“

„Der var marin dans la famille de Barbèrie aldrig.“

„Vexler og Balancer! dersom en vis Mands Gienkomme, hvem jeg kunde nævne, sparsommelige François, bleve gjorde til rede Penge og lagte til, vilde et almindeligt Skib synke under Vægten af Pengene. Du veed, det er min Hensigt at betænke Alida, naar jeg gjør min Regning op med Verden.“

„Hvis Monsieur de Barbèrie endnu levede, Monsieur Raadmand, han vild' sig' des choses convenables; mais malheureusement, mon chère maître est mort, og, min 'err, jeg er saa fri at takk' pour lui et pour toute sa famille.“

Fruentimmer ere rigtignok underlige, og stundom finde de Fornoielse i, just at gjøre den Ting, man beder dem om ikke at gjøre.“

„Ma foi oui!“

„Forstandige Mænd kunne styre dem med gode Ord og Gavnildhed; saa blive de ligesaa tamme som et Par vel tilføjede Heste.“

„Monsieur veed Bested,“ sagde den gamle Tjener, idet han gned sig i Hænderne og som en vel opdragen Domestik undertrykkede sin latter, skjøndt han ei kunde

tilbageholde et skjæmtesfuldt Smil; „pourtant il est garçon! Le cadeau god for des demoiselles og bedre end for des dames.”

„Egtestand og Kjærlighedsblikke! det maae vi Barsons, som I kalder os, forstaae os paa. Ederes Rats huer af Egtemænd have ikke Tid til at anstille almindelige Betragtninger over Kjønnet, og kjende altsaa ikke denne Artikels virkelige Værd. Nu, her er Van Staats af Kinderhook, min tro Frangois; hvad synes Dig om en saadan ung Mand for Alida!”

„Pourtant, Mam'selle behage de vivacité; Monsieur le Patroon er aldrif trop vif.”

Desto sandsynligere er det — St., jeg hører Guds trin. Man følger os — gjør Tagt paa os, skulde jeg maaſtee sige i disse Søherrers Sprog. Nu er det Tid at vise denne Capitain Ludlow, hvorledes en Fransmand kan vikle ham om sin Finger paa det faste Land. Hold Dig i Baggrunden, og før vor Gømand paa feil Cours. Naar han er løben ind i Taagen, saa kom saa hurtigt som muligt til Egen paa Bakken. Der ville vi vente paa Dig.”

Smigret ved denne Tillid og fuldt og fast overbevist om, at han befordrede hendes Lykke, i hvis Tjeneste han stod, besvarede den gamle Tjener Raadmandens Bink og lumske Smil med et Nis, og tog strax langsommere Skridt. Den Første Stød afsted, og

i et Dieblif havde han og de, der fulgte ham, raft dreiet om til Venstre og vare ud af Syne.

Endskjøndt Alidas Tjener var hende hengiven med Trostkaab, ja endog med Kjærlighed, havde han dog Egenskabers tilfællede med et europæisk Tjende. Oplært i alle sin Stands smaalige Rænker, hørte han til den Skole, der troer at Dannelsen bestaaer i Listighed, og at et heldigt Foretagende taber meget af sit Værd, naar det er blevet udført ved Sandhedens og den sunde Fornufts simple Midler. Hvad Under altsaa, at den tjenstvillige Mand med meer end sædvanlig Iver for sin Pligtopfyldelse gandske gik ind i Raadmandens Anstuelser. Han hørte de tørre Grenene knage under den Kommendes Fodtrin og for ei ved et eller andet uforudsæet Tilfælde at gaae Glip af det forønskede Møde, begyndte Tjeneren at nymne en fransk Vise i en saa hoi Tone, at han var vis paa, at Lyden vilde naae enhver Dre, der befandt sig i Nærheden. Grenene knagede stærkere, Fodtrinnene syntes at nærme sig, og nu sprang Ridderen af det ostindiske Shawl frem ved Siden af den forventningsfulde François.

Begge syntes stufede i deres Forventning, men Tjeneren, der havde Hovedet saa fuldt af velubtænkte Planer til at vildlede Coquettens Commandeur, kom gandske ud af sin Fatning. Ei saaledes den fjele Sø-

mand. Hans Sindsrolighed forstyrredes saa lidet, at der endog i langt mere indviklede Stillinger, end dem, hvori vi hidtil have fremstillet ham for Læseren, vilde have hørt meget til at tæmme hans Forbovenhed.

„Hvad Pokker! krydser De her i Skoven, Mosio Stander?“ sagde han med uendelig Kulde, saasnart som han med sit skarpe Blik havde overtydet sig om, at de vare ene. „Denne Sø er en sikrere Seilads for en Officier af Deres Dybgaaende, end at fare omkring i Baien i en Periagua. Hvad Længde have vi vel, og hvor omtrent skilles De fra Deres Selskab?“

„Min 'err', Jæ promeneer i den Skov for min plaisir og jæ gaa' paa den Bæ for — parbleu, non! for at følg' ma jeune maitresse, jæ gaae paa den Bæ, og min 'err', jæ ønst', de, som elst' den Bæ og den Sø, ei kom' i den Skaav du tout.“

„Godt sagt, og det saa modigen — hvad ogsaa en Lærd! endog i en Skov kan man høste Frugter af sine Studeringer. Er det den Kunst at opbugge og beslaae Haarpidsten, der læres i dette stadselige Bind?“

Da Sømanden gjorde dette Spørgsmaal, tog han meget vaersomt Bogen fra François, som, istedetfor at tage ham denne Driftighed ilde op, snarere med et Slags Triumph rakte ham Bindet.

Næ, min 'err', ikk' hvorleds man bind' la queue,

men hvorledes man rør' en Sjæl; ick' den Kunst at seil' med still' Vind, men — oui c'est plein de connoissance et d'esprit! Ah! ha! De kjend' le Cid! le grand homme! l'homme de genie! De maa læs', Monsieur Marin, og De skal see la vrai poésie! Ikk' den tykke Bog og ick' et enest' Riim — min 'err', jæ ick' ønst' at sige, hvad er penible, men den Bog ick' uden Riim; den aldrif blev skreven paa den Sø. Le diable! que le vrai génie et les nobles sentiments se trouvent dans ce livre là."

"Nu ja, jeg seer, det er en Journal for Alle og Enhver til at optegne sine Tanker i. Her har J Mester Gib igjen, og hans skjønne Tølelser oven i Kjøbet. Dog var hans Genie end nok saa stort, skulde jeg dog troe, at han ei var Mand for at skrive Alt det, som jeg finder mellem disse Blade."

"Han ick' skrev sig Alt! Ja, min 'err', han skal skrive sig sex Gang meer end Alt, hvis la France a besoin. Que l'envie de ces Anglais se découvre, quand on parle des beaux génies de la France!"*

"Jeg vil blot sige, at, hvis denne Herre skrev Alt, som findes i Bogen, og det er saa smukt, som De vil saae en enfoldig Sømand til at troe, saa gjorde han Uret i ei at lade det trykkes."

* Hvor dog disse Engslænderes Misundelse kommer for Dagen, naar man taler om Frantrigs skjønne Mander.

„Erfkes!“ Iod det som et Echo fra François, idet han ved en uvilkaarlig Bevægelse paa eengang aabnede Die og Bog. „Imprimé! ha! her er papier af Mam’s selle Alide, assurancement.“

„Paa altsaa bedre paa det for Fremtiden“ afbrød Sømanden med Shawlet ham. „Hvad Deres Cid angaaer, saa har jeg ingen Brug for Bogen, siden den hverken kan lære mig Længden af en Sandrevle eller Fortoningerne af en Ryst.“

„Min ’err’, den lær’ la morale, den Klip’ af de passion et les grands mouvements de l’ame. Ja, min ’err’; den lær’ Alt, som Monsieur øns’ at vid’. Tout le monde læs’ den i la France, en province comme en ville. Hvis sa majesté le Grand Louis ikke værret saa mal avisé som at chasser Messieurs les Huguenots fra hans Kongerik, ja skal gaae til Paris at hør’ le Cid moi même.“

„Lykke paa Reisen da, Monsieur Top. Vi mødes maastee paa Veien, imidlertid anbefaler jeg mig. Det kan let hændes, at vi igjen tales ved paa det helligende Hav. Farvel saalænge.“

„Adieu Monsieur,” gjensvarede François, med et høfligt Bukt, som var blevet ham for meget til Bane, til at han kunde glemme det. „Dersom vi ikk’ mødes uden paa den Sø, vi skal ikk’ mødes, aldrif. Ah, ha,

ha! Monsieur le Marin n'aime pas à entendre parler de la gloire de la France! Je voudrais bien savoir lire ce f—e Shak-a-spear, pour voir, combien l'immortel Corneille en est le supérieur. Ma foi, oui; Monsieur Pierre Corneille est vraiment un homme illustre!" *

Den tro, selvtilfredse gamle Tjener fortsatte derpaa sin Rei hen til den store Eg paa Bakken; thi ligesom han hørte op med at tale var Sømanden med det brogede Skjersf ilet dybere ind i Skoven og havde ladet ham blive ene tilbage. Ikke lidet stolt af den Bæsteb, han havde givet den forvovne Fremmede, men endnu stoltere af den berømte Forfatter, som havde erhvervet sig et Navn i Frankrig, længe førend han selv forlod Europa, og høiligen trostet ved Tanken om, ogsaa at have bidraget sin Skjerv til at forsvare sit fjerne og saa høit elskede Fædrelands Vre, holdt den ærlige François Bindet med et kjærligt Tryk under sin Arm og skyndte sig hen til sin Trøken.

Skjøndt Beliggenheden af Statenisland og Bugterne, hvilke indeslutte Den, er saa bekjendt for Man-

- * Oh, nu, nu, min Sømand holder ei af at høre tale om Frankrigs Hæder! Jeg gad dog læse denne usle Shakespear, for ret at se, hvor meget han staaer tilbage for den udbødelige Corneille. Paa min Tro Mr. Pierre Corneille er i Sandhed en berømt Mand!

hattans Beboere, vil en Beskrivelse over Localiteterne dog ikke være ukjærkommen for Læsere, der ere fjærne fra Fortællingens Skueplads.

Vi have allerede før omtalt, at Hovedforbindelsen imellem Baierne Kariton og York har faaet Navn af Strædet. Ved Munden af dette Sund danner Jordbunden paa Statenisland en Ophøining, der er saa betydelig, at den rager ud over Vandet, og ligner noget det paa Beskrivelser saa rige Forbjerg Misenum. Fra dette ophøiede Punkt har Diet ei alene en fri Udsigt over begge Habbugterne og Byen, men det naaer endog ud over den aabne Sø, langt forbi Pynten Sandy Hook. Her er Stedet, hvorfra man i vore Dage først signaliserer fjærne Skibe paa Søen, og herfra faaer den ængsteligt ventende Kjøbmand ved Hjælp af Telegraphen Underretning om, at hans Fartoi nærmer sig. I Begyndelsen af det forrige Aarhundrede kom der for saa Skibe, til at en saadan Indretning kunde betale sig. Høien blev derfor kun lidet besøgt, undtagen tilfældigvis af en Ynder af landlige Partier eller af Landmænd, der høist sjældent formedelst Forretninger maatte drage hid. Allerede for længe siden havde man bortryddet Krattet, og paa en Strækning af ti eller tolv Acres var den før omtalte Eg det eneste Træ, man saae.

Vi have hørt, at Van Beverout havde sat François Stjerne ved denne eensomtstaaende Teg. Han begav sig altsaa paa Veien derhen, da han stilletes fra Tjeneren og til dette Sted maae vi nu henflytte Scenen. Et landligt Sæde var blevet anbragt omkring Træets Fod, hvorpaa hele Selskabet, med Undtagelse af den fraværende Tjener, hurtigt tog Plads. Dog varede det kun et Øieblik, inden François jublende stødte til dem og skyndte sig med at aflægge dem en udførlig Beretning om hans nylige Sammenkomst med den Fremmede.

„Med en reen Samvittighed, oprigtige Venner og en forbeelagtig Bilance kan man endog i dette Klima holde sig varm i Januarmaaned“, sagde Raadmanden, der gjerne vilde give Samtalen en anden Vending; „men at blive kold i hiin propfulde og oversyldte By imellem oprørske Negre, i de snævre Gader og mellem Foersværksmøl, det overstiger menneskelige Kræfter. Du seer, Patron, den hvide Plet hiinsides Baien. — Rjællig Lust og viftende Vinde! Det er Lust in Rust, hvor man med hvert Aandedræt saaer ny Livskraft, og hvor en Mand i hver Time af Døgnet har No til at opgjøre Totalsummen af sine Tanker.“

„Jeg synes, at vi have det nok saa eensomt her paa denne Høi, hvor vi desuden have den Fordeel

at kunne see ud over Byen," bemærkede Alida med et Eftertryk, der viste, at hun meente meer, end hun sagde.

"Vi ere for os selv, lille Niece," svarede Raadmanden og gned Hænderne, som om han hemmeligen ønskede sig til Lykke over, at det virkeligen var Tilfældet.

"Sandheden heraf kan man ikke drage i Tvivl, og vi udgjøre et godt Selskab, omendskjøndt denne Mening yttres af En, som ikke kan regnes for nogen Størelse i dette Bønnelag. Beskedenheden er alt det, en fattig Mand eier, men kommer man lidt til Kræfter i denne Verden, Patron, saa kan man gjerne have Raad til ligesaa godt at tale sandt om sig selv, som om sin Nabo."

"I hvilket Tilfælde vi ikke vil faae stort Andet end Godt at høre fra Raadmand van Beverouts Mund," sagde Ludlow, der traadte saa pludseligen frem fra Gaden af Træet, at Borgeren virkeligen bragtes til Taushed. Mit Ønske at tilbyde Selskabet mit Skib, der gandske staaer til dets Tjeneste, er Skyld i dette paatrængende Besøg, hvorfor jeg ogsaa haaber at erholde Tilgivelse."

"Den Magt at tilgive er en Forrettighed, Gou-vernøren har, der forestiller Dronningens Person", var Raadmandens tørre Svar. "Har Hds. Majestæt saa li- den Brug for sine Krydsere, at Capitainerne kunne disponere over dem til Bedste for gamle Mænd og unge Piger — ja saa have vi lykkelige Læber og hvor vil Handelen ikke komme i Flor!"

„Dersom de to Pligter kunne forenes, saa har en Chef endnu større Grund til at prise sig lykkelig over at kunne være saa Mange til Tjeneste! De agter Dem til Jersey Høilandene, Herr Van Beverout?“

„Jeg agter mig hen til et hyggeligt og saare eensomt Opholdsted, som kaldes Lust in Rust, Herr Capitain Cornelius Van Cuyler Eudlow.“

Den unge Mand bed sig i Læben, og en større Rødme, end sædvanlig, trak over hans friske, men brune Kinder, Pjondt han ei lod sig bringes ud af Fatning.

„Og jeg agter mig tilføes,“ sagde han lidt efter. „Det luster op, og Deres Baad, der, som jeg seer, i dette Dieblig staaer ind mod Derne, vil have ondt ved at stride mod Vinden. I tyve Minuter har Coquetten lettet, og to Timers Ebbe og Bramseilskuling vil desværre kun være en alt for kort Tid for den Fornøielse at underholde flige Gjester. Jeg er vis paa, at la Belles Frygtksomhed ville stemme til Fordeel for mine Ønsker, til hvilken Side end hendes Tilbøielighed kan helde i en Sag som denne.“

„Og disse tale gandske for hendes Uncle,“ var Alidas hurtige Svar. „Jeg forstaaer mig saa lidt paa Søen, at Klogskab, for ei at sige Forsagthed, lærer mig at staae Tid til ældre Folks Erfaringer.“

„Ældre tør jeg rigtignok ikke paaastaae at være,“

sagde Ludlow og blev rød „men Herr Van Beverout vil vist ikke finde det ubestændt af mig, om jeg troer at kunne bedømme Vind og Strøm ligesaa godt som han selv.“

„De har Ord for at commandere Hds. Majestæts Corvet med al mulig Dygtighed, Capitain Ludlow, og det geraader Colonien til Gode, at den har frembragt en saa duelig Officier; kjøndt, naar jeg ikke tager Feil, Deres Bedstefader først kom til Provindsen saa omtrent ved Kong Carl den andens Restauration?“

„Vi kunne ei rose os af paa fædrene Side, at nedstamme fra de forenede Provindser, Raadmand Van Beverout, men lad min Bedstefaders politiske Meninger end have været, hvad de var, aldrig har man næret mindste Tvivl om hans Efterkommeres Sindelag. Tillad mig et bede den skønne Alida om at lade sig raade af den Frygt, jeg er overtydet om hun føler og at overbevise hendes Uncle om, at Coquetten er sikrere, end hans Periagua.“

„Man siger, at det er lettere at betræde Deres Skib, end at forlade det,“ svarede Alida smilende. „Efter visse Symptomer at dømme, som vi bemærkede paa vor Overfart til Den, holder Deres Coquette ligesaa meget af at gjøre Erobringer, som alle Andre. Man er slet ikke sikker under en saa endslabsfuld Indflydelse.“

„Det er et Rygte, vi have vore Fiender at takke for. Et gandske andet Svar havde jeg ventet af la belle Barberie.“

Han udtalte disse sidste Ord med et Eftertryk, som satte Blodet i Pigenes Aarer i en stærkere Bevægelse. Det var deres Lykke, at Ingen af Selskabet havde nogen synderlig Jagttagelseserne, thi ellers kunde de let have faaet Formodning om, at der imellem den unge Gømand og Arvingen herskede en bedre Forstaaelse, end det just stemmede overeens med deres Ønsker og Hensigter.

„Et gandske andet Svar havde jeg ventet af la belle Barberie,“ gjentog Ludlow sagtere, men i en endnu mere udtryksfuld Tone, end før.

Det var tydeligen at see, at Alida led af en indvortes Kamp. — Hun blev Herre over sig selv, førend hendes Forvirring vakte nogen Opmærksomhed, og idet hun henvendte sig til Tjeneren, sagde hun med den Rolighed og Ansind, som klæder Pigen af Opdragelse saa smukt: —

„Rends moi le livre, Francois.“*

„Le voici — ah ma chère Mam'selle Alide, que ce Monsieur Marin se fâchait à cause de la gloire et des beaux vers de notre illustre M. Pierre Corneille.“**

* „Lad mig faae Bogen igjen, Francois.“

** „Vær saa god — ah min kjære Mamselle Alida, De troer

„Her er en engelsk Sømand, som jeg er vis paa vil lade en beundret Forfatter vederfares den Ret, han fortjener, tilhører han end en Nation, som i Almindelighed ansees for vor Fiende, gode François,” svarede hans Frøken smilende. „Det er nu en Maaned siden, Capitain Ludlow, at jeg er i Deres Gjeld, ifølge mit Bæste om at laane Dem et Bind af Corneille, og nu opfylder jeg herved denne min Forpligtelse. Naar De har gennemlæst Indholdet af Bogen med den tilbørlige Opmærksomhed, tør jeg bede om —”

„Snart at høre min Mening om sammes Værd.”

„Jeg vilde sige at faae Bindet tilbage, da det er et Efterladenskab af min Fader,” svarede Alida med Fasthed.

„Efterladenskaber og fremmede Tungemaal!” brummede Raadmanden. „De Første kunne være gode nok, men hvad de Sidste angaaer, saa behøver endog den viseste Mand ei at lære mere end Engelsk og Hollandsk. Jeg har aldrig kunnet forstaae mig paa en Beregning af Gevinst og Tab, naar den er affattet i et andet Sprog, Patron, ja om Bilancen er nok saa fordelagtig, saa synes den dog først saa stor som den virkelig er, naar Regningen er opgjort i et af disse to fornuftige Sprog. Vi takke Dem, Capitain Ludlow, for

ikke, hvorledes denne Moses Sømand ærgrede sig over vor berømte Mr. Pierre Corneilles Fader og sligne Værd!”

Deres Opmærksomhed, men her siger en af mine Folk mig, at min egen Periagua er kommen; jeg ønsker Dem derfor en lykkelig og lang Krydsfart, som man jo pleier at sige om Livet, og er Deres Tjener.”

Den unge Sømand besvarede Selstæbets Afstedshilsener med en friere Anstand, end man havde haft Grund at vente af den ængstelige Jæger, hvormed han fort i Forveien havde søgt at overtale dem til at betræde hans Skib. Med fuldkommen Rolighed saae han dem sige ned ad Høien hen til den ydre Bai, og først efter at de vare gaaede ind i Krattet, hvorved de kom ud af Synet, gav han sine Følgesker Lust.

Nu træk han Bogen op af Lommen og gjennembladede den med en Utaalmodighed, han ei længere kunde styre. Det lod, som om han ventede at læse mere i disse Blade, end Forfatteren havde nedskrevet; men han havde ei saa snart faaet Die paa en forseglet Billet, for Mr. de Barbaries Efterladenskab faldt paa Jorden, og Brevet blev revet op med en Ungstellighed, retsom det var en Frikjendelse eller Dødsdom han ventede at læse deri.

Høi Forundring var negteligt den første Følelse hos den unge Sømand. Han læste og læste; slog sig med Haanden for Panden; stirrede rundt omkring paa Land og Hav; gjennemløb de skrevne Linier endnu en-

gang; undersøgte Udspinten, som løb gandske simpelt til Capitain Rudlow paa Hds. Majestæts Skib Gaaqvætt; smilede; mumlede noget mellem Tænderne; syntes frænklet og alligevel henrykt; læste Seddelen endnu engang Ord for Ord og stak den endeligt til sig i Lommen med et Ansigt, som lod formode, at Indholdet havde givet ham Grund til at være bedrøvet og tilfreds paa eengang.

W a v r u e n,

eller

S o = S k u m m e r e n.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère,

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Bøye.

Andet Hefte.

K i ø b e n h a v n.

Forlagt af og trykt hos E. Trier.

1836.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Sjette Capitel.

— "Hvad, har man seet den Ting igjen i Nat?"

Hamlet.

„Menneskets Ansigt er hans Tankers Journal, og fra Capitain Lublows synes Glæden at fremstraale,” bemærkede en Stemme, der kom fra En, som ei befandt sig langt fra Coquettens Ches, medens denne endnu stedse øvede det Minespil, hvilket vi have beskrevet i Slutning af det foregaaende Capitel.

„Hvo taler om Tanker og Journaler, eller understaaer sig at belure mine Bevægelser?” spurgte den unge Søndag i en stolt Tone.

„En, der alt for ofte har spøget med de Første og kradsset i de Sidste, for ei at vide, hvorledes man skal tage imod en Byge, enten den saa viser sig i Skyerne, eller blot paa et Menneskes Ansigt. Hvad det angaaer,

at jeg har påset paa Deres Bevægelser, Capitain Lublow, saa har jeg i mine Levedage haft et Die med alt for mange stolte Skibe, til at jeg skulde dreie af for enhver let Krydser, som hændelsesviis kunne komme i mit Farvand. Jeg venter et Svar af Dem, Sir; enhver Hilsen kan gjøre Forbring paa et høfligt Svar."

Lublow maatte næsten troe, at hans Sandser bedroge ham, da han saa sig om efter den uforstammede Spørger og mødte Semandens trodsige Die og rolige Mine, der allerede eengang før i Morges havde trodsset hans Brede. Den unge Mand betvang imidlertid sin Harm og søgte at efterligne den Andens kolde Rolighed, der, uagtet hans ringere Stand, dog havde noget Imponerende, for ei at sige absolut Bydende, ved sig. Det Betydende ved det hele Eventyr hjalp ham maaskee til at paatage sig en Egenkab, der ei var saa let for en Mand, som var vant til at finde Agtelse og Ærbødighed næsten hos Alle dem, der havde gjort Søen til deres Hjem. Den unge Chef nedslugte sin Harm og svarede —

„Driftig og det med Rette kan den kaldes, der modigen træder sine Fiender under Dinene, men dum driftig er den, som trodser sine opirrede Venner."

„Og den, som Ingen af Delene gjør, er fligere end Begge," tilføiede Ridderen af Skjerset ubekymret. „Vi mødes her under lige Fordele Capitain Lub-

low, og Samtalen kan derfor føres med lidt mere Frihed."

"Righed er et Ord, der ei godt kan anvendes paa Mænd, der staae i saa forskjellige Stillinge."

"Lad os dog ikke tale om vor Stilling og Tjeneste. Jeg haaber, at man, naar den rette Tid kommer, vil træffe os ligesaa aarvaagne i den Første, som ivrige i den Sidste. Men Capitain Ludlow, beskyttet af Coquettens Kanonsalver og sine Marineres Krydsild, er ei den samme Capitain Ludlow, som besinder sig ene paa en Søkyst, uden andre Vaaben end en Krykke, der ei er bedre end hans egen Arm, og et stolt Sind. I Egenkab af den Første ligner han Masten, understøttet af Barduner og Stag, Braser og staaende Takkelage, men i Egenkab af den Sidste er han kun det Splir, der holder Hovedet i Beiret ved sit friske gode Tommer. De seer ud som en Mand, der kan staae ene, om det ogsaa luster haardere end for Dieblikket, hvis man efter Vaadens fuldstaaende Seil hviſt henne i Bugten kan bedømme, hvor stærkt Rulingen blæser."

"Vaaden der begynder virkeligen at seile Binde!" sagde Ludlow og havde fra nu af ikke Takke for noget Andet end Synet af Periaguaen, der indsluttede Alida og hendes Venner, og som just i det samme skjed frem under den fremstaaende Hoi og styrede henimod

Karitonbugtens brede Nabning. „Hvad synes De om Veiret, min Ven? En Mand af Deres Erfaring maa kunne domme derom.”

„Det er med Fruentimmer, som med Vinden, man kan kun bedømme dem, naar de ere rigtigt i Bevægelse,” svarede Manden med Skjersfet; „men nu vilde vist enhver Dødelig, som havde taget sin egen Sikkerhed og Skyerne med paa Raad, have foretrukket Hds. Majestæts Skib Coquetten for denne dansende Perigua; og dog siger Silken os, som slagrer der i Baaden, at der er En i den af en anden Mening.”

„De er en Mand af sjelden Indsigt,” raabte Ludlow og saae den Paatrængende stibt i Dinene; „og af en sjelden — ”

„Uforstømmethed” tilføiede den Anden, da han mærkede, at Chefen holdt inde. „Dronningens høitbestaltede Officier kan gjerne tale reent ud af Posen; jeg er kun en simpel Skamfilingsgast, eller i det høieste en Quarttermester.”

„Jeg onsker ei at sige Dem noget Ubehageligt, men det er mig dog lidt paasaldende, at De har Kundskab om mit Tilbud at føre denne Dame og hendes Venner over til Raadmand Van Beverouts Bolig.”

„Og jeg kan virkelig ikke finde noget Forunderligt i Deres Tilbud at bringe Damen et eller andet Sted hen, skjøndt jeg har Vanskelighed med at forklare

mig denne Tjenstvillighed mod hendes Venner. Naar unge Folk tale af Hjertet, pleie de sjeldent at hvirke."

"Det er med andre Ord, at De lyttede til vor Samtale. Jeg troer det gjerne; thi her ere Steder nok, hvor De kunde skjule Dem. Og Dine, Sir, har De vel ligesaa godt som Tren."

"Jeg tilstaaer at have seet hvorledes Deres Ansigt stiftede Farve, ligesom et Parlamentslem, der, paa et Signal fra Ministeren, vender et nyt Blad om i sin Samvittighed, dengang De overhalede den Smule Papiir —"

"Hvis Indhold De dog umuligen kan kjende!"

"Hvis Indhold jeg troede at være en hemmelig Befaling fra en Dame, der selv er alt for meget Coquette til at kunne samtykke i Deres Tilbud at seile i et Fartoi af samme Navn."

"Ved Himlen, Karlen har Ret, trods al sin ubeskrivelige Uforstammethed!" mumlede Pudlow, idet han skred frem og tilbage i Skyggen af Træet. "Pigens Ord og Handlinger modsiges jo hinanden og jeg er Nar nok til at lade mig holdes til Bedste, lig en Socadet, der nys har sluppet sit Moders Forflædebaand. Hver engang, hver engang, Herr—e—n— De har vel et Navn kan jeg tænke, ligesom enhver anden Bagabond paa Oceanet?"

„Ja, naar man raaber saa høit, at det kan høres, saa svarer jeg, naar man kalder Thomas Tiller.“ *

„Nu vel da, Mr. Tiller, en saa stout Somand burde gjøre sig en Fornoielse af at tjene Dronningen.“

„Hvis ikke en Anden havde et tidligere Krav paa min Tjeneste, kunde Intet være mig behageligere end at række en Dame i Noden en hjælpsom Haand.“

„Og hvo kan det være, mod hvem I har Pligter at opfylde, naar disse Rigers Dronning kalder Eder i sin Tjeneste?“ spurgte Ludlow med lidt af den Anmættelse, man, naar Talen er om Kronens Privilegier, gjerne træffer hos Folk, der steds have været vant til at betragte Kongeværdigheden med Uresfrugt.

„Min egen dyrebare Person. Naar vore Forretninger føre os ad den samme Vej, vil Ingen være meer rede end jeg til at holde Hendes Majestæt med Selskab, men —“

„Nei, det er at drive et Dieblisks Spøg for vidt;“ afbrød Ludlow ham; „I veed, forovne Karl, at jeg, uden at behøve at gaae paa Accord med Eder, kan tvinge Eder til Tjenesten, hvilket, uagtet Eders raske Udvores, maaskee dog, naar Alt kommer til Alt, ikke engang er umagen værd.“

„Det behøver ei at komme til nogen Yderlighed imellem os, Capitain Ludlow,“ tog den Fremmede igjen

* Tiller 2: Røerpind.

til Orde, efter at have, som det syntes, betænkt sig et Dieblif. „Har jeg allerede eengang i Dag gjort Deres Tagt paa mig unyttig, saa var Grunden maastee den, at jeg ei vilde lade mig berøves den Fortjeneste frivilligen at betræde Deres Skib. Vi ere her alene, og Deres Velbaarenhed vil ei ansee det for Praleri, hvis jeg paaftaaer, at en kraftig og smidig Mand, der holder sine sex God imellem Planke og Dæk, ei imod sin Villie saa let lader sig buxeres, som en Baad slæbes af et fire og fyrgetyve Kanonskib. Jeg er en Sømand, Sir, og Stjøndt Havet er mit Hjem, vover jeg mig dog aldrig derud uden at have sikker Ankergrund. See Dem dog engang om fra denne Høi og siig mig, om De, foruden Dronningens Krydser kan øine nogen Skude, der kunde behage en Sømand, som har faret paa de lange Reiser?“

„Hvorved De vil give mig at forstaae, at De er her for at søge Hvre?“

„Intet mindre; og Stjøndt en simpel Matroses Mening ikke har noget at betyde, vil det dog ei være Dem ubehageligt at høre, at jeg gjerne kunde see mig længere om, uden at finde en Stjønnere eller hurtigere Seiler, end den, der staaer under Deres Commando. En Sømand af Deres Stand, Capitain Ludlew, behøver ei først nu at lære, at en Mand fører en ganske anden Tale, saalænge som han endnu er sin

egen Herre, end naar han har givet sig i kongelig Tjeneste, og derfor haaber jeg, at det fri Sprog, jeg nu forer, ikke længe vil blive husket."

"Jeg har før stødt paa Folk af Eders Lune, min Ven, og jeg behøver ei nu først at lære, at den ægte Drilogsgast er ligesaa uforstammet i Tand, som han er Indig ombord — er det et Seil, der ude tilføes, eller er det Vingen af en Sofugl, som glindses i Solen?"

"Det kan være begge Dele," bemærkede den forvorne Somand, idet han i al Magelighed saae ud over det aabne Hav, „thi vi har en vid Udsigt fra denne lustige Hoi. Dette der er Maager, der jage over Bølgerne og vende Hjerene mod Solen."

"See mere ud tilføes. Denne skinnende, hvide Plet maa være Seilet af et Fartøi, der svæver paa den aabne Sø."

"Intet er mere sandsynligt ved denne Vind. Eders Kystfarere ere i enhver af de fire og tyve Timer snart inde snart ude, ligesom Wandrotter paa en Badeplads."

"Sneehvidt Seildug er det, gandske saaledes som raske Sørovere føre det paa deres lustige Spirer."

"Eller snarere en And, der er fleien bort igjen," svarede den Fremmede tort; „thi borte er det. Disse bortflyvende Dingester, Capitain Ludlow, forvolde os Søsmænd mange søvnløse Nætter og mangen unyttig Tagt. Jeg seilede langs med Italiens Kyst imellem Den

Corsika og Fastlandet, da et lignende Blendværk gjorde Mandskabet gandske forhejet; fra den Tid er jeg bleven saa klog, ei at fæste synderlig Lid til Dine, naar Rimningen ikke er klar og Hovedet roligt."

"Det maa jeg høre noget nærmere om," sagde Lublow og vendte sit stirrende Blik bort fra det fjerne Ocean, glad ved, at hans Sandser havde bedraget ham. "Hvorledes forholdt det sig med dette Vidunder i de italienske Farvande?"

"Et Vidunder var det i Sandhed, som Deres Velbaarenhed ogsaa vil tilstaae, naar jeg fortæller Dem Sagen omtrent med de samme Ord, med hvilke jeg har indført det i min Journal til Underretning for Bedkommende. Det var den sidste Time af Hundevagten, Paaskefondag, Vinden Sydøst til Øst. En let Luftning fyldte de øverste Seil, saa at Skibet netop kunde lystre, Corsikas Bjerger med Monte Christo og Elba vare allerede forsvundne for mere end en Time siden, og vi laae paa Ræerne paa Udkik efter den romerke Kyst. En lav, tyk Taage sky laa langs hen over Søen, imellem os og Landet; vi antog den for en Uddunstning af Landet, og gjorde os i saa Henseende intet Hovedbrud mere. Men Ingen havde videre Lust til at gaae i Land; thi det er en Kyst, hvor fæle Dunster stige op, og baade Maager og Landfugle tage sig i Vare for at flyve der igjennem. Godt, her laae vi,

Storseilet var opgivet, Mærseilene fløge imod Mærset, ret ligesom Pigen, der afsløjer sig med Bisten, naar hun seer sin Kjæreste komme; blot de øverste Seil stode fulde, og Solen var dybt under Vandet i Vest. Jeg var dengang ung, hverken Gud eller Dje svigtede mig, og derfor en af de Første til at lægge Mærke til Synet!

„Og det var?“ — spurgte Ludlow, der uagtet sin paatagne ligegyldige Mine dog folte Interesse for Fortællingen.

„Nu, her, just over den sæle Dunstbanke, som stedsse svæver over denne Kyst, kunde man oine en Gjenstand, der tog sig ud som skinnende Striber, retsom tusinde Stjerner havde forladt deres sædvanlige Plads paa Himlen og dannede et overnaturligt Fyr, der skulde advare os for Landet. Synet var i sig selv overnaturligt og forbausende. Ligesom Nattens Mørke tog til, blev det lysere og ilbrødt, som om det for Mørket skulde advare os for Kysten. Men efterat der nu var blevet given Ordre til at bringe Riffelter op tilveirs, saae man et Kors blinke heit i Luften, langt høiere, end de Spirer, paa hvilke jordiske Skibe anbringe deres hemmelige Signaler.“

„Det var virkelig mageløst! og hvad tog I Eder nu for, for at komme til Kundskab om det himmelske Terteigns sande Beskaffenhed?“

„Vi skyndte os bort fra Kysten og overlode driftigere Søfolk denne Ankerplads. Ei libet glad var jeg, mod Morgensolen atter at saae Corsikas sneedækkede Høie i Sigte.“

„Og man har aldrig siden faaet nogen Oplysning om dette Syn?“

„Det vil man ei heller nogensinde faae. Jeg har siden talt med Somænd fra den Kant om dette Phænomen, men aldrig truffet paa Nogen, som kunde sige, at han havde seet det. Een var i Sandhed rask nok til at fortælle, at der dybt inde i Vandet staaer en Kirke, saa høi og saa stor, at man endog i flere Miles Afstand kan see den paa Søen, og at vor Stilling, til- ligemed den Mæsse af Dunster, der svævede over det flade Land, var Aarsagen i, at vi saae Kuppelen, som var belyst for en eller anden høitidelig Ceremonies Skyld og nu viste sig over Taagen; men vi havde for megen Somandserfaring til at troe en saa urimelig Fortælling. Jeg ved meget vel, at en Kirke i Afstand kan see ud som en Høi eller et Skib, men den, der tør paastaae, at Mennekehænder kunne reise en saadan Steendynge imellem Skyerne, maa, førend han gaar for vidt i sin Fortælling, først see sig om efter Folk, der ere taabelige nok til at troe ham.“

„Deres Historie er mageløs, og man skulde virkeligen have undersøgt Vidunderet lidt næiere. Det maa

vistnok have været en Kirke; thi i Rom staaer en Bygning, hvis Taarne rage tre Gange saa høit i Veiret som Masterne paa en Krydser."

"Kun sjældent har jeg gjort Kirken Uleilighed, hvorfor skulde da en Kirke bryde mig?" sagde Sonden med Skjerset, og vendte Ryggen til Oceanet, som om han ei længere var oplagt til at betragte den øde Vandflade. "Tolv Aar er det nu siden, at dette Syn har vilst sig, og skjøndt jeg har faret meget tilføes, have mine Dine dog fra den Stund aldrig mere faaet den romerste Kyst at see. Vil Deres Velbaarenhed ikke gaae først ned ad Høien, som det anstaaer Deres Rang?"

"Deres Fortælling om det brændende Kors og den lysende Kirke, Mr. Ziller, har næsten faaet mig til at glemme, at jeg vilde holde Die med Periaguaens Bevægelser der henne" svarede Ludlow, med Blikket endnu stedse sæstet paa Baien. "Denne paaftaaelige, gamle Hollænder — jeg mener Sir, Raadmand Van Beverout, har større Tillid til det Slags Fartøier, end jeg selv kunde føle. Skyen der, som hæver sig lige ved Mundingen af Nariton, har et Udseende, der slet ikke huer mig, og her, hen ad Søen til, er Horizon ten mørk — ved Himlen! et Seil spiller jo derude paa Søen, eller ogsaa har mit Die mistet sin Seekraft."

"Deres Velbaarenhed seer atter en jagende Maages

Binge; mit Syn var nær ogsaa blevet bedraget, og det vilde have sagt meget, at skuffe en Mands skarpe Blik der har en ti eller femten Aars Erfaring forud for Dem hvad Synet angaaer, der vise sig tilføes. Jeg mindes engang, da vi krydsede under Derne i det chinefiske Hav med Sydpasfaten — ”

„Jeg har faaet nok af Deres Vidundere, min Ven; Kirken er alt det, jeg kan fordoie i een Morgen — Maaskee det har været en Maage! Gjenstanden, jeg saae, var rigtignok kun lille; men den syntes mig dog i Rolighed og Størrelse gandske at ligne en fjern Seiler! Vi har Grund til at vente En her ved Kysten, med hvem man maa holde et skarpt Sømandsudlik.“

„Saa faaer jeg altsaa Leilighed til at kunne vælge imellem flere Skibe,“ tilføiede Ziller. „Jeg siger Deres Velbaarenhed saa mange Tak, fordi De har meddeelt mig alt dette, førend jeg lovede mig bort til Dronningen, en Dame, der er mere redebon til at modtage Gaver af den Natur end til at vise Gjengjæld.“

„Staaer Deres Lybighed ombord i Forhold til Deres Uforsømmethed paa Landjorden, saa kan De gjælde for et Mønster paa Høflighed! Men en Sømand, der gjør saa store Fordringer, burde dog tage lidt Hensyn til Bestaaffenheden af det Fartoi, i hvilket han tager Hvre.“

„Det, Deres Velbaarenhed taler om, er da maaskee en Buccanier?“

„Om just ikke en Buccanier, er det dog ei stort bedre. En Smugler, for at bruge de mildeste Udtryk; og Flere ere endog af den Mening, at han, der allerede er gaaen saa vidt, ei vil blive staaende herved. Men Rygtet om Sostummeren har dog vel naaet en Mand's Øren, der har faaret saalænge tilføes som De?“

„De vil ei tage det en søfarende Mand fortrydeligt op, naar han viser sig nysgjerrig i en Sag, der nærmest angaaer hans Haandtering,“ svarede Semanden med Skjersfet, idet hans hele Udfærd tilkjendegav den meest levende Interesse. „Jeg er først nyligen kommen langveis fra; og fløndt jeg har hørt mange Historier om Buccanierne ved de vestindiske Øer, mindes jeg dog ikke at have hørt Noget om denne Røver, førend hans Navn blev bragt paa Bane i en Samtale imellem mig og Skipperen, som fører Baaden, der gaaer imellem dette Sted og Byen. Jeg er ei fuldkomment hvad jeg synes, Captain Lublow, og naar nærmere Bekjendtskab og ivrig Tjeneste først have gjort mig mere bekjendt hos min Chef, vil han ei fortryde, at have bragt en ægte Sømand ombord i sit Skib ved at have vilst ham en smule Umgængelighed og Kædelighed, medens denne endnu var sin egen Herre. Deres Velbaarenhed maa ei vredes paa mig,

fordi jeg er saa dristig at bede om at faae noget Mere at høre om denne Smugler."

Ludlow sættede sine Dine stiot paa sin Bedsagers rolige og mandige Ansigt. En flygtig Mistanke, han ei gandske kunde gjøre sig Rede for, laa i dette Dialekt, men den forsvandt tilfulde, da hans skarpe Blik mere og mere overbeviste ham om denne modige og raske Somands Nytte, hvis kraftige Udvortes lovede saa Meget. Langt fra at blive stødt over hans dristige Begjering, morede han sig snarere ved samme; han vendte sig og fortsatte Samtalen, medens de gik ned ad Høien hen til Landingsstedet.

"De maa i Sandhed være langveis fra," sagde Coquettens unge Capitain med et Smil, som om han vilde gjøre sig en Undskyldning for den i hans Tanker altfor stor Medlidenhed, "hvis de Bedrivter, der ere udførte af en Brigantine, som er bekjendt under Navnet af „Havsrøven“, og af dens Fører, som man saa passende har kaldt „Søskummeren“ ei ere komne Dem for Dre. Fem Somre er det nu siden, at Krydserne i Colonierne have faaet Ordre til at gjøre alvorligt Jagt paa denne Sørover, ja man fortæller endog saa, at den forvovne Smugler ofte har trodset vor Bimpel, og det i Canalerne. Den Officier, der er saa lykkelig at faae fat paa Kjeltringen, kan sikkert vente sig Som-

mandoen over et stolt Skib, ja maaskee Ribberværdigheden."

"Haandteringen maa være indbringende, ellers ud-satte han sig vel ikke for alle disse Farer, eller vovede at byde saa mange dygtige Mænds Bestræbelser Trods! Frygtede jeg ikke for, at Deres Velbaarenhed, efter Deres fortrædelige Mine at domme, sandt min Driftighed alt for ubesteden, saa ønskede jeg nok at fremkomme med det Spørgsmaal om Rygtet nemlig ogsaa af-maler Trækkene og de øvrige personlige Egenstaber af denne — Frihandler, saaledes maa man vel kalde ham, skjøndt Fribytter var et bedre Ord."

"Hvad bryder man sig om en Skurks personlige Bestaaffenhed" sagde Capitain Ludlow, der maaskee erindrede, at Friheden i deres Samtale var bleven drevet saavidt, som Klogskab tillod.

"Hvad man bryder sig derom, vistnok! Jeg spurgte, fordi Beskrivelsen passer en Smule paa en Mand, hvem jeg eengang havde gjort Bekjendtskab med i det fjerne Indiens Bunde, og som for lang Tid siden er forsvunden; Ingen kan sige, hvor han er bleven af. Men denne Søskummer er maaskee en Spanier fra Kastlandet, eller maaskee en Hollænder, der er kommen fra sit sumpeede Fædreland, og nu vil forlyste sig paa Landjorden."

"Aldrig har nogen Spanier fra Sydkysten ført et

saa stolt en Seiler, ei heller har man nogensinde kjendt en Hollænder, der var saa let til Beens. Karlen skal kunne gjøre Nar ad Englands hurtigste Krydser! Hvad hans Udbortes angaaer, saa har jeg kun hørt lidet Godt om samme. Rygtet melder, at han er en misfornøiet Officeer, der eengang har oplevet bedre Dage, men har slaaet sig fra Dmgang med stikkelige Folk, fordi Forbrydelsen altfor tydeligt stod malet paa hans Pande, til at den kunde skjules, hvor meget han end ønskede det."

"Han, hvem jeg mener, var en pæn Mand, der ei behøvede at skamme sig ved at bære sit Ansyn til Skue blandt sine Kammerater," sagde han med Skjærpet. "Det kan umuligen være den Samme, hvis der virkeligen skulde være en Saadan ved Kysten. Ved Deres Velbaarenhed ogsaa for vist, at denne Mand opholder sig her?"

"Rygtet siger det; kjøndt saa mange ugrundede Fortællinger allerede have forledt mig til at opsoge Smugleren der, hvor han ikke var, at jeg ei kan fæste synderlig Vid til Efterretningen. — Periaguaen har Winden mere vestlig, og Skyen ved Karitons Munding synes at fordele sig. Raadmanden vil saaledes faae en lykkelig Fart!"

"Og Maagerne ere dragne mere tilføes, et sikkert Tegn paa smukt Veir;" svarede den Anden og kastede

et hurtigt, men skarpt Blik paa det vide Havs Horizont. „Jeg troer, at vor Røver med sine flinnende Seil har taget Flugten med dem!“

„Saa ville vi sætte efter ham. Mit Skib er færdigt til at gaae under Seil, og det er nu paa Tiden, Mr. Tiller, at jeg faaer at vide, i hvilket Lukas De onsker at tjene Dronningen.“

„Gud velsigne Hds. Majestæt! Anna er en kongelig Dame og havde en Storadmiral til Mand. Hvad nu Lukas angaaer, Sir, saa onsker Enhver at være Capitain, om han saa og skulde fortære sin Ration i Væspygatterne. Næstcommanderendes Plads er vel ogsaa besat til Deres Velbaarenheds Tilfredshed?“

„Hør gode Ven, der taler De jo hen i Wind og Veir; en Mand af Deres Alder og Erfaring behøver man ei først at sige, at saadanne Poster blot kunne erholdes efter flere Aars Tjeneste.“

„Med Deres naadige Tillæbelse; — jeg tilstaaer min Bidsfarelse. Capitain Ludlow, De er en Mand af Være og vil ei føre en Sømand bag Lyset, der gandske stoler paa Deres Ord.“

„Han være Sømand eller Landboer, sikket er han, naar han har dette Pant.“

„Nu, Sir, saa kræver jeg det. Tillad mig at gaae ombord i Deres Skib, for at prøve dem, der for Fremtiden skulle være mine Væbskammerater, og

lære dem at kjende, for at see, om Skibet staaer mig an, og lad mig gaar, hvis jeg faaer Lyft dertil."

"Karl," sagde Rudlow, "denne Uforsømmethed overfliger næsten min Taalmodigheds Grændser!"

"At dette ei er nogen ubillig Begjering, vil jeg paatage mig at bevise," var den ubekjendte Sømands alvorlige Svar. "Gjerne vilde for Exempel Capitainen paa Coquetten om det saa var til hans Lykke eller Ulykke, lade sig splidles til en smuk Dame, der først nyligen har begivet sig paa Søen, og imidlertid gives der Tusinde, som han med langt ringere Vanskelighed kunde vinde."

"Denne Frækhed faaer jo ingen Ende — og om nu dette ogsaa virkeligen var sandt?"

"Sir, et Skib er en Sømands trolovede Brud — ja er han først formeligen under Flag, er Krigen erklæret, saa kan han med Rette siges at være viet til hende, om det saa er lovligen eller ikke. Han bliver Been af hendes Been, Kjød af hendes Kjød, indtil Døden adskiller dem. Men til en saa lang Forbindelse burde man have fri Raadighed over sit Valg. Og Esperen tør have Smag, men Sømanden ikke. Hvad vil De da kalde Barkholterne og Gillingen paa Skibet, er det ei Kroppen og Skuldrene? Takkellagen er Haarløkkerne, Seilenes Skabelon og gode Udseende Modens Klædedragt; Kanonerne kaldes bestandig Tænderne, og Mal-

ningen er jo den blomstrende Farve! Alt dette er Gjenstand for Smag, og saaer jeg ei Lov til at følge den, saa maa jeg onste Deres Velbyrdighed et bedre Kryds og Dronningen en bedre Tjener."

"Hvad Mr. Tiller," raabte Lublow og loe, "De maa i Sandhed stole meget paa disse lave Ege, hvis De troer, at min Magt ei strækker sig saa vidt, at jeg ei, naar det er mit Alvor, skulde kunne jage Dem ud af disse Smuthuller. Men jeg tager Dem paa Ordet. Coquetten skal modtage Dem paa disse Betingelser og det med samme Tillidsfuldhed, med hvilken den første Skjønhed i Byen træder ind i en Balsal paa Landet."

"Jeg følger i Deres Velbaarenheds Kjelvand uden videre Snak," svarede han med Skjerfet, idet han for første Gang ærbødigen tog sin Seilbugshue af for den unge Chef. "Er jeg end ikke virkeligen giort, saa hold mig dog for en forlovet Mand."

Det er ikke nødvendigt at anføre mere af de to Somands Samtale. Den fortsattes med temmelig Friskhed fra den Underordnedes Side, indtil de naaede Strandsbredden og så Dronningens Flag tydeligen i Sigte, thi da viste han med en gammel Orlogsgasts rigtige Sands i hele sin Opførsel en saadan Ærbødighed, som Forstjellen i Rang efter Skif og Brug forlanger det.

En halv Time derefter reed Coquetten for et

eneste Anker, da Windstødene fra Hoiene traf de tre Mærseil, og kort efter kunde man see den styre med en frist Sydvest igjennem Strædet. I alle disse Vælgelser var intet Paafaldende. Krydseren var, uagtet Raadmand Van Beverouts spydige Hentydninger, langt fra at være orkesløs, og denne Fart i rum Sø var en saa sædvanlig Begivenhed, at den ei fremkaldte nogen som helst Bemærkning blandt Baadsførerne i Baien og Kystbeboerne, der ene og alene vare Vidner til dens Afreise.

Syvende Capitel.

„— Ei er jeg Emand; dog var Du saa fjern,
Som uden Strand, af fjernest Sø bestyret,
Sag voved mig did for sig en Handel.“

Romeo and Julie.

En helbig Blanding af Land og Vand, seet ved Maaneskin og under den sørgetyvende Bredegrad kan ei andet end frembringe et yndigt Maleri. Saaledes var

det Landskab bestræffent, som Læseren nu maa søge at forestille sig.

Maritons brede Munding er betrygget for Vinde og Bølger fra den aabne Sø ved et langt, lavt og smalt Fjorbjerg eller Pynt, som, ved en Sammenblanding af det Hollandske og Engelske, Noget, der ikke er ualmindeligt ved Navnene paa Steder, som ere beliggende i de nederlandske Provindjers forrige Territorium, er bekjendt under Benævnelsen Sandy-hook. Denne Landtunge syntes at være opstaaen ved det uhorlige Bølgebrud paa den ene Side og ved Strømmingen af de forskjellige Floder, der udgyde deres Bane i Baien, paa den anden Side. Sædvanligen hænger den mod Syden sammen med Ny-Jersejs lave Kyst, men der gives Perioder af hele Rækker af Aar, i hvilke Søen danner en Canal imellem Fjorbjergets indre Side, om man vil kalde det saaledes, og Fastlandet. I disse Perioder bliver Sandy-hook folgeligt til en Ø, hvilket ogsaa var Tilfældet paa den Tid, som vi ere ifærd med at beskrive.

Den yderste eller Havsiden af denne lave, smalle Sandbanke er en jevn og regelmæssig Strand, som den næsten overalt findes paa Kysten af Jersey; men den indre Side er udskaaren, saa at den danner flere bequemme Ankerpladse for Skibe, der søge Læ for østlige Storme. En af disse er en kredsformig og smuk

Bugt, i hvilken Fartøier, der ei stikke meget dybt, ere fuldkomment indesluttede, og hvor de kunne ligge i Sikkerhed for alle Vinde. Havnen, eller, som den stedse kaldes, Bugten, ligger paa det Punkt, hvor Forbjerget grændser til Fastlandet, og den nysnævnte Canal staaer, naar Gjennemfarten er aaben, i en uafbrudt Forbindelse med dens Bunde. Shrewsbury, en Flod af fjerde eller femte Klasse, eller med andre Ord en Strøm af nogle faa hundrede Fods Brede og ubetydelig Længde, kommer fra Syden, løber næsten i lige Linie med Kysten og udgyder sig ligeledes i Baien, ikke langt fra den kredsformige Bugt. Imellem Shrewsbury og Søen ligner Landet det ved Forbjerget; det er fladt og sandigt, skjøndt det paa enkelte Steder er frugtbart. Lave Graner og Egetræer findes overalt, hvor Landmanden ei har dyrket Jorden, eller hvor ingen naturlig Engbund findes. Men Flodens vestlige Bredde er en afbrudt og steil Skraaning, der hæver sig til et Bjergs Hoide. Lige ved Foden af dette havde Raadmand Van Beverout, af Grunde, der nærmere ville udvikles i Løbet af denne Fortælling, fundet for godt at opbygge sit Eysted, hvilket han efter hollandsk Skik havde kaldt Lust in Rust; en Benævnelse, som Kjøbmanden, der engang i sine Drengaar havde læst nogle Glasfikere, pleiede at sige, ei betydede mere eller mindre end *otium cum dignitate*.

Derfor Lyft til Ensomhed og reen Luft havde hørt nogen Indflydelse paa at bestemme Manhat-
tas Borger til at udsee sig dette Sted, saa kunde han
ei have gjort et bedre Valg. Allerede tidligt i det
foregaaende Aarhundrede havde en agtværdig Familie,
ved Navn Hartsborne, søgt at dyrke de tilstødende For-
der, og er endnu bosat der den Dag i Dag. Dens ud-
strakte Besiddelser tjente dengang til at holde andre
Nybyggere længere borte. Sammenholder man denne
Omstændighed med Jordbundens Dannelses og Befræs-
senhed, hvilken i en saa tidlig Periode ei havde stort
Værd for Agerdyrkeren, saa vil det blive indlysende,
at Fremmede kun havde saare liden Grund til, og næ-
sten ingen Fordeel af at sætte Sæde der.

Hvad Luften angaaer, da var den i sig selv hverken
usund og ureen, og blev desuden forfrisket af Vinden fra
Havet, der neppe var en Miil derfra. Efter dette løse-
lige Aftrids af Skuepladsen for saa mange af de søl-
gende Begivenheder ville vi nu skride til en lidt mere
omstændelig Beskrivelse over Raadmandens Bolig.

Lyfstedet Luft in Rust var en lav, uregelmæssig
Bygning af Muursteen, der var kalket saa hvid, som
nyfalden Sne, og opført i en ægte hollandsk Stil.
Det havde en Mængde Gavle og Veirhaner, et Dusin
smaae og krumme Skorstene med utallige smaae Anstæl-
ter til Storkræder. Disse lustige Sæder vare imidler-

tid ubesatte til den ærlige Bygmesters store Forundring, der, ligesom saa mange Andre, som medbringe Skikke og Meninger til denne Halvkugle, hvilke kun høre hjemme paa den anden, aldrig kunde forstaae sig herpaa, thi endt alle Nabolagets Negre eensstemmigen forsikrede ham, at der ei gaves en saadan Fugl i Amerika. Ved Forsiden af Huset var en snever men overordentlig yndig Plads, omgjerdet af Krat, og to Elmetræer, der syntes at være ligesaa gamle som Bjerget, vorede i den rige Jordbund, der udgjorde Foden af dette. Skygge søvnedes der intetsteds paa den af Naturen dannede Terrasse, paa hvilken Bygningerne vare opførte. Den var tæt besat med Frugttræer, og hist og her saae man en Gran eller en Eg, Naturen havde plantet. Foran gik Jordbunden noget steilt ned lige til Flodmundingen. Kort sagt, det var et rummeligt men beskedent Landhuus, ved hvilket man havde sørget for alle huuslige Bequemmeligheder; architectonisk Prydelse havde det imidlertid slet ikke, det skulde da være de rustne Weizhaner og krumme Skorstene. Ei langt derfra vare et par Udhuse, bestemte til Bolig for Negrene; og noget nærmere hen imod Floden vare Lader og Stalde, der baade vare større i Omfang og bedre byggede, end Ploielandets Udseende og det lille Meieries Beskaffenhed syntes at gjøre fornødent. Periaguæen, i hvilken

Sieren havde gjort Overfarten igjennem den ydre Bugt, laa lige under ved et lille Slæbested af Træ.

Tidligere paa Aftenen havde Glimtet af Lysene og en almindelig og stoiende Bevægelse blandt Negrene tilkjendegivet, at Godseieren var ankommen. Men Larmen tog lidt efter lidt af, og serend Klokken slog ni, viste Maaden, paa hvilken Lysene fordeelttes og den almindelige Rolighed tydeligen, at Selstabet, høist sandsynligen træt af Reisen, allerede var gaaet fra hinanden, for at begive sig til Hvile. Man hørte ei mere Negrenes Skrig, og den dybe Søvn's Tausched hvilede nu over deres ydmyge Boliger.

Ved den nordre Ende af Landstedet, hvilket, som man vil huske, stødte op til Bjerget og vendte imod Østen og hvorfra man havde Udsigt over Flod og Hav, stod en lille Fløi, der var endnu mere omgivet med Buskads og Smaatræer end de øvrige Dele af Bygningen, og var opført i en ganske forskjellig Stil. Det var en Pavillon, bygget til la belle Barbèries særegne Afbenyttelse og paa hendes Bekostning. Her pleiede Arvingen til tvende Formuer at føre sin egen lille Huusholdning i de Uger, som hun tilbragte paa Landet, og her morede hun sig med de smaa, quindelige Søster, der stemmede overeens med hendes Alder og hendes Smag. Af Heflighed mod Beboerindens Skjønhed og Høfkomst havde den galante François døbt denne sær-

flitte Deel af Landstedet: la cour des scés, en Benævnelse, der var bleven almindelig, skjøndt Udtalen var noget forvansket.

Skodderne i det fornemste Værelse vare dengang endnu aabne, og Beboerinden stod for et af Vinduerne. Alida var i en Alder, i hvilken Kjennet er meest modtageligt for levende Indtryk, og hun betragtede det yndige Landskab og Nattens behagelige Rolighed med en Henrykkelse, saadanne Sjæle pleie at føle for Naturens Skjønheder. Det var et svagt Maaneskin, og Myriader af Stjerner tindrede paa Firmamentet. Et mildt Skjær faldt paa Vandfladen, hist og her glimtede Havet noget stærkere af dets Straaler. En næsten umærkelig, eller som det hedder i Somands sproget, en laber Kuling, kom fra Søen og gjorde ved sin vederqvægende Kjølighed Aftentimen endnu mere behagelig. Overfladen af denne uhyre Vandflette var fuldkommen rolig, baade indensfor og udenfor den Sandvold, som danner Forbjerget; men Elementet selv havde og sænkede sig med samme Tunghed, hvormed Bryttet bevæges paa en sovende Ræmpe. Den eneste Lyd, man kunde høre, var den brusende Branding, der i lange, flummende Bølger rullede hen paa Sandbankerne; men denne Lyd var tung og uafbrudt, undertiden vandt den i Styrke ved den tilstrømmende Luft, saa at den blev huul og truende, og saa døde

Wondlings Kjen og Stand vilde sikkre hende for et saadant Coup de main."

"Hør Alida, det er at være mere ustadig end Vindene! De ved kun altfor vel, hvor ubehageligt mit Frieri er Deres Formynders, til at en saa ringe Afvigelse fra den kolde Form skulde frembringe saa alvorlige Klager hos Dem. Jeg havde haabet — maaskee tør jeg sige, jeg har stølet paa Indholdet af Deres Brev, for hvilket jeg takker tusinde Gange; men De maa ei saa grusomt tilintetgjøre Forhaabninger, der først nyligen ere blevene vakke og maaskee have overstrebet det det Maal, Fornuften kan billige."

Den heftige Rødme, der havde begyndt at svinde paa la belle Barbèries Kinder, blev igjen stærkere, og for et Dieblisk syntes det, som om hun havde tabt lidt af sin høie Selvtillid. Hun betænkte sig imidlertid ei længe og svarede med Bestemthed, skøndt hendes Sindsbewægelse endnu ei gandske havde lagt sig.

"Fornuften, Capitain Lublow, har sat snevre Grændser for det, der kommer sig for Qvinden," sagde hun. "Da jeg besvarede Deres Brev, lod jeg mig ledes mere af min Godmodighed end af min Klogskab; og jeg synes at De iler med at gjøre, hvad der staar i Deres Magt, til at lade mig angre min Viltsfarelse."

"Hvis jeg nogensinde giver Dem Marsag til at angre den Fortrolighed, De skjenker mig, hulde Alida, gib

da Vanære i min Stand og hele Kjønnet's Mistillid være min Straf! Men har jeg ei Grund til at klage over Ustædighed fra Deres Side! Har jeg kunnet vente en saa haard Trettesættelse — den var haard; thi den var kold og bidende — og det for en Fornærmelse, tilgivelig som Ønsket at tilkjendegive Dem min Taknemlighed."

"Taknemlighed!" gentog Alida, og hendes Forundring var denne Gang uskrømtet. "Det er et betydningsfuldt Ord, min Herre, og udtrykker mere end en simpel Høflighed, saa simpel f. Ex. som den, at have laant En et Bindebånd, nogenlunde kan gjere Forundring paa."

"Saa har jeg da paa en høist forunderlig Maade misforstaaet Meningen af Brevet eller ogsaa har denne Dag været en reen Fastelavnsmandag!" sagde Ludlow og søgte at skjule sin Misfornøjelse. "Dog nei, med Deres egne Ord vil jeg forsvare mig mod dette fravendte Øie og dette kolde Blik; og paa en Semand's Tre, Alida, jeg vil fæste mere Lid til Deres Overlæg og Besindighed end til disse sælsomme Luner, der stride mod Deres naturlige Følelser. Her ere Deres egne Ord; jeg opgiver ei saa let de smigrende Forhaabninger, som de indbeflutte!"

La belle Barbèrie betragtede nu den unge Sø-
havsfruen, 2 H.

mand med den høieste Forundring. Hun stiftede Farve; thi den Ubefindighed at have tilskrevet ham, var en Forseelse, hun ei gandske kunde frikjende sig for, — men at have skrevet til ham i Udtryk, der kunde berettigede ham til en saa dristig Udfærd, i dette Punct, det følte hun, var hun uskyldig. Den Tids Søder, hendes Friers Stand og den sildige Stund forlede hende til at see ham stivt i Ansigtet for at udforske, om Manden ogsaa i al Erbarhed stod for hende. Men Røgtet fritog Ludlow for en Last, som dengang kun var altfor almindelig hos Sømænd og i hans ædle og virkelig stjerne Træk laa Intet, der kunde fremkalde nogen Mistanke over hans Opførsel for Dieblisket. Hun trak paa en Klokke og bad ham at tage Plads.

„François” sagde hans Groken, da den gamle Tjener, endnu halvt i Søvn, traadte ind i Værelset, „fais moi le plaisir de m'apporter de cette eau de la fontaine du bosquet, et du vin, le Capitaine Ludlow a soif; et rappelle toi, bon François, il ne faut pas déranger mon oncle à cette heure, il doit être bien fatigué de son voyage.” *

Da hendes ærbødige og ærværdige Tjener havde

* Tjen mig i at hente mig noget Kildevand fra Enghaven og Vin — Capitain Ludlow er tørstig; og husk paa, gode François, at Du ei maa forstyrre min Onkel paa denne Tid; han er vist meget træt af sin Reise.

faaet dette Grinde og var gaaen bort, tog Alida selv en Stool, glad over at have betaget Ludlows Besøg dets hemmelighedsfulde Udseende, og over at hun tillige havde givet Tjeneren en Bestilling, der gav hende Tid nok til at udforske hvad Hensigten kunde være med dette ubegribelige Besøg.

„De har mit Ord for, Capitain Ludlow, at dette utidige Besøg i Pavillonen er ubestemt, for ei sige grusomt“ sagde hun, saasnart de igjen vare i Genrum; „men at De paa nogen Maade vil kunne undstylde Deres Ubesindighed, maa jeg betvivle saa længe, indtil De bringer mig Beviser.“

„Jeg havde tænkt paa at gjøre et gandske andet Brug heraf“ svarede Ludlow og trak et Brev — vi tilstaae det ugjerne om denne saa aakenhjertige og mandige Character — frem fra sin Barm; „og just nu skammer jeg mig ved at vise det, skjøndt det stær paa Deres egen Befaling.“

„Det maa være gaaet til med Hereri; thi disse Kragetæer kunne ei have nogen synderlig Vigtighed,“ bemærkede Alida idet hun tog Billetten, som hun nu begyndte at fortryde nogensinde at have frebet. „Det Sprog, som Høflighed og qvindelig Sømmelighed føre, maa tilstede løierlige Fordreininger, eller ogsaa er ikke Enhver, der kan læse, en god Fortolker.“

La belle Barbèrie standsede i sin Sale; thi i samme Nu som hendes Die faldt paa Papiret, fortrængte en alt Andet glemmende og heftig Nysgjerrighed hendes Harm. Vi ville meddele Indholdet af Brevet gandske med de samme Ord, der fremkaldte en saa stærk Forundring og maaskee lidt Uro hos det skønne Væsen, som læste dem.

„En Sømands Liv“ sagde Papiret, der var beskrevet med en fin og skøn Fruentimmer-Haand, „er fuldt af Farer og Møjsommeligheder. Det indgyder Qvinden Lillid ved den Aabenhjertighed, som det fremkalder, og dets mange Gavn gjøre Krav paa vor Overbærelse. Den, der skriver dette, er ei uforsom for Mænds Fortjenester, der følge et saa dristigt Kalb. Beundring for Søen og for dem, som leve paa den, har i Livet steds været hendes svage Side, og hendes Drømme om Fremtiden og Grindringer fra Fortiden ere ei gandske frie for Solivets Glæder. De forskjellige Nationers Sæder — Aabenhæder — afverlende Scener — og dertil Gæsthed i sine Følelser, og Nydelser af dette forholdet ved Overflødighed, disse Fristelser virke for stærkt paa en qvindelig Indbildningskraft, og Mændene burde ogsaa villigen tage Hensyn hertil i deres Domme. Farvel.“

Denne Billet blev læst, og atter læst og endeli-

gen studeret, førend Alida vovede at høre sine Dine op mod den unge Mand, der stod i spændt Forventning.

„Og disse udelicate og uqvindelige Tanker har Capitain Ludlow fundet for godt at tilskrive mig?“ sagde hun, og hendes Stemme rystede af Stoltthed og Krænkelser.

„Hvem ellers kan jeg tillægge dem? Ingen Anden, elstelige Alida, kunde føre et saa henrivende Sprog og vælge saa passende Udtryk.“

Pigens lange Dienhaar spillede stærkt over hendes sorte Dine; hun bekæmpede imidlertid Følelser, der vare i en saa besynderlig Modsigelse med hinanden og sagde derpaa med Værdighed, idet hun vendte sig imod et lille Skrivertøj af Ibenholt, der stod ved Siden af hendes Pynteaar —

„Min Correspondence er hverken meget vigtig eller meget vidtløftig, men saadan som den er, saa troer jeg, uden at der lykkeligviis kan siges noget paa Forsatterindens Smag eller hendes Forstand, at være istand til at forevise den Ubetydelighed, som jeg ansaae for passende at skrive til Svar paa Deres Brev. Her er en Afskrift“ tilføiede hun, aabnede, hvad der i Sandhed var et Udcast og læste høit.

„Jeg takker Capitain Ludlow for hans Opmærksomhed, at forstaae mig Leilighed til at læse en Fortælling om Buccaniernes grusomme Bedrifter. Uden at tale om de sædvanlige menneftelige Følelser, saa maa

man heiligen beklage, at saa hjerteløse Menneſter have valgt en Stand, der i Almindelighed anſees for ædelmodig og ſtaansom mod de Svage. Haabe ville vi imidlertid, at de virkelig ſlette og feige blandt Sø-mændene blot tjene ſom Folie for at lade de Kjekkes og Gjeves Egenſkaber fremſkinne endnu mere. Ingen kan mere levende føle denne Sandhed end Capitain Ludlows Venner;“ her ſaak Alida's Stemme noget, „da han ikke ſerſt nu behøver at ſtaffe ſig et Navn ved ſin Hjertensgodhed. Til Gjengjeld ſendes et Exemplar af Gib, ſom den ærlige François forſikkrer ſtaaer høit over alle andre Digterværker, Homer ſelv ikke engang undtagen, et Værk, ſom jeg dog vil erklære ham uſkyldig i at bagtale, da han ikke kjenner dets Indhold. I det jeg endnu engang takker Capitain Ludlow for dette ny Beviis paa hans Opmærſomhed, beder jeg ham beholde Bogen, indtil han er vendt tilbage fra ſit forehavende Krydetog.“

„Diſſe Linier ere kun en Afſkrift af det Brev, De har, eller ſkulde have,“ ſagde Raadmandens Søſterdatter, i det hun hævede det glødende Anſigt op fra Papiret, „paa det nær, at det ikke ſom hiint, er underſkrevet Alida de Barberie.“

Da hun havde endt ſin Forklaring, ſadde de Begge og betragtede hinanden i taug Forundring. Imidlertid bemærkede Alida, eller troede at bemærke, at den unge

Mand, uagtet sin forrige Paastand, nu begyndte at indsee, at han var bleven ført bag Lyset. Ugtelse for det andet Kjens fine Følelse og Tilbageholdenhed er saa almindelig blandt og saa naturlig for Mændene, at selv de, hvem det allermeeft lykkes at bryde disse Skranker, sjeldent undlade at fortrøde deres Seir, og den oprigtige Elsker kan ikke længe triumphere over det Brud paa Velansændigheden, som Gjenstanden for hans Eidenstab maatte tillade sig, selv om et saadant Skridt foretages til Gunst for ham. Denne roesværdige og velgjørende Følelse gennemstrømmede nu Ludlow, maatte han end i visse Henseender tillige føle sig ydmyget ved den Bending, Tingene havde taget, og lettede hans Bryst for en trykkende Tøvl, der var opstaaen ved det sølsomme Sprog, der indeholdtes i det Brev, som han troede, hans Tilbedede havde skrevet. Det var derfor let for hende at læse denne Sjælstilstand i hans Ansigtstræk, der vare saa aabne, som nogen Sømands kunde være, og skøndt hun hemmeligt glædede sig over at have gjenvundet sin forrige Plads i hans Ugtelse, følte hun sig dog saaret og ydmyget ved Tanken om, at han havde kunnet tiltroe hende et saadant Brud paa Velansændigheden. Hun holdt endnu den uforklarlige Billet i Haanden og hendes Dine fulgte Linierne uvilkaarligt. En pludselig Tanke syntes at

gjennemfare hende og i det hun tilbageleverede Papi-
ret, sagde hun koldt:

„Capitain Ludlow maa bedre kjende sin Correspon-
dent; jeg maatte tage meget Feil, om denne er den
første Meddelelse af en saadan Natur.“

Den unge Mand blev rød lige op til Tindingerne
og skjulte sit Ansigt et Dieblisk med den flade Haand.

„De indrømmer det Grundede i min Mistanke,”
vedblev la belle Barbèrie, „og vil derfor ikke fortænke
mig i, at jeg tilføier, at der for Eftertiden —”

„Hør mig, Alida,” raabte Ynglingen, halvt aander
løs af den Tilfærdighed, hvormed han afbrød en Bes-
lutning, han frygtede saa meget; „hør mig, og Him-
len være mit Vidne, at De skal erfare den rene Sand-
hed. Jeg tilstaaer, at dette ikke er det første Brev,
skrevet med samme Haand, og jeg kunde næsten sige i
samme Mand, jeg har modtaget; men jeg forsikkrer Dem
ved en ærefjær Officers Ord, at indtil Omstændighe-
derne bragte mig til at troe mig saa lykkelig, saa uende-
ligt lykkelig —”

„Jeg forstaaer Dem, Sir; Brevet var anonymt,
indtil De fandt det passende at tillægge mig Forfat-
terstabet. Ludlow, Ludlow! hvor kunde De dog tænke
saa lavt om den Kvinde, De foregiver at elske!”

„Det vilde være umuligt! Jeg har kun lidet Sam-
quem med de Mennesker, der studere det selftabelige

Livs Ginesser, og i det jeg elsker min ædle Stand saa høit, som jeg gjør det, Alida, kunde det da være saa unaturligt, om jeg troede, at Andre kunde betragte den med de samme Øine? Men siden De ikke vedkjender Dem Brevet, og Deres Bekræftelse herpaa var unødvendig, indseer jeg at min Forsængelighed har forledet mig til endogsaa at tage Feil af Haandskrivten, og nu da denne Wildfarelse er mig betagen, tilstaaer jeg, at jeg er glad ved at have taget Feil."

La belle Parhèrie smilede og hendes Ansigt opklarede. Hun nød den Triumph at vide, at hun forstjente sin Elfers Agtelse, og denne Triumph forhøiede ved den nys fælte Krænkelse. Derpaa opstod en Pause, der varede over en Minut, indtil Forlegenheden, som den medførte, lykkeligviis afbrødes af François, som kom tilbage.

* „Mam'selle Alide, voici de l'eau de la fontaine," sagde Tjeneren; „mais Monsieur votre oncle s'est couché, & il a mis la clé de la cave au vin dessous son oreiller. Ma foi, ce n'est pas facile d'avoir

* Mamsell Alida, her er Ristevand, men Deres Hr. Onkel er gaaen tilfængs og har lagt Nøglen til Viinskjelderens under sin Hovedpude. Det er min Tro aldrig nogen set Sag at fæste god Viin her i America, men naar Hr. Raadmanden først har tagt sig, er det gandske umuligt; vær saa god!

du bon vin du tout en Amerigve, mais après que Monsieur le maire s'est couché, c'est toujours impossible: voila!"

"N'importe, mon cher; le capitaine va partir, et il n'a plus soif." *

"Der er assez de Gin," vedblev Tjeneren, hvem det gjerde ondt for Capitaenen, "mais, Monsieur Ludle 'av' du gout, og 'an' n'aime pas saa stærk liqueur."

"Han har faaet meer end nok for den Gang," sagde Alida, og smilede til sin Tilbeder, saaledes at han ikke vidste om han skulde glæde, eller ærgre sig. "Tak gode Frangois; Dine Forretninger for i Nat ere forbi, naar Du har lyst Capitaenen til Døren."

Derpaa neiede la belle Barbèrie for Capitaenen paa en Maade, der gjorde enhver Indvending overflødig, og afskedigede Elsker og Tjener paa engang.

"De har en behagelig Tjeneste, Monsieur Frangois," sagde den Første, medens Tjeneren lyste ham ud til den yderste Dør af Pavillonon, "mangen tapper Adelsmand vilde misunde Dem den."

"Oui, Sær. Det er grand plaisir at tjene Mamselle Alida. Jæ porte de' Bist', de' Bog, mais quant au vin, Monsieur le capitaine, parole d'honneur, c'est toujours impossible après que l'Aldermain s'est couché." **

* Det er ogsaa det Samme min Ven, Capitaenen vil gaar og er ikke længere tørstig.

** Men hvad Viin angaaer, saa er det paa min Tre en reen Umulighed, naar Raadmanden først har lagt sig.

„Ah — Bogen — Jeg synes, De havde den behagelige Forretning i Dag at bære den Skjønnes Bog?“

„Vraiment oui! Det var ouvrage de Monsieur Pierre Corneille. On pretend, que Monsieur Shaka speare en a emprunté d'assez beaux sentiments!“ *

„Og Papiret mellem Bladene? De havde ogsaa faaet Brevet at bære, ikke sandt gode Frangois?“

Tjeneren taug, trak paa Skuldrene og lagde med en estertænkksom Mine en af de lange, gule Fingre paa den uhyre Ornenæse. Derpaa bevægede han Hovedet ligesom en Perpendikel og gik atter foran Capitainen, idet han som sædvanligt mumlede halvt paa Fransk og halvt paa Engelsk:

„Om le papier j'a veed rien du tout; c'est bien possible, parceque, voyez vous, Monsieur le capitaine, Mam'selle Alide hun sa', prenez y garde; men j'a iff' faae 'am, depuis. Je suppose de var beaux compliments écrits paa de Vers af Mr. Pierre Corneille. Quel genie que celui de cet homme là — n'est ce pas Monsieur?“

„Det har Intet at betyde gode Frangois,“ sagde Ludlow og stak Tjeneren en Guinee i Haanden. „Derfor som De skulde faae at vide, hvad der er blevet af Papiret, gjorde De mig en Tjeneste med at underrette mig derom. God Nat! mes devoirs a la belle!“

* Jo gandske rigtig! Det var et af Mr. Pierre Corneilles Værker; man vil paastaae, at Mr. Shakespear har laant nogle af sine skønneste Steder deraf.

„Bon soir, Monsieur le capitaine; c'est un brave Monsieur que celui-là, et de tres bonne famille. Il n'a pus de si grandes terres, que Monsieur le Patte-roon, pourtant, on dit, qu'il doit avoir de jolies mai-sons et assez de rentes publiques! L'aimé a servir un si genereux et loyal maitre, mais malheureuse-ment, il est marin! M. de Barbèrie n'avait pas trop d'amitié pour les gens de cette profession là.” *

Ottende Capitel.

„— Vel Jesfica, gaa ind;
Maafte jeg kommer strax igjen tilbage,
Gjør, som jeg byder Dig,
Luk Døren! fast bindes, fast befindes;
Af sparsomt Sind det Ord vil stedse mindes
Merchant of Venice.

Den Bestemthed, hvormed Demoiselle Barberie havde afstediget sin Elsker, var deels en Følge af den heftige

* God Nat, Hr. Capitain; det er en brav Herre og af me-get god Familie! Vel har han ikke saa store Godser, som Hr. Patronen, men man siger dog, at han skal eie smukke Steder og en anstændig Formue i Obligationer. Jeg vilde nok tjene en saa gavmild og ærefær Herre, men ulykke-ligvis er han Esmand! Hr. de Barberie yndede just ikke synderligt Folk af den Stand.

Længsel, hun følte efter at blive ene, for at kunne overtænke de besynderlige Begivenheder, der havde til-
 draget sig, dels af Bevidstheden om det Upassende i,
 at han havde besøgt hende paa en saadan Tid og en saa
 tvetydig Maade. Men da Pigebarnet var blevet ene,
 gik det hende, som alle Andre, der lade sig ledes af
 febrilske Impulser; hun fortrød sin overilede Beslut-
 ning og erindrede sig over halvhundrede Spørgsmaal,
 som hun nu gjerne havde gjort, da de vilde have kun-
 net oplyse det Gaadefulde, der var i Sagen. Men nu
 var det for sildigt; thi hun havde hørt Lublow sige
 Farvel og havde med aandeløs Taushed lyttet til hans
 Fodtrin, da han gik over den med Bustværk bevorede
 Plads. François kom igjen og afslagde ved Døren Capi-
 tainens Hilsen, og nu troede hun, at hun endeligt skulde
 være ene for den Nat, da Damerne den Gang og i
 det Land ikke brugte nogen Kammerjomfrues Hjælp
 ved deres Paa- eller Afklædning.

Det var endnu tidligt og det nye steds fundne Be-
 søg havde forjaget al Søvnighed fra Alidas Dienstaage.
 Hun satte Lysene i en affides Krog af Værelset og
 traadte hen til Vinduet. Maanen var Streden videre
 frem paa sin Bane og kastede nu et andet Lys paa
 Vandet. Brændingens hule Rullen mod Kysten, Luf-
 tens svage, men tunge Susen fra Søen og Trærnes
 og Bjergets bløde Slagstykker vare endnu omfrent

som fer. Coqvetten laa endnu som forhen tilankers ved Forbjergget og Shrewsburyfloden flød glimtende mod Syd indtil dens Bande skjultes af en høi og næsten lodret Bakke.

Der herskede en dyb Tausshed, thi med Undtagelse af den Families Waaning, som eiede Landet nærmest ved Villæen, var der ikke een menneskelig Bolig i flere Miles Omkreds. Smidlertid havde man aldrig hørt sige af nogen Fare eller Voldsomhed, begaaet af røggesløse Mennesker, som kunde forstyrre den Egns Sikkerhed. Colonisterne, som beboede de indre Egne af Landet, vare af en saa fredsommelig Charakter, at den var bleven til et Ordsprog, og ligesaa stor var deres Simpeltid i Sæder, medens Havet aldrig befores af hine Barbarer, der gjorde nogle af den anden Halvægles Farvande ligesaa farlige som de vare deilige.

Trods denne velbekjendte og sædvanlige Rolighed og uagtet det var saa sildigt, havde Alida dog ikke staaet mange Diebliske paa Utaanen før hun hørte Aarslag. Der blev roet i afmaalt Takt og Lyden var gandske sagte og langt borte, ikke desto mindre var den hende altfor velbekjendt til, at hun kunde tage fejl deraf. Hun forundrede sig over Ludlows Afreise, da han ikke pleiede at vise saa megen Hast med at forlade det Sted, hvor hun opholdt sig, og lænede sig ud over Rækværket for at opsnappe et Glimt af hans bortilende Baad.

Hvert Dieblig ventede hun at see den lille Baad komme ud fra Skjgaen af Vandet hen mod det lyse Rum, der strakte sig næsten lige hen til Krydseren. Hun stirrede længe og forgyvet, thi ingen Baad viste sig, og nu hortes heller ikke Aarslaget. Der hængte endnu en Lanterne ned fra Krydserens Gaffel, som et Tegn paa, at dens Chef var fra Borde.

Synet af et smukt Skib i Maanestien med dets symmetriske Stænger og fine Bøv af Lougværk og Skrogets svære og høitidelige Bevægelser paa den langsomme Dyrning i den ellers blifstille Sø er steds et sjønt og i Sandhed majestætisk Skuespil. Alida vidste, at over hundrede menneskelige Væsner sov inden i hiin forte og tause Bygning, og hendes Tanker henvendtes uvilkaarligt paa deres dristige Liv, deres begrænsede, og dog saa omflakkende Eksistens, deres aabne, mandige Egenskaber, deres afbrudte Forbindelse med den øvrige Menneskeslægt og tilsidst paa hine fjære, huuslige Baand, og det Rygte for Ubestandighed, som er den naturlige Følge af alt det Ovenanførte. Hun sukkede og hendes Blik vendte sig fra Skibet ud over Oceanet, som det var bygget til at flyde paa. Fra den fjerne, lave og neppe synlige Kyst af Den Nassau til Kysten af Ny-Jersey var der en bred, tom Flade. Kun Søfuglen hvilede sine trætte Vinger og sov roligt paa Vandet. Det brede Rum lignede en stor, mennesketom

Orken, eller maaskee snarere en fortættet og mere legemlig Afspæiling af Firmamentet, der omhvalvede det.

Vi have sagt, at en stor Deel af den sandede Landtryk, der dannede Forbjergene, var begroet med forsknytte Ege og Graner. Denne Bevorning fastede en mørk Skygge over Vandet i Bugten. Det forekom Alida som om hun ud over denne Ramme af Skov, der begrændsede Havet, kunde see en Gjenstand bevæge sig. I Færstningen troede hun, at det var et nøgent Træ, hvorefter der gives saa mange paa Kysten, der stusede hendes Dø, og som strakte sine skarpe Omrids op over Havfladen, ligesom en Esterligning af et lettaklet Fartøis Tougværk. Men da hun tydeligt kunde stjelne de sorte, symmetriske Spiir, medens de glæde forbi Gjenstande, som hun vidste vare faste, kunde hun ikke længere tage Theil af hvad det var. Pigen forundredes og hendes Forundring var ikke fri for Vengstelse. Det syntes som om den Fremmede, thi en Anden kunde det ikke være, ubekymret nærmede sig en Brænding, der, om den end var nok saa rolig, dog var farlig for en saadan Bygning, og at han, ubekjendt med Faren, styrede lige ind paa Land. Endog Skibets Fremadskriden var gaadefuld og usædvanlig. Det førte ingen Seil, og dog forsvandt de smækkre og luftige Spiir hurtigt bag en støvbevæget Høi nær ved Strandbredden. Hvert Dieblis ventede Alida at høre de forulykkede

Sofolke Raab, men da Minuter forløb uden at en saadan Rødselslyd afbrød Nattens Stilhed, randt hine ryggesløse Fribyttere hende i Tanker, som man vidste svævede omkring mellem de caraibiske Øer og som, efter Nøgten, undertiden løb ind i de smallere Fjorde af Americas Fastland, for der at reparere. Fortællingerne om den bekjendte Kidds Miegjerninger, Charakter og Endeligt vare endnu i frist Minde, og skjendte de forstørredes og udpyntedes ved Menigmands Overdrivelser, hvilket jo stedse er Tilfældet med slige Fortællinger, fandt de dog hos den bedre underrettede Deel Biltro nok til, at hans Levnet og Død kunde blive Gjenstande for mange sølsomme og gaadefulde Rygter. I det første Dieblis havde hun gjerne kaldt Coqqvettens unge Chef tilbage og underrettet ham om, at Fienden var i Nærheden, men snart derpaa skammede hun sig over sin Frgt, som hun indbildte sig snarere var en Følge af quindelig Svagheb, end den havde sin Grund i Virkeligheden, og forsøgte at overtale sig til at troe, at det Hele ikke var Andet, end en sædvanlig Rystfærter, der ligesaa lidet trængte til Hjælp, som den kunde opvække Uro. Netop som denne naturlige og beroligende Slutning krødsede hendes Tanker, hørte hun gandske irrdeligt Fodtrin i Pavillonon. Uandelos, mere af den Berøggelse, hvori hendes Indbildningekraft var sat,

end af nogen ny, ved denne Larm opstaaen Frygt, forlod Pigen Altanen og stod nu ubevægelig for at lytte. Døren blev virkelig aabnet med særdeles Forsigtighed, og for et Dieblisk saae Mida ikke Andet, end utydeligt Rum, i hvis Midte en truende, rougjerrig Sørover viste sig.

„Nordlys og Maanestien!“ buldrede Raadmand Van Beverout; thi det var ingen Anden, end Arvingens Onkel, hvis sildige og uventede Besøg havde forarsaget hende saa megen Forstrækkelse. „Denne hersens Stjerrefikken og Gjøren Nat til Dag ville ødelægge Din Skjønhed, Niece, og saa skal vi see, hvormange Patroner Du saa kan faae til Mand! Klare Dine og blomstrende Kinder ere Dit Capitalindskud, min Pige, og begge disse Ting ødelægges i Bund og Grund, naarman ikke er i sin Seng, naar Klokken er slaaen Ti.“

„Deres Huusorden vilde berøve mangen Skjønhed Midlerne til at udøve sin Magt,“ svarede Pigen og smilede, ligesaa meget over det Ugrundede i hendes uylige Skrak, som af Godhed for hendes Formaner. „Jeg har ladet mig fortælle, at Klokken Ti netop er den rette Tid for de europæiske Dameres Tryllekunster.“

„Gaa væk med Din Haresnak! Dette Ord minder om en af de snedige Yankeeer, en Race, der snyder Lucifer selv, naar de kunde indrette Vilskaarerne til deres Fordeel. Der vil nu Patronen lade en heel Familie

af disse Skjelmer bosatte sig imellem de ærlige Hollændere paa hans Gods, og vi have netop jevnet en Tvist imellem os angaaende denne Gjenstand paa lovlig Maade."

"Det var dog ikke ved en Duel, vil jeg haabe, kjæreste Uncle?"

"Fred og Oliegrene! nei var det ikke; Patronen af Kinderhook er den Sidste i hele America, der behøver at frygte for Skrub af Myndert Van Beverout. Jeg opfordrede Fyren til at holde fast paa en deilig Ual, som Regrene have fanget i Floden og som skal hjælpe til at stille vor Appetit ved Frokosten i Morgen, for at vi kunde faae at see, hvorledes han vilde tee sig med saadanne glatte Krabater. Ved den fredelstende St. Nicolaus's udødelige Fortjenester! Gamle Hendrick Van Staats Søn fik nok at bestille! Knosen greb om Fiksen, ligesom Din Uncle, efter en gammel Fortælling, om en hollandsk Gylden, som min Fader gav mig i Haanden, da jeg endnu var en Maaned gammel, for at see om Sparommelighed, denne Naadegave, ogsaa vilde gaae i Arv i Familien næste Generation. I Begyndelsen var jeg hjerteligt bange, thi ung Doff har en Næve som en Skruestikke, og jeg frygtede at de gode Navne Hartman, Cornelius og Dirk, som paradere i Godsets Jordebog, skulde beplettes ved at komme til at staae ved Siden af en Increase eller Peleg, men netop som Pa-

tronen troede at have Bandsnogen ved Dværken, gav Fisker usformodentligt et Sæt og smuttede med Halen bort gjennem Fingrene paa ham. Flauser og Smutshuller! men der var ligesaa megen Lærdom som Vittighed i denne Prøve."

"Dz jeg synes derimod, at saadanne Fordomme burde bringes i Forglemmelse, siden alle Colonierne ere komne under et Herredømme. Vi ere et Folk, som har sin Oprindelse fra mange forskjellige Nationer, og vore Bestræbelser burde derfor gaae ud paa at beskjærme ædle Følelser og Kundskaber, medens vi burde glemme Svagheder, hvor de saa findes."

"Vel talt, som det sommer sig en Datter af en Huguenot. Men jeg gad see den Mand, der kan breide mig nogen Fordom. Jeg er en Ven af lystig Omsætning og hurtig Beregning. Lad mig see den Mand i hele Ry=England, der hurtigere kan opgjøre en Bilance, end en vis Person, som jeg gjerne kunde nævne, og jeg vil atter spænde mine Bøger i Rem og gaae i Skole paa nyt. Jeg har Intet imod, jeg, at en Mand saa meget som muligt seer paa sin egen Fordeel, men simpel Ærlighed lærer os at der burde finde en Overeenskomst Sted mellem Menneffene, som Ingen Mand af godt Navn og Rygte burde overstride."

"Og denne Overeenskomst skulde da gaae ud paa, at Enhver kunde gaae saa vidt, som hans Evner tillode

det, hvorved altsaa den Sløve kunde fappes med den af et hurtigere Begreb. Jeg frygter, Oncle, at der vilde blive en Kal at holde paa enhver Kyst, hvorhen Kjøbmanden kommer!”

„Fordomme og Indfald, Barn, som komme fra et søvligt Hoved; det er paa Tide, at Du seger Hvile og i Morgen ville vi see om ung Dloff med Gudsset vil have bedre Lykke med Dig, end med Jcnathans Eindsbillede. Sluk nu disse flammende Lys og tænd en beskedent Lampe til at gaar tilfængs ved. Belyste Vinduer saa nær Midnat bringe Huset i Banrygte hos Naboerne.”

„Bort gode Rygte for Afholdenhed kunde let lide hos Alene,” svarede Alida og loe, „thi ellers troer jeg ikke, at ret Mange her omkring skulle kalde os Ede-lande.”

„Man kan aldrig vide det,” smaa-snakkede Raadmanden, medens han slukkede sin Nieces to store Lys og satte sin egen Haandlampe i Stedet. „Disse stærkt skinnende Lys holde En kun aarvaagen, medens min lille Vokstabel gjør samme Tjeneste som en Sovedrik. Giv mig et Kys, lille Etivnakke, og træk Dine Gardiner tæt sammen; thi Regnene ville snart staae op og lade Periaguaen, for at komme til Byen med Floden. De sladderagtige Slynkler kunde let forstyrre Din Søvn med deres Larm.”

„Man skulde ellers synes, at her kun maatte være Tidet, der kunde gjøre en saa aarle Seilads nødvendig,“ svarede Alida og kysede Onklen paa kinden, som han havde bedet. „Handelslysten maa være stærk, naar den kan finde Varer i en saadan Gensomhed som denne.“

„Du har gjettet rigtigt, Barn. Din Fader, Mr. de Barberie, havde saa sine egne Tanker om denne Gjenstand, og han har upaatvivleligt ikke undladt at indpode lignende i sit Uffom. Og dog maa Huguenotten, skøndt han blev fordreven fra sit Slot og sine lerede Marker i Normandie, ikke saa gandske have sun- det Regnskabsvæsenet stridende mod sin Smag, fornem- melig da Bilancen faldt ud til hans Fordeel. Ratio- ner og Charakterer! I Grunden finder jeg dog kun liden Forskiel imellem Handel og Handel, enten den saa drives med en Mohawke-Indianer med sine Pels- værks Pakker, eller med en landsflygtig Seigneur. Begge søge at bringe Fordelen over paa sin Side af Regnin- gen, og Tabet over paa den Andens. Sov nu vel, min Pige, og husk paa, at Givtermaal ikke er andet, end en vigtig Handelspeculation, paa hvis heldige Udfald Totalsummen af et Fruentimmers hele Lykke beroer, og nu for sidste Gang: God Nat.“

La belle Barberie fulgte sin Onkle pligtskyldigst til Pavillonens Dør, som hun lukkede i Laas efter ham; men da hun fandt, at hendes lille Børrelse belystes alt-

for svagt af den ubetydelige Lampe, han havde ladet bilve staaende, behagede det hende at bringe dens Flamme i Berøring med de to, af ham slukte, Lys. Derpaa gik Pigen atter hen til Vinduet, efterat hun havde sat de tre Lys tæt ved hinanden paa et Bord. Raadmøndens uventede Besøg havde medtaget adskillige Minutter, og hun var nysgjerrig efter at erfare mere om det gaade- fulde Skibs uforklarlige Bevægelser.

Den samme dybe Taushed hvilede over Landstedet og Dyrningen rullede endnu ligesaa tungt som før paa det slumrende Ocean. Alida spejdede igjen efter Lud- lows Baad, men hendes Øie strøg forgjeves over den lyse, brede Flade imellem hende og Krydseren. Vel glimtede Vandet i Maanestkinnet, men ikke saaledes, som naar en Baad havde suret det.

Lanternen lyste endnu fra Krydserens Gaffel. En- gang forekom det hende virkeligt, som om hun igjen hørte Aareslag, og det nærmere end før, men hendes urolige, spejvende Øie kunde ikke opdage, hvor Baaden var. Til disse hendes Tvivl kom endnu en Forstræk- kelse, der udsprang fra en ny og meget forskjellig Kilde.

Den Canal, som forenede Havet med Bugten var kun lidet bekjendt undtagen for de Faa, hvis Besjef- tigelse bragte dem derhen. Da Gjennemfarten var luk- ket i meer end den halve Deel af Aaret, og dens For- anderlighed kun gjorde den lidet brugbar under hvilke-

somhelst Omstændigheder, saa var Stedet ei af nogen almindelig Interesse for Kystfarerne. Endog naar Canalen var aaben, var dens Dybde uvis, da Strømmen ved et Par Ugers Windstille eller vestlig Wind kunde udtørre dens Bæd, medens en Storm af Østen var nok til at fylde hele Lobet med Sand. Intet Under da, at Alidas Forbauselse ikke var gandske fri for en overtroist Forstrækkelse, da hun paa en saadan Tid og saadant Sted saae et Skib glide frem, som det lod uden Hjælp af Seil eller Rorer, fra Tylningen paa Havsiden af Bugten lige midt ind i denne.

Det besynderlige og gaadesfulde Fartoi var en Brigantine af den blandede Bygningsmaade, som meget bruges endog i den anden Halvkugles ældste og meest classiske Farvande, og som antages at forene Fordelene af Naas og Stags og Gaffel-Takkelage, men som man instæds seer af en saadan skjon Skabelon og symmetrisk Tilfakling, som paa Krysterne af de forenede Tristater. Den forreste og smækreste af dets Master forenede et Skibs hele forviklede Maskineri, dets svære og lettere Stænger, dets lange, men smækre og let handelige Røer, og dets forskjellige Seil, som vare dannede og anbragte saaledes, at de kunde tilføjes efter alle Windens lunefulde Forandringer, medens den agterste, eller største af dem hævede sig op fra Skroget som et rankt Grantræ, med en gandske simpel Takkelage, blot med et

eneste Seil, som alene vilde være tilstrækkeligt til at drive Bugtingen med en uhyre Hurtighed gennem Vandet. Skroget var lavt, af nydeligt Omrids, sort som Ravnens Binge og bygget saaledes, at det fled paa sit Element, som Maagen ligger paa Voven. Der løb meget flint, smækkert Gods mellem dets Spiir, som tjente til at udsprede en end større Mængde Dug for de lettere Lustninger, naar det var nødvendigt, men disse Tillæg til Maskineriet, som i saa høj Grad foregede dets Stjenhed ved Dagen, vare nu neppe synlige ved Maanens dunklere, mere bedrageriske Straaler. Kort sagt, da Ekibet var kommet ind i Bugten ved Hjælp af Strømmen og saae saa forunderligt smukt og fecagtigt ud, vilde Alida i Forstningen neppe troe sine egne Dine, men snarere ansee det for et Bedrag af hendes Phantasie. Som de fleste Andre kjendte hun ikke Noget til det midlertidige Fjærand, og under disse Omstændigheder var det ikke vanskeligt for et Dieblif at holde en saa behagelig Indbildning for Sandhed.

Men hun bragtes snart ud af sin Bildfarelse. Brigantinen tog en anden Retning, og efterat den var gledet hen til den Deel af Bugten, hvor Krumningen af Kysterne frembød den største Sikkerhed for Vind og Bølger, og maaskee ogsaa for nysgjerrige Blikke, standsede den. Et tungt Fald i Vandet hørtes endog ved

Sandskedet og nu vidste Alida, at et Anker var faldet i Bugten.

Skjøndt Nordamericas Kyster kun havde lidet Indbydende for Sørøvere og i Almindelighed ansaaes for at være fuldkomment sikre, paastrængte den Tanke sig dog uvilkaarligt den unge Arving, at den eensomme Beliggenhed af hendes Onkles Villa kunde have opvakt Rovgjerrigheden. Naade hun og hendes Formynder stode i Ry for at være rige, og Baneheld paa aaben Sø kunde maaskee bringe flige fortviolede Menneſker til at begaae Forbrydelser, som de under heldigere Omstændigheder ikke vilde være faldne paa. Man sagde, at Sørøvere forðum havde gjæstet Rabogens Kyster, og man havde netop paa den Tid begyndt diſe Gravninger efter skjulte Skatte og forborgent Bytte, som fra og til ere blevne fortsatte lige til vore Dage.

Der gives Forhold, under hvilke Manden uforsærligt giver efter for Indtryk, som Fornuften i Almindelighed anseer for urimelige. Saaledes var det, under hvilket Alida de Barberie nu befandt sig; endſkjøndt hun besad en klar og næsten mandig Forstand, følte hun sig dog fristet til at troe, at der kunde være Sandhed i de Fortællinger, som hun hidtil havde gjort til Gjenstand for sin Spot. Med Diet sæt paa det ubælgelige Skib trak hun sig tilbage i Vinduet og svøbte Gardinet om sig, ubestemt paa om hun skulde vække

Familien eller ikke, og med en dunkel Ahnelse om, at hun, trods Afstanden, kunde blive seet. Men neppe havde hun skjult sig saaledes før det raslede stærkt i Bøskene, der høstes Fodtrin paa Pladsen nedenfor Vinbuet og derpaa svang en Skikkelse sig saa let op paa Altanen og derfra midt ind i Værelset, at det lignede Flugten af en Skabning med overnaturlige Egenheder.

Niende Capitel.

Hvi stirrer I paa mig, hvi studser I?

Sert Venstreb vil jeg have, Eders Yndest.

Shylock.

Alidas første Tanke ved dette andet Overskud paa hendes Pavillon, var at flygte. Men Frygtsomheden var ikke hendes svage Side, og da hendes naturlige Sjælsfasthed gav hende Tid til nærmere at betragte den Person, der saa ligefremt var trængt ind, hjalp Nysgjerrigheden med til at formaae hende til at blive. Maaskee havde en løse, men meget naturlig Formodning om, at hun atter kunde komme til at affædige Coqvets

ten's Chef, nogen Indsindelse paa hendes første Bestemmelse. For at nu Læseren kan bedømme, hvorvidt denne Kærlighed var undskyldelig, ville vi beskrive den indtrængte Person.

Den Fremmede stod i den første, kraftige Manddomsalders Udspring. Han kunde ikke være over to og tyve Aar, og kunde neppe være bleven anseet for saa gammel, dersom hans Ansigtstræk ikke havde været bespyggede af et rigt, bruunt Haar, der i visse Maader tjente til at have en Ansigtssfarve, der, skjøndt den ikke kunde kaldes smuk, dog var klar og blomstrende. Et Par glindsende sorte, tykke, men silkebløde Bakkensbarter, der stod i en besynderlig Modsatning til næsten qvindeligt skjønne og bløde Dienhaar og Dienbryn, bidrog til at lægge et bestemt Udtryk i et Ansigt, der ellers vilde have manglet den Kraft, som er saa nødvendigt til et mandigt Udvortes. Panden var lav, Næsen særdeles fin i de enkelte Træk, skjøndt krummet og af fjælt Omrids; Munden og Læberne fyldige med et skjønst Træk, skjøndt den første tydede paa tankefulde Dieblikke; Tænderne vare lige og hvide, og den lille, runde, kløbtede Hage var saa omhyggeligt berøvet det stærkere Kjøn's Særkjende, at man skulde have troet, at Naturen havde udtømt al sin Kraft paa Børnernes og Tindingernes Prydelse. Naar man til disse Træk føier et Par store, glindsende, fulsorte Dine, som syn-

tes at kunne verle Udtryk efter deres Besidders For-
 godtbefindende, saa maa Læseren indrømme, at Alidas
 Gensomhed var bleven forstyrret af et Menneſke, der
 under andre Omſtændigheder kunde have været farligt
 for et Fruentimmer, hvis Smag i viſſe Maader behers-
 ſkedes af et Forbillede, ſom hendes egen Elſkvardighed
 havde ſkabt.

Den Fremmedes Klædebragt var ligesaa eiendoms-
 melig, ſom hans perſontlige Egenſkaber vare ualmind-
 lige. I Snittet lignede hans Klædningsſtykker de alle-
 rede beſkrevne, ſom bares af den Mand, der indførte
 ſig ſelv under Navn af Mr. Tiller; men Stoffet, hvoraf
 de vare forfærdigede, var langt rigere, og, efter det Ud-
 vortes at dømme, deres Giermand langt værdigere.

Den lette Frakke var af tykt, purpurfarvet Silke-
 tøj af øſtindifſt Fabrik, og med ſærdels Omhyggelighed
 tilpaſſet efter de fine Omrids af en Figur, ſom ſnarere
 var rund, end kantet, ſaarene ſmidig, end athletifk.
 De vide Matroſbuxer var af fiint hvidt Bomuldstøj,
 Huen af høirødt Kieiel, broderet med Guld og om Vi-
 vet var ſlynget en tyk, ſkarlagenrød Silkeſnoer, flettet
 ſom et Kabeltoug. Ved dens Enden hængte ſom Doa-
 ſter to ſmaa Guldbanker af maſſivt Arbejde.

Et Par ſmaa og rigt udstyrede Piſtoler i den
 Fremmedes Belte dannede en Modſætning til hans phan-
 taſtiſke, uſædvanlige Dragt, og Grebet af en beſynder-

ligt dannet, asiatick Dolk stak paa en pralende Maade frem mellem Folderne af Overtjolen.

„Hurra! Hurra!“ lød en Stemme, som bedre harmonerede med den Talendes Udvoortes, end med den raa, haandværksmæssige Hilsen, han frembragte, saa snart som han vel var kommen ind i Alidas lille Salon. „Kom kun frem, min Hr. Speculant i Bæverskind; her er Gen, som bringer Guld til Dine Kister. Ha! siden denne Treenighed af Eys nu har gjort sin Tjeneste, ville vi slukke den, for at den ikke skal løbse Andre ind i den forbudne Havn.“

„Om Forladelse, Sir,“ sagde Pavillonens Behersterinde, idet hun traadte frem bag Vinduesgardinet, med en Koldblodighed, som hendes høitbankende Hjerte nær havde robet kun var paatagen, „naar man har en saa uventet Gjest, ere Eysene aldeles nødvendige.“

Den Fremmedes Forbauselse, Studsen og siensynlige Forvirring, gav Alida større Sikkerhed; thi Mordet er en Egenkab, der synes at vinde i Styrke i samme Grad, som det aftager hos den Gjenstand, man før har frygtet. Men da Pigen saae ham lægge Haanden paa Pistolen, tænkte hun atter paa Flugt og hun besluttede sig først til at blive, da hun mødte den Fremmedes blide og opmuntrende Blik, som, idet han slap Vaabenet, traadte henimod hende med et saa

fredeligt og venligt Udtryk i sit Ansigt, at Nysgjerrighed nu traadte istedetfor Frygt.

„Er Raadmand Van Beverout end ikke punktlig i at opfylde sit Borte,“ sagde den lystige, unge Fremmede, „har han dog meer end tilstrækkeligt undskyldt sin Fraværelse ved at sende en saadan Guldsmægtig. Jeg haaber at De er forsynet med det Nødvendige for at kunne afslutte Handelen?“

„Jeg har ingen Ret til at modtage eller gjøre Forslag i Sager, der ikke angaaer mig. Min Magt strækker sig kun til det Ønske, at denne Pavillon maa fritages for at være Forhandlingsstedet for Ting, der ligge ligesaa langt udenfor mine Kundskaber, som for min Interesse.“

„Hvortil da dette Signal?“ spurgte den Fremmede og pegede med et alvorligt Blik paa Lysene, som endnu stode og brændte tæt ved hinanden, ligeoverfor det aabne Vindue. „Det er taabeligt at mislede Nogen ved Forretninger af en saa delicat Natur.“

„Jeg forstaaer ikke, hvad De vil sige, Sir. Her ere ikke flere Lys, end de, der sædvanligt brænde i mit Værelse paa denne Tid, med Undtagelse dog af Lampen, som min Onkel, Raadmand Van Beverout, har laadet staae.“

„Deres Onkel!“ udbrød den Anden, idet han traadte Alida saa nær, at hun maatte træde et Skridt tilbage,

og med et Ansigt, der udtrykte den højeste og fersk-
nys vaagne Interesse; „Deres Onkel! Det er altiaa
den vidtberømte og med Rette høitpræstede helle Bar-
børie!“ tilføiede han og lettede galant paa Huen, som
om han nu først bemærkede sin Selskaberindes Stand
og usædvanlige Yndigheder.

Alida kunde ikke let blive stødt. Alle hendes ind-
bildte Grunde til Frygt vare forglemte; thi, foruden
at de vare ubeskielige og urisne, havde den Fremmede
jo noksom tilkjendegivet, at hendes Onkel ventede ham.
Køle vi hertil, at noget særdeles Tiltrækkende og Blidt
i hans Mine og Stemme bidroge til at dæmpe hendes
Frygt, træde vi sandsynligt hverken Sandheden, eller
en meget naturlig Følelse for nær. Aldeles ubekjendt
med Handelsdetaillen og vant til at høre dens Hem-
meligheder udbaiunede som om de udfordrede en Mands
hele Skarpsindighed eller Klogskab, saae hun intet Over-
ordentligt i, at de, der bestjestede sig dermed, søgte
at skjule deres Foretagen for misundelige Medbeittere.
Som de Fleste af hendes Kjen nærede hun en høj
Grad af Tillid til deres Character, som hun holdt af,
og skjøndt Natur, Vaner og Opdragelse havde gjort
Formynder og Myndling høist forskjellige, var dog des-
res Enighed aldrig bleven forstyrret ved noget Brud
paa den gjensidige Hengivenhed.

„Det er altsaa la belle Barbèrie!“ gjentog den unge Somanb, thi at han var Somanb tilkjendegav hans Dragt, og gjennemgik hendes Træk med et Udtryk i sit Ansigt, hvori der blandedes Velbehag med en dyb, rørende Tungsinbighed. „Rygten har ikke Uret, thi her er Alt forenet, som kan undskyldes Mændenes Daarskab, ja Ussindighed.“

„Det er et meget fortroligt Sprog for en Fremmed,“ svarede Alida og blev blussende rød, men det urolige, sorte Die, der syntes ligesom at lodde alle hendes Tanker, saae nok, at det ikke var af Brede. „Jeg kan ikke negte, at Benner's Partisthed i Forening med min Herkomst have givet Anledning til denne Benævnelse, som dog mere er bleven mig tillagt af Spøg, end fordi jeg fortjener den, og nu, da det er saa sildigt og Deres Besøg i det mindste er usædvanligt, maa De tillade, at jeg henter min Onkel.“

„Bliv,“ afbrød den Fremmede hende, „det er længe, meget længe siden, at en saa blid, saa ædel Glæde er bleven mig til Deel. Livet er fuldt af Gaader, Alida, om end dets Begivenheder forekomme os gandske simple og af hverdags Natur. Der hviler en Hemmelighed over dets Begyndelse og dets Ende, over dets Tilboieligheder, dets Kræfter og alle dets modstridende Eidskaber. Nei, forlad mig ikke. Jeg kommer fra Soen, hvor jeg længe ikke har havt andet Selskab, end raa

og lavttænkende Menneſker, og Din Nærværelſe er en Balsam for min ſønderknuste, ſaarede Sjæl."

Alida tøvede, om muligt mere bevæget ved den Tælendes rørende og tungſindige Tone, end ved hans uſædvanlige Sprog. Hendes Fornuft ſagde hende, at Belanſtændighed og Klogskab bøde hende, at underrette Onklen om den Fremmedes Nærværelſe, men Belanſtændighed og Klogskab tabe meget af deres Indflydſe, naar den qvindelige Nyſgjerrighed underſtøttes af en hemmelig og mægtig Medfølelſe. Hendes eget veltalende Die mødtes med et Bæſens aabne, bønlig Blik, der syntes at være begavet med en fabelagtig Tryllekraft, og medens hendes Forſtand maatte ſige hende, at her var meget at befrygte, talte hendes Sandſer mægtigen til Fordeel for den ſmukke Somand.

"En Gjeſt, ſom min Onkle venter, bør have Ro til udhvile ſig efter Savnene og Moſommelighederne paa en ſaa beſværlig Rejſe," ſagde hun. "Dette Huſes Døre ere aldrig lukkede for Gjeſtfrihedens Krav."

"Er der Noget ved min Perſon, eller min Paaſklædning, der foruroliger Dem," ſvarede den Fremmede alvorligt, "ſaa tal, for at det kan vorde ſjernet. Diſſe Baaben, diſſe taabelige Baaben maatte hellere have været borte," tilføiede han og kastede forbitret Piſtolerne og Dolken ud af Vinduet ned i Buſkene; "Ne, vidſte

De, hvor nødtigt jeg fortrædiger Nogen, og allermindst et Fruentimmer, De vilde ikke frygte mig."

"Jeg frygter ikke Dem, men Verdens vrang Slutninger," svarede la belle fast.

"Hvilken Verden kunde her forstyrre os! Du lever i Din Pavillon, skjønne Alida, lig et af Naturen begunstiget Barn, over hvis yndige og lykkelige Liv en beskyttende Genius vaager. See, her ere jo alle de Midler, hvormed Dit Kjon skaffer sig uskyldig og underholdende Udspreddelse. Du slaaer denne Luth, naar Tungstind sætter Dig i en estertænksum, blid Stemning; her ere Farver, som kunne efterligne eller fordunkle Markens og Bjergenes Skjønheder, Blomsten og Træet, og fra disse Blade henter Du Tanker, der ere ligesaa rene og phantasierige, som Din Sjæl er pletfri og Dit Udvoortes elskeligt."

Alida hørte paa ham med Forbauselse; thi medens den unge Sømand talte, berørte han de forskjellige Gjenstande, han nævnte, med en tungstindig Glæde, der syntes at tilkjendegive, hvor dybt han beklagede, at Skiebnen havde sat ham ind i en Stand, hvori deres Brug næsten var aldeles nægtet.

"Det er ikke almindeligt, at de, der leve paa Soen, føle en saadan Interesse for de Ubetydeligheder, som tjene til et Fruentimmers Udspreddelse," sagde hun

og dvælede til Trods for hendes bedre Beslutning at ville gaae.

„Kjender De da Noget til vor raa og urolige Færd?“

„Det var ikke muligt, at en Beslægtet af en Kjøbmand, der er saa vidt bekendt, som min Oncle, skulde være ubekendt med Somand.“

„Ja, her er et Beviis derpaa,“ svarede den Fremmede saa hurtigt, at det tydeligt viste, hvor modtagelig hans Sjæl var for ethvert Indtryk. „De americanse Buccaniers Historie er en sjelden Bog i en Dames Bibliothek! Hvor kan en Sjæl, som la belle Barèrie finde Fornøielse i Fortællingen om flige blodige Volds gjerninger?“

„Fornøielse, sandelig!“ svarede Alida halvt fristet til af den Fremmedes vilde og flammende Blik og de sig selv modsigende Omstændigheder, der omgave ham, at antage ham for en af de omtalte Sørovere. „Jeg har laant denne Bog af en tapper Somand, der er beredt til at gjengjælde dem deres Røverfarter, og medens jeg læser om disse ryggesløse Bedrifter, søger jeg levende at forestille mig deres Dpofftelser, der vove deres Liv, for at beskytte den Svage og Uskyldige; men min Oncle vilde tage mig det ilde op, dersom jeg nu længere udsatte at underrette ham om Deres Nærvarrelse.“

„Tøv et eneste Dieblig! Det er længe, meget længe siden, jeg betraadte en Helligdom som denne. Her er Musik! Og her er en Brodeerramme; gjennem disse Vinduer har man Udsigt til et Landskab, der er ligesaa blidt, som Din egen Natur, og Oceanet hist kan Du beundre uden at behøve at frygte for dets forfærdelige Kraft, eller føle Uffry for dets raa Scener. Du maa føle Dig lykkelig her!”

Den Fremmede vendte sig og saa, at han var ene. Uergrelse herover affpeilede sig tydeligt paa hans smukke Ansigt, men efter nogle faa Diebliges Forløb lod en buldrende Stemme sig høres ved Døren.

„Uftaler og Contracter! Hvad i al Urligheds Navn har bragt Dig hid? Er det Maaden at skjule vore Foretagender, eller troer Du maaskee, at Dronningen flaaer mig til Ridder, naar det bliver bekjendt, at jeg er Din Correspondent?”

„Lanterner og falske Fyr!” svarede den Anden og efterlignede den forvirrede Borgermands Stemme og pegede paa Lykene, der endnu stode paa den gamle Plads. „Kan man løbe ind i Havnen uden Landkjending og Signaler?”

„Det kommer Altsammen af Maanestien og Føl-somhed! Istedetfor at gaae tilsæns er Pigen oppe og tikker Stjerner, og forstyrre en ærlig Borgermands Speculationer.”

„Men vær kun gandske rolig, Mr. Seadrift; min Søsterdatter kan holde Tand for Tunge, og vi have der allerbedste Pant for hendes Taushed i Nødvendigheden, da hun ingen andre Fortrolige har her, end hendes gamle normandiske Tjener og Patronen af Kinderhoof, der nu begge ligge paa deres grønne Dre og drømme om gandske andre Ting, end en lille profitabel Handel.”

„Vær gandske rolig, Raadmand,” svarede den Anden, endnu bestandigt i sin spottende Tone. „Vi have et Pant i hendes gode Navn og Rygte, om ikke i Andet; thi naar Onklen taber sit, maa Niesen nødvendigvis lide ved Tabet.”

„Hvad Synd skulde der vel være i, at drive Handelen et Skridt udenfor de lovlige Grændser. Disse Englændere ere et Folk af Monopolister, som ikke gjøre sig nogen Samvittighed af med deres Parlamentsacter at binde os i Colonierne paa Hænder og Fodder, Hjerte og Sjæl og sige: med os alene skal Du handle, eller slet ikke. Ved den første Borgemeisters Vre i Amsterdam! De ere ikke komne til Provindserne paa saa ærlig en Maade, at vi skulde adlyde dem i al Roelighed.”

„Hvori der ikke er ringe Trøst for en Smugler. Rigtigt sluttet, min værdige Raadmand. Din Logik tjener Dig i ethvert Tilfælde til en blød Hovedpude,

men især naar Bovestykket kaster en Smule Profit af sig. Men da vi nu saa hurtigt ere blevene enige om det Moralske i vor Handel, saa lader os da stride til dens lovlige, om end ikke lorgylbige, Afslutning. Her,* tilfældede han og trak en lille Pung op af en Indertomme i Frakken, og rystede dens Indhold ud paa Bordet, „her er Dit Guld. Fiirsindstyve gode Johannisser* er ingen daarlig Betaling for nogle saa Pakker Peltsværk, og Gjerrigheden selv maae indrømme, at sex Maanedes ikke er nogen lang Frist for saadanne Renter.”

„Din Skude er en sand So-Colibri, min muntre Seadrist!“ svarede Myndert med en glædestjælvende Stemme, der tilkjendegav hans inderlige og fuldkomne Tilfredshed. „Sagde Du ikke accurat fiirsindstyve? Spar Dig kun den Uleilighed at see efter i Din Tegnebog; jeg vil selv tælle Guldet for at spare Dig Uleiligheden. Det har ikke været nogen daarlig Handel! Nogle saa Fede Jamaicarom, lidt Krudt og Bly, et Par Tæpper og engang imellem for et Par Skilling Legetøi til en Høvding ere vittterligt, ja! og hurtigt omsatte i dette gule Metal, ved Din gode Bistand. — Blev Handelen sluttet paa den franske Kyst?”

„Nei, mere nordligt, hvor Kulden var min Mægler. Dine Bæver- og Maarstind, min ærlige Borger-

* En stor portugisisk Guldmunt à 8 Piastra.

mand, ville i de førstkommende Helligdage gjøre Stads i Keiserens Nærværelse. Hvad feiler den Braganzaer, som Du studerer saa omhyggeligt?"

"Den synes ikke at være af de tungeste, men lykkeligviis har jeg en Vægt ved Haanden —"

"Stop!" sagde den Fremmede og lagde sin Haand, der efter den Tids Mode var bedækket af en fin, parfumeret Handske, saa letteligt paa den Andens Arm: "Mellem os gjelder ingen Vægt, Sir! Hvad der er kommet ind for Dine Varer maa Du ogsaa tage imod, enten det saa er tungt eller let. Vi handle paa Tro og Love og en saadan Engsteligheid fornærmer mig. Nok en saadan Tvivl om min Erlighed og vor Forbindelse har en Ende."

"Et Uheld som jeg vilde beklage ligesaa, eller næsten ligesaa meget som Du selv," svarede Myndert med et tvungent Smil, i det han stak den mistænkelige Dublon i Pungen igjen, for saaledes paa eengang at unddrage sit Die dette Tvistsens Uble. "En Smule Noiagtighed i Vægt vedligeholder Venkabet. Men vi ville ikke spille Tiden over Smaating. — Har Du medbragt affættelige Varer her til Colonierne?"

"I Mængde."

"Og snidst sorterede? Colonier og Monopoler! Men der er en dobbelt Fornøielse ved en saadan hemmelig Handel! Jeg erfarer aldrig Din Ankomst, Mr. Sea=

drift, uden at mit Hjerte hopper af Glæde! Det er en dobbelt Fornøjelse at omgaae disse londonfke Gjynderes Lovbud!”

„Og den fornemste er — ?”

„Et godt Udnytte af Indskuddet, naturligvis. I saa Henseende gjør jeg ingen Røverkule af mit Hjerte; men troe mig, det er et Slags Hæder for Standen, saaledes at kunne dreie vore Beherskeres Egennytte en Børnæse. Have vore Mødre kun bragt os til Verden, for at vi skulde tjene som Redskaber til at besordre flige Herrers Fordeel! Lad os faae samme Forsatning, samme Ret til at discutere vore Love, saa skal jeg ogsaa som en tro og lydig Undersaat — ”

„Alligevel smugle!”

„Naa godt; man fylder ikke Pungen med mange unyttige Ord. Er Fortegnelsen paa Varerne ved Haanden?”

„Her er den til behageligt Gjennemsyn. Men jeg har faaet et Indfald, Raadmand Van Beverout, hvori Du ligesaa vel maa sœie mig, som i mine andre Nykker. Der maa være et Bidne tilstede ved vor Handels.”

„Dommere og Turner! Du glemmer, bedste Mand, at en Klobset Galliot kunde seile igjennem den meest bindende Clausul i denne extralovlige Contract. Retten

modtager et Vidnesbyrd angaaende dette Slags Handel, som Graven den Døde; Alt bliver slugt og forglemt."

"Jeg bryder mig kun lidt om Retten, og føler slet ingen Lust til at faae med den at bestille. Men la belle Barbèries Nærværelse kunde tjene til at forebygge Misforstaaelser, der kunde gjøre en for tiblig Ende paa vor Forbindelse. Lad hende komme."

"Pigen forstaaer sig slet ikke paa Handel, og det kunde svække hendes gode Tanker om hendes Uncles Ordholdenhed. Naar en Mand ikke kan opretholde sin Credit inden egne Døre, hvorledes skalde han da kunne det paa Gader og Stræder?"

"Mangen En har den Credit paa Landeveien, som han ikke har hjemme. Men Du veed hvorledes jeg er; ingen Søsterdatter — ingen Handel."

"Altid er et godt, lydigt Barn og jeg vilde ugjerne forstyrre hendes Ro. Men her er Patronen af Kinderhook, en Mand, der er ligesaa stor en Ven af de engelske Love, som jeg selv; han vil gjøre færre Indvendinger mod at see en ærlig Skilling forvandles til Guld. Jeg vil gaae hen og vække ham; endnu har Ingen fundet sig fornærmet ved Tilbudet om at deeltage i en fordeelagtig Speculation."

"Lad ham kun sove. Jeg vil nu engang ikke have Noget at slaffe med Eders Godseiere og Penge"

pugere. Skaf den unge Dame frem, her vil sagtens kunne findes Noget efter hendes Smag."

"Alle Pligter og de ti Bud! De har aldrig haft et Barn under Deres Varetægt, Mr. Seadrift, og kan derfor ikke tilstrækkelig bedømme det Tunge i et saadant Ansvar —"

"Ingen Søsterdatter — ingen Handel," afbrød den egenfindige Smugler, medens han stak sin Factura iommen og lavede sig til at staae op fra Bordet, hvorved han alt havde taget Plads. "Den unge Dame veed, at jeg er her, og det vilde være saa meget sikrere for os Begge, om hun blev indviet noget dybere i vor Hemmelighed."

"Du er ligesaa despotisk, som den engelske Navigationsact! Jeg kan høre Pigebarnets Godtrin i hendes Bærelse, hun skal komme. Men der behøves ingen Forklaringer, som kunde tyde paa gammelt Bekjendtskab. Det Hele kan see ud, som om det var noget gondske Tilfældigt; saadant et Mellemspil i Livets sædvanlige Gang."

"Som Du vil. Jeg skal gjøre færre Ord, end Forretninger. Bevar Du selv Dine Hemmeligheder, Borger, saa ere de sikke. Men denne Dame skal komme; thi det ahner mig, at vor Forbindelse svæver i Fare."

"Jeg ynder ikke det Ord Ahnelse," brummede Raads-

manden, idet han tog et Lys, som han omhyggeligt pubsebe. „Naar blot et eneste Bogstav undslipper Dig, drømmer jeg strax om Handelsrettens Bøder og Straffe. Husk paa, at Du ikke er Andet, end en Kjøbmand, der holder sig skjult, for at hans Forretninger skulle gaae desbedre fra Haanden.”

„Det er jo dog bogstaveligen ogsaa mit Hverv. Vare alle Andre ligesaa behændige, vilde Handelen gandske ophøre. Gaa nu og hent den unge Dame.”

Raadmanden tøvede ikke længere, da han formodentligen ansaae det nødvendigt først at meddele sin Søsterdatter en og anden Forklaring, og, som det syntes, tilfulde var bekendt med sin Kjøbmands Stivsinthed; dog forlod han ikke Værelset, før han havde fastet et mistænkeligt Blik igjennem det endnu aabentstaaende Vindue.

Tiende Capitel.

„Ak! hvad det er en skændig Synd af mig,
 At blues ved min Faders Barn at være!
 Dog, vel er jeg hans Datter efter Blodet
 Men ei af Tænkemaade. — —

Merchant of Venice.

Gaa snart den Fremmede igjen var alene, foregik der en heel Forandring med Udtrykket i hans Ansigt. Udtrykket af Sorgløshed og Rjækhed forlod hans Die, som nu paa engang blev blidt, om ikke estertænksomt, da det gled hen over de forstjellige, nydelige Gjenstande, der tjente til la helle Barbèries Udspredelse i hendes ledige Timer. Han stod op og greb i Strengene paa Luthen, men foer derpaa, liig den personificerede Rædsel, tilbage som om han var bleven forfærdet ved den af ham fremkaldte Klang. Han havde oabenbart tabt enhver Grindring om Gjenstanden for sit Besøg i ny og mere levende Betragtninger, og havde Nogen kunnet iagttage hans Bevægelser, vilde den sidst antagne Grund til hans Nærværelse sandsynligt være den eneste sande. Hans fine Ansigtstræks æble og blide Mine havde saa Lidet af det raa og gemene Udtryk, der almindeligen

findes hos Folk af hans Haandtering, at man skulde fristes til at troe, at Naturen havde udstyret ham saaledes, for at Skuffelsen skulde triumphere. Gaves der end Dieblikke, hvori hans Udsærd tilkjendegav Foragt for Folks Omdømme, syntes denne dog snarere at være paatagen end naturlig, og selv naar han syntes meest oplagt til at lægge en lovforagtende Eigegyldighed for Dagen for det borgerlige Samfunds sædvanlige Forhold, s. Ex. i hans Samtale med Raadmanden, var dette Væsen dog blandet med en vis Tilbageholdenhed, som dannede en forunderlig Møjsætning til hans Lune.

Det vilde imidlertid være urigtigt at sige, at Alida de Barberie ikke nærede en usordeelagtig Mistanke om hendes Onkles Gjest. Den fordærvelige Indflydelse, der steds er en nødvendig Folge af Magten, naar intet Ansvar hviler paa denne, tilligemed den naturlige Eigegyldighed, hvormed Herren betragter sine Undergivne, havde bevæget det engelske Ministerium til at besætte mange ærefulde og fordeelagtige Poster i Colonierne med fattige og ødelagte Adelmænd eller Saadanne, som besadde magtige Forbindelser hjemme. Provindsen New York havde i denne Henseende fornemmeligt været uheldig. Da den var en Gave af Kong Carl til hans Broder og Eftermand, var den ikke beskyttet af en saadan Forsatning og andre Privilegier, som vare blevne de fleste andre Gouvernementer i America til Deel.

Den stod umiddelbart under Kronen og i en lang Række af Aar blev største Delen af dens Indbyggere anseet for en forskjellig, og, som en naturlig Folge heraf, for en sine Grobrere underordnet Menneſkeart. Man havde dengang ſaa ufuldkomne Begreber om hvad der var Uret mod Beboerne af denne Halvkugle, at Drake's og Andres roveriske Tog mod de mere velhavende Indbyggere i de ſydlige Egne ikke alene ikke synes at have efterladt nogen Plet paa deres Vaabenſkjold, men Dronning Eliſabeth overøſte endog ſaadanne Mænd med Hæder og Gunſt, ſom nu vilde blive anſete for Sørøvere. Kort, det Syſtem af Voldsomhed og Ekinhellighed, der førſt begyndte med Ferdinands og Iſabellas Gaver og Pavernes Buller, fortsattes med ſtørre eller mindre Forandring indtil Eſterkommerne af hine enfoldige, dydige Mænd, der førſt befolkede de forenede Stater, ſelv grebe Regjeringens Toiler og opſtillede politiske Læregler, der forhen ligesaa lidet udøvedes ſom erkjendtes.

Alida vidſte, at ſaavel Greven af Bellamont, ſom hiin Adelsmand uden Grundsætninger, hvem vi have indført paa de første Sider af denne Fortælling, ikke kunde ſiges fri for Beſkyldninger om at have ſeet igjennem Fingre med Handlinger paa Soen, der vare langt ſtrafvoerdigere end Snighandel, og det vil derfor ikke vække ſtor Forundring, at hun med Grund kunde nære Miſtanke til Lovligheden af nogle af hendes Oncles

Handelsforetagender med mindre Smerte, end en Person af hendes Kjon og Anskuelse nu vilde gjøre det. Hendes Mistanke kom imidlertid Sandheden temmelig nær, thi man vilde neppe have kunnet fremvise en Semand med færre Mærker af hans raa Haandværk, end den, med hvem hun saa uventet var truffen sammen.

Maaskee havde ogsaa den mægtige Ynde, som hiin af Naturen saa sælsomt Udstryede havde i sin Stemme og Ansigt, for en Deel bevæget Alida til at komme igjen. Hvorom Alt nu end var, saa traadte hun kort efter ind i Bærelset med en Mine, der snarere udtrykte Ryggjerrighed og Forundring, end Mishag.

„Min Søsterdatter har hørt, at Du kommer fra den gamle Verden, Mr. Seadrift,” sagde den forsigtige Raadmand, der gik foran Alida, „og Gruentimmeret fornegter sig ikke i hendes Hjerte. Det vilde aldrig blive Dig tilgivet, om nogen Piges Die i Manhattan fik Dit Stads at see, før hun havde fældet sin Dom derover.”

„Jeg kan ikke ønske mig en mere upartist, eller skjønnere Dommer,” svarede den Anden idet han som en ægte Semand tog Huen galant og bog stjøddestøft af. „Her ere Silketøier fra Tostanas Bæverstole og Brocade fra Lyon, som enhver fransk eller lombardisk Dame vilde betragte med Misundelse. Baand af alle Farver og Schatteringer og Kniplinger, der synes at

være en Efterligning af Stuccaturarbeidet i den prægtigste Domkirke i hele Flandern."

"Du har reist meget i Dine Dage, Mr. Seadrift, og taler med Forstand om Lande og Skikke," sagde Raadmanden. "Men hvor dyre ere disse kostbare Sager? Du kjender jo den langvarige Krig og den høist rimelige Visshed for, at den vil vare længe endnu; dertil kommer at den tydske Thronfølge og de sidste Jordstjælv her i Landet have gjort Priserne meget variable, saa at vi betænksomme Borgere maa være meget forsigtige i vor Handel. — Forhørte Du Prisen paa Heste, dengang Du sidst var i Holland?"

"De ere slet ikke i nogen Priis! Men hvad Prisen paa mine Varer angaaer, saa veed De, at den er bestemt; imellem Venner taaler jeg ingen Prutten."

"Du er ufornuftigt stivsinnet, Mr. Seadrift. En klog Kjøbmand tager stedse Hensyn til Tilstanden paa Markedet, og saa erfaren, som Du er, veed Du jo, at en hurtig Sixpence fordobbler sig raskere end en langsom Shilling. Skal Sneen hænge ved, maa Boldten bestandigt rulles! Varer, som erhverves let, maa ikke gaae langsomt af og hurtig Omsætning bør følge paa et rask Indkjøb. Du kjender vort Yorker Ordsprog: „det første Bud er det bedste."

"Den, som har Eyst, kan kjøbe, og den, som foretrækker sit Guld for fine Kniplinger, rige Silke-

tøier og svære Brocader, kan jo sove med sine Pengeposer under sin Hovedpude. Der er Andre, som med Længsel vente efter at see mine Artickler og jeg er ikke gaaen over Atlanterhavet med en Ladning, der neppe kunde ballaste Brigantinen, for at sælge det Bedste til den Lavestbydende."

"Kjære Oncle," sagde Alida ængstelig, "vi kunne i Sandhed ikke bedømme Mr. Seadrifts Varer efter Andres Beskrivelse. Han er sikkert ikke gaaen i Land, uden at have bragt Prøver med."

"Bane og Venstab!" knurrede Myndert; "hvortil nytter en fast Forbindelse, naar en Smule Prutten kan bryde den? Men kom kun med Dine Varer, Mr. Egenfind, og jeg er vis paa, at det er noget gammeldags Stads, som alt er falmet ved Dine uagtsomme Matrosers sædvanlige Skjodesløshed. Naa, vi ville dog gjøre Dig den Gæde at tage dem i Diesyn."

"Som De vil," svarede den Anden. "Ballerne befinde sig paa deres sædvanlige Plads, ved Slæbestedet, under den ærlige Mr. Tillers Varetægt; men siden de ere saa flette, lønne de vil neppe Gangen."

"Jeg gaaer, jeg gaaer," sagde Raadmanden, idet han satte sin Paryk tilrette og tog sine Briller af, "det vilde være uhøfligt mod en gammel Correspondent ei at ville besee hans Prøver; Du kan gaae med, Mr. Seadrift, saa skal jeg gjøre Dig den Gæde at undersøge

Barerne, kjøbt den langvarige Krig, Overflodigheden af Peltsværk, det sidste Aars altfor rige Høst og den fuldkomne Rolighed i Bjergværks-Districterne reent have bragt Handelen i Staae. Ikke desto mindre vil jeg dog gaae, for at Du ikke skal sige, at Din Fordeel er mig ligegyldig. Din Mr. Tiller er en usorgsamt Agent; han satte mig en saadan Skræk i Blodet, som jeg ikke har følt Mage til, siden Van Halls, Balances og Diddles Fallit."

Mynderts Røst kunde ikke høres længere, thi den seige Kjøbmand havde i sin Tyrighed for ikke at forsumme sin Gæstes Fordeel alt forladt Bærelset og sluttede sin Afskedstale ude i Forstuen til Pavillonen.

"Det vilde ikke passe sig for mit Kjøb, at blande mig imellem de Gosfolk og Andre, der uden Tvivl ere tilstede ved Ballerne," sagde Alida, hvis Ansigt tydeligt røbede Tvivlraadighed og Rysegjerrighed.

"Det er heller ikke nødvendigt," svarede den Fremmede. "Jeg har Prober ved Haanden paa Alt, hvad De kunde ønske at see. Men hvorfor denne Hast? Det er endnu tidligt paa Natten og Raadmanden vil have nok at bestille, inden han faaer sig bestemt til at betale den Pris, mine Folk ville forlange. Jeg er nyligt kommen i Land, kjønne Alida, og De kan ikke fatte den Glæde, jeg føler ved at aande i et Fruentimmers Nærværelse."

La belle Barbérie trak sig et Par Skridt tilbage uden at vide hvorfor, og hendes Haand havde alt grebet Klokkestrengen, inden hun havde gjort sig Røde for Grunden til hendes Urolighed.

„Jeg synes dog ikke, at jeg er et saa forfærdeligt Væsen, at De behøver at være bange for mig,” vedblev den lystige Sømand med et Smil, der indeholdt ligesaa meget af Ironi, som af det alvorlige Udtryk, der nu atter havde udbredt sig over hans Ansigt; „men ring kun, for at Deres Vende kan bortskræmme den Frygt der er saa naturlig for Deres Kjøn, og netop derfor saa forførelst for mit. Skal jeg trække i Klokken? Thi Deres skønne Hænder ryste ellers stærkt dertil.”

„Der vilde saa ikke komme Noget, da deres Forretninger for i Dag ere endte; det er bedre, at jeg gaaer hen og besøger Barerne.”

Det fremmede og sælsomt udrustede Væsen, der forvoldte Alida saa megen Uro, betragtede hende et Dieblis med blid, tungsindig Bekymring.

„Saaledes ere de Alle, indtil de forandres ved altfor hyppigt Samkvem med den Kolde, fordærvede Verden!” sagde han mere hvissende end tydeligt. „Gid de steds kunde vedblive at være saaledes! De er en sjelden Blanding af Deres Kjøns Svaghed og manlig Bestemthed, skønne Barbérie; men forlad Dem paa

mig," her lagde han Haanden paa Hjertet med et Alvor, der borgebde for hans Oprighed, „før Noget af dem, der adlyde min Billie, skulde tillade sig Ord eller Handlinger, der kunde krænke eller fornærme Dem, før skulde Naturen selv forandres. Bliv ikke bange; jeg kalder nu paa En, der skal bringe os de Prover, De ønsker at see."

Med disse Ord satte han en lille Sølvpipe for Munden, hvori han gav et svagt Stød og bad Alida gandske rolig at oppebie Følgerne. Et Dieblæk efter hørtes en Rasken imellem Bladene og Buskene, saa blev det atter stille og derpaa blev en mørk Gjenstand kastet ind ad Vinduet og rullede tungt midt ud paa Gulvet.

„Her er hvad De ønsker, og De kan være vis paa, at vi nok komme overeens om Prisen," vedblev Mr. Seadrift, medens han løste Baandene af Pakken, der ligesom af sig selv var kommen ind ad Vinduet. „Disse Varer ere ligesaa mange Panter paa Neutraliteten imellem os; kom derfor nærmere og undersøg dem uden Frygt; De finder nok Et og Andet, som vil lønne Umaggen."

Pakken var nu aabnet, og da dens Eiermand syntes at have stor Erfarenhed i træffe en Dames Smag, kunde Alida ikke længere modstaae. Hendes Tilbageholdenhed tog af ligesom Undersøgelsen stred frem, og førend Eiermanden af disse Skatte havde udframmet

Trediedelen af sine Smaapakker, vare Urvingens Hænder ligesaa ivrigt bestjefstigede med at bringe deres Indhold for Lyset, som hans egne.

„Dette Løi er fra Lombardiet,” sagde Kjøbmanden, fornøjet over den Fortrolighed, han havde tilveiebragt mellem sig selv og sin skønne Kunde. De seer det er ligesaa blomstrende og broget, som det Land, hvorfra det er kommet. Skulde man ikke troe, at hiint frugtbare Lands Wiinranker og øvrige Planter blomstrede paa denne Frembringelse af Bæverstolen, og Stykket er stort nok til et nok saa overdaadigt Toilette; see, det er uendeligt ligesom de Sletter, som ernære det lille Dyr, der yder Materialet til Løiet. Jeg har solgt deraf til mange Damer i England, som ikke have holdt sig for gode til at handle med en Mand, der vover saa meget for deres Skuld.”

„Jeg frygter, at Mange netop finde Smag i dette Løi, fordi det er forbudt.”

„Det vilde ikke være unaturligt! See, denne Daase indeholder Prændelser udstaarne af Elephantens Tand af en sindrig Kunstner i dette sjerne Østerland; de ville ikke vanzire en Dames Natbord, og have ogsaa en moralsk Nytte, da de kunne erindre hende om Lande, hvor Kjønnet er mindre lykkeligt end i hendes Hjem. Ah! her ere Røstbarheder fra Mecheln, vævede efter et af mig selv tegnet Mønster.”

„Det er nydeligt udtænkt! og kunde gjøre selv en Maler Gre.“

„I min Ungdom bestjefstigebe jeg mig meget med flige Udkast,“ svarede Kjømanden og udsolgede et rigt og fint Stykke Knipling, saa at man kunde see, at han endnu fandt Fornøielse i at betragte Vævningen og Beskaffenheden. „Jeg havde accorderet med Arbeideren om saa stort et Stykke, at det kunde række fra Spidsen af det høieste Kirketaarn der i Byen lige ned til Steenbroen; og nu kan De selv see hvor Lidet der er tilbage! Damerne i London fandt det efter deres Smag, og det holdt haardt nok for mig at bringe denne Stump over til Colonierne.“

„De bruger en mærkværdig Maalestok for en Article, der var bestemt til at besøge saa mange forskellige Lande uden Lovens sædvanlige Formaliteter!“

„Vi vilde tiltræde Reisen under Kirkens Beskyttelse, som sjældent mangler dem, der respectere dens Privilegier. Under denne Auctoritets Skjold vil jeg lægge Resten tilside; De kan nok bruge den, ikke sandt?“

„Et saa sjældent Arbeide er sikkert dyrt?“

Lå helle Barbèrie fremstamme disse Ord og da hun hørte sit Blik, mødte hun den Fremmedes sorte Dine, der vare heftede paa hendes Ansigt med et Udtryk, der syntes at tilkjendegive Bevidstheden om den

Overlegenhed, han havde vundet over hende. Forfrættelset, uden at vide hvorfor, tilføiede Pigebarnet hurtigt:

„Det passer sig bedre for en Dame ved Høffet, end for en Pige i Colonierne.“

„Endnu har Ingen baaret det, hvem det klædte bedre; jeg lægger det her som Ligkjøb paa min Handel med Raadmanden. Dette er Utlast fra Toscana, et Land, hvor Naturen fremviser sine Yderligheder og hvis Kjøbmænd vare Tyrster. Florentineren har været siin i sit Arbeide og heldig i Valget af sine Mønstre og Farver, hvilket han kan takke sit hyppige Fødeland for. See, Farven af dette glindsende Stof er dog ikke suldt saa siin, som det Rosenlys, jeg har seet spille paa Skraaningen af Appenninerne!“

„Har De da besøgt alle de Lande, hvis Producter De kjøber?“ spurgte Ulida og lod Utlastet falde sig ud af Haanden, ved den stærkere Deeltagelse, hun begyndte at føle for dets Giermand.

„Ja det er saa en Bane. Her have vi en Kjede fra Ostaden. Kun en Venetianers Haand kunde forfærdige disse fine og næsten usynlige Led. Jeg har ikke villet borttuste dette gyldne Væv for en Nad feilfri Perler.“

„Det er uklogt af En, der vover saa Meget i sin Handel.“

„Jeg vilde beholde dette Legetøj for min egen

Gornøielse! Undertiden kan et lunefuldt Indfald overgaae Bindelysten, og denne Kjede skal ikke forlade mig før jeg kan stjenke den til mit Hjertes Dame."

"Den, der er i en saa uafbrudt Virksomhed, vil neppe kunne faae Tid til at søge en passende Gjenstand for Gaven."

"Ere Fortjenester og Gæstværdsighed hos Kjønnen da saa sjældne? La belle Barbèrie taler med Bevidstheden om mange Grobringer, ellers vilde hun ikke tage sig en Ting saa let, der pleier at være en saa vigtig Gjenstand for de fleste Fruentimmer."

"Blandt andre Lande maa Deres Skib ogsaa have besøgt et Trylleland, ellers kunde De ikke paastaae at vide Ting, som, ifølge deres Natur, maatte være skjulte for en Fremmed. Hvor dyre ere disse skønne Struds-fjer?"

"De komme fra det sorte Africa og ere dog saa hvide. Jeg kjøbte Buntet i Smug af en Maurer for nogle saa Lædersække Lacrymæ Christi, som han nedsvælgede med lukkede Dine. Jeg stilte Fyren af dermed af den pure Medlidenhed med hans Tørst, og er ikke videre stolt af deres Kostbarhed. De kan gaae med i Købet, for at befæste Venskabet mellem mig og Deres Oncle."

Allida kunde ingen Indvendinger gjøre mod denne Gævmildhed, skjøndt hun ikke kunde undertrykke en hem-

melig Ahnelse om, at det ikke var andet end en fiin og skjult Maade at gjøre hende selv Foræringer paa. Virkningen af denne Mistanke var dobbelt; den gjorde Pigen mere tilbageholden med Yttringerne af sit Bifald, skjøndt den paa ingen Maade svækkede hendes Tiltro til og Beundring for den lunefulde, mærkværdige Handelsmand.

„Min Oncle kan ikke andet end være Dem høist forbunden for Deres Udelmodighed,” sagde Arvingen og rystede lidt koldt med Hovedet ved dette gjentagne Beviis paa den Fremmedes Hensigter; „men i Handel og Wandel synes jeg at Retsfærdighed er ligesaa ønskelig som Udelmodighed; — det er en mærkelig Tegning, brobert maaskee?”

„Det er et Arbeide, som har kostet megen Tid og som er frembragt ved en Eneboerskes Haand. Jeg har kjøbt det af en fransk Nonne, som anvendte hele Aars Anstrengelse paa dette Mønster, som ogsaa er af større Værd, end Materialet. Gensomhedens fromme Datter græd da hun stilles fra sit Arbeide, hvortil hun følte sig bunden ved den lange og daglige Væns Magt. Den, som lever i Verdens Tummel, kan ikke sørge dybere over Tabet af en Ven, end hiin blide Klosterboerske gjorde ved at stilles fra sin Aars Frembringelse.”

„Er det da Deres Kjon tilladt at besøge flige hel-

lige Tilflugtssteder?" spurgte Alida. „Vel nedstammer jeg fra en Slægt, der kun har liben Verbødighed for Klosterlivet, thi Ludvig den fjortendes Strengthed har gjort os landsflygtige for vor Religions Skyld, men jeg har dog aldrig hørt min Fader bebreide hine Fruentimmer et Brud paa deres Løfte."

„Sagen blev ogsaa forestillet mig saaledes; thi det er vistnok ingenlunde mit Kjon tilladt umiddelbart at handle med de ydmyge Søstre;" (ved disse Ord forekom det Alida, som om et temmeligt kjeft Smil hvilede paa den Talendes smukke Læber) „men saaledes gik Rygtet. Hvad er Deres Mening om de Fruentimmers Fortjenester, der søge et Tilflugtssted mod Verdens Sorgen, ja maaskee Synder, i saadanne Anstalter?"

„Dette Spørgsmaal overstiger i Sandhed mine Kundskaber. Her tillands bruger man ikke at indespærre Fruentimmer og derfor bryde vi her i America ikke vore Hoveder med at tænke over denne Skik."

„Den har sine Misbrug," vedblev Snighandleren tankesuld, „men den medfører ogsaa sit Gode. Mange Svage og Forsængelige kunne blive lykkeligere i et Kloster, end om de bleve udsatte for Verdens Forsførelser og Daarstaber. — Ah! her er ere engelske Fabricata. Jeg veed neppe hvorledes disse ere komne i Selstøb med Producterne af udenlandske Bæverstole. Mine Pakker indeholde i Sandhed kun Lidet af det, som Loven til-

lader. Siig mig oprigtigt, belle Alida, om De ogsaa deler de sædvanlige Fordomme mod os Smuglere?"

"Jeg tør ikke bedømme de Bestemmelser, der ligge udenfor mit Kjøns Kundskaber og sædvanlige Virkefæds," svarede Pigen med roesværdig Tilbageholdenhed. "Mogle mene, at Misbrugen af Magten retsfærdiggjør Opsæt-sigheden derimod, medens Andre ansee ethvert Brud paa Loven tillige for et Brud paa Moralen."

"Den sidste Lære tilhører Capitalister og Forbrugsgodsseiere! De have forskændset deres Formue bag lovgyldige Skranker, og præke nu disses Hellighed, da de begunstige deres Egennytte. Vi Søstummere —"

Alida stubede saa pludseligt, at den Fremmede forstummede.

"Klinge mine Ord da saa græseligt, at De blegner derved?"

"Jeg haaber, at De snarere har udtalt dem tilfældigvis, end i deres frygtelige Betydning. Jeg vilde ikke, at det skulde hedde — nei! det er kun et Tilfælde, frembragt ved en vis Overensstemmelse i deres Haandtering. En Person som De kan ikke være den Mand, hvis Navn er blevet til et Ordsprog."

"En Person som jeg, skønne Alida, er Alt, hvad Skjebnen gjør ham til. Hvilken Mand, hvilket Navn mener De?"

"O, flet Intet" svarede la belle Barbèrie og lod

uvillkaarligt sit Blif hvile længere paa den Fremmedes fine og yndige Ansigtsstræk, end en Pige sædvanligen pleier. „Bliv kun ved at pakke ud; her er noget rigt Fløiel!”

„Det kommer ligeledes fra Venedig; men Handelslen ligner Lykken, der kun følger den Rige, og det adriatiske Havs Dronning gaaer alt ned ad Bakken. Det som befordre Landmandens Tiltagen i Velstand, befordre Byernes Fald. Lagunerne fylbes med feed Jord, og Handelsflibets Kjol surer dem nu sjeldnere end fordom. Endnu nogle Menneskealder, og Ploven gaaer der, hvor Bucentauren fordom flød. Den ny Wei til Ostindien har forandret Rigdomsstrømmens Løb, der stedse flyder i den bredeste og nyeste Rende. Folkeslagene kunde drage Lærdom af at bestue de søvnige Canaler og den sjunkne Byes lærerige Pragtz; men Stoltsheden mæster sig lige til det sidste Dieblif med sine egne dørste Grindringer! Som jeg alt har sagt, vi Vandbringsmænd bryde os kun lidet om skimlede Grundsætninger, som opstilles af de Rige og Mægtige hjemme, og udbasunes vidt og bredt, for at de Svage og Ulykkelige kunne smedes desto fastere i deres Lænker.”

„Mig synes, at De driver denne Grundsætning yderligere, end det er nødvendigt for en Mand, hvis største Brud paa engang vedtagne Sædvaner er en ube-

tydelig, vovelig Handel. Slige Anstuelser kunde bringe Verden i Uorden."

"Siig hellere i Orden, ved at føre Alt tilbage til Retsfærdighedens Grundsætninger. Naar Regjeringerne vilde gjøre den naturlige Retsfærdighed til deres Grundvold, naar deres Bestræbelser gik ud paa at fjerne Kristelserne til Lovovertrædelse, istedetfor at stabe dem, og naar hele Samsundet sølte og erkjendte dets Ansvarlighed for hver Enkelt især, ja da kunde for mig gjerne Havfruen selv blive en Toldkutter og dens Eiermand en Toldbetjent!"

La belle Barbèrie tabte Fløilet og reiste sig pludseligt.

"Tal ud," sagde Alida med hele sin naturlige Fasthed. "Med hvem er jeg i Begreb med at kjøbslaae?"

"Med et Udskud af det menneskelige Selvskab, med en Mand, som den offentlige Mening fordømmer, med den fredløse, forbryderiske Omstreifer paa Havet, med Søskummeren!" raabte en Stemme ind igjennem det aabne Vindue.

Et Dieblisk herefter stod Ludlow i Bærelset. Alida udstødte et Skrig, skjulte sit Ansigt i sine Klæder og foer ud af Stuen.

Ellevte Capitel.

Word kan ikke blive længe dult, men vel en Mands Søn; til Slutningen vil Sandheden dog frem.

Lancelot.

Da Dronningens Officier sprang ind i Pavillonen vare hans Ansigtstræk saa forvirrede og hans Hast saa stor, som man kan tænke sig det hos en Mand, hvis Lidenskaber ere i Oprør. La belle Barbèries udraab og Bortgang tildroge sig for et Dieblig hans Opmærksomhed, men derpaa vendte han sig pludseligt, for ikke at sige værre om mod den Fremmede. Vi behøve ikke at gjentage Beskrivelsen over dennes Ydre for at gjøre Læseren den Forandring begribelig, som strax viste sig paa Ludlows Ansigt. I Begyndelsen vilde han ikke troe sine egne Dine, at der ikke vare Flere i Værelset og først da han flere Gange havde gennemsaet dette, henvendte han atter sit Blik paa Smuglerens Ansigt og Skikkelse med Udtryk af Vantro og Forundring.

„Her maa finde en Feiltagelse Sted!“ udbød Coquetens Chef, efterat han havde givet sig Tid til noiere at undersøge hele Værelset.

„Den vakke Maade, hvorpaa De traadte ind,“

svarede den Fremmede, over hvis Ansigt der foer et Glimt enten af Forbittrelse eller Overraskelse, „har forjaget Damen herfra. Men da De bærer Dronningens Uniform, maa jeg formode, at De er bemyndiget til at trænge ind i hendes Undersaatters Boliger.”

„Jeg havde formodet, eller rettere, der var Grund til at være overbevist om, at En, hvem enhver ærlig Undersaat maa afstøje, maatte findes her,” stammede den endnu forvirrede Lublow. „Det kan neppe være en Misforstaaelse; thi jeg hørte jo tydeligen Samtalen imellem dem, der havde taget mig tilfange og dog er her Ingen.”

„Jeg er Dem meget forbunden for den høie Grad af Vigtighed, De tillægger min Nærværelse.”

Det var snarere den Talendes Bæsen, end hans Ord, der bevægede Lublow til at kaste endnu et Blik paa hans Ansigt. Der laae en Blanding af Tvivl, Beundring og muligen Urolighed, om ikke bestemt Skinsyge i det Die, der langsomt læste i den Fremmedes Træk; dog var den første Fornemmelse den fremherstende blandt de tre.

„Vi have aldrig truffet hinanden før!” raabte Lublow, da hans Die næsten var blandet af den lange uafbrudte Stirren.

„Oceanet har mange Veie, og Mænd kunne hver følge sin uden at komme til at krydse hinanden.”

„Du har sikkert tjent Dronningen, skøndt jeg seer Dig i en tvetydig Stilling.“

„Aldrig. Det kunde ikke falde mig ind, at binde mig til nogen levende Qvindes Tjeneste,“ svarede Smugleren med et vildt Smil paa Læberne, „har hun end tusinde Kroner! Jeg offerer ikke Anna een Time af min Tid, saa lidet som et Dnske af mit Hjerte.“

„Den Tale klinger noget kjækt, Sir, i en af hendes Officierers Øren. En ubekjendt Brigantines Ankomst, forskjellige Hændelser, der ere mødte mig selv i Nat, disse forbudne Varer opvække en Mistanke, der fordrer nærmere Oplysning. Hvo er De?“

„Den forbryderiske Omstreifer paa Oceanet, Udslubbet af det menneskelige Selvskab, den af den offentlige Mening Fordømte, den fredløse Søskummer!“

„Det kan ikke være Tilfældet! Rygtet omtaler ligesaavel denne Bagabonds personlige Hæslighed, som hans kjække Foragt for Loven. De vil flusse mig.“

„Kunne Folk tage saa betydeligt Feil i det, som kan betragtes med Dinene og som er saa ligegyldigt,“ svarede den Anden haanligt, „er der al Grund til at betvivle deres Noagtighed ved Gjenstande af større Vigtighed. Jeg er gandske vist, hvad jeg synes, om jeg end ikke er det, hvad jeg siger.“

„Jeg kan ikke troe en saa usandsynlig Fortælling; giv mig Beviser for Sandheden af det, jeg hører.“

„Betragt hiin Brigantine, hvis smækre Spirer næsten gaae i Et med Træerne i Baggrunden,“ sagde den Anden og gik hen til Vinduet, hvor han henvendte sin Modstanders Opmærksomhed paa Bugten. „Det er det Fartoi, der har gjort alle Eders Krydsers Anstrengelser til Skamme og som fører mig og mine Rigdomme hvorhen jeg vil, uden at være bundet af vilkaarlige Love eller besiddelige Venes nærværende Undersøgelser. Skyen, der driver over Havet, er ikke friere, end hiint Skib og neppe hurtigere. Med Rette er det kaldet Havstruen! Thi dets Drætter paa det store Ocean have overgaaet naturlige Kræfter. Havets Skum danser ikke lettere paa Boverne, end hiint yndesulde Mesterstykke, naar en Lustning driver det fremad. Det fortjener at elstes, budlow; tro mig, jeg har endnu aldrig følt for nogen Kvinde med den Varme, hvormed jeg føler for hiin trofaste og skjønne Bygning!“

„Det overgaaer Alt, hvad en Sømand ellers vilde sige til Vre for et Skib, han beundrer.“

„Vil De sige det Samme, Sir, til Gunst for Dronning Annas langsomme Corvet? Deres Coquette hører ikke til de Smukkeste og der ligger mere Selvtillid end Sandhed i dens Døbenavn.“

„Ved min kongelige Beherskerindes Titel, Du flægge-løse Dreng, der er en Frækhed i Din Tale, som kunde paa-se sig for Den, Du giver Dig ud for. Enten nu

mit Skib er tungt eller let, saa skal det dog bringe hiin falske Smugler for Domstolen."

"Ved alle Havfruens Kræfter og Egenstaber! Det er en Tale, der bedre sømmede sig for en Mand, der efter Behag kunde bruge sin Frihed," svarede den Anden idet han spottende søgte at efterligne sin opbragte Modstanders Tone. "De forlanger Beviser for at jeg er den, jeg udgiver mig for. Saa hör. Der er en Person, der kroe sig af sin Magt og glemmer, at han er en Spilleboldt for en af mine Folk, og at han, trods alle sine kjeffe Ord, dog ikke er Andet end en Fange!"

Eudlows brune Kinder bleve røde og han vendte sig just mod sin smækrere og langtsfra saa kraftigt byggede Modstander, som om han vilde kaste ham til Jorden, da en Dør i det Samme aabnedes og Alida traadte ind.

Sammenkomsten mellem Coqvettens Chef og hans Beherskerinde var ikke uden Forlegenhed. Den Førstes Forbittrelse og den Sidstes Forvirring gjorde dem Begge taus et Dieblis, men da la belle Barbérie ikke var kommen igjen uden Hensigt, talte hun først.

"Jeg veed ikke om jeg skal bifalde eller misbillige den Dristighed, der har tilskyndet Capitain Eudlow til at betræde min Pavillon paa denne usædvanlige Tid og særdeles ligefremme Maade," sagde hun, "da jeg er aldeles ubekjendt med hans Bevæggrund. Dersom han

vilbe underrette mig herom, vilbe jeg bedre være i Stand til at bedømme hans Undskyldning."

"Ja, lader os høre hans Forklaring før vi fordømme ham," tilføjede den Fremmede og bød Alida en Stool, som hun koldt afsløg. "Udentvivl maa Herren have sine Grunde."

Kunde et Diekast have dræbt, vilde den Talende upaatvivelig være bleven tilintetgjort. Men da den unge Dame syntes at være gandske ligegyldig mod den sidste Bemærkning, begyndte Ludlow sit Forsvar.

"Jeg vil ikke forsøge at skjule, at der er blevet spillet mig et Puds," sagde han, "som er ledsaget af Omstændigheder, jeg finder mærkelige nok. Den Sømands Mine og Bæsen, til hvis dristige Udfærd i Baaden De selv var Vidne, forlebede mig til at have en større Tiltro til ham, end Klogskab bød og jeg blev gjengjældt med Forræderi."

"Med andre Ord, Capitain Ludlow er ikke saa skarpsindig, som man havde Grund til at troe," sagde en ironisk Stemme tæt ved ham.

"Men hvorfor skal jeg udsættes for Bagtalelse, eller hvorfor skal min Rolighed forstyrres, fordi en orkesløs Sømand har ført Coqvettens Chef bag Lyset?" spurgte Alida. "Ikke alene den dumdriftige Matros, men ogsaa denne — — — — denne Person," tilføjede hun, betjenende sig af et Ord, som Skif

og Brug havde tillagt den store Hob, „er fremmed for mig. Der finder intet andet Bekjendtskab Sted imellem os, end det, De her seer.”

„Jeg behøver ikke at sige, hvorfor jeg kom i Land,“ vedblev Ludlow, „men jeg var svag nok til at tillade den ubekjendte Matros at forlade mit Skib i mit Selvskab og da jeg vilde vende tilbage, saa han sit Snit til at afvæbne mine Folk og tage mig tilfange.”

„Og dog nyder De, af en Fange at være, en gandske taalelig Frihed,” tilføjede den ironiske Stemme.

„Hvortil nytter Frihed, naar man ei har Midler til at bruge den? Soen stiller mig fra mit Skib og min Baads trofaste Mandskab ligger i Lænker. Jeg selv er kun bleven lidet bevogtet; men skøndt det var mig forbudet, at nærme mig visse Steder, har jeg dog seet nok til, at det maa hæve enhver Tvivl om de Personers Haandtering, som Raadmand Van Beverout beværter.”

„De vilde tilføie, og hans Søsterdatter, Ludlow?”

„Jeg vilde ikke sige Noget, der kunde være haardt eller klinge som Ringeagt for Alida de Barberie. Vel kan jeg ikke negte, at en trykkende Formodning opstod hos mig, men jeg indseer nu min Wildfarelse og fortryder min Tilsindethed.”

„Nu saa kunne vi jo begynde vor Handel igjen,” sagde Smugleren og satte sig koldblodigt ved den aabne Pakke, medens Ludlow og Pigen betragtede hinanden i

stum Forbauselse. „Det er moersomt nok at falbyde disse forbudne Skatte til en af Dronningens Officierer! Det kan tjene som et Forsøg paa, hvorledes man kan er-
hverve sig kongelig Bestyttelse. Vi slap ved Floilerne
og Venedigs Laguner. Her er et Stykke af saadan
Farve og Bonitet, at det kunde tjene til en glimrende
Dragt for Dogen selv paa hans Formælingsdag med
Havet! Vi Mænd fra Oceanet betragte denne Ceremoni
som et Pant paa, at Hymen ikke vil glemme os,
skjøndt vi vende os bort fra hans Altar. Viser
jeg Retfærdighed mod vort Laugs Trofasthed, Capitain
Ludlow? Eller er De en af Neptuns svoerne Tjenere,
som nøies med at sukke for Venus, naar De er tilføes?
Godt, dersom Havets Taage og salte Dunster sætte Rust
paa den gyldne Kjede, saa er det den grumme Naturs
Skyld! Ah, her er —”

En hvinende Piben lød fra Busten og Taleren
forstummede. Han bedækkede Paffen skjodekøst med sin
Kjole, stod op og syntes at være tvivlraadig. Under
hele Mødet med Ludlow havde Smuglerens Mine været
blid, ja undertiden skjæmtefuld og ikke et eneste Dieblif
havde han seet ud, som om han vilde besvare den For-
bittrelse, som den anden saa tydeligt havde lagt for Da-
gen. Men nu blev den urolig og af Trækningerne i
hans Ansigtsmuskler lød det som om han vaklede i sine
Formodninger. Nu lød Piben sig atter høre.

„Vel, Mr. Tom,” sagde Smugleren, „Dit Signal er tydeligt nok, men hvortil denne Høst? Skjønne Alida, disse skjærende Toner tilkjendegive, at Skilsmisjens Dødsblik er kommet!”

„Vi traf mere uventet sammen,” svarede la belle Barbèrie, som iagttog sit Kjøns strenge Tilbageholdenhed under hendes Beundrers flinsyge Dine.

„Vi mødtes uden Varsel, men skulle vi stilles uden Grindringstegn? Skal jeg vende tilbage til Brigantinen med alle disse Skatte, eller skal jeg i deres Sted modtage den sædvanlige gyldne Tribut?”

„Jeg veed ikke, om jeg tør indlade mig paa en Handel, som Lovene ikke tilstede, i en af Dronningens Tjeneres Overværelse,” svarede Alida og smilede. „Jeg kan ikke negte, at De besidder mange Ting, der kunde friste et Fruentimmer, men vor kongelige Beherskerinde kunde let glemme sit Kjøn, dersom hun erfarede min Svaghed”.

„Frygt aldrig det, skønne Dame. De som ere meest ivrige til at give disse strenge Lovbud, lade sig allerlettest friste til at gjøre Brud paa dem. Ved alle Dyder i det ærlige Leadenhall!* jeg kunde faae Lyft til at friste Dronning Anna selv i hendes eget Gemak ved at udbrede disse skønne Kniplinger og svære Brocader for hendes Dine!”

* Den Gade i London hvor det ostindiske Compagnies Direction har sit Sæde.

„Det vilde være mere boveligt end klogt.”

„Det indseer jeg ikke. Skjøndt hun sidder paa en Throne, er hun ikke mere end et Fruentimmer. Skjul Naturen som Du vil, den er ligesuldt vor Tyran og behersker os Alle eens. Det Hoved, som bærer en Krone, drømmer snarere om at erobre Hjerter end Stater; den Haand, som fører Scepteret, er skabt til at vise sin smukke Form, naar den fører Penslen eller Naalen, og lad Ord og Tanker end siges og tænkes med Kongemagtens hele Glands, er Tonen dog en Dvindedes.”

„Uden i mindste Maade at ville betvivle vor nærværende kongelige Beherskerindes Fortjenester,” sagde Alida, som var lidt opsat paa at hævde sit Kjøns Retligheder, „saa have vi i den berømte Elisabeth et Exempel, der gjendriver denne Betyrdning.”

„Na ja, vi have haft vore Cleopatraer i Søslagene, og Frygten var her stærkere end Kjærligheden. Habet har sine Uhyrer, hvi skulde Landet da ikke? Han, som skabte Jorden, gav den Love, som det ikke er godt at bryde. Vi Mænd ere flinsyge paa vore Egenskaber og lide ikke, at de blive os frahævede, og troe mig, Skjønne, det Fruentimmer, som glemmer de Gaver, Naturen skjenkede hende, vil komme til at græmme sig over sin gruelige Wildfarelse; men skulde vi handle om Floilet, eller synes De maaskee bedre om Brocaden?”

Alida og Lublow hørte med Forundring paa den sælsomme Handelsmands lunefulde og phantastiske Tale og vare begge lige forlegne med at bedømme ham. Han vedligeholdt sin tvetydige Mine i det Hele meget godt, men Coqvettens Chef havde bemærket et Alvor og en Følelse i hans Bæsen, naar han mere udelukkende henvendte sig til la belle Barbèrie, der opvakte en Uro hos hendes Eifter, som denne undsaar sig ved at tilstaae for sig selv. En stærkere Rødme, der udbredte sig over Pigens Ansigtstræk, røbede, at ogsaa hun havde bemærket denne Forandring, uden at det dog er rimeligt, at hun var sig dens Virkning bevidst. Da hun blev affordret et bestemt Svar angaaende Varerne, betragtede hun Lublow med et tvivlsomt Blik før hun svarede.

„De har ikke forgjeves fluderet Fruentimmerne,” sagde hun smilende, „det maa jeg oprigtigt tilstaae. Tillad imidlertid, at jeg, før jeg bestemmer mig, raadsfører mig med dem, som bedre forstaae at bedømme hvorvidt det er rigtigt, at jeg indlader mig paa denne Handel.”

„Var dette Forlangende end ikke billigt i sig selv, saa fordre dog Deres Skjønhed og Stand, at det bliver Dem indrømmet. Jeg lader Pakken blive her under Deres Varetægt og før Solen er gaaen ned i Morgen skal her være Bud om Svar. Skilles vi ad som

Benner, Capitain Lublow, eller tilføder Deres Pligt mod Dronningen ikke dette Ord?"

"Er De den, De synes," svarede Lublow, "er De et ubegribeligt Væsen! Er det Hele derimod en Maske-
rade, hvorum jeg halvt om halvt har en Mistanke, saa vedligeholder De Deres Character meget godt, om den end ikke er saa gandske passende for Dem."

"De er ikke den Første, som ikke har villet troe sine egne Sandser, naar han har haadt med Havsfruen og hendes Capitain at bestille. Stille ærlige Tom! Din Pibe faaer ikke Fader Tid til at skynde sig. Ven eller ikke, det er unødvendigt at sige Capitain Lublow, at han er min Fange."

"At jeg er falden i en Skurks Hænder —"

"Stille! hvis Sundhed og hele Lemmer ere Dig fjære. Mr. Thomas Tiller er ikke at spøge med og han taaler ligesaa lidet Foragt, som enhver Anden. Desuden har den ærlige Karl kun handlet efter min Befaling og hans Foresatte er derfor ansvarlig for hvad han har gjort."

"Dine Befalinger!" svarede Lublow med et Udbrud i Diet og paa Læben, som kunde have bragt en Anden i Harnisk, der havde været mere pirrelig. "Den Karl, som saa snildt udførte sit Krigspuds, er mere skabt til at befale, end til at adlyde. Er Nogen af Ober Sø-
Kammeren, saa er han det."

„Vi ere Alle ikke andet end Skum paa Havet, der driver hvorhen Vinden blæser. Men hvad har Manden da gjort, siden han kun finder saa liden Naade for Dronningens Officiers Vine? Han har dog ikke haft den Dristighed at foreslaae en saa trofast Undersaat en Smule Contrabandhandel!“

„Det er godt, Sir; De vælger et meget passende Dieblif til Deres Skjerts. Jeg gik i Land for at bevidne denne Dame min Verbodighed, og jeg bryder mig ikke om, at hele Verden bliver bekendt med Gjenstanden for mit Besøg. Intet elendigt Skjelsnystykke førte mig herhen.“

„Talt med en Somands hele Oprigtighed!“ svarede den ubegribelige Smugler, skjøndt han blev blegere og hans Stemme skjælvede. „Jeg beundrer en Mands Oprigtighed mod Kvinden; thi da vore Sæder saa strengt forbyde hende at tilkjendegive sine Følelser, er det vor Pligt at lade hende i saa liden Uvisshed som muligt om vore Hensigter. La belle Barbèrie kan neppe gjøre noget klogere end at besvare en saa mandigen tilstaaet Beundring.“

Den Fremmede betragtede Alida med et, som hun syntes, bekymret Dieblif medens han talte og han syntes at vente hendes Svar.

„Naar det afgjørende Dieblif kommer,“ svarede Gjenstanden for hans Hentydning halvt smigret og halvt

fornærmet, „bliver det nødvendigt at høre gandske andre Raadgiveres Mening. Dog jeg hører min Oncle komme. — Capitain Ludlow, jeg overlader det til Deres egen fine Følelse, om De vil oppebie ham eller ikke.”

De tunge Fodtrin løde nu fra Forstuen af Pavillon. Ludlow vaklede, kastede et bebreidende Blik paa sin Tilbedede og forlod derpaa strax Bærelset paa samme Maade, hvorpaa han var kommen ind. En Parn i Bustene tilkjendegav, at man ventede paa ham og nøie bevogtede ham.

„Noahs Ark og alle Bestemødre!” udbrod Mynbert som han viste sig i Døren med et af Anstrengelse blussende rødt Ansigt. „Du har jo ikke bragt os Andet, end vore Forsædres aflagte Stads. Det er jo Tøier fra forrige Aarhundrede, de maa ogsaa sælges for halvslidte Penge.”

„Hvad nu, hvad nu!” svarede Smugleren, der syntes at kunne lempe sin Tone og sit Væsen gandske som han vilde i Overensstemmelse med dens Charakter, med hvem han skulde tale. „Hvad er der i Veien med Dig, Du egensindige Borgermand, at Du vil nedrive Barer, der kun ere altfor gode for disse sjerne Lande. Mangen engelsk Hertuginde brænder af Begjerlighed efter at komme i Besiddelse af Tiendebelen af disse skønne Sager, som jeg tilbyber Din Søsterdatter, og i Sand-

hed, man skulde ikke finde mange engelske Hertuginde, som de vilde klæde halvt saa godt."

"Pigen gaaer an og Dine Fløier og Brocader kunne passere, men de svære Artikler kan jeg ikke bruge til nogen Mohawck-Sachem.* Du maae slaae Noget af, ellers kan jeg ikke bruge Din Factura."

"Da var det Skade. Men skulde vi seile, saa ville vi seile! Brigantinen kjender Canalen over Nantucket Flakket og jeg tør vædde mit Liv paa, at Yankeerne nok finde andre Runder end Mohawkerne."

"Du er ligesaa hastig, Mr. Seadrift, som Dit Fartoi. Hvo siger, at vi ikke skulde kunne komme overeens, naar vi først have taget Sagen under fornuftig Overveielse? Stryg de ulige Gylben ud, opgjør Hovedsummen i runde Tusinder og Du har sluttet Din Handels for denne Gang!"

"Ikke en Styver. Kom, giv mig Braganzaernes Ansigter igjen; tag saa mange tynde Ducater paa Bægten at Summen kommer ud, og lad Dine Slaver roe Barerne i Land før Morgensolen fortæller Historien. Her har været En, som kunde gjøre Ulykker, hvis han vilde, skjøndt jeg ikke veed om han er bleven deelagtig i min Hovedhemmelighed."

Raadmand Van Beverout saae sig noget forstyrret om, satte Parykken i Lave, vel vidende hvormed det

* Sachem s: indianer Høvding.

her i Verden kommer an paa Skinnen og trak derpaa Gardinerne forsigtigt for Vinduerne.

„Jeg veed ikke at her er nogen Anden end sædvanligt, undtagen min Søsterdatter,” svarede han, efterat have iagttaget alle disse Forsigtighedsregler. „Det er sandt, Patronen af Kinderhook er her i Huset, men da han sover, maa hans Vidnesbyrd være til Fordeel for os. Hans blotte Nærværelse taler for os, om end hans Tunge er taus.”

„Nu, lad saa være,” svarede Smugleren, som i Alidas bedende Diefkast læste en Bøn om ikke at sige mere. „Jeg følte instinctmæssigen, at her var Gen flere, end her pleier, men jeg vilde ikke lægge mig paa Kundskab om han sov. Her ere Kjøbmænd paa Kysten, som, hvad Assurancen angaaer, vilde bringe hans Nærværelse med paa Regningen.”

„Gik nu ikke mere, kjære Mr. Seadrift, og tag Pengene. Sandt at sige saa ere Barerne allerede ladte i Periaguaen og heelt ude af Rivieret. Jeg vidste jo nok, at vi bleve enige og Tiden er kostbar, da en af Dronningens Krydsere er i Nærheden. Gæsthyene passere nu dens Bimpel, som om de vare ustyldige Torvefolk, og jeg tør vædde en flamsk Vallat mod en Krik fra Virginien paa, at de spørge om Capitainen ikke skal have lidt Suppegrønt! Ah! ha — ha — ha! Denne hersens Ludlow er dog en stor Tøsse, lille Niece, og

en daarlig Karl til at binde an med Folk af en moderne Alder. Du faaer nok een Gang Dinene op og beder ham gaae som en uvelkommen Rykker."

"Jeg haaber dog, at denne Handel kan bestaae med Lovens Forskrifter, Onkel?"

"Na hvad Loven! Sykken retfærdiggjør Alt. Det gaaer i Handelen, som i Krigen. Et helbigt Udsald bliver i begge kronet med Hæder og Fordeel. En rig Kjøbmand er ogsaa en ærlig Kjøbmand. Plantager og Geheimeraads Befalinger! Men vore høie Herrer der hjemme gjøre det bedre, skjøndt de skraale saa forstrækeligt over en Emule Contrabande? De Skurke declamere hele Timer over Bestikkelighed og moralsk Fordærvelse, medens mere end Halvdelen af dem ligesaa underfundigt ja, ligesaa lovstridigt have erhvervet sig deres Poster, som Du disse sjældne Kniplinger fra Mecheln. Skulde Dronningen virkelig forarge sig over vor Trafic, Mr. Seadrift, saa staf mig blot et Par ligesaa fordeelagtige Arvinger, som det forrige, og jeg vil tage med Dem som Passager til London, kjøbe mig en Plads i Parlamentet paa Børsen og besvare de kongelige Mishagsyttringer fra mit Sæde, som de kalde det. Ved Generalstaternes Ansvarlighed! jeg er vis paa, at jeg i saa Tilfælde vilde vende tilbage som Sir Mynbert, og saa kunde Manhattaneserne let faae at høre om en Lady Van Beverout, hvorved Din Arvelod,

skjønne Alida, vilde blive betydeligt formindsket. Men gaa nu tilsæns, Barn, og drøm om fine Kniplinger, svære Fløiler, Din Pligt mod gamle Oncle og Løst og alt andet Godt; kys mig, Skjelm, og gaa hen og læg Dig."

Alida adløb og var i Begreb med at forlade Værelset, da Smugleren traadte hen til hende med en Mine, der paa engang var saa galant og ærbødig, at hun ikke godt kunde føle sig fornærmet ved hans Dristighed.

"Jeg vilde synde mod Taknemligheden," sagde han, "dersom jeg skilles saa en saa høimodig Kunde, uden at takke hende for hendes Udelmodighed. Haabet om at træffe Dem igjen vil fremkynde min Tilbagekomst."

"Jeg veed ikke, at De er mig nogen Tak skyldig," svarede Alida, skjøndt hun saae, at Raadmanden omhyggeligt samlede Indholdet af Værepakken og alt havde lagt tre eller fire af de meest fristende Artikler paa hendes Natbord. "Vi have jo ikke handlet sammen."

"Jeg skilles ved Mere, end der er synligt for almindelige Dine," svarede den Fremmede med sagte Røst og en saadan Alvorlighed, at Pigen stubsebe. "Tiden og min Stjerne maa vise om Gaven, eller maaskee rettere Tabet vil blive gjengjeldt."

Han greb derpaa hendes Haand og forte den med

en saa let og ædel Anstand til sine Bæber, at Pigen ikke forstrækkes for det forbyrne Skridt alt var gjort. La belle Barbèrie rødmede lige indtil Panden, syntes at fortørnes over hans Dristighed, rynkede Panden, smilte, neiede forvirret og gik.

Efterat Alida var forsvunden forløb nogle Minuter i dyb Tausshed. Den Fremmede var tankesuld, skjøndt hans klare Nie straaede som om behagelige Forestillinger havde Overtægten og stred igjennem Bærelset uden at ændse Raadmanden. Men denne greb snart en Velighed for at minde ham om sin Nærværelse.

„Frygt ikke for at Pigebarnet fladdrer af Skole,” udbrod Raadmanden, da han var færdig med sit Arbejde. „Det er en fortræffelig, lydig Niece, og desuden kan De jo see, at der er en Bilance paa hendes Side af Regningen, som vilde stoppe Munden paa den første Skattekammer-Lords Rone. Det var ikke med min gode Villie, at De fik Pigebarnet herind; for seer De, jeg troer ikke, at Monsieur Barbèrie, eller min salig Søster vilde have tilladt, at hun saa ung blev indviet i vor Handels Hemmeligheder; men hvad der er skeet, er skeet og Normandieren selv vilde ikke kunne negte, at jeg har gjort et smukt Udvalg af fortræffelige Bæber til en Foræring til hans Datter. Naar vil Du seile, Mr. Seadrift?”

Med Ebber i Morgen tidlig. Jeg gjør ikke meget af at have en saadan næsviis *guarda costa** til Nabo."

"Belt talt! Forsigtighed er en Borgermesterbyd hos en Smugler, og det er en af Hr. Søskummerens Egenstaber, som jeg sætter høiest næst efter hans Punktighed. Datoer og Obligationer! Jeg vilde ønske, at man kunde stole ligesaa sikkert paa Halvdelen af disse hersens Firmaer med tre, fire Navne, & Comp. ikke iberegnet. Troer Du ikke, at det vilde være flere, at gaae tilbage gennem Canalen under Mørkets Skjul?"

"Det er umuligt. Floden staaer der indad ligesom Vandet styrter gennem en Sluse og Vinden er østlig. Men frygt kun ikke, Brigantinen har ingen almindelig Last, og Deres Kjøbmandskab har gjort vort Stuverum tomt. Dronningen og Braganzaen samt de hollandske Ducater kunne vise deres Ansigter i selve den kongelige Bank! Vi have ingen Mangel paa Passer og man kan ligesaa godt lade sig praies under Navnet Møllerpigen som Havnfruen. Vi begynde at blive fjele af denne idelige Omflakken og have halvveis i Sinde at more os en Uge=

* *Guarda costa* : Kystvogter; saaledes kaldtes fordem de Skibe, der skulde forhindre fremmede Nationer i at have Samkvem med de forrige spanske-amerikanske Besiddelser.

tid med Jagten i Jersey. Der bliver jo jaget oppe paa Stetterne?"

"Himlen forbyde det! Himlen forbyde det! Mr. Seadrift. Jeg har allerede for ti Aar siden ladet alle Hjortene fældes der for Skindenes Skyld; og hvad Fuglevildtet angaaer, saa forlod det os, lige til Træduen, dengang den sidste vilde Indianerstamme vandrede paa den vestlige Bredde af Delawaresfoden. Du har trosset Brigantinsens Ladning med større Fordeel, end Du nogensinde vilde opnaae ved at stille Dine Fugleflinte ved deres Ladning. Jeg haaber, at Gjestfriheden i Lust in Rust ikke kan drages i Tvivl; men Skamrødme og Nysgjerrighed! jeg vilde ogsaa gjerne kunne see mine Naboer lige i Dinene. Er Du vis paa, at Brigantinsens næsvise Master ikke ville kunne sees ovenover Træerne, naar det dages? Den Capt. Ludlow er ingen Nøler naar han troer, at det virkelig vedkommer hans Tjenestepligt."

"Vi ville forsøge at holde ham selv rolig, og hvad hans Folk angaaer, saa ere Skjulet af Træerne og Farvoets Ankerplads tilstrækkelige til at holde Alt i Sikkerhed. Jeg overlader den værdige Tiller at opgjøre vore Regninger og siger hermed Farvel. Dog endnu et Ord før vi skilles, Hr. Raadmand. Opholder Viscount Cornbury sig endnu bestandigt i Provindsen?"

"Som et nagelfast Inventorium! Der er intet Han-

belshuus i hele Colonien, der i saa Henseender staaer paa fastere Fødder."

"Der er endnu nogle uafgjorte Fordringer imellem os. Mod en ubetydelig Opgjeld vilde jeg gjerne afstaae mit Tilgodehavende —"

"Gud bevare Dig, Mr. Seadrift, og give Dig en lykkelig Reise frem og tilbage. Men hvad Biscountens Gyne til at betale angaaer, saa kan Dronningen vel betroee ham en anden Provinds, men Myndert Van Beverout vil saamænd ikke betroee ham saa Meget som Halen af et Maarskind og hermed for sidste Gang: Lykke paa Reisen!"

Smugleren syntes at gjøre Bold paa sig selv for at løsrive sig fra Synet af de nydelige Smaating, der prydede la belle Barbèries Værelse. Hans Afsted med Raadmanden kunde næsten kaldes stolt, saa kold og adspredt en Mine gav han sig, men da den Anden, i sin tydeligt tilkjendegivne Higen efter at blive sin Gjest qvit, neppe iagttog de første Høflighedsregler, blev denne dog tilsidst nødt til at gaae. Han forsvandt ad den samme Vej, han var kommen, over Balconen.

Da Myndert Van Beverout var bleven ene, lufkede han Vinduerne i sin Nieces Pavillon og tral sig tilbage til sine egne Værelser. Her foretog den drivtuge Handelsmand først nogle hurtige Beregninger med en Iver, der viste at hele hans Sjæl opsyldtes af denne

Bestjefstigelſe. Efter dette foreløbige Skridt gav han Sømanden med det oſtindiſke Shawl en Kort, men hemmelig Audients, der ledsagedes af en stærk Klingen af Guldpenge. Men da Sømanden var borte, ſaae Wilſaens Eiermand forſt efter de ringe Sikkerhedsmidler, der dengang, ligesom nu, brugtes til Luffeſe for et americanſt Landſted og gif derpaa udenfor paa den fri Plads ſom om han følte Trang til at trække friſt Luſt. Han kaſtede meer end et forſkende Blik op til Vinduerne af det Værelſe, ſom Oloff Van Staats beboede, men der var Alt ſtille, ſom han onſkede; ud paa den ligesaa ubevægelige Brigantine i Bugten og paa det fjernere ligesaa rolige Skrog af den kongelige Krydſer. Alt omkring ham var begravet i Midnattens Rolighed. Endog Baadene, ſom han vidſte fore imellem Landet og det lille tilankers liggende Skib, vare uſynlige, og han be-
 tragtede atter ſit Huus med den Følelſe af Sikkerhed, ſom vilde være naturlig for Enhver, der beboede en ſaa tyndt befolketh og ſvagt bevogtet Egn, ſom han.

W a b f r u e n ,

eller

S ø = S k u m m e r e n .

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Boye.

Tredie Hefte.

K ö b e n h a v n .

Forlagt af og trykt hos S. Lier.

1836.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

505 N. 5TH ST. PHILADELPHIA, PA.

Acquired from the estate of Mrs. J. H. Tilden

Gift of Mrs. J. H. Tilden

Received of Mrs. J. H. Tilden

the sum of \$100.00

for the purchase of books

for

the use of the library

of the New York Public Library
Astor Lenox Tilden Foundation
505 N. 5th St. Philadelphia, Pa.
This receipt is given to the donor
as evidence of the receipt of the
sum of money for the purchase
of books for the library.

Witness my hand and seal

this 1st day of January 1882

1882

Tolvte Capitel.

Merisja, som, jeg har et Arbeid' for
Hvorom Du drømmer ei.

Merchant of Venice.

Uagtet den levende Bevægelse, der havde fundet Sted paa og omkring Landstedet Lust in Rust i den Nat, hvormed vi sluttede vort sidste Capitel, var dog Ingen, uden de Indviiede, i mindste Maade vidende om disse Begivenheder. Dloff Van Staats var tidligt paa Benene og da han gik ud paa Pladsen udenfor Huset for at nyde Morgenlusten, var der Intet, som kunde opvække Mistanke hos ham om, at noget Overordentligt var hændet medens han sov. La cour des fées var endnu lukket, men man saae den ærlige François i Nær-

heden af sin Frelsens Bolig bestjefte sig med allehaande Smaasforretninger, som man kan tænke sig kunde være behagelige for en Pige af hendes Alder og Stand. Van Staats af Kinderhooft havde saa lidet Romantisk hos sig, som nogen ung Mand paa fem og tyve Aar, der ansees for at være forelsket og som ikke er aldeles uvisdende om denne Lidenstrabs sædvanlige Indflydelse, vel kan have. Manden var et Menneſke, og da la belle Barbèries personlige Undigheeder vare tilstrækkeligt ioinersfaldende, havde han heller ikke undgaaet den Skjebne, der syntes at være uafvendelig for en ungdommelig Phantasi, naar denne sættes i Bevægelse af Skjønhed. Han listede sig tæt hen til Pavillonon og vidste ved en vaersom, men afgjørende Manoeuvre at komme Tjeneren saa nær, at en Samtale ikke alene maatte synes naturlig men næsten uundgaaelig.

„Det er en deilig Morgen og en vederqvægende Luft, Monsieur François;“ begyndte den unge Patron i det han besvarede Tjenerens ydmyge Hilsen ved at løfte lidt paa sin Hat. „Det er et behageligt Opholdssted i de varme Maaneder, som man vel kunde ønske at besøge oftere.“

„Naar Monsieur le Patteroon bliv de' err' de ce manoir, aussi, 'an kan komm', naar 'an 'ar la volonté,“ svarede François, der vel vidste, at den Spøg, han tillod sig, ikke kunde forklares som nogen Forpligtelse

for den, han tjente, medens den ikke kunde andet, end være behagelig for den, der hørte paa den. „Monsieur de Van Staats est grand propriétaire sur la rivière, og en Dag 'an peut-être skal bliv' propriétaire sur la mèr!“

„Jeg har tænkt paa at følge Raadmandens Exempel, ærlige François, og bygge mig et Lyststed tæt ved Kysten; men det er tidnok, naar jeg først faaer mig indrettet paa en fast God! Er Deres unge Frøken endnu ikke paa Benene?“

„Ma foi, non — Mam'selle Alida sov'; det er et godt symptome, Monsieur Patteron, pour les jeunes personnes, at sov' tres bien. Monsieur & toute la famille de Barbèrie sov' à merveille! Oui, c'est toujours une famille remarquable, pour le sommeil! *“

„Jeg synes dog, at det er saa behageligt i den tidlige Morgenstund at indaande den friske, styrkende Luft, der staaer ind fra Havet som en Balsom.“

„Sans doute, Monsieur. C'est un miracle, som Mam'selle elst' den Luft. Ingen elst' den mer' end Mam'selle Alida! De' var grand plaisir at see som Monsieur de Barbèrie elst' den Luft.“

„Maaskee veed Deres unge Frøken ikke hvad Kloften er, François. Det var maaskee godt at banke paa Døren, eller paa Vinduet. Jeg tilstaaer, det vilde i høi Grad fryde mig, at see hendes straalende Ansigt

* Den Familie har stedse udmærket sig ved at kunne sove godt.

fra Vinduet betragte den yndige Morgenscene med et Smil.

Det er ikke rimeligt, at Patronen af Kinderhoofts Indbildningskraft nogensinde før havde taget en saa dristig Flugt, og det usikre, forstrækkede Blik han kastede rundt omkring sig efter en saa tydelig Tilstaaelse af sin Svaghed, lod med Grund formode, at han alt angreb sin Forvovenhed. François, der ikke forsættigen vilde støde en Mand for Hovedet, der besad hundrede tusinde Acres Land med fideicommissforfættede Rettigheder, foruden en ikke ringere personlig Formue, søgte sig noget forlegen ved dette Forlangende, men erindrede sig dog i Tide, at Urvingen var bekjendt for at være af en bestemt Charakter og nok selv vilde raade for sine Forhold.

„Ja, jø skal vær' for lyffelig ved at bank', mais Monsieur sais, at sov' est si agreable pour les jeunes personnes! Man aldrif brugt' at bank' dans la famille de Monsieur de Barbèrie, et je suis sur, que Mam'selle Alida ikke hold' af at 'ør' de' bank'; pourtant, si Monsieur le Patteron le veut, jø skal opfyld' ses; Voila Monsieur Bevre quai vient sans bank' a la fenêtre. J'ai l'honneur de vous laisser avec Monsieur Al'ermann.“

Saaledes complimenterede den høflige, men ikke mindre forsigtige Tjener sig ud af denne Forlegenhed,

som han fandt, efter hvad han mumlede ved sig selv, da han gik, tant soit peu ennuyant.

Naadmandens Mine og Udsærd vare, da han nærmede sig sin Gjest, ligesom Mandens hele Charakter, kraftige, hjertelige og noget beskjeftigede med hans egne Glæder og Følelser. Han rømmede sig tre Gange inden han var nær nok for at kunne tale, og ethvert af de kraftige Mandedræt syntes at indbyde Patronen til at beundre hans Lingers Styrke og den rene Atmosfære, der omgav en Villa, som erkjendte ham for sin Eiermand.

„Zephyrer og kjelig Luft! Dette er Sundhedens Opholdssted, Patron!“ raabte Borgermanden, saasnart disse Reviser paa hans eget legemlige Velbefindende vare tilstrækkeligt gjentagne. „Man føler sig i denne Luft undertiden fristet til at tale med sine Venner i Schepelingen eller Helder, tværs over Atlanterhavet. Et bredt, hvælvet Bryst, en saadan Solust, samt en god Samvittighed og et heldigt Handelscoup kunne sætte en Mand's Lunger i en ligesaa let og umærkelig Bevægelse som en Colibri. — Lad mig see, der er kun firrindstyveaarige Folk i Din Slægt. Den sidste Patron sluttede sine Bøger da han var Sex og Trede, og hans Fader blev kun lidet over Halvfjerds. Det forundrer mig, at I aldrig have givet Eder ind i den

Van Courtlandske Familie; det Blod er ligesaa godt som en Assurancepolice paa de Fiirs og Ti til."

"Jeg finder Luften paa Deres Landsted, Mr. Van Beverout, saa styrkende, at man burde ønske oftere at nyde den," svarede den Anden, som havde mindre barske Manerer, end Kjøbmanden. "Det er Skade, at ikke Alle, som kunne det, benytte sig af Leiligheden til at indaande den."

"De sigter til de doyne Gosolk i Skibet hist henne! Hds. Majestæts Tjenere have sjældent Hastværk, og hvad nu Brigantinen i Bugten angaaer, saa synes de Karle at være komne derind ved Hereri! Jeg er vis paa, at den Karl ikke ligger der i nogen god Hensigt, og at Dronningens Skatkammer ikke vil blive rigere ved hans Besøg. Hør engang, Brom!"* raabte han til en gammel Neger, som stod og arbejdede ikke langt fra Huset, og i høi Grad besad sin Herres Fortrolighed, "har Du seet om der er gaaet Vaade mellem hiin mistænkelige Brigantine og Landet?"

"Mig troe, han gjør all' sin' Kjeldbringsfreg mellem Yankee, og han kun komm' her for at kjøbe sin Brød," sagde den hule Slave. "Na, mig onst' af min heet' Hjert', at Smugler vild' komm' engang hertil. Saa kunde stakkels sort Mand dog sig tjen' en Skilling."

"Seer De, Patron, hvorledes den menneskelige Na-

* En Forkortelse af Abraham.

tur strider mod Monopoler! det var Instinctets Stemme, der talte med Broms Tunge, og det er just ingen let Sag for en Kjøbmand at holde sine Folk til Lydighed mod Love, der selv indeholde saa stadig en Fristelse til deres Overtrædelse. Nu vel, vi ville haabe det Bedste, og bestræbe os for at handle som gode Undersaatter. Skuden seer ellers ikke saa gal ud, hverken i Skrog eller Takelage, lad den saa være kommen hvorfra den vil. — Troer Du Vinden vil blæse fra Landet i Dag?"

"Skyerne tyde paa en Forandring. Man maatte ønske, at Enhver vilde gaae ud for at nyde denne friske Søvind, saalænge den staaer."

"Kom, kom," raabte Raadmanden, som et Dieblisk havde betragtet Himlens Udseende med en Omhyggelighed, som han frygtede skulde opvække Patronens Opmærksomhed. "Vi ville tage fat paa Frokosten. Her er Stedet til at vise hvad Tænder due til! Regrene have ikke været ørkesløse i Nat, Mr. Van Staats — he — e — em — jeg siger, Sir, de have ikke været ørkesløse i Nat; og vi kunne vælge mellem Flodens og Bugtens Lækkerbidstener. Den Sky der, ved Mundingen af Noriton, synes at klares op, saa vi faae vist en Lufstning af Vesten!"

"Der kommer en Baad fra Byen, som det lader," bemærkede den Anden, som kun ugjerne gav efter for Raadmandens Opfordring til at vende tilbage til det

Bærelse, hvor de pleiede at spise Frokost. „Det forekommer mig, at den nærmer sig med meer end almindelig Hurtighed.“

„Der er dygtige Arme ved dens Karer! Mon det er et Budskab til Krydseren? dog nei, den styrer mere mod vor eget Landingssted. Disse Jersey-mænd oversalbes ofte af Ratten mellem York og deres egne Døre. Og nu, Patron, ville vi gribe vore Knive og Gaffler som Mænd, der have nydt det bedste maresyrkende Middel.“

„Skulde vi da nyde denne Forfriskning alene?“ spurgte den unge Mand, som endnu stedse af og til kastede et skjult og tankesuldt Blik paa de lukkede, ubevægelige Skodder i la Cour des fées.

„Din Moder har forkjelet Dig, ung Dloff; Gasseen smager Dig ikke, naar den ikke er tillavet af en smuk Gruentimmerhaand. Jeg forstaaer hvad Du mener, og dommer derfor ikke værre om Dig; thi det Slags Svaghed er naturlig for Din Alder. Ungkarlesstand og Uafhængighed! En Mand maa først have naaet de Tyrretyve, før han er færdig paa at blive sin egen Herre. Kom her, Mr. Francis. Det er paa Tide at min Søsterdatter ryster Dovenskaben af sig og viser Solen sit klare Ansigt. Vi vente, at hun vil pryde Frokostbordet med sin Mærværelse. Jeg seer ligesaa lidet til den dovnne Dinah, som til hendes Frøken.“

„Assurement non, Monsieur,” svarede Tjeneren.
 „Mam'selle Dinah iff' elst' altfor meget l'activité.
 Mais Monsieur Al'erman, elles sont bien jeunes toutes
 les deux! Le sommeil est bien salulaire pour la jeu-
 nesse.”*

Pigen ligger jo ikke længere i Buggen, og det er
 paa Tiden at banke paa Vinduerne. Med den sorte
 Kammerkidsken, som skulde have været paa Benene og
 påsjet sin Dont, skal jeg nok plukke en Høne. Kom
 Patron; Appetitten kan ikke vente paa et lunefuldt Pige-
 barns Dovenskab; vi ville gaae tilbords. Troer Du
 Vinden bliver vestlig i Dag?”

Med disse Ord gik Raadmanden foran ind i den
 lille Dagligstue, hvor et smukt, velbesat Frokostbord
 indbød dem til at tilfredsstille deres Morgenappetit.
 Doff Van Staats fulgte ham med nølende Skridt, thi
 den unge Mand længtes inderligt efter at see Pavillo-
 nens Vinduer aabne sig og Alidas skjønne Ansigt smile
 imellem de øvrige smukke Omgivelser. François tog nu
 saadanne Forholdsregler for at vække sit Herskab, som
 han troede kunde forenes med hans Pligter mod hens
 des Oncle og hans egne Begreber om det Sammelige.
 Efter et Diebliks Tøven toge Raadmanden og hans
 Gjest Plads ved Bordet, medens den Første lydeligt pro-
 testerede mod Nødvendigheden af at vente paa Gysso-

* Men Hr. Raadmand, der ere begge to meget unge, og
 Ungdommen har saa godt af at sove.

versten og fik derved Leilighed til at holde en moralsk Forelæsning over Punctligheds store Værd, saavel i Huusholdnings- som i Handels-Anliggender.

„De Gamle inoødelte Tiden,“ sagde denne meget haardnakkede Commentator, „i Aar, Maaneder, Uger, Dage, Timer, Minuter og Diebliske, ligesom de deelte Tallene i Enere, Tiere, Hundreder, Tusinder og Titusinder, og begge Dele med god Grund. Dersom vi begynde med det Laveste og anvende Dieblikkene godt, Mr. Van Staats, forvandle vi Minuterne til Tiere, Timerne til Hundreder, og Ugerne og Maanederne til Tusinder; ja! og naar Handelen ret flourerer, til Titusinder! At spille en Time er omtrent det samme som at oversee en vigtig Størrelse i en indviklet Beregning; i begge Tilfælde bliver Arbeidet unyttigt, i det Første som i det Andet af Mangel paa Orden og Nøiagtighed. Deres Fader, den sidste Patron, var hvad man kalder en Mand efter Klokkeslettet. Han var ligesaa accurat til at indfinde sig i sin Kirkestoel naar det ringede sammen, som til at betale en Regning, naar dens enkelte Poster vare gjennemgaaede. Ak, det var en Glæde at eie en Bæxl paa ham, skøndt de vare sjeldnere, end rede Penge eller Barrer. Jeg har hørt, Patron, at Landgodsset skal have et dygtigt Rygstød af Johannisser og hollandske Ducater?“

„Efterkommeren har ingen Grund til at bebreide sine Forfædre Mangel paa Forsynlighed.”

„Klogt svaret, hverken et Ord for meget eller for lidet, en Grundsætning, alle fornuftige Folk følge ved deres Forretninger. Bliver en saadan Grundcapital klogeligt bestyret, vil den kunne underholde et Gods med totusinde af de bedste Hollændere eller Englændere. Silvert og Myndighedsalder! Patron, vi her i Coloniernes komme vel ogsaa i Tiden til Skjelsaar og Alder, ligesom vore Fættene paa Digerne i Nederlandene, eller vore Beherskere mellem Englands Smedeesker. — Erasmus, see efter Skyen ved Rariton, og siig mig om den klares op.”

Negeren meldte, at Skyen stod ubevægelig, og underrettede med det Samme sin Herre om, at Baaden, som de havde seet nærme sig, havde naaet Landingsstedet og at Nogle af dens Mandskab vare i Begreb med at stige opad Høien henimod Lust in Rust.

„Lad dem i Gjestfrihedens Navn komme ind,” svarede Raadmanden trohjertigt; „jeg er vis paa, at det er ærlige Landmænd inde fra Landet, som nu ere sultne efter deres Arbeide i Nat. Lad Rokken sætte det Bedste frem for dem og byd dem Velkommen. Og hør engang Dreng, skulde der være en velhavende Selveier imellem dem, saa bed Manden træde herind og tage Plads ved vort Bord. Her tillands, Patron, maa man

ikke tage det saa nøie med den Kjole, en Mand har paa, eller om han bruger Paryk eller eget Haar. Hvad gloer den Knekt efter?"

Grasmus gned sine Dine og i det han viste hele den dobbelte Række af sine Tænder, der glindsede som Perler, gav han sin Herre at forstaae, at den Neger, der er bleven Læseren bekjendt under Navnet Euclid, og som var hans Halvbroder paa mødrene Side, var i Begreb med at træde ind i Huset. Dette Budskab bevirkede en pludselig Standsening i Raadsherrens Tuggeredskabers Bevægelse, men han fik imidlertid ikke Tid til at yttre sin Forundring, da tvende Døre paa een-gang aabnedes, hvoraf François viste sig i den ene og Slaven fra Byen formørkede den anden med sit glindsende sorte, forstyrrede Ansigt. Mynderts Dine rullede fra den ene til den anden Side i det en mørk Ahnelse forhindrede ham fra at tale til Nogen af dem, da han i Begges forvirrede Ansigtstræk kunde læse, at han maatte berede sig paa at høre uvelkomne Beretninger. Af den Beskrivelse vi ville meddele, vil Læseren indsee, at der var meer end tilstrækkelig Grund til den skarpsindige Borgermands Urolighed.

Tjenerens Ansigt, der stedsse var magert og langt, syntes at være blevet endnu længere og Underkæben at være sunken og bleven tre Gange tyndere. De lyseblaae, fremstaaende Dine stode nu spærrede vidt aabne

og udtrykkede en vis Forstyrrelse og Forvirring, som ikke blev mindre paafaldende ved det smertelige Udtryk af aandelig Videlse, hvormed det var blandet. Han havde hævet de udadvendte Hænder medens den stakkels Fyrs Skuldre vare trukne høit op i Veiret, at den Smule Symmetri, hvormed Naturen havde udstyret denne Deel af hans Legeme, derved aldeles forstyrredes.

Paa den anden Side stod Regeren med en brodes betyngtet, fortrædelig, forstende Mine. Hans Die stælede til Siden, ligesom om han paa samme Maade søgte at omgaae sin Herres Person, som han, hvilket vi siden skulle høre, ved sin Tale søgte at omgaae hans Forstand. Han knugede Pullen af en Uldhat mellem Hænderne, og den ene af hans Fødder beskrev Halvcirkler med den store Taa, idet den gjorde nogle voldsomme Anstrengelser med Hælen.

„Naa!“ udbrød Myndert, i det han betragtede dem Begge, den Ene efter den Anden. „Hvad Nyt fra Canada? Er Dronningen død, eller har hun givet Colonien tilbage til de forenede Provindsler?“

„Mam'selle Alida!“ udraabte, eller snarere stenede François.

„De' stakkels stumm' Væst!“ mumlede Cuelib.

Myndert og hans Gjest tabte Kniv og Gaffel, som om de Begge paa eengang vare blevne ramte af et Slag. Den Sidste reiste sig uvilkaarligt, medens

den Første satte sit drøie Corpus endnu fastere paa Stolen, lig En, der er forberedt paa at modtage et alvorligt og forudsæet Stød med al den legemlige Bestemthed, han kan opbyde.

„Hvad er der i Veien med min Søsterdatter? Hvad feiler mine Ballaffer? Har Du kaldt paa Dinah?“

„Sans doute, Monsieur!“

„Og har Du påsæt paa Nøglen til Stalden?“

„Mig aldrig lod den komm' fra mig!“

„Og Du bad hende vække sit Hjerstab?“

„Hun slet ikk' vild' svar', du tout!“

„Bleve Hestene fødrede og vandede, som jeg befalede?“

„De aldrig bedder vil ta'e Joer!“

„Gik Du da selv ind i min Søsterdatters Bærelse, for at vække hende?“

Monsieur a raison.”

Men hvad for Fanden er der da hændet de stakkels Umæslende?“

„Han ikk' meer vild' spis' og mig troe, de' kan var' stor Tid, før han vil spis' igjen meer.“

„Mr. Francis, jeg ønsker at vide hvad Monsieur Barberies Datter svarede?“

„Mam'sell ikk' repond, Monsieur, pas un syllabe.“

„Mixturer og Lancetter! den Skjønne skulde strax have havt Draaber og være bleven aareladt — ”

„Det var for sildigt, Mæsser, paa Tre.“

„Den halstarrige Tøs! det kommer af hendes huguenottiske Herkomst, en Race, som hellere vilde forlade Huus og Hjem, end gaae i en anden Kirke!“

„La famille de Barbèrie est honorable, Monsieur, mais le Grand Monarque fut un peu trop exigeant. Vraiment la dragonade était mal avisée, pour faire des chretiens.“ *

„Slagsfod og Hæstværk! Du skulde have hentet Kuursmeden til det syge Creatur, Du sorte Hund.“

„Mig gik til en Slagter, Mæsser, for at faae Skind af, for han var død altfor strax.“

Ordet død frembragte en pludselig Taushed. Den foregaaende Samtale var bleven fort saa hurtigt, og Spørgsmaal og Svar, samt den væsentligste Persons Tanker havde krydset sig i den Grad, at han virkelig ikke vidste, om det var la belle Barbèrie, eller en af de flamske Ballakker, der havde betalt Naturen den sidste, store Gjeld. Hidtil havde baade hans egen Besøvelse og den forvirrede Samtale nødt Patronen til at tie, men nu benyttede han sig af den Tid, de Andre trak Veiret, til at fremsøre sin Mening.

„Det er klart, Mr. Van Beverout,“ sagde han

* Familien Barberie staaer høit i Tre, Monsieur, men den store Ludvig var vel streng i sine Fordringer. Dragonaderne vare intet hensigtsmæssigt Omvendelsesmiddel.

med en skjælvende Stemme, der røbede hans egen Beskymring, „at her maa have tildraget sig en uheldig Begivenhed. Er det ikke bedst, at jeg trækker mig tilbage med Negeren, for at De med større Rolighed kan udspørge Francis angaaende det, der er hendet Mademoiselle Barberie?”

Raadmanden vakte af sin dybe Bedøvelse ved dette ligesaa passende, som veloverlagte Forslag. Han tilkjendegav sit Bifald med et Bukt og tillof Mr. Van Staats at forlade Bærelset, men da Euclid vilde følge denne, gav han Negeren et Tegn, at han skulde blive.

„Jeg faaer maaskee Anledning til at gjøre Dig nogle Spørgsmaale siden,” sagde han med en Stemme, der havde tabt det Meste af det Omfang og den Dybde, der gjorde den saa mærkværdig. „Staa der, Sirrah, og hold Dig særdig til at svare. Og nu, Mr. Francis, ønsker jeg at vide, hvorfor min Søsterdatter ikke vil spise Frokost med mig og min Gjest?”

„Mon dieu, Monsieur, det er iff' possible y répondre. Les sentiments des demoiselles er' aldrig décidés!”

„Saa gaa og siig hende at mine sentiments nu have bestemt sig til at tilintetgjøre visse Dispositioner i mit Testamente, hvorved der blev taget mere Hensyn til hendes Fordeel, end Retfærdighed mod Andre af mit Blod, ja endogsaa af mit Navn, vel kunde tillade.”

„Monsieur sig betænk'. Mam'selle Alida er saa ung personne.”

„Gammel eller ung, min Beslutning er tagen, gaa nu hen til Din cour des fées og siig den dovne Stadsdukke, hvad Du har hørt. Og Du skelende Mørkets Vngel har da redet det stakkels Dyr?”

„Mais pensez-y; je vous en prie, Monsieur; mam'selle skal aldrig se sauver encore; jamais, je vous en répond.”

„Hvad er det den Karl der prøvler?” udbrød Raadmanden, hvis Mund næsten forlængede sig i den samme Udstrækning, der gav Tjenerens Ansigt et saa afgjørende Udtryk af Sorg. „Hvor er min Søsterdatter, Sir, og hvad skal denne Hentydning paa hendes Fraværelse sige?”

„La fille de Monsieur Barbèrie er der ift'!” raabte François, hvis Hjerte var for fuldt til at han kunde sige mere. Den gamle, tro Tjener lagde Haanden paa Brystet med et Udtryk af den bitterste Smerte, men da han erindrede sig, at han stod for sin Førfatte, vendte han sig og bukkede dybt for at aflægge sin Condolence, kæmpede mandigt med sin egen Bevægelse og kom lykkeligt med Værdighed og Fasthed ud af Værelset.

Det er Pligt mod Raadmand Van Beverouts Charakter at sige, at det Stød, som den flamske Valses pludselige Død havde givet ham, tabte meget af

sin Styrke ved den uventede Efterretning om hans Søsterbatters uforklarlige Forsvinden. Euclid blev meer end eengang i de første ti Minuter uds purgt, truet ja forbandet, men den snilde Slave vidste at blande sig saa godt mellem sine Halvblodsfrænder medens den Randsagn ing fandt Sted, der fulgte strax efter François Besretning, at hans Forbrydelse tildeels blev glemt.

Da de betraadte *la cour des sées* savnedes virkeligt hun, hvis Skjønhed og Ynde meddeelte Stedet dets største Tiltrækningskraft. De ydre smaa Værelser, hvor om Dagen almindeligviis François og en Regers pige ved Navn Dinah, og om Natten denne sidste alene opholdt sig, vare i den Stand, hvori man ventede at see dem. Pigens Kammer røbede oienfønligt, at dets Beboerske havde forladt det i Hast, thiøndt det var ligesaa tydeligt, at hun var gaaen tilfængs til sædvanlig Tid. Der laae skjodesløst henkastede Klædningsstykker og thiøndt det Meste af det, der tilhørte hende selv, var borte, var der dog blevet Noget tilbage, for at man deraf kunde see, at hendes Afreise havde været pludselig og usforudsæet.

Derimod befandt den lille Salon samt *la belle Barbéries* Paaklædningsværelse og Sovestue sig i den fuldkomneste Orden. Ikke et Meubel stod paa sit urette Sted, ikke en Dør paa Klem, ikke et Bindue aabent. Pavillonon var aabenbart bleven forladt ad

den sædvanlige Udgang og Døren lukket som sædvanligt, uden at bruge Skodderne. Sengen havde ikke været brugt; thi Lagenerne vare gandske glatte og urørte. Kort sagt, Alt var i en saa fuldkommen Orden, at Raadmanden gav efter for en mægtig, naturlig Følelse og kaldte paa sin orteeløse Niece, som om han ventede at see hende træde frem fra et eller andet Sted, hvor hun i et overgivent Dieblif havde skjult sig. Men dette rørende Forsøg var forgjeves. Stemmen lød huult gjennem de forladte Værelser, og skjøndt de stode lange og lyttede, paafulgte dog intet spøgesfuldt, leende Svar.

„Alida!“ raabte Borgermanden for fjerde og sidste Gang, „kom hid, Barn; jeg tilgiver Dig Din utidige Spøg, og Alt hvad jeg har sagt om at gjøre Dig arveløs, var jo ikke mit Alvor. Kom min Søsterdatter og kys Din gamle Onkel!“

Patronen vendte sig vort, da han hørte en Mand, der var saa velbekjendt for sit verdslige Sindelag, give efter for Naturens Magt, og Herren over hundrede tusinde Acres Land glemte, henreven af Medlidenhed, sin egen Kummer.

„Lad os gaae,“ sagde han idet han paa en høflig Maade søgte at faae Borgeren bort fra Stedet. „Næget Overlæg vil sætte os i Stand til at bestemme hvad vi ville gjøre.“

Raadmanden samtykkede, men for de forlode Hu-

set bleve alle Cabinetter og Skuffer undersøgte og denne Randsagning lod ingen Tvivl blive tilbage om det Skridt, den unge Arving havde gjort. Hendes Klæder, Bøger, Tegneapparater, ja endog de lettere musikalske Instrumenter vare forsvundne.

Trettende Capitel.

„Ha! den Vending Spillet tager,
 Jeg seer at hun har sammenlignet os
 Og valgt — —“

Midsummer-nights Dream.

Livets Strøm løber nedad og med den gaae i deres største Kraft alle de Følelser, der forene Familier og Slægter. Vi lære vore Forældre at kjende, naar deres Forstand har opnaaet sin fuldkomne Modenhed og som oftest medens deres Legeme besidder den største Kraft. Uerbødighed og Ugtelse blande sig i vor Kjærlighed; men den Kjærlighed med hvilken vi vogte den hjælpe- løse, barnlige Alder, den Glæde vi føle ved at see det

opvakte, unge Menneſte gaae fremad under vor Vares
 tægt, Stoltbeden over ethvert Fremſkridt og Haabets
 Drylleri frembringe en ſaa inderlig Deeltageliſe for ſlige
 Væſner, at den har den ſtorſte Lighed med Egenkjær-
 lighed. Der er en gaadefuld og dobbelt Tilværelſe i de
 Baand, ſom binde Forældre til deres Børn. En Til-
 høielighed, en Lidenſkab hos de Sidſte kan ſaae de
 Førſtes Bryſt ligesaa ſmerteligt, ſom de Wildfarelſer, der
 have deres Oprindeliſe fra egne Feiltageliſer, ja Forbryr-
 delſer. Men naar Barnets ſlette Opførelſe kan tilſtrik-
 ves en forſømmelig, eller maaſkee endog ſeilagtig Op-
 drageliſe, da forøges de forhen omtalte Lideliſer endnu
 med en ſaaret Samvittigheds Dvaler. Saaledes var i
 viſſe Maader den Smerte beſtaffen, ſom Raadmand Van
 Beverout maatte føle, da han fik Rolighed til at tænke
 over den ſlet valgte Forholderegel, ſom la helle Bar-
 bérie havde taget.

„Hun var en yndig, indſmigrende Skabning, Pa-
 tron,” ſagde Borgeren, medens han ſkred op og ned
 ad Værelſet med hurtige og tunge Skridt, og talte ſig
 ſelv ganſke ubevidſt om ſin Niece, ſom om et Væſen,
 der ikke længere var blandt de Levendes Tal, „og, lige-
 ſaa lunefuldt og egenſindig ſom et utætmet Hingſtøl.
 O du ubarmhertige, ridende Slyngel! Jeg ſaaer aldrig
 Mage til den ſtakkels, utroſtelige Efterlevende. — Men
 Pigebarnet havde tuſinde behagelige, indtagende Mane-

rer, som gjorde hende til min Diesteen paa mine gamle Dage. Hun har ikke gjort vel i at forlade hendes Ungdoms, ja jeg kan gjerne sige hendes Barndoms Ven og Beskytter for at søge Beskyttelse hos Fremmede. Det er en slem Verden, vi leve i, Mr. Van Staats! Alle vore Beregninger slaar Feil og det staaer i Skjebnens Haand at fuldkaste vore fornuftigste og biligste Forventninger. En Storm bringer vort rigest ladede Skib til at forlise, en pludselig Falden af Prisene paa Markedet berøver os vort Guld, ligesom Novemberstormen pidsker Løvet af Egetræet og Bankerotten og Stuffet Credit hjemløse ofte de ældste Huse, ligesom Engdom undergraver Legemets Kræfter; Alida, Alida, Du har saaret den, der aldrig krænkede Dig og har gjort min Alderdom elendig!"

"Det er forgjæves at stride mod Tilbøieligheder," svarede Jordegodseieren med et Suk, som tydeligt tilkjendegav, at han meente hvad han sagde. "Jeg vilde have følt mig lykkelig ved at have kunnet sætte Deres Søsterdatter paa den samme Plads, som min høitagtede Moder udfyldte med saamegen Anstand og Værdighed, men nu er det for sildigt —"

"Det kan man ikke vide, det kan man ikke vide," afbrød Raadmanden ham, da han endnu hængte ved Haabet om Opfyldelsen af sit Hjertes høieste Ønske med den samme Haardnakketbed, hvormed han vilde have

hængt fast ved Afsluttelsen af en anden heldig Speculation. Vi maae aldrig fortvivle, saa længe Underhandlingerne endnu ikke ere sluttede."

"Den Maade, hvorpaa Mademoiselle Barberie har tilkjendegivet sit Hjertes Valg, er saa afgjørende, at jeg ikke øiner noget Haab om at see Tingen bragt i Stand."

"Ikke andet end Coquetteri, Sir, ikke andet! Vi gen er forbunden for at forhøie Værdien af sin fremtidige Føielighed. Man maae aldrig ansee en Sag for endt, saa længe der endnu er et rimeligt Haab tilbage om, at den kan falde ud til Parternes Fordeel."

"Jeg frygter, Sir, at der i den unge Dames Fremgangsmaade er mere af Coquettenes med i Spillet, end en Gentleman vel kan oversee," svarede Patronen noget tørt og med større Betydning, end han sædvanligt pleiede at lægge i sin Tale. "Er Chefen for Hds. Majestæts Kreds en lykkelig Mand, kan han i det mindste ikke bebreide sit Hjertes Bæstherinde, at hun har forsmædet ham!"

"Jeg ved ikke, Mr. Van Staats, om jeg, saaledes som Sagerne staae imellem os, bør oversee en saadan Udtydning af min Myndlings usorgsigtige Skridt. Capitain Ludlow — naa Slubbert, hvad betyder denne Uforstammethed?"

"Ham staae derude, for see Masser," svarede den gabende Erasmus, som stod med Døren i Haanden og

beundrede sin Herres Skarpsindighed, som saa hurtigt havde forudseet hans Grinde.

„Han staaer derude, hvem mener det Gaarehoved?“

„Mig mene den Gentlman, Mæsser sige.“

Den lykkelige Mand kommer for at forkynde os sit Held,” bemærkede Van Staats af Kinderhook med Stolthed. „Min Nærværelse kan ikke være nødvendig ved en Samtale mellem Raadmand Van Beverout og hans Fætter.“

Den med Grund ydmygede Patron bukkede dybt for den ligesaa stussede Raadmand og forled Bærelset, da han havde udtalt. Negeren antog hans Bortgang for et gunstigt Bærsel for den, som var velbekjendt for hans Medbeiler, og skyndte sig med at underrette den unge Capitain om, at Kysten var reen.

Den Sammenkomst, som strax efter sandt Sted, var i høi Grad stiv og tvungen. Raadmand Van Beverout paatog sig en Mine af frænket Værdighed og faaret Følelse, medens Dronningens Officier forrettede sin Tjenestepligt med en tvungen Erbødighed. Som en Følge heraf var Indledningen til Samtalen ceremonieus og Høflighedens Regler bleve paa det strengeste iagttagne.

„Det er min Pligt,” vedblev Lublow efterat Præliminarierne behørigen vare tilendebragte, „at tilkjende-
give min Forundring over, at et Fartøj af et i saa høi

Grab mistænkeligt Udbortes, som den Skonnert-Brig, der har ankret i Bugten, skal befindes i en Stilling, der maa opvække en ubehagelig Mistanke om en saa vel bekjendt Kjøbmands, som Hr. Raadmand Myndert Van Beverouts, Fremgangsmaade i Handelsaffairer."

"Myndert Van Beverouts gode Navn og Rygte ere altfor rodfæstede, Capitain Cornelius Lublow, til at de kunne svækkes ved et Skibs eller en Bugts tilfældige Beliggenhed. Jeg saa to Skibe ligge tilankers tæt ved Lust in Rust, og dersom jeg blev sternet ind for Dronningens Geheimeraad til at aflægge Vidnesbyrd, vilde jeg erklære, at det Ene, der fører hendes kongelige Vimpel, har gjort hendes Undersaatter større Skade, end det Fremmede. Men hvad Dndt veed man om dette?"

"Jeg skal ikke følge nogen Kjendsgjerning; thi jeg indseer, at dette er et Tilfælde, hvor en Gentleman af Deres Stand har den fuldkomneste Ret til at forbre enhver Forklaring —"

"Hm —" afbrød Borgeren ham, da han ikke fandt Behag i den Maade, hvorpaa Lublow havde aabnet Samtalen, og i den Vending, denne havde taget, troede at see Indledningen til en afsvungen Overeenskomst; "Hm — jeg maa rose Deres Maadehold, Capitain Lublow. Vi føle os smigrede ved, Sir, at see en saa hæderlig Commando paa Kysten betroet til en

Indfødt af Provindsen. Jeg beder Dem, sæt Dem, unge Herre, for at vi i bedre Mag kunne tale sammen. Ludlowerne ere en gammel, fordeelagtigt bekjendt Familie her i Colonierne, og vare de end ikke Venner af Kong Carl, nu, saa ere her Flere, der staae i samme Kategorie. Der gives kun faa Kroner i Europa, som ikke kunde finde nogle af deres misfornøiede Undersaatter herovre i Colonierne, og netop derfor skulde jeg mene, at vi ikke saa aldeles ubetinget bør sætte Lid til den europæiske Lovgivnings Vilisdøm. Jeg gjør ingen Fordring paa at være en Beundrer af de commercielle Bestemmelser, der udgaae fra de kongelige Statsraaders Vilisdøm. Oprigtighed forbyder mig at lægge Skjul paa denne Sandhed. Men hvorledes er Sammenhængen med Briggen i Bugten?"

"Det er unødvendigt, at give en Mand, der er saa indvietet i Handelsaffairer, en Skildring af et Fartoi ved Navn Havfruen, eller af dettes fredløse Fører, den berøgtede Geskummer."

"Capitain Ludlow vil dog vel ikke besydlde Raadsmænd Van Beverout for at staae i Forbindelse med en saadan Person!" udbrod Borgermanden, idet han ligesom uvilkaarligt reiste sig og traadte et Skridt eller to tilbage, tilsyneladende overvældet af Fortørnelse og Overraskelse.

"Det er ikke mit Kald at besydlde nogen af Dronningens Undersaatter. Min Pligt byder mig kun at

varetage hendes Interesse paa Soen, at gjøre hendes Kjender Modstand og opretholde hendes kongelige Forsrettigheden."

"Det er et hæderligt Hverv, og som jeg ikke betvivler bliver udført paa en hæderlig Maade. Sæt Dem igjen, Sir, thi jeg forudsæer, at vor Samtale vil ende sig saaledes som den bør imellem Sønnen af den sidst afdøde, høit agtede kongelige Raadsherre og hans Faders Ven. De har altsaa Grund til at antage, at denne Brigantine, der saa pludseligt har vilst sig her i Bugten, staaer i et, eller andet sjernt Sammenhæng med Søstummeren?"

"Jeg antager, at Fartøiet er den berømte Havfrue selv og dens Fører følgerigt den vel betjendte Evenstyrer."

"Nu vel, Sir, nu vel, det er jo muligt. Jeg tør i det mindste ikke paastaae det Modsatte; men hvad skulde denne forvorppe Karl vel ville her under Kanonerne af en af Dronningens Krydsere?"

"Hr. Raadmand, min Beundring for Deres Niece er Dem ikke ubekjendt."

"Jeg har haft en Mistanke derom, Sir," svarede Borgermanden, som troede, at Beskaffenheden af Overceenskomsten nu blev tydeligere, medens han dog endnu vilde tøve noget, for at erholde Visshed om de Vilkaar, Modparten vilde indrømme, før han i en Fart afslut-

tede en Handel, han efter modnere Overlæg maaskee vilde fortryde; „i Sandhed, den har jo nyligt været en Gjenstand for en Samtale imellem os.”

„Denne Beundring forledte mig til at besøge Deres Lyststed afvigte Nat, — ”

„Det er en altfor vel bekendt Sag, unge Herre.”

„Hvorfra jeg tog bort,” — — Ludlow stammede, som om han var forlegen for at finde Ord.

„Alida Barberie.”

„Alida Barberie!”

„Ja, Sir; min Søsterdatter, eller maaskee rettere sagt, min saavel som gamle Etienne Barberies Arving. Det var et kort Krydstog, Capitain Cornelius Ludlow, men som har bragt dygtige Priispenge ind, med mindre Paaberaabelsen af neutrale Privilegier skulde blive kjendt gyldig til Fordeel for en Deel af Vadningen.”

„Sir, Deres Spøg er underholdende, men jeg har ikke Tid til ret at nyde den. At jeg har besøgt cour des sées vil jeg ikke negte. Jeg haaber, at la belle Barberie under disse Omstændigheder ikke tager mig denne Tilstaaelse ilde op.”

„Gjør hun det, maa Pigebarnet besidde en overbreen siin Tølelse, efter hvad der er foregaaet.”

„Jeg indlader mig ikke paa, at dømme om Noget, der ikke angaaer min Tjeneste. Det Ønske at tjene min kongelige Behersterinde, forledte mig til at lade en

«Semand med en særegen Klæbedragt og et Kjøft Væsen komme ombord i Coqvetten. De kjender Manden, naar jeg siger Dem, at han var sammen med Dem i Færgesbaaden.»

«Ja vel, jeg tilstaaer at der var en Semand tilstede, som havde faret paa lange Reiser og som opvakte hos mig, min Søsterdatter og Van Staats af Kinderhook megen Forundring og forvoldte os en Deel Ubehagelighed.»

Ludlow smilede som En, der ikke lader sig vildledes, og vedblev.

«Nu vel, Sir, det lykkedes dette Menneske, under Paaskud af et halvt afstrunget Lorte, at overtale mig til, at lade ham gaae i Land; vi seilede ind i Floden sammen og betraadte i Selskab Deres Territorium.»

Nu begyndte Raadmand Van Beverout at spidse Øren, som om han frygtede hver Stavelse, den han dog ønskede at opfange. Men da han bemærkede, at Ludlow holdt inde med sin Tale og betragtede hans Ansigt med et koldt og fast Blik, gjenvandt han sin Fatning og affecterede en simpel Nysgjerrighed idet han opfordrede den Anden til at blive ved.

«Jeg veed ikke, om jeg fortæller Raadmand Van Beverout noget Nyt,» vedblev den unge Officier, «naar jeg tilføier, at Karlen uhindret lod mig betræde Pavillon, men derpaa førte mig i et Baghold af Stimand,

efterat det i Forveien var lykkedes ham at gjøre min Raads Besætning til Fanger."

"Fængslinger og Arrestbefalinger!" udbrød Borgeren i sin naturlige, kraftige og hurtige Udtryksmaade. "Det er første Gang at jeg hører Noget om denne Begivenhed. Det vilde være urigtigt, ikke at give den et andet Navn."

Det syntes at være Ludlow behageligt af Raadsmændens uforstillede Forbauselse at kunne see, at denne virkelig var uvidende om Maaden, hvorpaa han var bleven holdt tilbage.

"Det vilde ikke være feet, Sir, dersom vor Bagt havde været ligesaa aarvaagen, som deres List var dybt anlagt," vedblev han. "Men jeg blev ikke strengt bevogtet, og da jeg var blottet for Midler til at komme ombord i mit Skib, saa —"

"Na hvad, Capitain Ludlow; det er ikke værdt at være saa omstandelig; saa gik De ned til Landingsstedet og —"

"Maaskee fulgte jeg mere mine Gøller, Sir, end min Pligt," bemærkede Ludlow og blev blussende rød, da han saae, at Borgeren standsede for at rømme sig. "Jeg vendte tilbage til Pavillonen, hvor —"

"De overtalte en Søsterdatter til at glemme sine Pligter mod en Onkel og Bestyrter."

"Det er en haard og høist uretfærdig Bestyldning

saavel mod den unge Dame, som mod mig. Jeg veed at stjelne mellem det meget naturlige Ønske at komme i Besiddelse af forbudne Varer, og den overlagte, egenlyttige Plan til Besvigelse af Statens Indtægter. Jeg troer, at kun Gaa af hendes Alder og Kjon vilde kunne modstaae Fristelsen til at kjøbe saadanne Artickler, som jeg saa udbredte for la belle Barbèrie, især da det Børste kun kunde blive at miste dem, da de alt vare indførte i Landet.”

„En ypperlig Retfærdiggjørelse, som netop tjener til at gjøre Tævningen af vort lidet Mellemværende mindre vanskelig. Jeg var overbevist om, at min gamle Ven, Raadsherrn, ikke havde ladet sin Son blive blottet for Grundsætninger, saameget mere, da denne skulde træde ind i en Stand, der er forbunden med saamegen Ansvarlighed. — Naa, min Søsterdatter begik da den Uforsigtighed at handle med en Smugler?”

„Raadmand Van Beverout, der var Baade i Bevægelse paa Farvandet mellem dette Landingssted og Skonnert-Briggen i Bugten. En Periagua er endog gaaen op ad Floden til Byen paa en usædvanlig Tid, ved Midnat.”

„Baade maa røre sig paa Vandet, Sir, naar de blive satte i Bevægelse af Mennekehænder; men hvad har jeg at svare i denne Sag? Ere forbudne Varer blevne bragte i Land her i Provindserne, saa find dem og confiskeer dem, og er der Smuglere paa Kysten,

saa grib dem. Men var det ikke bedst, at tage til Byen og uopholdeligt forelægge Gouverneuren Sagen om denne fremmede Brigs Ankomst?"

"Jeg har andre Planer. Derfor det forholder sig, som De siger, at der er bragt Varer op ad Bugsten, saa er det for sildigt for mig at stoppe dem, men det er ikke for sildigt at forsøge paa at tage Brigen. Og denne min Pligt vil jeg udføre med saa megen Skaansomhed mod et agtet Navn, som min Embedsforpligtelse kan tillade."

"Jeg priser Deres Delicatesse. Ikke fordi der er noget Bidnesbyrd forhaanden mod Andre end Mandskab, men Rygtet er en kjæle Blomst, der maa behandles med Vaersomhed. Jeg seer en Udvei til at jevne Sagen, men vil dog først, da De saa at sige taler med Dronningens Autoritet, efter Skyldighed høre Deres Forslag. Jeg forudsætter blot, at Vilkaarerne blive billige, som det semmer sig mellem Venner, eller maa ske rettere sagt, Slægtninge, Capitain Ludlow."

"Jeg føler mig smigret ved Deres Ord," svarede den unge Semand med et henrykt Smil, "men tillad mig først et Dieblit at betræde det fortryllende cour des fées."

"Det er en Gunst, som neppe kan negtes Dem, der jo nu saa at sige har Ret til at komme i Pavillonnen, naar Dem lyfter," svarede Raadmanden og viste

oieblikkelig Bei gennem den lange Gang til hans Søsterbatters forladte Værelser, medens han vedblev at gjøre de samme dunkle Hentydninger til den forrige Nats Tildragelser paa den indirecte Maade, der havde udmærket den foregaaende Samtale. „Jeg vil ikke være urimelig, unge Mand, og her er min Søsterbatters Pavillon; jeg vilde ønske, at jeg kunde tilseie: og her er Gierinden.“

„Hvad, beboer la belle Barbèrie ikke længere la cour des fées!“ spurgte Ludlow med en Forbauselse, der var altfor naturlig, til at den kunde være forstilt.

Raadmand Van Beverout betragtede den unge Mand med Forundring, overveiede et Diebstik, hvorvidt det med Hensyn til den forestaaende Underhandling kunde være fordeeltigt for Officieren, at benegte Kundskaben om Søsterbatterens Forsvinden og bemærkede derpaa tørt: „Baade have særdeles paa Bandet i Nat. Have end Capitain Ludlows Folk først været fangne, saa betvivler jeg dog ikke, at de ere blevene satte i Frihed til rette Tid.“

„De ere bragte Gud veed hvorhen, endog Baaden er borte og jeg her alene.“

„Vil det sige saameget, Capitain Ludlow, at Alida Barbèrie ikke er flygtet ud af mit Huus for at søge et Tilflugtstед paa Deres Skib?“

„Flygtet!“ gjentog den unge Mand med forfærdet

Røst. „Er Alida de Barberie flygtet ud af sin Oncles Huus i Nat?“

„Jeg spiller ikke Comedie med Dem, Capitain Lublow. Tor De give Deres Tresord som Gentleman paa, at De er uvibende om min Søsterdatters Fraværelse?“

Den unge Chef svarede Intet, men slog sig voldsomt for Panden og udstødte nogle for Raadmanden uforstaaelige Ord. Da dette første lidenskabelige Udbrud var forbi, sank han ned i en Lænestoel og stirrede frem for sig i stum Bedøvelse. Alle disse Gebærder vare ligesaa mange Gaader for Raadmanden, der dog nu begyndte at indsee, at flere af Betingelserne ved den forestaaende Overeenskomst laae mere udenfor Lublows Raadighed, end han først havde troet. Sagen forvikledes imidlertid mere derved, end den opklaredes og han vovede ikke at tale af Frygt for, at han skulde sige meer, end Klogskab bød. Tausgheden varede derfor over en Minut, i hvilken Tid begge Parter stirrede paa hinanden i stum Forbauselse.

„Jeg kan ikke fragaae, Capitain Lublow, at jeg troede, at De havde overtalt min Søsterdatter til at flygte over paa Coqvetten; thi, Stjondt jeg er en Mand, der altid har vidst at beherske sine Eidskaber, hvilket er det sikkest Middel til at varetage sin egen Interesse, saa behøver jeg dog ikke først nu at lære, at den hef-

tige Ungdom ofte gjør sig skyldig i Daarstaber. Jeg er nu ligesaa uvidende som De selv, om hvad der er bleven af hende; thi her er hun ikke."

"Stop!" afbrød Ludlow ham med Hefstighed. "Tidligt i Morges gik en Baad fra Deres Landingssted til Byen, kunde hun ikke have taget med den?"

"Det er umuligt. Jeg har mine Grunde til at vide det — Kort, Sir, der er hun ikke."

"Saa er den uheldige, elstværdige, uforsigtige Pige for bestandigt tabt for sig selv og for os!" udbød den unge Sømand, hulkende af sand Sjælesqual. "Uforsigtige, egennyttige Mand! Til hvilken afsindig Handling har Din Guldthirst drevet et saa yndigt, gid jeg kunde sige recent og uskyldigt Væsen!"

Men medens Elskerens Sorg var saa voldsom og gjorde ham saa skaanseløs i hans Udtryk, syntes den skønne Synderindes Onkel at tabe sig i Forbauselse. Skjøndt la belle Barbèrie saa godt havde vidst at iagttage sit Kjøns Anstand og Tilbageholdenhed, at hun havde ladet sine Friere i Uvisshed om Retningen af hendes Tilbøjelighed, havde den aarvaagne Raadmand dog længe næret en Mistanke om, at det var rimeligst at Coquettens ildfulde Chef vilde triumphere over en saa kold og vaersom Medbeiler, som Patronen af Kinderhook. Da han nu var bleven overtydet om, at Alida var forsvunden, havde han derfor strax draget den

naturlige Slutning, at hun havde betjent sig af det simpleste Middel til at tilintetgjøre alle hans Planer til den Sidstes Begunstigelse ved paa engang at kaste sig i den unge Somanes Arme. Lovene i Colonierne frembød kun faa Hindringer til at gjøre deres Forbindelse lovlig, og derfor havde han, da Ludlow denne Morgen viste sig, fuldt og fast troet at see en Mand, der, om han ikke alt var det, dog uundgaeligt maatte blive hans Næven. Men den fluffede Unglings Eidelser kunde ikke være forstille, og da han nu var bleven bragt ud af sin første Formodning, kunde den forvirrede Raadmand aldeles ikke gjøre sig nogen Idee om, hvor hans Søsterdatter var bleven af. Han var mere betagen af Forundring end Kummer og som han stod der, støttende sin brede Hage paa Pege- og Tømmelfingeren, saae han ud som en Mand, der betragter et inviklet Spørgsmaal fra alle mulige rimelige Synspunkter.

„Kroge og Smuthuller!“ udbød han efter en lang Tausshed, „den egensindige Døs vil dog vel ikke lege Skjul med sine Venner! Tassen havde for Meget af la famille de Barbèrie og dens høie normandiske Blod, som den gamle Nar af Kammertjener pleier at sige, i sig til at hun skulde nedlade sig til flige Børnestreger. Borte er hun,” vedblev han, i det han atter kastede et Blik paa de tomme Skuffer og Cabinetter, „og med hende alle hendes Kostbarheder. Guitarren er borte og

ligesaa Luthen, som jeg forskrev fra den anden Side af Havet, en udmærket klangfuld hollandsk Luth, som har kostet hundrede Gylden til Hviid og Skilling, og alle de, — hm — de sidst indkjøbte Varer ere ogsaa forsvundne. Og ovenikjøbet ere min Søsters Diamanter, som jeg overtalte hende til at tage med, for at sikke dem mod ethvert uforudseeligt Tilfælde, der kunde indtræffe medens vi vare borte, blevne usynlige. François! François! Du Etienne Barberies gamle, tro Tjener, hvor Ganden er Din Frocken bleven af?”

„Mais monsieur,” svarede den utroste Tjener, hvis ydmyge Ansigtstræk tilkjendegave en umistjendelig Kummer, ’un iff’ sagt le pauvre François! En supposant, qve monsieur vil spørg’ le capitaine, ’an vil probablement funn’ sig’ det.”

Borgeren kastede et hurtigt, mistænkeligt Blik paa Ludlow og rystede med Hovedet, overtydet om den unge Mands Uerlighed. „Gaa; bed Mr. Van Staats af Kinderhook at bære os med sin Nærværelse.”

„Vi!” raabte Ludlow og vinkede til Tjeneren, at han skulde trække sig tilbage. „Mr. Beverout, en Uncle bør være overbærende mod en saa kjær Slægtnings Bildfarelser, som denne saa grusomt ubesindige Pige. De kan dog aldrig tænke paa at ville udsætte hende for en saa frygtelig Skjebne?”

„Jeg giver aldrig Slip paa Noget, Sir, hvortil

jeg har en loblig og retfærdig Afkomst. Men De taler i Gaader. Dersom De kjender det Sted, hvor min Søsterdatter er skjult, saa tal frit og lad mig tage saadanne Forholdsregler, som Sagen udkræver."

Eudlow rødmede lige op til Panden og bestod en haard Kamp med sin Stoltthed og sin Medlidenhed.

"Det er unyttigt at ville skjule det Skridt, som det har behaget Alida Barberie at gjøre," sagde han medens et saa bittert Smil foer over hans Ansigtstræk, at det gav dem Udtrykket af bidenbe Haan, „hun har gjort et værdigere Balg, end Nogen af os formode; hun har fundet en Veier, der bedre passer sig for hendes Stand, Charakter og Kjon, end enten Van Staats af Kinderhook eller en fattig Chef for et af Dronningens Krigsskibe!"

"Krydsere og Forbegynder! Hvad i alle Himmelheders Navn vil De sige dermed? Pigen er ikke her; paa Coqvetten erklærer De jo hun ikke er, der bliver altsaa kun —"

"Skonnert=Briggen tilbage!" sukkede den unge Sømand, og førte kun Ordet over sine Læber med en voldsom Anstrengelse.

"Briggen!" gjentog Raadmanden langsomt. „Min Søsterdatter kan Intet have at gjøre ombord i en Smugler. Det vil sige, Alida Barberie er ikke Kjøbmand."

„Raadmand Van Beverout, naar vi ville undgaae at smittes af Fasten, maa vi slye dens Selstab. Der var en Person i Pavillonon forrige Nat med en Mine og en Selvtillid, der kunde forføre en Engel; af, Qvinde, Qvinde! Dit Sind er sammensat af Forsængeligheder og Din Indbildningskraft er Din argeste Fjende!”

„Qvinde og Forsængeligheder!” gjentog den forbausede Borgermand. „Min Søsterdatter, gamle Etienne Marie de Barberies Arving, hun, for hvem saa mange berømmelige og hæderlige Mænd af alle Stænder have sukket, hun skulde være løben bort med en Sørøver! Det vil da sige, under Forudsætning af, at Deres Formening om Brigantinen er grundet. Denne Formodning er altfor usandsynlig, til at jeg kan sætte Vid til den.”

„En Elfers Die, Sir, er klarere end en Formynners — kald det Skinsyge om De vil — Himlen give, at min Mistanke er ugrundet! Men er hun ikke der, hvor er hun da?”

Raadmanden syntes at vakle i sin Mening. Havde la belle Barbèrie ikke ladet sig bedaares af hiint forunderlige, men forføreriske Die og Smil, af hiint særegne, skønne Ansigt, af det hemmelige og ofte uimodstaaelige Trylleri, der omgiver udmærkede, personlige Skjønheder, naar det understøttes af det Gaadefulde,

hvoraf havde hun da ladet sig bedaares, eller hvorhen kunde hun da været flygtet?"

Det var disse Betragtninger, som nu bestjefstigede Raadmandens Tanker, ligesom de alt i Forveien havde saaret Ludlows Hjerte. Ved Eftertanke begyndte denne Overbeviisning langsomt at vinde i Kraft. Men Sandheden lyste ikke for den beregnende, forsigtige Kjøbmand med den samme instinctmæssige Hurtighed, hvormed den den var blusset op for den stinsyge Elskers Vine. Han overveiede hver enkelt Omstændighed ved Sammenkomsten mellem Smugleren og hans Søsterdatter, gjenkaldte sig den Førstes Væsen og Tale, anstillede nogle almindelige og løse Betragtninger over den Magt, Ryheden, i Forbindelse med romantiske Omgivninger, har over den kvindelige Indbildningskraft og dvælede længe og hemmeligt ved nogle væsentlige, ham alene bekjendte Omstændigheder, inden han endelig heraf uddrog den samme Slutning, som Ludlow havde gjort med en Skinsygs hele Omfindtlighed.

„Qvinder og Luner!“ brummede Borgeren efterat have endt sine Betragtninger. „Deres Indfald er ligesaa uberegnelige som Udbyttet af en Hvalfanger-Expedition eller en Jagers Lykke. Captain Ludlow, Deres Bistand bliver nødvendig i denne Sag, og da det maa skee endnu ikke er for sildigt, eftersom der kun ere saa Præster ombord i Briggen, Alt under Forudsætning

af, at den er den, De antager den for, saa kan min Søsterdatter maaskee endnu indsee sin Bilsfarelse og beslutte sig til at belønne saa megen Trofasthed og Hengivenhed."

"Min Bistand skal stedse være tilrede, saa længe den kan være Alida Barberie til Nytte," svarede den unge Officier hastigt, stjødnt lidt koldt. "Det er tidsnok at tale om Belønningen, naar vore Bestræbelser krones med Held."

"Jo mindre Larm, der kan blive gjort ved en saadan lille huuslig Ubehagelighed som denne, desto bedre, og jeg finder det derfor raadeligst, at holde vor Mistanke angaaende dette Skibs Bestaffenhed hemmelig, indtil vi ere blevene bedre underrettede."

Capitainen bukkede bekræftende.

"Og da vi nu foreløbigen ere blevene enige, saa ville vi opsoge Patronen af Kinderhoof, der har Krav paa vor Fortrolighed i denne Henseende."

Myndert gik i Forveien fra det tomme og melanchoiske cour des fées med en Gang, der havde gjenfundet sine vante, travle og faste Skridt og et Ansigt, som langt mere udtrykte Uergrelse og Træthed, end Rummer.

Fjortende Capitel.

„En Vind jeg giver Dig. —

Mit Barn jeg takker Dig. —

Jeg giver Dig en Anden. —

Jeg selv har alle Andre.“ —

Macbeth.

Skjen over Mundingen af Kariton var endnu ikke trukket bort. Tværtimod stod Vinden endnu stedse ind fra Havet og Skonnert-Briggen i Bugten laa, saavelsom Dronningens Krydser, endnu stedse tilankers som to flydende Bygninger, der ikke vare bestemte til at flyttes. Det var nu saa høit paa Dagen, at Veiret havde antaget en bestemt Charakter og der var ikke længere Udsigt til, at en Landvind skulde hjælpe Smuglerfartøiet ud gennem Strædet før Floden, som nu atter begyndte hurtigt at vende tilbage.

Paa Lust in Rust stode Vinduerne aabne, ligesom om Herren selv kunde have været hjemme og Tyendet varetog sine sædvanlige Sykler i og udenfor Landstedet; ikke desto mindre var det tydeligt af den Maade, hvorpaa de afbrød Arbeidet for at snakke og af de hyppige Samtaler, som sandt Sted i affides Kroge, at de ikke vare mindre forundrede over deres unge Herstabs ube-

gribelige Forsvinden. I enhver anden Henseende vare Landstebet og dets tilliggende Jorder rolige som sædvanligt og tilsyneladende øde.

Men i Styggen af en Eg paa Kysten af Bugten havde en Gruppe forsamlet sig paa et Sted, hvor man sjældent saae Mennesker. Dette lille Selskab syntes at vente paa en eller anden Meddelelse fra Briggen, da det havde taget Plads ved Siden af Strædet, tæt ved Kæsfet, paa et saa skjult Sted, at det aldeles var unddraget deres Blik, der maatte passere ind eller ud af Shrewsbury's Munding. Kort, det besandt sig paa den lange, smalle, lave Sandrevle, der nu danner Omridset af Hukken og som dengang, formedelst det midlertidige Brud, Bugten havde dannet mellem dens egen Vandbeholdning og Oceanet, udgjorde en D.

„Hemmelighedsfuld skalde være en Kjøbmands Symbolum,“ bemærkede et af disse Individier, hvis Meninger tilstrækkeligen ville oplyse Læseren om hans Navn. „Han bør være hemmelighedsfuld i sine Entrepriser og hemmelighedsfuld i sin Maade at udføre dem paa, hemmelighedsfuld i sin Credit, men fremfor Alt hemmelighedsfuld i sine Speculationer. Ligesaa lidet som en fornuftig Mand, mine Herrer, behøver Landstormens Hjælp for at holde sit Huus i Orden, ligesaa lidet vil den forsigtige Kjøbmand gaae omkring paa Torvet og

hviste Folk sine Handelsoperationer i Dret. Jeg glæder mig ved at have erhvervet mig tvende saa værdige Medhjælpere som Capitain Cornelius Ludlow og Mr. Van Stoats; thi nu er jeg vis paa, at der ikke vil blive holdt nogen unyttig Fadderfladder angaaende den indtrufne lille Ubehagelighed. Aha! Negeren har talt med Smugleren — naturligviis under Forudsætning af, at Mr. Ludlows Formening om dette Skib er rigtig — og sætter nu af fra Briggen.”

Jungen af Raadmandens Rejsefæller indlod sig paa at svare, de iagttog Begge den lille Baads Bevægelser, som førte deres Sendebud, og syntes Begge at føle den samme Interesse i Udfaldet af hans Grinde. Imidlertid roede Negeren, istedetfor at nærme sig den Plet, hvor hans Herrer med sine to Bænner ventede ham, og skjøndt han vidste, at hans Baad var absolut nødvendig for dem for at komme tilbage over Strædet, dog lige hen mod Mundingen af Floden, en Cours, som var lige modsat den, man ventede, han skulde have taget.

„Førdømte Ulydighed!“ brummede den opbragte Herre. „Den næsvise Hund forlader os her paa denne Sandrevle, hvor vi ere afstaaene fra ethvert Samkvem med Fastlandet og maa forblive saa aldeles uvidende om Tilstanden paa Markedet og andre nødvendige Ting, som om vi befandt os i en Ørken.“

„Her kommer En, der lader til at ville parlamenterer,“ bemærkede Lublow, hvis øvede Die først havde opdaget en Baad, der satte af fra Briggen, og havde iagttaget den Cours, den styrede.

Den unge Capitain havde heller ikke taget Feil; thi en let Jolle, der dandsede som en Boble paa dens Element, nærmede sig snart Kysten, hvor de tre Væntende stode. Da den var kommen nær nok til at hver Gjenstand tydeligt kunde skjelnes og en Samtale føres uden Anstrengelse, holdt dens Besætning op at roe og lod den ligge ganske stille. Sømanden med det ofsindeste Shawl reiste sig derpaa op fra Plihten og undersøgte med et nysgjerrigt og mistænkeligt Blik Lyknin-gen bagved Selskabet. Da denne Undersøgelse havde haft et tilfredsstillende Udfald, lod han sine Folk roe Jollen nærmere ind mod Landet og talte.

„Hvo har Noget at afgjøre med Mandstabet i Skonnert-Briggen?“ spurgte han koldt, idet han paatog sig en Mine, som om han ingen Anledning havde til at ahne Gjenstanden for deres Besøg. „Den har kun Lidet tilbage, hvorpaa der kan fortjenes Noget, med mindre den vilde stille sig ved sin Skjonhed.“

„I Sandhed, gode Fremmede,“ svarede Raadmanden idet han stærkt betonedes det sidste Ord, „Ingen af os har i Sinde at indlade sig paa en Handel, som kunde mishage Landets Autoriteter, dersom dens Natur

blev bekjendt. Vi ere komne i det Haab at kunne have en Samtale med Capitainen angaaende en Ting af særdeles, men gandske privat Interesse."

"Hvorfor er her da en Officier med? Jeg seer en i Dronning Annas Uniform. Vi ynede ikke Hendes Majestæts Tjenere og gjøre os ikke meget af at stifte ubehagelige Bekjendtskaber."

Eublow havde nær bidt sig gjennem Tænen, idet han forsøgte at undertrykke sin Vregrelse over den Person's koldblodige Selvtillid, som alt for havde behandlet ham med saa faa Omstændigheder, og idet han for et Dieblik forglemte Hensigten af sit Komme over sin Stands Stolthed, og maaskee vi kunne tilsoie sin Ranges Sædvaner, afbrød han Samtalen.

"Derksom De bemærker den kongelige Uniform," sagde han i en myndig Tone, "saa maa De ogsaa vide, at den bæres af en Person, hvis Kald det er at Raffe de kongelige Rettigheder Ugtelse. Hvad Navn og Charakter har hiin Skonnert=Brig?"

"Hvad dens Charakter angaaer, saa er den som saa mangen anden Skjønheds, noget i Dmtale; ja Mogle drive deres Misundelse saa vidt at kalde den berøgtet! Men vi ere lystige Sømænd, som fare med den, og bryde os ei stort om løse Rygter paa vor Beherskerindes Bekostning. Hvad Navnet angaaer, saa svare vi

paa ethvert ærligt og oprigtigt Spørgsmaal. Kald os „Ærlighed“ i Mangel af noget Andet.”

„Der er megen Grund til at antage at Ederes Skib driver ulovlig Handel og i Dronningens Navn fordrer jeg at see dets Papirer, og Frihed til at undersøge dets Ladning og Mandskab. I modsat Fald seer jeg mig nødsaget til at bringe det under Kanonerne af min Krydser, som ligger ikke langt herfra og blot venter paa min Ordre.”

„Der behøves ingen studeret Mand for at læse vore Documenter, Capitain Ludlow; de ere skrevne af en let Kjød paa de rullende Bølger og den som seiler i vort Kjølbund maa slutte sig til deres Rigtighed. Dersom De ønsker at undersøge vor Ladning, maa De holde skarpt Udkik med Gouverneurens Frues Strimler og Forflæder, Regligeer og Smækker paa det næste Val i Fortet og nøie lægge Mærke til de Seil, der ere spændte ud over deres Admiralitets-Dommers Kones og Døttres Fiskebeensskjorter. Vi ere ingen Østefræmmere, hvor en entrende Officier kan knække sine Skinbeen mellem lutter Rister og Smørbytter.”

„Ederes Skonnert-Brig har et Navn, Karl, og i Hendes Majestæts Navn forlanger jeg at vide det!”

„Himlen forbyde, at Rogen her skulde gjøre Dronningen hendes Ret stridig! De er Somand, Capitain Ludlow, og har ligesaavel Die for Skjenhederne hos et

Skib, som hos et Fruentimmer. Betragt engang denne Runding i Bougen! Ingen Skulder kan forme sig saa syldigt og yndigt tillige; Springet overgaaer den regelmæssigste og fineste Tallie, og under Gillingen skulmer den og buer sig som Omridsene af en Venus. Ak! det er en fortryllende Skabning og da den ligger saa smukt paa Vandet, er det intet Under om den bliver kaldt —"

"Havfruen!" sagde Ludlow, da han mærkede at den Anden standsede.

"De fortjener at høre til Søsterkabet, Captain Ludlow, for Deres Færdighed i at gjette!"

"Forbauselse og Overraskelse, Patron!" udbroød Myndert med en forfærdelig Rønnen. "Det er en Opdagelse, der kan forvolde en respectabel Kjøbmand større Ubehageligheder end halv hundrede Søsterdøttres flette Opførsel. Dette Skib er da den berygtede Søstummers berømte Brigantine, en Mand hvis Handelsforbrydelser ere ligesaa bekjendte som en Grossererens Falit! Her, Hr. Sømand, De maa ikke fatte Mistillid til vore Hensigter. Vi komme ikke som Sendebud fra nogen Autoritet i Landet for at undersøge Deres foregaaende Foretagender, og endnu mindre bryne af en ulovlig Vindeslyge for at gjøre en af Loven forbudt Handel. Vi ønske alene at tale med den berømte Smugler og Sorøver, som, hvis De har sagt sandt, commanderer Skibet, nogle Dieblikke angaaende en Gjenstand,

der er af fælleds Interesse for os alle tre. Denne Dronningens Officier er ifølge sin Embedspligt nødt til at gjøre Dem nogle Spørgsmaal, som De efter Forgodtbefindende kan besvare eller ikke; eftersom Hendes Majestæts Krydser ligger udenfor Skudvidde er det ikke rimeligt Andet; men med Undtagelse heraf, har han ikke i Sinde for Dieblikker at foretage sig noget videre Skridt. Parlamenteringer og Høfligheder! Vi maa give Manden gode Ord, Capitain Ludlow, ellers lader han os staae her og selv see til, hvorledes vi komme over Stræbet og tilbage til Lust in Rust, og det ovenikjøbet ligesaa tomhændede som vi kom herhid. Høst paa vor Aftale, efterkommes den ikke, trækker jeg mig aldeles ud af det Hele."

Ludlow beed sig i Læben og forblev taus. Sømanden med Shawlet, eller Mr. Tiller, som han saa ofte er bleven kaldt, undersøgte endnu engang Baggrund den nøie og lod derpaa Baaden lægge sig saa nær til Land, at man kunde træde ind i dens Agterende.

"Træd over," sagde han til Coqvettens Capitain, som ikke lod sig det siges to Gange, "træd over. En suffisant Gidsel er et tilstrækkeligt Pant i en Baahensfilstand. Søskumneren er ingen Fiende af godt Selvskab og jeg har alt viist Dronningens Officier den skyldige Uerbødighed ved at melde ham ved Navn og Stand."

"Ead kun det heldige Udfald af Din List bringe

Dig til at triumphere for en Tid, Karl, men husk paa, at Coqvetten —”

„Er en dygtig Seiler, hvis Egenkaber jeg har maalt efter dens eget Minutglas,” bemærkede Tiller, idet han gandske koldblodigt tog den Anden Ordet af Munden. „Men siden de Herrer have Forretninger med Søskummenen, ville vi tale herom en anden Gang.”

Sømanden med Shawlet, som havde bedligerholdt sin vante, kjeffe Udsfærd, blev nu alvorlig, tiltalte Mandskabet i en bydende Tone og befalede at lægge Baaden paa Siden af Skonnert-Briggen.

Havfruens og dens Forers Bedrivter, gaadesfulde Charakter og Forvovenhed vare i hine Dage ofte Gjenstande for Uergrelse, Beundring og Overraskelse. De, som sandt Behag i det Overnaturlige, hørte med Fornoielse de Underværker, der fortaltes om dens Hurtighed og Kjeffhed; de, som saa ofte vare blevene stufede i deres Bestræbelser efter at fange den dumdriftige Smugler, rødmede ved dens Navn, og Alle undrede sig over det Held og den Kløgt, hvormed dens Bevægelser bleve ledede. Det vil derfor ikke være Læseren forunderligt, naar vi sige, at Lublow og Patronen nærmede sig den lette yndige Bygning med en Nysgjerrighed som steg med hvert Næretag. Den Førstes Charakter var saa gjennemtrængt af hans Stonds Egenheder, hvilken dengang i Vaner og Anskuelser var saa heelt afvigende

fra den øvrige Menneskeslægt, at han ikke kunde see Skrogets rigtige Forhold og yndefulde Omrids, eller Spirenes og Takellagens udmærkede Symmetri og Net-
hed, uden at der opsteeg en Følelse hos ham, der lig-
nede den, som uomtvistelig Overlegenhed opvækker i en
Medheilers Hjerte. Der herskede ligeledes en saadan
Smag i de blot til Prydelse bestemte Dele af denne
ziirlige Bygning, at den opvakte ligesaa stor en For-
undring, som dens Skrog og Takellage.

I enhver Tidsalder og i enhver Periode af deres
Kunst have Søsolk sat en Vre i at udsmykke deres
flydende Boliger i en Stil, der, idet den tillige passer
sig til Elementet, ogsaa har nogen Overeensstemmelse
med de brugelige architectoniske Prydelser paa Landjor-
den. Religion, Overtro og nationale Stikke optage
slige karakteristiske Prydelser, som i de forskjellige Ver-
densdele frembringe en saa betydelig Forskjel imellem
der Vre af Skibene. Paa Et er Roerkoppen udstaa-
ret som et hæsligt Uhyre, paa et Andet ere Kranbjel-
kerne prydede med fordreiede Dine og udraakte Tunger,
paa Dettets Bov seer man Skytshelgenen eller den steds
blide Marie i ophøiet Arbeide, medens Hiint er bedækket
med Fædrelandets og Standens allegoriske Sindbilleder.
Kaa af disse nautiske Kunstproducter ere heldige, dog
synes en bedre Smag gradviis at rense ogsaa denne
Deel af den menneskelige Industrie for Barbariets Naas

hed og hæve den til en saadan Høide, at den ikke længere vil støde Tidsalderens mere fræne Die. Men det Far-
loi, som vi beskrive, vilde, kjendt bygget saa langt til-
bage i Tiden, have gjort vor egen Tidsalvers Forbe-
dringer Vre.

Vi have sagt, at Skroget af denne berømte Smug-
ler var lavt, mørkt, af fortrinlig Skabelon og bragt i
et saa rigtigt Egevægtsforhold, at det laa som en Sø-
fugl paa Vandet. Tæt ovenfor Vandgangen var det
anstrøget med et Blaaf, der kappedes i Farvestjær med
det dybe Ocean, Kobberforhudning var nemlig dengang
endnu ubekjendt; de øvre Dele vare derimod beegsorte,
hvilken Farve endnu forhøiedes mere ved to straagule
Linier, som med mathematisk Nøjagtighed vare trukne
parallelt med Reilingen og som en Følge heraf nedensfor
Gillingen nærmede sig umærkeligt mod Søen. Glindsende
hvide Koielæder skjulte de Personer, der befandt sig paa
Dækket, medens den tæt tillukkede Skandseklædning
gav Briggen Udseende af et Krigsskib. Nysgjerrigt for-
fulgte Ludlow med Diet de to straagule Linier og søgte
forgjeves Oplysning om Skytsets Caliber og Antal.
Om der endog vare Skytporte, saa vare de skjulte saa
behændigt, at de undgik hans meest gjennemtrængende
Blik. Takellagens Bestaffenhed er alt beskrevet. Dette
Slags Fartøier, som saaledes forene Brig- og Skon-

nært-Takellagen, idet at Seilene og Spirene paa den
 forreste Mast ere af den første og de paa den agterste
 Mast ere af den sidste Construction, har i Sømands-
 sproget faaet den gængse Benævnelse Hermaphroditer.
 Men stjøndt man af dette udtryk skulde troe, at der
 fandt Mangel i de symmetriske Forhold Sted, maa vi
 bemærke, at det blot var en Ufvigelse fra nogle ældre
 Kunstens Regler, men at der ingenlunde var gjort Vold
 paa de almindelige og evigt bestaaende Love for det
 Skjønne i Naturen. De Glasmodeller, som vise et
 Skibs Mastineri, ere ikke rigtigere eller nøiagtigere i
 deres Tegning, end denne Skonnertbrigs Tougværk og
 Spiir. Ikke et Toug var anbragt anderledes, end
 det skulde være, ikke et Seil uden det saae ud som om en om-
 hyggelig Huusmoder havde lagt det i Folder; der var ikke en
 Mast, ikke en Raa, som jo strakte sin Top eller
 Nof ud i Luften med den meest iøinesaldende Stræben
 efter Symmetri. Alt var lustigt, phantastisk og fuld af
 Ynde og syntes at give Bygningen et Anstrøg af over-
 naturlig Lethed og Hurtighed. I det Waaden kom
 nærmere paa Siden af Skibet, fik et forandret Wind-
 kast det letflydende Skrog til at svaie, hvorved den
 lange, spidse Gallion kom tilsyne, og Ludlow be-
 mærkede under Bogsprødet et Billed, der uden tvivl havde
 en allegorisk Hentydning til Skibets Egenkab. Paa

Kriigen stod en qvindelig Figur, som Billedhuggerens høieste Kunst syntes at have skabt. Den hvilede let paa det ene Gødslad, medens det andet var anbragt i en svævende Stilling, omtrent som den bolognesiske Mercur's Attitude. Drapperiet var lustigt, snævert og af søgros Farve, ligesom om det havde inddrøkket et Skjær af Elementet nedenunder det. Ansigtet havde den mørke Bronzefarve, som det menneskelige Smil fra umindelige Tider har anseet for det meest passende Udtryk for det Overmenneskelige. Haaret slagrede i vild Gyde, Diet straaede af et Udtryk, som man kan forestille sig det lyse ud af en Trolldquindes Blik, medens et saa besynderligt, ondskabsfuldt Smil spillede omkring Læberne, at den unge Smand studsede ved Synet deraf, som om hans Blik havde mødt en levende Skabnings.

„Herrier og Trolldomsfunster!“ brummede Raadmanden, da ogsaa han pludseligt fik Die paa dette besynderlige Billede. „Det Qvindemenneske har frække Dine, og seer ud, som om hun uden mindste Samvittighed kunde plyndre Dronningens Skatkammer! De har unge Dine, Patron; hvad er det den Her holder saa usorøskmet over sit Hoved?“

„Det synes at være en aaben Bog beskrevet med røde Bogstaver. Man behøver ikke at være Trolldmand for at gjette, at det ikke er et Udtog af Bibelen.“

„Eller af Dronning Annas Lovbog. Jeg er vis

paa, at det er Hovedbogen over hendes Fortjeneste paa hendes mange Vandringer. Stirren og Skjelen! Det frække Creaturs driftige Mine er nok til at bringe en skikkelig Mand ud af Fatning!"

"Vil De læse Havfruens Symbolum?" spurgte han med det ostindiske Shawl, hvis Die mere havde beskjef-
tiget sig med at undersøge de allermindste Ubetydelighe-
der i Skonnertbriggens Rejsning, end med den Gjenstand,
som i saa høj Grad havde tildraget sig hans Vedsageres
Opmærksomhed. "Natteluften har stivnet Redska-
bet paa Jagerbommen, Gutter, saa at den begyn-
der at sætte Næsen i Veiret som en modens Straa-
junker, naar han lugter Saltvand! See det efter og
bring Spiret i Løve igjen, ellers saae vi en Vidster af
Hexen, som ikke kan lide at noget af hendes Lemmer
kommer i Uorden. Her, Gentlemen, kunne De læse Da-
mens Tanker saa tydeligt som en Qvindes Sind no-
genfinde lader sig loddes."

Medens Tiller talte til Mandskabet havde han
forandret Vaadens Cours, og snart laa den, lysfrende
hans Haand, lige under det nys beskrevne, vilde, be-
tydningsfulde Billede. De røde Bogstaver kunde nu
sees gandske tydeligt og da Raadmand Van Beverout
havde sat sine Brillen paa, læste hele Selskabet føl-
gende Tankesprog.

„Endstigndt jeg hverken laaner eller borger
 Ved lovløs Rentes Tager eller Giver:
 Dog, for at hjælpe paa min Ven i Nød
 Jeg bryde vil min Skik.“

Kjøbmanden i Venedig.

„Den Uforskammede!“ udbød Myndert, da han havde læst dette Citat af den udødelige Skjald. „I Nød eller ikke, Ingen kan ønske at være en Ven af en saa uforkammet Tingest; og saa at tillægge en respektabel Handelsmand, enten han saa er fra Venedig eller Amsterdam, saadanne Grundsatninger! Vader os komme ombord i Brigantinen, Ven Sømand, og faae en Ende paa Sammenkomsten for ørkesløse Tunger begynde at udsprede Diemedet af vort Komme.“

„Det Skib, der fører for stærk en Pres af Seil, ploier Soen for dybt til at kunne seile hurtigt; vi komme tidsnok i Havn uden at behøve at ile saa meget. Vil De ikke læse mere i den mørke Dames Bog? Man lærer ikke at kjende et Fruentimmer af det første Svar.“

Med disse Ord hævede han Stokken, han havde holdt i Haanden og vendte et malet Metalblad paa Hængsler, der vare skjulte saa kunstigt, at de ikke kunde sees. En nye Side med et andet Citat kom nu tilsynne.

„Hvad er det, hvad er det?“ spurgte Borgermanden, som ikke syntes at have nogen synderlig Tillid til Herens Tausshed. „Narrestreger og Rimerier! Men saaledes hører det hele Rjøn sig ad; havde Naturen negtet det en Tunge, vilde det opfinde andre Midler til at tale.“

„Svømmere paa Sø og Land
Dreie sig i Kredse rundt;
Tre Gange Din og tre Gange Din,
Tre Gange til saa gjør det ni.“

„Det er jo noget reent Snak!“ vedblev Borgermanden; „det er godt for den som kan det, at forøge sine Vareforraad trefoldigt og trefoldigt; men seer De, Patron, Handelen skal allerede gaae godt, naar man kan faae det Dobbelte ud af en Speculation og det endda med anselig Risiko og flere Maaneders taalmodig Venten.“

„Vi have endnu flere Blade,“ svarede Tiller, „men vore Forretninger levne os ikke Tid til at læse dem. Man kan læse mange gode Ting i Herens Bog, naar man har Ro og Velilighed dertil. Jeg passer ofte mit Snit til, naar det er Windstille, at læse i hendes Bog, og det er sjældent at finde een Sentents sagt to Gange, som disse brave Matroser kunne bevidne.“

Matroserne ved Karerne bekræftede hans Ord med

deres alvorlige, tillidsfulde Ansigter, medens deres Foresatte atter lod Baaden sætte i Bevægelse, og Billedet af Havfruen blev nu ene tilbage svævende over dets eget Element.

Tollens Ankomst forårsagede ingen Bevægelse mellem Mandstabet paa Skonnertbriggens Dæk. Sømanden med Shawlet bød sine ledsagere et aabent og hjerteligt Velkommen og overlod dem for et Diebluk til deres egne Betragtninger, medens han forrettede et eller andet Grinde i det Indre af Skibet. Disse Dieblukke gik ikke tabte da en mægtig Nysgjerrighed bragte Gjesterne til at see sig om med den Opmærksomhed, hvormed man betragter en berømt Gjenstand, som i lang Tid kun har været bekjendt af Navn. Det var aabenbart, at endog Raadmand Van Beverout aldrig havde trængt saa dybt som nu ind i den skønne Skonnertbriggs Hemmeligheder. Men det var fornemmeligt Ludlow, der hofede Nytte af denne korte Frist og hvis kyndige Øie saa hurtigt og begjerligt overfuede Alt, hvad en Sømand kunde ønske at undersøge.

Overalt herseede en beundringsværdig Pyntelighed. Dæksplankerne syntes snarere at være en Kunstners Bærk, end af det plumpe Arbejde, som man ellers pleier at see paa dette Sted og det samme udmærkede Materiale, den samme Fulbendthed i Udforelsen saaes i Fyldingerne af den lette Skandseladning, Pønnings-Listerne

og alle andre Gjenstande, som i en saadan Bygning have en ioinesfaldende Plads. Med megen Smag, men ingenlunde ødselt, var Messing anbragt paa Steder, hvor Metal var fornødent og den indvendige Malning var overalt af fin og lys straagul Farve. Der var ingen Baaben, i det mindste ikke at see, ei heller syntes de femten til tyve alvorlige Matroser, der tause og med Armene overkors spadserede op og ned ad Dækket, at være af det Slags Folk, at de kunde finde Fornøielse i voldsomme Optrin. De vare uden Undtagelse af sat Alder, med alvorlige, soelbrændte Ansigter og mangen et Hoved begyndte at faae graa Haar mere af Alderdom end af udstaaede Besværligheder. Saameget havde Ludlow faaet Tid til at bemærke før Liller kom tilbage. Da han atter kom op paa Dækket syntes han ikke at ville skjule nogen af sit Opholdsteds Fuldkommenheder.

„Den lunefulde Trolldpvinde er ingenlunde gnieragtig med Hensyn til hendes Folgesvendens Bequemmelighed,” sagde Semanden, idet han bemærkede, hvad der spælsfattede Dronningens Officier. „Her kan De selv see, Søstammeren har Plads nok til en Admiral i sine Kahytter, og Folkene have deres Lufat langt paa den anden Side af Gokkemasten; vil De ikke træde hen til Bugen og see ned?”

Capitainen og hans Ledsagere opfyldte denne Be-

gjering og til sin Forbauselse bemærkede den Første, at Skonnertbriggens hele Rum, med Undtagelse af nogle store, vandtætte Kister, som stode aabenlyst til Skue, var indrettet til dens Officierers og Mandskabs Bequemmelighed.

„Verden falder os Smuglere,” vedblev Liller med et ondskabsfuldt Smil, „men om saa ogsaa Admiralitetsretten var her med alle sine Alongeparhykker og Embædsstave, Dommere og Jury, vilde den dog ikke kunne overbevise os. Under Dækket er der intet Andet, end Jern til at holde Damen paa Benene med, Vand med en smule Tilføjning af Jamaica Rom og Vine fra Gammel-Spanien og Derne til at opmuntre mine Kammeraters Hjerter og kjøle deres Ganer. Vag hine Skodder have vi Mund- og Skibsforraad og disse Kister nedenunder Dem ere — tomme! See, een staaer aaben, den er ligesaa reen som en Skuffe i en Dames Cabinet. Det er intet Gjemmested for hollandske Brændevine eller en Tobakshandlers grove Blade. Min Tro! den, der vil opsnuse Havfruens Ladning, han maa følge Damen i den Fløiels Kjole eller Præsten i Ornatet. Der vilde blive stor Graad og Tænders Gnidsel i Kirken og mangen bedrøvet Biskop, dersom det spurgtes, at dette gode Skib var kommet til nogen Ulykke.

„Der maa gjøres en Ende paa denne frække Spot

med Loven," sagde Ludlow, „og Tiden er maaskee nærmere end De troer."

„Hver Morgen ved Daggrø raadspørger jeg Damsens Bog; thi vi troe her ombord, at naar hun engang vil svigte os, vil hun dog være saa ærlig forud at advare os. Tankesprogene verle ofte, men hendes Ord ere stedse sande. Det er svært, Capitain Ludlow, at indhente den drivende Taage, og den, som ønsker at blive længe i vort Selskab, maa holde jevnt Skridt med Vinden."

„Mangen en storpralende Sømand er før bleven taget. En Vind er gunstig for et let, en anden for et dybt gaaende Skib. De kan endnu faae at see, hvad en dygtig Mast, en bred Raa og et stivt Skrog formaar."

„Saa beskyltte mig Damen med det vilde Blik og det ondskabsfulde Smil. Jeg har seet Havfruen være begravet fjerne dybt i det salte Hav og det glindsende Skum falde fra hendes Haar ligts gyldne Stjerner, men aldrig har jeg læst en Usandhed i hendes Bog. Der er en god Forstaaelse mellem hende og en vis Person her ombord, og troe mig, hun kjender Veien over Havet for godt til at hun skulde styre en feil Cours. Dog vi staae her og passiare som fladderagtige Rysfarere. Vil De tale med Søskummenen?"

„Det er Hensigten af vort Komme," svarede Lud-

low, hvis Hjerter bankede voldsomt ved Navnet af den frygtelige Sørover. „Dersom Du ikke er ham, saa bring os til ham.“

„Dael sagtere; dersom Damen under Borsprydet hørte et saadant Forræderi mod hendes Yndling, indestaar jeg ikke for hendes Velvillie. Dersom jeg ikke er ham!“ tilspilede Ridderen af det ostindiske Shawl med en hjertelig Vatter. „Nu vel, et Ocean er større end en Sø, en Bugt er ingen Golf. De skal faae Leilighed til at sammenligne os, ædle Capitain, og Dommen overlader jeg til Enhvers Klogskab. Følg mig!“

Han forlod Eugen og førte sine ledsagere hen til Bærelserne i Agterenden af Skibet.

Femtende Capitel.

„Gudsfred, Sir!“

„Alligemaade Sir, De er velkommen.

Reiser De, Sir, eller er De alt ved Maalet?“

Taming of a Shrew.

Var det Ydre af Skonnertbriggen af Sjøen Bygning og særegen Indretning, saa var det Indre endnu mærk-

værdigere. Der var to smaa Kahytter under det øverste Dæk, een paa hver Side af og umiddelbart stødende til det indskrænkede Rum, som var bestemt til at modtage den lette, men kostbare Ladning. I een af disse steg Tiller ned, ligesaa frit, som om han kunde være traadt ind i sit eget Lukas; men høiere oppe og nærmere Speilet var en Række smaa Bærelser, der vare decorerede og meublerede i en gandske anden Stil. Indretningerne passede sig bedre for et Lystfartoi, end for selv den heldigste Smuglers Fornoielser.

Kahytsdækket var sænket nogle Fod fra det agterste Skot ved de underordnede Officiers Lukaser, hvorved man havde vundet den fornødne Høide uden at derved var opstaaet nogen Forandring i Retningen af Springet paa Dækket. Denne Indretning kunde ikke bemærkes uden af den, som tilstededes Udgang i Fartøiet. Et Par Trappetrin bragte de Fremmede ned paa selve Kahytsdækket og ind i et Forværelse, som aabenbart var indrettet til Opvarternes Bequemmelighed. Paa Bordet laa en lille Sølvklokke, hvormed Tiller ringede gandske sagte, som om en vis Verbødighed holdt ham tilbage. Ringningen besvaredes ved en lille Drengs Komme, der ikke kunde være over ti Aar, og hvis Dragt var saa phantastisk, at den fortjener at beskrives.

Stoffet, hvoraf Klædningen til denne Neptuns Havfruen, 3 H.

Søn var lyet, var rosenfarvet Silketoi, og i Snittet lignede den den Dragt, som de Stores Piger forðum bare. Om Livet havde han et gyldent Belte, en Krave af fine Kniplinger omgav hans Nakke og Skuldre og paa Fødderne bar han et Slags Halvstøvler, der ligeledes vare udstafferede med Fryndser af ægte Kniplinger og massive Guldkvaster. Drengen havde en fin Skabning og dertil svarende Ansigtstræk og i sit Væsen havde han ikke den hjerneste Liighed med en almindelig Stibsdrengs plumpe og raa Udsærd.

„Overdaadighed og Ddselhed!“ brummede Raabmanden da denne overordentligt lille Veiviser fremstillede sig paa Tjellers Signal med Kloffen. „Her have vi et Gempel for Dine paa, hvorledes godt Kjob og uindskrænket Handel befordre Luxus. Der er hængt saa mange Mecheiner Kniplinger paa den lille Hvalp, Patron, at det var nok til at bedække Dronningens Bryststykke med. Ved den hellige Georg! der maa have været godt Kjob paa Markedet, da denne Tyvunge blev udmunderet.“

Men det var ikke alene den opmærksomme og tarvelige Borgermand, som overraskedes. Lublow og Van Staats af Kinderhook tilkjendegave, en lignende Forbaudelse, skjøndt deres Forundring udtrykte sig paa en mindre karakteristisk Maade. Den Første vendte sig hurtigt for at spørge, om hvad denne Mafserade skulde

betyde, men bemærkede at Ridderen af det ostindiske Schawl var forsvunden. De vare da alene med den phantastiske Page og vare altsaa nødte til at benytte sig af den Underretning, de kunde faae af ham, om hvorledes de havde at forholde sig.

„Hvo er Du, mit Barn? og hvo har sendt Dig hid?“ spurgte Ludlow. Drengen astog en Hue af samme Slags rosenrøde Silketoi, og fremviste paa dens Forside et med overordentlig Kunstfærdighed malet Billede, der forestillede et Fruentimmer med mørkebruunt Ansigt og et ondskaabsfuldt Smil.

„Jeg tjener, ligesom alle de Andre her ombord, den søgrønne Dame.“

„Og hvo er da denne søgrønne Dame, og hvorfra kommer Du da egentligt?“

„Her er hendes Billede; dersom De ønsker at tale med hende selv, saa staaer hun ude paa Gallionsstjæget og negter sjældent at svare.“

„Det var jo taabeligt at troe, at en Træfigur skulde kunne tale!“

„Troer De da, hun er af Træ?“ svarede Drengen og saae Ludlow med frygtfuld Nysgjerrighed ind i Ansigtet. Andre have sagt det Samme, men de, som vobe det bedre, negte det. Hun svarer ikke med Tungen, men Bogen har stedse et Svar tilrede.“

„Man har benyttet dette Barns Overtro til et

skammeligt Bedrageri! Jeg har selv læst i Bogen, men har ikke kunnet finde nogen synderlig Mening i dens Svar."

"Saa læs igjen. Det er kun ved gjentagen Bortten, at en Seiler i Lø kan knibe Luven. Min Herre har besejlet mig at føre Dem —"

"Stop, Du har altsaa baade en Herre og en Frue; om den Sidste har Du jo sagt os Besejlet, men vi vilde ogsaa gjerne have nogen Underretning om den Første. Hvo er din Herre?"

Drengen smilede og saae til Siden, som om han nølede med at svare.

"Naa, svar kun. Jeg kommer i Dronningens Navn."

"Han siger, at den søgrønne Dame er vor Dronning, og at vi ingen anden have."

"Uforsigtighed og Rebellion!" brummede Myndert, "men denne Dumdriftighed bliver nok engang Karsag i at den skønneste Skonnertbrig, der nogensinde har be-
sejlet de snævre Farvande, bliver confisteret, og da vil der komme saa mange Rygter i Omløb og saa mange gode Navne blive compromitterede, at alle Gladdersøstre i hele America tilsidst ville blive trætte af at æresfjænde Folk."

"Det er en dristig Undersaat, der vover at bruge flige Ord!" sagde Ludlow, uden at have lagt Mærke

til Raadmandens Mellemtale, „men Din Herre maa dog have et Navn?”

„Vi have aldrig hørt det. Naar Neptun kommer ombord til os under Vendeirklerne, praier han ham stedse med: Søskummeren, og derpaa faaer han Svar. Den gamle Gud kjender os godt, thi de sige, at vi oftere end andre Skibe passere hans Bredegrader.”

„Du har da en eller anden Bestilling ombord her i Skonnertbriggen, og har uidentvist betraadt mangen en fjern Kyst, siden Du horer til en saadan Hurtigseiler?”

„Jeg! jeg har aldrig haft min Fod paa Landjorden!” svarede Drengen tankesuldt. „Det maa være snurrigt at være der; de sige, at man neppe kan gaae der, saa støt er det. Jeg gjorde den søgrønne Dame et Spørgsmaal, kort før vi kom til det snævre Stræde, om naar jeg skulde komme i Land.”

„Og hun svarede?”

„Ja det varede nogen Tid. Der forløb to Vagter inden jeg fik et Ord at see, men saa viste Bogstaverne sig. Jeg troer, hun har holdt mig for Nar, men jeg har ikke vovet at vise min Herre Svaret, for at han kunde udtyde det.”

„Har Du Ordene hos Dig, saa kunde vi maaskee hjælpe Dig, da Nogle af os godt kjende Veiene paa Havet.”

Drengen saae sig om med et frygtsomt og mis-

tænkeligt Blik, foer hurtigt med Haanden ned i en Kasse og fremtog to Stykker Papiir, hvorpaa der stod nogle Kragetæer, og som begge diensynligt vare forskrøllede og ofte gjennemlæste.

„Her,” sagde han med en hvidstende Stemme. „Dette stod paa den første Side. Jeg var saa bange for, at Damen skulde være vred, at jeg ikke turde see i Bogen for næste Gange, og da,” her viste han det andet Stykke Papiir, „fandt jeg dette.”

Ludlow tog det første Stykke Papiir og læste derpaa følgende, med en Barnehaand skrevne, Afskrift:

”— — — Jeg beder

Betænk, at jeg dig ærligen har tjent,

Ei nogensinde løi, begik ei Feil

Og stedse uden Knur lod dine Bud.”

„Jeg troede, at det skulde være Spot,” vedblev Drengen, da han af den unge Capitains Dine havde seet, at denne havde læst Stedet ud, „thi det lignede, kjendt fremsat i smukkere Ord, meget det, som jeg selv havde sagt.”

„Og hvorledes lod det andet Svar?”

„Det fandt jeg i Dagvagten,” svarede Drengen og læste selv den anden Afskrift.

”— — — — Du anseer det

For stort, Saltvands Affald at betræde,
 Og rende paa den skarpe Vind fra Nord."

"Siden har jeg ikke været at spørge. Men hvad gør ogsaa det? De sige, at det er en ujevn og vanskelig Grund at gaae paa; at Jordstjælv ryste den og danne saa store Huler, at de opsluge hele Byer, at Menneskene dræbe hinanden paa Vandveiene for at tage hinandens Penge og at de Huse, som jeg kan see paa Høiene, stedsse maa blive paa det samme Sted. Det maa være meget sørgeligt bestandigt at leve paa det samme Sted, og det Forunderligste maa være aldrig at mærke til nogen Bevægelse."

"Undtagen den tilfældige Rystelse ved et Jordstjælv! Du gør bedre i at blive ombord, Barn; men din Herre, Søskimmeren —"

"Tys!" hvidskede Drengen og hævede Fingeren, som en Opfordring til Tausshed. "Nu er han gaaen ind i den store Kahyt. Om et Dieblisk giver han os nok et Tegns til at træde nærmere."

Nu lode nogle faa, lette Greb i Strengene af en Guitarre, og derpaa spillede En i det tilstødende Værelse med Hurtighed og Færdighed en Symphoni.

"Alida selv er ikke mere rap paa Fingrene," hvidskede Raadmanden, "og jeg har aldrig hørt Pigen spille med livligere Udtryk paa den hollandske Luth, som to- stede hundrede hollandske Gylben!"

Ludlow vinkede Taushed. En frøn, mandlig Stemme, af stort Omfang og Dybde hørtes kort efter synge til Accompanement af det samme Instrument. Melodien var alvorlig og derhos usædvanlig for en Person, som opholdt sig paa Havet, da den for største Delen bestod af Recitativ.

Min Brigantin!

Al herlig Bygning, yndig Form;
Paa blanke Bover stolt du iler,
Dg gynger i den vilde Storm
Lig Maagen der paa Volgen hviler,
Havdronning min!

O Dame sijn!

Vist ploed Ingen let, som Du,
Med sikre Kjøf, usikre Baner.
Jeg trodsjer Havets bistrø Hu,
Dg leer ad hylende Dceaner;
Thi jeg er Din!

Min Brigantin!

En mægtig Aand omsvæver Dig,
Et mægtigt Die fra det Fjerne
Tajennem Faren leder Dig:
Følg derfor trængt Din lyse Stjerne,
O Havfru min!

„Saaledes synger han ofte,” hvidskede Drengen, da Sangen var ude, „thi de sige, at den søgønne Dame holder af Musik, der omtaler Oceanet og hendes Magt. Hør! han kalder mig.”

„Han greb jo blot i Strengene igjen, Dreng.”

„Det er hans Signal, naar det er godt Veir. Naar Winden piber i Blokkene og Havet bruser, kalder han stærkere.”

Ludlow vilde gjerne have lyttet noget længere, men Drengen aabnede en Dør og efterat have vist sine Lebsagere Veien, forsvandt han selv stilltiende bag et Forhæng.

Bed at træde ind i Brigantinens store Kåhst fandt de Fremmede, og fornemmeligt Coqvettens unge Chef, ny Gjenstande for deres Beundring og Overraskelse. Værelset var, i Forhold til Skibets Størrelse, rummeligt og høit. Det erholdt Lys gennem to Vinduer i Agterspeilet og det var aabenbart, at de mindre Lukaser hvert paa sin Side af Laaringen deeltog i denne Belysning. Rummet imellem disse Stadsværrelser, dannede nødvendigviis en dyb Alkove, som adskiltes fra den øvrige Deel af Kåhytten ved et Gardin af carmoisinrødt Damast som nu hængte ned i Festsøns fra en som en forgyldt Garnis udskaaen Stang. Langs Agterstevnen laae en Mængde bløde Puder over trukne med rødt Maroquin, og dannede saaledes en

østerlandsk Divan, og langs med Skotterne til hvert af Stadsværelserne stod en lille Mahognitræes Sopha, der var betrukket med samme Slags Stof. Smukke, smagfulde Bogstabe hængte hist og her paa Væggene, og Guitarren, som nylig havde været brugt, laa paa et lidet Bord af kostbart Træ, som stod midt i Alkoven. Endnu flere Gjenstande af den Art, der kan tjene en dannet, men dog maaskee snarere qvindagtig end mandig Aand til Udspreddelse, laa rundt omkring; paa Nogle kunde man see, at de i lang Tid havde været forsømte, paa Andre derimod, at de gandske nyligt havde været i Gunst.

Den forreste Deel af Rahytten var meubleret i en lignende Smag, men indeholdt dog flere Gjenstande, der høre til det sædvanlige Huusbrug. Den havde sin Sopha, sin Rab Puder, sine Stole af smukt Træ, sine Bogstabe og i lang Tid ubrugte Instrumenter, som vare blandede med Bohave af et stærkere og varigere Udseende, der var anbragt saaledes, at det kunde modstaae den voldsomme Bevægelse, der ofte var uundgaaelig i et saa lidet Fartoi. Der hængte et glat Gardin af carmoisinrødt Damask rundt om hele Værelset og hist og her vare smaa Speile anbragte i Skotterne og Klædningen. Alle de øvrige Dele vare af fuldt Mahogni, som hævedes ved indlagt Arbeide af Rosentræ, der gav Rahytten et Udseende af den høieste Fuldenbd-

hed. Gulvet var bedækket med en Maatte af det alersfineste flettede Arbeide og af en Vellugt, der vidnede saavel om dens Ryhed, som om at Græsset, hvoraf den var flettet, var voxet i et varmt, yppigt Clima. Værelset, saavel som hele Fæstøiet, var, saavidt Ludlows skarpe Øie kunde række, aldeles blottet for Vaaben; ikke en Pistol, ikke et Sværd hængte paa de Steder, hvor slige Vaaben sædvanligen anbringes paa alle de Skibe, som enten ere udrustede til Krig, eller til en Handel, der kunde nøde deres Besætning til at gjøre Modstand.

Midt i Alkoven stod den unge, forunderlige Mand der forrige Nat saa aldeles uden Omstændigheder havde besøgt la cour des fées. Hans Dragt var i Snit og Stof den samme, som han dengang bar; men han maatte dog have skiftet den, da den sørgenne Dames Billede var malet paa Bryststykket af Silkefrakken med en saa udmærket Kunstfærdighed og i en Maneer, at det havde beholdt Originalens vilde og overnaturlige Udtryk. Personen, der bar denne besynderlige Prydelse, støttede sig til et lidet Bord og i det han med fuldkommen Selvbeherkskelse i sine Miner bukkede for sine Gæster, opklaredes hans Ansigt af et Smil, hvori der laa ligesaa megen Tungtsindighed som Høflighed. Med det Samme tog han Huen af og blottede saaledes de

fylldige, fulsorte Lokker, hvormed Naturen saa rigeligen havde befygget hans Pande.

De Fremmedes Manerer vare mindre utvungne. Den heftige Urolighed, hvormed Ludlow og Patronen havde betraadt den mærkelige Smugler, havde givet Plads for en Forbauselse og en Nysgjerrighed, hvorover de nær havde glemt deres egentlige Erinde, medens Raadmand Van Beverout syntes at være tilbageholden og mistænkelig og aabenbart mindre tænkte paa sin Søsterdatter, end paa Følgerne af en saa mærkelig Sammenkomst. De besvarede alle Tre deres Verts Hilsen og ventede paa, at han skulde tale først.

„Man har sagt mig, at jeg har den Fornøjelse at modtage en Skibschef i Dronning Annas Tjeneste, den rige og ansete Patron af Kinderhook og et meget værdigt og høit agtet Medlem af Byens Magistrat, ved Navn Raadmand Van Beverout,“ begyndte det Individ, som ved denne Leilighed gjorde Skibets Honneurs. „Det er ikke ofte, at min ringe Skonnertbrig nyder en saadan Ære, og jeg tillader mig i min Beherskerindes Navn at tilkjendegive Dem vor Tak.“

Da han holdt op at tale, bukkede han igjen med ceremonieus Alvorlighed, som om de Alle vare ham fuldkomment Fremmede, men de unge Mænd bemærkede heelt vel, at et undertrykt Smil spillede paa hans Læ-

ber, hvilket de dog ikke kunde andet end indrømme noget sjældent og særdeles Tiltrækkende.

„Da vi Begge kun have een Beherskerinde,” sagde Ludlow, „er det vor fælles Pligt at bestræbe os for i Et og Alt at efterkomme hendes Villie.”

„Jeg forstaaer Dem, Sir. Det er neppe nødvendigt at sige, at Prinds Georg af Danmarks Gemalinde kun har liden Autoritet her hos os. Jeg beder, Intet meer herom,” tilføiede han hurtigt, da han bemærkede, at Ludlow vilde svare. „Slige Sammenkomster med bemeldte Dames Tjenere ere ingen Sjeldenhed for os, og da jeg veed, at andre Anliggender have bragt Dem hid, ville vi antage, at Alt det er sagt, som en aarvaagen Officier og trofast Undersaat kunde have at sige en fredløs Overtræder af Soldanordningerne. Dette Stridspunct maa vi afgjøre under Seil, enten ved vor Hurtighed, eller andre af vort Haandsværks Særegenheder til passende Tid og Sted. Nu ville vi tale om andre Gjenstande.”

„Nig synes den Gentleman har Ret, Patron. Naar Sagen først svæver for Skattekammerretten, er det unyttigt at slide sine Lunger med at opregne Vidnessbyrdene, ligesom en betalt Advocat. Tolv fornuftige Mænd, der vide hvad det Uvisse i Handelen vil sige, og som indsee, hvor suurt det er at fortjene Noget og hvor let det er at sætte til, ville bedre kunne dømme om denne

Gjenstand, end alle de orkesløse Sladderhanke i Provindserne."

"Naar jeg bliver færdig med disse tolv uegennyttige Danieler, bliver jeg vel nødt til at underkaste mig Deres Dom," svarede den Anden, medens han endnu stedselod et poldist Smil spille paa sine Læber. "De er formodentlig Mr. Myndert Van Beverout, Sir? Hvilken Falden af Peltsværket eller hvilken Stigen af Marsledspriserne skal jeg tilskrive Gren af Deres Besøg?"

"Rygten gaaer, at Folk fra dette Sted have forbrist sig til sidste Nat at lande paa min Grund uden Eiermandens Vidende eller Tilladelse. De vil behage at lægge Mærke til Indholdet af vor Samtale, Mr. Van Staats, for det Tilfælde at Sagen skulde komme for Retten; som jeg siger, Sir, uden Eiermandens Vidende, og have der forhandlet Artikler, som ere Contrabande, med mindre de indføres i Provindserne efterat de først ere blevne forskjonnede og rensede af Luften i Dronningens europæiske Besiddelser; Gud velsigne Hendes Majestæt!"

"Amen. De Varer, som forlade Havfruen, ere i Almindelighed rensede af Luften i mange, forskjellige Regioner. Vi ligge sjældent paa den lade Side, og neppe ophører Vinden fra Europa at fylde vore Seil, før vi alt lugte Blæsten fra Amerika. Men dette er en Gjenstand, som passeligere afhandles for Skatkam-

merretten mellem de tolv barmhjertige Borgermænd, end den tjener til Underholdning ved et saadant Besøg."

"Jeg begynder med Kjendsgjerninger, for at sjerne enhver Feiltagelse. Men foruden en saa skammelig Beskyldning mod en Kjøbmands gode Navn og Rygte, har en stor Ulykke ramt mig og mit Huus sidste Nat. Gamle Etienne de Barberies Datter og Arving har forladt sin Bopæl, og vi have Grunde til at formode, at hun har ladet sig forledes til at tage hertil. Ufrølighed og Correspondence! Mr. Seadrift; det synes mig dog at være for Meget, endog af en Smugler! Jeg kan tilgive en og anden Feil i en Regning, men Fruentimmer kunne udføres og indføres uden Told naar og hvor man vil, og derfor indseer jeg ikke Nødvendigheden af paa en saa hemmelig Maade at hjælpe dem til at løbe bort fra en gammel Uncles Huus."

"En uimodsigelig Sætning og en rørende Slutning! jeg indrømmer, at Spørgsmaalet er fuldkomment rigtigt i sin Form, og forudsætter, at disse to Gentlemen ere tilstede som Vidner paa dets Lovformelighed."

"Vi ere komne for at staae en bedragen og kummersfuld Slægtning og Formynder bi i hans Søgen efter hans vildblegte Myndling," svarede Lublow.

Smugleren fæstede sit Blik paa Patronen, som ved et stumt Blik tilkjendegav, at han var af samme Mening.

„Godt, Gentlemen; jeg gjør heller ingen Indsigelse mod Vidnerne. Men skøndt jeg i Almindelighed har været anseet for en værdig Gjenstand for Fru Justitias Forsølgelse saa har jeg dog hidtil kun haft meget Lidet directe at bestille med den blinde Gudinde. Pleie Dommerne i Almindelighed at sætte Lid til slige Beskyldninger, før der er tilveiebragt noget Beviis for deres Sandfærdighed?“

„Benægtes de da?“

„De er jo i Besiddelse af Deres Sandser, Capitain Ludlow, og det staaer Dem frit at bruge dem. Men det er et Kunstgreb for at afvende Forsølgelse. Der er andre Stike foruden Skonnertbriggen, og den egenfindige Skjønhed kan jo maaskee endog have opsogt en Beskytter under Dronning Annas Vimpel.“

„Denne Sandhed har kun stemt altfor meget overens med mine Anskuelser, Mr. Van Beverout,“ bemærkede den alvorlige Patron. „Det vilde ikke have været afveien, om vi havde forviiset os om, at den, vi søge, ikke havde valgt at gjøre dette mindre tvetydige Skridt, før vi saa overilet gibe den Tanke Rum, at Deres Søsterdatter saa let skulde kaste sig i en Fremmeds Arme.“

„Forbinder Mr. Van Staats nogen skjult Mening med disse af ham saa gaadesuldt udtalte Ord?“ spurgte Ludlow.

„Den Mand, der er sig sine Hensigters Reenhed

bevidst, behøver ikke at tale i Gaader. Jeg er af samme Mening, som denne navnkundige Smugler, at det er rimeligere, at la helle Barbérie er flygtet med en Person, som hun længe har kjendt, og hvem hun, som jeg frygter, kun har agtet alt for høit, end med en Vildfremmed, over hvis Liv der hviler et saa mørkt hemmelighedsfuldt Slør.”

„Derfor den Formodning, at Damen skulde have kunnet bortskjenke sin Agtelse med altfor liden Forsigtighed, kunde være en tilstrækkelig Grund til Mistanke, vil jeg tilraade, at der anstilles en Undersøgelse paa Godset Kinderhook.”

„Samtykke og Glæde! Pigebarnet behøvede ikke at stjæle sig til Kirke for at blive Doff Van Staats Brud!” udbød Raadmanden. „Hun kunde være vis paa min Velsignelse til det Parti og paa en feed Medgift til dets Salvelse.”

„En saadan gjensidig Mistanke er naturlig imellem Mænd, der have kastet deres Nive paa een og samme Gjenstand,” vedblev Smugleren. „Dronningens Officier udtyder et Blik af en lunefuld Pige som Beundring for vidtløftige Agerjorder og rige Enge, medens Tordegods-eieren har Mistillid til det Romantiske ved en faresfuld Tjeneste og den Magt, Indbildningskraften udbreder over Solivet. Og dog maa jeg spørge, hvad der i nærværende Tilfælde skulde forlede en stolt og tilbedet

Havfruen, 5 H.

Skjønhed til at forglemme sin Stand, Kjøn og Slægtninge?"

"Luner og Forsængelighed! Ingen kan svare for et Fruentimmers Nykker! Her bringe vi med stor Risiko og Bekostning Varer fra det fjerne Indien for at føie deres Luner og dog skifte de lettere Mode, end Bæveren Pelts. Deres Indfald gjør Handelen høist usikker, og hvorfor skulde et saadant da ikke kunne bringe et egensindigt Pigebarn til at begaae en eller anden Daarstab?"

"Denne Anstuelse synes at tilfredsstille Onklen. Skulde Frierne ogsaa føle sig overtydede om dens Rigtighed?"

Patronen af Kinderhook havde længe og alvorligt betragtet det overordentlige Væsens Ansigt, som gjorde dette Spørgsmaal. Der undslap ham en Bevægelse, som paa eengang udtalte hans Overbeviisning og hans Rummer, men han forblev taus. Saaledes var det ikke med Ludlow. Han var af en mere lidlig Sindsbefæffenhed, og kjendte han tog ligesaamegen Deel som de Andre i det, der havde forledet Alida til hendes Feiltrin, og ligesaa klart indsaae Følgerne heraf saavel for hende, som for Andre, saa blandedes disse Følelser dog af en vis standsmæssig Skinsyge og embedsmæssig Ret til at anstille Undersøgelser. Han havde fundet Velilighed til nærmere at undersøge de forskjellige

Gjenstande, som Kabytten indeholdt, og da deres besynderlige Vert fremsatte sit Spørgsmaal, pegede han med et ironisk, men taust Smil paa en Skammel, som var rigt broderet med Blomster, der i Farveblanding og Schattering syntes at være naturlige.

„Det er intet Arbejde af en Seilmagers Naal!“ sagde Coqvertens Capitain. „Andre Skjønheder ere blevene forledte til at tilbringe en ledig Time i Deres muntre Bolig, driftige Somand, men tidligt eller seent vil Deres letseilende Fartoi dog falde i Rettens Hænder.“

„I Mødbør eller Mobbør, eensgang maa hun fælle, som vi Somænd sige! Capitain Ludlow, jeg undskylder visse haarde Udtryk, De behager at blande i Deres Tale; thi en svoren Kronens Tjener har jo Lov til at bruge sin Frihed med en Person, der, ligesom Prinds Henriks frække Stalbroder, kun er altfor rede til at foreslaae „Pløndre mig Kongens Skatkammer.“ Men De kender kun lidet til denne Skønnerthrig og dens Egenskaber, Sir. Vi behøve ikke ørkesløse Pigebørn til at gjøre os fortrolige med Hemmelighederne i Kjønnets Smag, thi en quindelig Aand besjæler alle vore Indfald, og udbreder en Deel af sin Vnde over vore Handlinger, om det end er bleven Zonen mellem stikkelige Borgerfolk at falde dem ryggesløse. See her,“ sagde han, idet han skjodesløst slog et Gardin tilside og fremtog adskillige Gjenstande, der hørte til et Fruentimmers

„Sykler, „ere Frembringelser baade af Penslen og Naaslen, Heren,“ her berørte han Billebet paa sit Bryst, „vil ikke boe iblandt os, uden at der tages Hensyn til hendes Kjøn.“

„Jeg seer, at denne Sag maa bringes i Rigtighed ved en Overeenskomst,“ bemærkede Raadmanden. „Der- som De ville forlade os, Gentlemen, vil jeg under fire Dine gjøre denne kække Handelsmand nogle Forslag, og maaskee han laaner et villigt Ore dertil.“

„Ah! det smager meer af Handelsaanden, end af den Søgubindes, jeg tjener,“ udbrod den Anden og foer med Fingrene let hen over Guitarrestrengene. „Overeenskomst og Forslag ere passende Ord i en Borgermands Mund. Anbefal Du, min smukke, tjenstvillige Mand, disse Gentlemen til den kække Thomas-Tillers Omsorg, medens jeg underhandler med Kjøbmanden. Mr. Van Beverouts Rygte, Capitain Lublow, vil sikke os Begge for Mistanke om, at have Noget i Sindet mod Toldvæsenet.“

I det han loe over sin egen Hentydning befalede Smugleren Drengen, som var traadt frem bag et Gardin, at føre la belle Barberiës stoffede Friere hen til et andet Sted paa Glibet.

„Onde Tunger og Bagtalelser! Denne urigtige Naade at gjøre Forretninger paa, Mr. Seadrift, efterat Regningerne ere opgjorte og qvitterede, kan end-

nu føre til andre Tab end det af det gode Navn og Rygte. Coqvettens Chef er kun halvt overbevist om min Uvidenhed om Deres Forbrydelser mod Toldlovene, og disse Løier ere det Samme, som om man i en mørk Nat rager op i en ulmende Ild. Den blusser kun stærkere derved og Folk kunne da bedre see; skøndt Gud veed, at Ingen kan have mindre Grund end jeg til at frygte for en Undersøgelse af sin Handlemaade! Jeg opfordrer den bedste Regnemester i Colonierne til at påvise et eneste urigtigt: „Lateris“ eller en tvivlsom „Transport“ i nogen af mine Bøger ligesaa Kladsen til Hovedbogen.”

„Salomons Ordsprog ere ikke saa rige paa Tanzesprog, eller Davids Psalmer halvt saa poetiske som Deres Bibliothek. Men hvortil denne hemmelige Samtale? Skonnertribriggens Rum er tomt.”

„Tomt! Brooms og Van Tromp! Du har tømt min Søsterdatters Pavillon for dens Beboerke, ligesaa vel som min Pung for Johannisser. Det er at gjøre en lille uskyldig Omsætning til den meest forbudne Handelen og jeg haaber, at det Hele vil være bragt i Rigstighed, for det er blevet til en almindelig Theevandepassiar i Colonierne. En saadan Historie vilde have Indflydelse paa Høst-Importen af Sukkere.”

„Det er mere vittigt, end rigtigt. De har faaet mine Kniplinger og Floiler, og mine Brocader og Ut-

laster ere alt i Hænderne paa Manhattans Damer, mens Deres Peltsværker og Johannisfer ere gjemte, hvor ingen entrende Officier fra Coqvetten —

„Godt, godt; det er unødvendigt at bruge en Raaber til at fortælle en Mand Det med, som han alt til sin store Skade veed! Af to eller tre lignende Handeler til kan jeg ikke vente mig andet, end en Vanskerot, og De vil endda ovenikjøbet soie Tabet af mit gode Navn og Rygte til Tabet af mine Penge. Skotterne i et Skib have ligesaa vel Dren som Væggene i et Huus. Jeg ønsker ikke, at der bliver talt mere om den Smule Handel imellem os. Tager jeg ogsaa et tusinde Gylben paa den Omsætning, saa veed jeg at bære mit Tab. Taalmodighed og Bedrøvelse! Har jeg ikke endnu i denne Morgenstund begravet en saa vel født og meget lovende Ballak, som der nogenfinde har travet paa en Steenbro, og har der Nogen hørt en Klage komme over mine Læber! Jeg veed hvorledes man skal finde sig i at tabe, skalde jeg haabe, og nu ikke et Ord mere om denne uheldige Handel.“

„Naar det ikke skalde være Handelen angaaende, saa vilde der nok kun være liden Forbindelse mellem Skonnertribriggens Mandskab og Raadmand Van Beverout.“

„Desto nødvendiggere er det, at Du gjør en Ende paa denne jammerlige Spøg og giver ham hans Niece tilbage. Jeg er ikke vis paa om Sagen lader sig jøv-

nes med disse hidfige unge Mænd, om jeg ogsaa vilde tilbyde nogle Tusinder mere til at gjøre Udslaget. Naar et Fruentimmers Rygte er faldet paa Markedet, er det vanskeligere at blive skilt ved, end dalende Statsobligationer; og disse hersens unge Forbegodseiere og Ghesfer for Krydsere ere paastaaelige som Nagerkarle, de lade sig ikke nøie med Procenter; de ville have Alt eller Intet! Slige Daarstaber kjendte vi ikke i Din værdige Faders Tid! Den ærlige Handelsmand søgte sin Rutter i Havn med et saa uskyldigt Væsen som om det kunde have været en Møllebaad. Vi talte om hans Varers Bestaenhed, naar han havde nævnet sine Priser og jeg havde betalt mine Penge. Gffen eller ueffen! Det kom an paa Lykken, hvo der skulde tjene ved Handelen. Dengang var jeg i Tiltagende, Mr. Seadrift, men den Mand, der besjæler Dig, synes at være en sand Udsugelsesaaand!”

Der svævede en siebliffelig Haan paa den smukke Smuglers Læber, men den veeg for et Udtryk af tyndelig og smertelig Kummer.

„Du har oftere gjort mit Hjerte blodt, Du høist liberale Borgermand,” svarede han, „ved lignende Hentydninger paa min Fader, og mangen en Dublon har jeg maattet betale for en saadan Fortale.”

„Jeg taler saa uegennttigt, som nogen Præst kan prædike! Hvad vil en Smule Guld vel sige mellem Ven-

ner? Ja, der var Lykke ved Handelen i Din Formands Tid. Han havde et smukt og undersundigt Fartøi, som bedst kan lignedes ved en ustriglet Beddeløber. Det kunde røre sig, naar det kneb og dog saae det ud som en magelig Amsterdammer. Jeg ved at en Toldkrydser har praiet ham, for at høre Efterretninger om den navnkundige Smugler, med saa liden Mistanke som om det kunde have været Lord Storamiralen selv! Dengang brugtes ingen Narrestreger; dengang stod der ingen uanstændige Qvindemennesker under Borsprydet, som kunde bringe en stikkelig Mand ud af sin Fatning; der var intet Praleri hverken med Seil eller Malning, ingen Sang eller Strengelæg, men det Hele gik ud paa en fornuftig og profitabel Omsætning. Saa var han ogsaa den Mand, der lastede sin Skude med Varer, der kastede Noget af sig. Jeg har seet ham lægge halvtredsindstyve Fade Genever til ovenikjøbet, uden at tage en Skilling i Kragt, naar en Handel var sluttet om de finere Artikler, og endeligt at føre dem til England mod en ubetydelig Godtgjørelse, efterat have givet dem bort!“

„Han fortjener Din Fortælle, taknemlige Raadmand; men hvortil skal denne Indledning føre?“

„Nu vel, skal der endnu verkes flere Penge imellem os,“ vedblev den seige Myndert, „saa ville vi ikke spille vor Tid med at tælle dem; skjøndt vor Herre

veed, Mr. Seadrift, at Du allerede har malket mig seen. Jeg har lidt svære Tab i den sidste Tid. Der er styrtet en Ballast for mig, som jeg ikke kan faae Mage til for halvtredstindstyve hollandske Dukater paa Raien i Rotterdam foruden Fragt og Omkostninger, der i sig selv ere svære nok —"

"Ud med Sproget!" afbrød den Anden, som aabenbart ønskede, at gjøre Ende paa Samtalen.

"Giv Pigen tilbage og tag fem og tyve tynde Stykker."

"Halvdelen af hvad en flamsk Ballast koster! Ia helle vilde rødme af billig Fortørnelse, dersom hun vidste, hvormeget hun gjælder paa Markedet!"

"Udsugelse og Medlidenhed! Lad det være Hundrede og dermed godt."

"Hør engang, Mr. Van Beverout; at jeg undertiden gjør et Skaar i Dronningens Indkomster, er en Sag, som ikke kan benegtes, og allermindst for Dem; thi jeg lider ikke, at en Nation skal regjeres af Statsholdere, saa lidet som jeg hylder den Grundsætning, at det ene Land skal foreskrive det andet Love. Jeg stjotter ikke om, at bære engelsk Bomuldstoi, naar jeg hellere flæder mig i florentinsk, eller at drikke El, naar Gascognes fine Vine smage mig bedre. Med Undtagelse heraf veed Du, at jeg aldrig spoger selv med indbildte Rettigheder, og dersom jeg havde halvhundre-

Rettelser til forrige Hefte:

S. 154 Lin. 13 og S. 155 Lin. 21 samt flere Steder: for: Bris-
gantine læs: Skønnertbrig.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Halvfjerds- til tre og halvfjerdsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn,
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1837.

Cooper's

Samlede Skrifter

Udgivne fra Originaltrykker

Udgivne af den kongelige akademiske trykkeri

Meddelende

Udgivet af den kongelige akademiske trykkeri

1835

Mafruen,

eller

Sø = Skummen.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Boye.

Fjerde Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos **C. Trier.**

1836.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1880

Sextende Capitel.

„Det vil blive et dygtigt Kongerige for mig, hvor jeg vil faae min Musik for Intet.“

Tempest.

I den Tid, den hemmelighedsfulde Samtale i Raskhytten stod paa, underholdt Ridderen af det ostindiske Shawl Ludlow og Patronen paa Skandsen. Samtalen dreiede sig om Søvræsen, da Van Staats vedligeholdte sit gamle Rygte for Laushed. Men Synet af den tankefulde, stussede og yderst forvirrede Myndert gav deres Tanker en anden Retning. Sandsynligviis troede Borgermanden, at han endnu ikke havde budt Smugleren nok for sin Søsterdatters Udlevering; thi af hans Miner var det klart, at han ingenlunde holdt sig for overbeviist om, at hun ikke var ombord i Fartøiet. Da hans Ledsagere imidlertid spurgte ham om Resultatet af hans Samtale med Smugleren, var han, af

Grunde, som han selv bedst maatte kjende, nødt til at give undrigende Svar.

„En Ting er vis,“ svarede han, „Misforstaaelsen i denne Sag bliver nok opklaret og Alida Barberie vender da uhindret og lige saa pletsfri tilbage, som Van Stoppers Credit i Holland. Det besynderlige Menneſte dernede i Kahytten benægter, at min Søsterdatter er her, og jeg skulde næsten troe, at Sandheden er paa hans Side. Jeg tilſtaaer, at dersom man kunde komme til at undersøge Kahytterne, uden at nødes til at flytte Kisterne og Cargoen, saa vilde det give hans Paastand større Troværdighed, men nu — hm — Gentlemen, maa vi tage hans Ord for gode Vare i Mangel af større Sikkerhed.“

Ludlow kastede sit Blik paa Skyen over Mundingen af Rariton og et stolt Smil spillede paa hans Læber.

„Lad Vinden blot blive staaende af Østen,“ sagde han, „saa skalle vi nok efter eget Godtbefindende haandtere baade Kister og Kahytter.“

„Eh! den værdige Mr. Tøller kunde let høre denne Trufsel; og, naar Alt kommer til Alt, troer jeg næsten, at Klogskab byder at lade Skonnertbriggen flippe bort.“

„Hr. Raadmand Van Beverout,“ svarede Capitainen, hvis Kinder glødede, „min Tjenestepligt la-

der sig ikke maales efter Deres Kjærlighed til Deres Søsterdatter. Er De end tilfreds med, at Alida Barberie forlader Landet som en anden simpel Bæve, saa skal dog dette Skibs Fører løse Paa fra hendes Majestæts Kreds, før han skal faae Lov at gaa tilføes."

"Vil De sige det Samme til den søgrønne Dame?" spurgte Sømanden med Shawlet og stod pludselig ved hans Side.

Spørgsmaalet kom saa uventet og lod saa forunderligt, at det frembragte en uvilkaarlig Studsen; men den unge Sømand kom snart til Besindelse og svarede haanligt:

"Ja og til ethvert andet Uhyre, Du kan fremmane!"

"Vi ville tage Dem paa Ordet. Der er ingen sikrere Maade til at komme til Kundskab om det Forbigangne eller Tilkommende, om fra hvilken Himmelegn Vinden vil blæse eller om naar en Orkan vil indtræffe, end at spørge vor Beherskerinde derom. Vi ville opfordre hende dertil paa sædvanlig Maade."

Med disse Ord forlod Sømanden med Shawlet sine Gæster med en alvorlig Mine og gik ned i de underste Kabinetter paa Skibet. Et Nieblik derpaa hørtes nogle Toner fra et hemmeligt, men ikke fjernt Lukas i Skonnertbriggen, der i visse Maader opvakte Ludlows og

Patronens Overraskelse og Velbehag. Deres Rejsesælle havde sine Grunde for at være gandske utilgængelig for nogen af disse Fornemmelser.

Efter en kort, men hurtig Symphoni Klang en vild Melodie fra et Blæseinstrument, medens en Mennestemme hørtes at synge til Musikken nogle Ord, der vare saa overlæssede med Accompanement, at man ikke kunde faae Andet ud deraf, end at Ritornellen var et Slags mystisk Paakaldelse af en eller anden Sogud.

„Drækken og Dvinkeleren!” brummede Wyndert endnu for de sidste Toner vare forstummede. „Det er jo et reent Hedenstab og en ærlig Kjøbmand, der har Forretninger her ombord, har god Grund til at ønske sig i en Kirke. Hvad have vi at bestille med Land- eller Søhere eller nogetsohmhelst Slags Hereri, eller hvor- for skulle vi længere blive ombord i Brigantinen, nu da vi vide, at min Søsterdatter ikke befinder sig her; og det saa meget mindre, som Skuden ikke indeholder Noget, som en Mand fra Manhattan kan bruge, selv om vi vilde indlade os paa nogen Handel. Det dybeste Morads, Patron, paa dit Veds, er en sikkrere Grund, end Dækket af et Skib, der er kommet saaledes for Orde, som dette.”

De Scener, hvortil Dloff Van Staats havde været Vidne, havde gjort et magtigt Indtryk paa ham. Da han kun besad en langsom Indbildningskraft, men

derimod et kraftigt og stærkt Legeme, kunde han ikke let sættes i Bevægelse enten ved phantastiske Gjøglebilleder, eller personlig Frygt. Det er kun saa rar siden, at Mænd, som i andre Henseender fortjente at kaldes oplyste, fuldt og fast troede, at der gaves overnaturlige Kræfter, som grebe ind i Menneskelivets Gang, og sjøndt Ny-Nederlanderne havde undgaaet den i Ny-Englands religiøse Provindser saa fremherskende Daarskab, saa vare dog selv de forstandigste hollandske Colonister betagne af en lettroende, men mindre virksom Overtro, der er gaaen i Arv til deres Efterkommere endog i vore Dage. Spaadomskunsten stod i Særdeleshed i Anseelse og det var meget sjældent, at de ærlige Colonisters Formue eller Bequemmelighed lode et Sted ved et eller andet uforklarligt Tilfælde, uden at de toge deres Tilflugt til en af de mere berømte Spaa-mænd i Landet for at faae en Forklaring. Mennesker med langsomme Evner ynde enhver stærk Bevægelse, fordi de ere uimodtagelige for mindre kraftige Indtryk, ligesom de Slove sætte størst Pris paa stærke Drikke. Patronen hørte gandske til denne phlegmatiske Menneskeclæse og solte derfor en hemmelig, men inderlig Forsøielse ved sin nærværende Stilling.

„Vi kunne ikke vide, hvilke vigtige Resultater, der kunne følge af denne Begivenhed, Hr. Raadmand Van Beverout,” svarede Dloff Van Staats; „og jeg tilstaaer,

at jeg ønsker at see og høre Mere, inden vi gaae i Land. Denne Søstummer er dog en heel anden Mand, end som Kygtet har beskrevet ham i Byen, og ved at blive kunne vi bringe Publicum Sandheden nærmere. Jeg har hørt min ærværdige, salige Tante —

„Rakkelovnskroge og Ammestuesnak! Den gode Dame var ingen daarlig Kunde for disse Herrer, Vastron, og det er en Lykke for Dig, at der ikke er gaaet Mere af Din Arvdepart i Betaling til dem. De seer jo Lust i Rust op mod Bjerget der; nu, Alt hvad Alle maa see, er ubensfor, og Alt, hvad der tjener til min egen private Fornøielse, er inden Døre. Men Capitain Ludlow, som skal staae Dronningen til Ansvar, og denne Gentleman vil finde det ulojalt at spille Tiden med flige Gjøglerier.“

„Jeg tilstaaer, at jeg ligeledes er begjerlig efter at see Enden,“ svarede Chesen for Coquetten fort. „Saaledes som Vinden nu staaer er der ikke at tænke paa nogen Forandring af begge Skibenes Leie, og hvorfor skulde vi ikke staae os bedre Indsigt om Skonnerts briggens Mandskabs besynderlige Charakter?“

„Ja der have vi det!“ brummede Raadmanden mellem Tænderne. „Disse hersens Indsigter og Udfigter ere Skyld i enhver Uleilighed her i Livet. Man er aldrig sikker med flige Gjøglebilleder, der spøge med en

Hemmelighed, som Fluen, der snurrer om Lyset indtil den brænder sine Vinger."

Men da Borgerens Vedslagere syntes fast bestemte paa at blive, blev der Intet andet tilovers for ham, end taalmodigen at finde sig i sin Skjæbne. Skjøndt Frygt for en uforsigtig Forklaring var den fremherskende Følelse i hans Sjæl, var han heller ikke aldeles fri for den Svaghed, som bragte Dloff Van Staats til at lytte og studse med saa eiensynlig Interesse og hemmelig Rædsel. Endog Ludlow solte sig mere angreben af den besynderlige Stilling, hvori han befandt sig, end han vel vilde have tilstaaet. Intet Menneſke er fuldkomment uimodtageligt for sympathetiske Følelser, hvorledes disse nu end udøve deres Indflydelse. Herom overbevistes den unge Sømand end mere ved den Virkning, som Skonnertbriggens hele Besætnings aloorlige Holdning og opmærksomme Miner gjorde paa ham. Han var en Sømand af ikke almindelig Dannelse og blandt andre Fuldkommenheder, som ere særegne for Mænd af hans Stand, havde han ogsaa erhvervet sig den at kunne see hvad Landsmand en Matros var af de almindelige og bestemte Kjendtegn, som danne den fornemste Forskjel mellem Menneſker, hvis fælleds Sygler forøvrigt i saa høi Grad bibringe dem en fælleds Charakteer. Dengang var deres Rundskabskreds, som pløiede Seen, meget indskrænket. Det var kun altfor

almindeligt, at Officieren var raa og larmende i sine Manerer, af ubetydelige Kundskaber og gennemtrængt af indgroede og haardnakkede Fordomme. Intet Under da, om den simple Mand i Almindelighed var aldeles uvidende om de Begreber, som gradviis have tjent til Menneskeslægts Dplysning. Ludlow havde, da han kom ombord i Farteiet, bemærket at Besætningen var sammensat af Folk fra forskjellige Lande. Man syntes ved Balget af Matroserne mere at have taget Hensyn til deres Alder og personlige Charakter, end til hvilken Nation, de vare af. Der stod en Finlander med med et lettroende, aflangt Ansigt, af kraftig men undersætsig Legemsbygning og med lyse intetfigende Dine; her en mørkfarvet Sømand fra Middelhavet, hvis classiske Ansigtstræk ofte forvredes af urolige, nysgjerrige Blik paa Horisonten. Disse to Matroser havde stillet sig ved Siden af Gruppen paa Skandsen da Musiken sidste Gang lod sig høre, og Ludlow tilskrev denne Omstændighed deres Sands for Melodi, indtil Drengen Zephyr listede sig hen til dem paa en Maade, der lod formode, at denne Bevægelse havde mere at betyde, end Handlingen selv tilkjendegav. Lillers Ankomst, som indbød Selskabet til igjen at gaae ned i Kabytten, forklarede Betydningen heraf, idet den tilkjendegav, at disse Mennesker, ligesom de selv, havde Noget at af-

gjøre med det Væsen, der, som man paaastod, havde
 saa stor en Indflydelse paa Skonnertbriggens Skjebne.

Selskabet, der nu betraadte det lille Forværelse,
 beherskedes af høist forskjellige Fornemmelser. Ludlows
 Nysgjerrighed var levende, frygtløs og ikke fri for en
 Interesse, der kunde tilskrives hans Stand som Se-
 mand, medens hans tvende ledsageres ikke var fri for
 en vis indvortes Erbødighed for Herens gaadesulte
 Magt. De to Matroser viste en fløv Underdanighed,
 medens Drengen i sit aabne, halvt forstrækkede Ansigt
 robede den utvetydige Indflydelse af barnagtig Frygt.
 Sømanden med Shawlet var alvorlig, taus og, hvad
 der var usædvanligt hos ham, ærbødig i sin Udfærd.
 Efter et Dieblis Ophold aabnedes Døren til det indre
 Gemak af Seadrift selv, som gav hele Selskabet et
 Blik til at træde nærmere.

Der var foregaaet en væsentlig Forandring i
 Indretningen af den store Kahyt. Der kom aldeles
 intet Lys agtersfra og det carmoisinrøde Forhæng var
 trukket heelt ned for Alcoven. Paa Siden var der aab-
 net et lidet Vindue, hvorved Mørket netop blev synligt.
 Gjenstanden, hvorpaa dette Lys faldt, fik blot en svag
 Farve af Skjæret af Gardinerne.

Smugleren modtog sine Gjester med en ydmyg
 Mine og bukkede taus og mindre overgivent, end ved
 den foregaaende Sammenkomst. Smidlertid forekom det

dog Ludlow som om der spillede et tungent, fjøndt tungsiindigt Smil paa hans smukke Mund, og Patrosnen stirrede paa hans fine Træk med den Beundring, som man føler for et overnaturligt Tempels Ypperstepræst. Raadmanden tilkjendegav blot sine Følelser ved halvt undertrykte Mishagshyttringer, der Tid til anden undslap ham, trods en vis Grad af Verbødighed, som i visse Maader beherskede hans slet dulgte Misforhold.

„Man har sagt mig, at De ønske at tale med vor Beherskerinde,” sagde den fornemste Person i Skibet med dampet Stemme. „Der er endnu flere, som det lader, der ville søge Raad hos hendes Viisdom. Det er nu mange Maanedes siden vi have talt med hende Ansigt til Ansigt, fjøndt Bogen stedsse staaer aaben for Enhver, der vil raadføre sig med den. Troe De at have Mod nok til at kunne udholde Sonnet af hende?”

„Hendes Majestæts Gjender have aldrig bebrejdet mig Mangel herpaa,” svarede Ludlow med et vantro Smil. „Fortsæt Deres Besværgelser og vi ville see.”

„Vi ere ingen Herremestere, Sir, men ærlige Seffolk, der gjøre, hvad vor Beherskerinde byder os. Jeg veed De er en Trivler, men kjællere Maand have tilstaaet deres Wiidsfarelser ved ringere Leiligheder. Iys, vi ere ikke alene. Jeg hører Skonnerthriggens Luger aabnes og lukkes.”

Han traadte derpaa tilbage næsten i Linie med de Andre og ventede i Tausched paa Udfaldet. Gardinet hævedes ved en svag Tone af det samme Blæseinstrument og endog saa Ludlow følte en Bevægelse, der var stærkere, end Nysgjerrighed, da han stirrede paa den Gjenstand, der nu fremstillede sig for deres Blik.

En kvindeelig Skikkelse i et Drapperi, næsten aldeles som Gallionsfigurens og i den samme Attitude, stod midt i Alcoven. Ligesom hiin holdt den i den ene Haand en Bog, hvis Blade vare vendte imod Tilskuerne, medens en Finger af den Anden pegede forud, for at betegne Skonnertbriggens Cours. Det søgrønne Drapperi flaggrede som om Luften satte det i Bevægelse og Ansigtet havde den samme mørke og overjordiske Farve og det samme ondskabfulde og mærkelige Smil.

Da den første Studsen og Forbauselse havde lagt sig, saae Raadmanden og hans Bedfagere fulde af Forundring paa hinanden. Smilet i Smuglerens Blik blev nu tydeligere og mere triumpherende.

„Har nu Noget Noget at sige vort Færtøis Beherskerinde, saa lad ham komme frem dermed. Hun kommer langveis fra paa vor Opfordring og vil ikke tøve længe.”

„Jeg ønsker da at vide,” sagde Ludlow idet han drog et dybt Suk, som En, der overvinder et pludse-

ligt og mægtigt Indtryk, „om hun, som jeg søger, er ombord i Brigantinen?“

Han, der spillede en Mæglers Rolle ved denne mærkværdige Ceremoni, bukkede og gik hen til Bogen, som han raadspurgte med et Udtryk af dyb Ærbødighed, idet han læste, eller lod som han læste i Bladene.

„Til Svar paa Deres Spørgsmaal spørges De, om De søger hende, De søger, i al Oprigtighed?“

Eudlow rødmede; den Mandighed, der er den Stand egen, hvortil han hørte, overvandt den Gienstridighed, der er saa naturlig for Egenhjærligheden, og han svarede med fast Stemme: „Ja.“

„Men De er Somand, og Somænd hænge ofte med Eidenstak ved den Bygning, hvori de opholde sig. Er Deres Hengivenhed for hende, De søger, stærkere end Lyften til at slække omkring, end Kjærligheden til Deres Skib, end Deres ungdommelige Forhaabninger og den Hæder, som opfylder en ung Krigers Drømme?“

Goqvettens Chef tøvede med et Svar. Efter et Dieblisks Tausked, hvori han, som det lod, havde randfaget sit Underste, sagde han: „saa stærk, som det sommer sig en Mand.“

En Sky rynkede Spørgerens Bryn, og han gik igjen hen og raadspurgte Bladene i Bogen.

„De spørges, om en nys indtruffen Begivenhed ikke har svækket Deres Tillid til hende, De søger?“

„Vel svækket, men ikke tilintetgjort den.“

Den søgrønne Dame rørte sig og Bladene i den gaadesfulde Bog rystede retsom af Tyrighed efter at for-
kynde deres Drakelsvar.

„Og kunde De tvinge Deres Nysgjerrighed, Stolt-
hed og alle andre Deres Kjon egne Følelser, og beile
til hendes Gunst ligesom forhen, før den sidste Begi-
venhed indtraf uden at fordre nogen Forklaring?“

„Jeg vil kun gjøre altfor Meget for at vinde et
mildt Blik fra Alida de Barberie, men en saadan Ned-
værdigelse, som den, De omtaler, vilde gjøre mig uvær-
dig til hendes Agtelse. Finder jeg hende igjen, som
jeg har tabt hende, saa skal mit hele Liv være helliget
hendes Lykke, hvis ikke, da til Sorgen over, at et
saa skjont Bæsen har kunnet falde.“

„Har De nogensinde været skingsg?“

„Siig mig først, om jeg har Grund dertil?“ raabte
den unge Mand og gik et Skridt hen mod den ubevæ-
gelige Skikkelse, aabenbart i den Hensigt nøiere at un-
dersøge Hemmeligheden.

Men Somanen med det ostindiske Shawl stand-
sede ham med Ræmpestyrke.

„Intet Brud paa den vor Beherskerinde Skyldige
Agtelse,“ bemærkede den stærke Soman roligt, medens
han nødte den Anden til at træde tilbage.

Et stolt Blik lynede fra hans Dine, men i Tide

erindrede den fornærmede Officier sig sin nærbærende hjælpeløse Stilling og betvang sin Forbittrelse.

„Har De nogensinde været flinshy?“ vedblev den uforstyrrede Spørger.

„Hvilken Elsker har ikke det?“

Et svagt Andedræt hørtes i Kaghatten under den korte Tausched, der paafulgte, skjøndt Ingen kunde sige hvorfra det kom. Raadmanden vendte sig om og betragtede Patronen, som om han troede, at Sukket kom fra ham, medens den forbausede Ludlow nysgjerrigt saa sig omkring for at opdage den, der med saa megen Inderlighed erkjendte Sandheden af hans Svar.

„De har svaret godt,“ vedblev Smugleren efter en usædvanlig lang Tausched. Derpaa vendte han sig hen til Oloff Van Staats og spurgte: „Hvem eller hvad søger De?“

„Vi ere Alle komne i et Trinde.“

„Og søger De i al Oprigtighed?“

„Jeg ønsker at finde.“

„De er rig paa Landeieendomme og Huse; er hun, De søger, Dem ligesaa kjær, som disse Rigdomme?“

„Jeg sætter Begge høit, da man ikke kan ville føre et Fruentimmer, man beundrer, ind til Fattigdom.“

Raadmanden rømmede sig saa stærkt, at det gjenslød i hele Kaghatten, hvorpaa han, ligesom forfærdet over denne Afbrydelse, uvilkaarligt med et Buf bad

den ubevægelige Figur i Alcoven om Forlabelse og blev rolig som før.

„Der ligger mere Klogskab, end Elskovs Fryghed i Deres Svar. Har De nogensinde været skinsyg?”

„Det har han!” udbrod Myndert hestigt. „Jeg har seet denne Gentleman rase som en Bjørn, der har mistet sine Unger, naar min Søsterdatter i Kirken for Exempel har smilet, kjøndt det kun har været for at besvare en gammel Dames Rik. Philosophi og Rolighed, Patron! Hvem Guden kan vide, om ikke Alida hører paa dette Forhør, og saa vil hendes franske Blod komme i Røg, naar hun erfarer at Deres har gaaet saa regelmæssigt som Byens Uhr.”

Vilde De modtage hende, uden at spørge om hvad der er hændet?”

„Det vilde han, det vilde han!” svarede Raamanden, „det indbestaaer jeg for, at Mr. Van Staats vil opfylde enhver Forpligtelse ligesaa punktligt som det bedste Huus i Amsterdam.”

Bogen zittrede igjen, men denne Gang tilkjendegav dens Bevægelse Misfornøielse.

„Hvorom vil Du spørge vor Beherskerinde?” spurgte Smugleren den lyshaarede Matros.

„Jeg har sluttet en Handel med mine Landsmænd om en Vind, der kunde føre Skonnertbriggen ud af Strædet igjen.”

„Gaa. Havsruen seiler nok, naar det gjøres no-
digt. Og Du?”

„Jeg vilde gjerne vide, om nogle Skind, som jeg
sidste Nat kjepte for egen Regning, ville kaste Noget
af sig?”

„Stoel paa den segrenne Dame og Du vil vinde.
Naar har hun vel sregget Nogen ved en Handel? Men
hvad har bragt Dig hid, Dreng?”

Drengen skjald og der forleb nogle Niebliske in-
den han dristede sig til at svare.

„De sige, at det skal være saa forunderligt paa
Landjorden.”

„Dreng! Du har faaet Dit Svar. Naar Andre
gaae i Land, skal Du faae Lov at gaae med.”

„De sige, at Det er saa rart at plukke Frugten
af Træet —”

„Du har faaet Dit Svar. Gentlemen, vor Be-
hersterinde gaaer. Hun veed, at Een blandt Dem har
truet hendes Yndlings-Fartoi med en jordisk Dron-
nings Brede, men det er under hendes Værdighed at
besvare slige tomme Trudsel. Her! hendes Tjenere
vente.”

Nu høstes atter Blæseinstrumentet og Garbinet
faldt langsomt ved dets Toner. Derpaa fulgte en plud-
selig, stærk Varm ligesom af svære Døre, der aabnes
og luffes, og endeligt blev Alt stille. Da Heren var

forbunden, antog Smugleren sit forrige lystige Væsen og syntes at tale og handle mere naturligt. Raadmand Van Beverout drog et dybt Suk, som om han kom til sig selv igjen, ja endog Sømanden med det brogede Shawl stod i en mere utvungen Stilling, end medens hun var tilstede. De to Matroser og Drengen gik bort.

„Kun Gaa, som bære denne Uniform, have nogen sinde seet vor Skonnertbrigs Behersterinde,” vedblev Smugleren og henvendte sin Tale til Ludlow; „og det er et Beviis paa, at hun er mindre ugunstigt stemt mod deres Krudser, end hun pleier at være mod de sige lange Vimpler, der vaie paa Bølgerne.”

„Din Behersterinde, Dit Fartoi og Du selv ere lige latterlige!” svarede den unge Sømand med et vantro Smil og i en vis Embedstone. „Det er godt for Eder, om I kunne fortsætte denne Spøg længere paa Hds. Majestæts Toldindtægters Bekostning.”

„Vi stole paa Havfruens Kræfter. Hun har faaet Skonnertbriggen til sit Opholdstæd, givet den sit Navn og holdt sin Haand over den. Det vilde være Svaghed at tvivle, naar man staar under en saadan Beflyttelse.”

„Der kan snart blive Feilighed til at prøve, hvad hun formaaer. Var hun en Landsfra de dybe Bunde

vilde hendes Klædebon have været blaat. Ingen Seiler af saa liden Umning kan undgaae Coquetten!"

"Veed Du ei at Havets Farve er forskjellig efter de forskjellige Climater. Vi frygte Intet; men De vilde jo have Svar paa deres Spørgsmaal. Den ærlige Tiller vil sætte dem Alle i Land og i Forbiseiling kunne De jo raadspørge Bogen. Jeg tvivler ikke paa, at hun jo vil efterlade os et Minde om sit Besøg."

Med disse Ord bukkede Smugleren og trak sig tilbage bag Gardinet med en Fyrstes Mine, der hæver en Audients, skjøndt han kastede et nysgjerrigt Blik tilbage da han forsvandt, som om han vilde undersøge, hvilken Virkning Sammenkomsten havde frembragt. Raadmand Van Beverout og hans Venner vare alt nede i Baaden, førend de havde verlet et Ord. De havde fulgt det Vink, som Sømanden med det ostindiske Schawl gav og lagde fra Borde af den skjonne Skonnertbrig grublende over det, de nyligt havde seet.

Af det, der i Løbet af denne Fortælling er sagt, vil det være Læseren klart, at Ludlow ikke troede paa det, han havde seet, skjøndt han ikke kunde undlade at forundre sig derover. Han var ikke aldeles fri for den Overtro, som dengang var saa almindelig blandt Søfolk, men hans Opdragelse og gode naturlige Forstand satte ham istand til at udrydde sin Indbildningskraft af den Kjærlighed til det Vidunderlige, som er mere eller

mindre fælleds for Alle. Han gjorde halvhundrede Giesninger om Bestaffenheden af det, han havde seet og Tingen af dem passede; skjendt hver især for Diebliffet syntes at tilfredsstille hans Nysgjerrighed, medens hans Beslutning at trænge dybere ind i Sagen derved tillige bestyrkedes. Denne Dag havde skjenket Patronen af Kinderhook en sjelden og ufortrøffet Fornøjelse. Han havde følt hele den behagelige Fornemmelse, som en heftig Sindsbevægelse kan frembringe i et støvt Gemyt og han ønskede hverken Opløsningen paa sin Tvivl, eller anfillede nogen Undersøgelse, der kunde have forstyrret en saa behagelig Illusion. Hans Phantasi var opfyldt af Herrens mørke Ansigt, og naar den ikke dvælede ved en saa overnaturlig Gjenstand, saae den hendes neppe mindre beundringsværdige Tjeners smukke Ansigtstræk, listige Smil og tiltrækkende Mine.

Da Baaden var kommen et lidet Stykke bort fra Skibet, stod Tiller op og lod sit Die med Velbehag dvæle ved Guldkommenheden i dets Skrog og Takfællage.

„Vor Beherskerinde har udrustet og sendt mangan en Skude ud paa det vide og sporløse Hav,” sagde han, „men ingen yndigere end vor egen. Der er passeret en Smule uærligt Spil imellem os, Capitain Ludlow; men for Fremtiden skulle blot vor Klogskab, Sømandskab og vore Fartøiers Dygtighed jevne Trætten imel-

lem os. De tjener Dronning Anna og jeg den sørgrenne Dame. Vi ville hver især være sin Dame tro, og Himlen beskytte den, der fortjener det! Vil Du endnu engang see i Bogen før vi stilles?"

Ludlow samtykkede og Baaden lagde hen under Gallionsfiguren. Det var en uimodstaaelig Kølelse, der greb vore tre Eventyrere, selv Raadmanden ikke undtagen, da den ubevægelige Billedstotte kom fuldkomment tilsyne. Det gaadesfulde Ansigt syntes at være begavet med Tænkeevne og det ondskabsfulde Emil at være endnu mere ironisk end før.

"De spurgte først og De skal ogsaa først have Svør", sagde Tiller og anmodede Ludlow om at raadsørge Bogen. "Vor Beherskerinde taler helst i Vers af den gamle Digter, med hvis Tanker vi næsten ere ligesaa fortrolige, som med vor egen menneskelige Natur."

"Hvad er Meningen heraf!" udbrød Ludlow hastigt

— — — — — Claudio!

Giv den, som Du bedaaerd', Vren atter;

— — — — — elst hende Angelo,

Hun er mit Skriftebarn, jeg kjender hendes Dyd."

"Det er tydelige Ord; men jeg saae dog hellere, at den, jeg elsker, gik til Skrifte hos en anden Præst!"

"Stille! Ungt Blod er hastigt og kommer let i Kog. Vort Færtøis Beherskerinde lider ikke hidsig Tale

ved hendes Drakel. Kom Mr. Patron, vend Bladet med Stokken og see hvad Bykken byder."

Dloff Van Staats hævede sin kraftfulde Arm med en Piges Engstelighed og Rysgjerrighed. Hans Die udtalte tydeligt den behagelige Fornemmelse, hans dødske Natur solte ved en saadan Rystelse, medens det alvorlige Udtryk i de øvrige Dele af hans Ansigt ligesaa tydeligt tiltjendegav de mørke Ahnelser, der vare en Folge af hans forkeerte Opdragelse. Han læste med tydelig Stemme:

"Jeg har et Forslag meget til Dit Gavn,
Og hvis Du laaner det et villigt Øre
Skal Mit og være Dit, som Dit er Mit;
Bring saa os til Dit Slot, der skal og Resten
Vel finde sin, og der vil jeg forkynde
Hvad end Du ikke veed — — —"

Lige for Lige.

"En billig Handel og en endnu billigere Tale! Hvad der er Dit, er Mit og hvad der er Mit er Dit; det kan man kalde Lige for Lige, Patron!" udbrod Raadmanden. "En ligeligere Association kan ikke tænkes, naar Indskuddene ere lige store. Her er i Sandhed Opmuntring nok, og nu ville vi gaae i Land, Hr. Semand, og begive os til Lust in Rust, som maa være det Slot, hvorefter Versene tale. Resten, som skal

finde sig, maa være Alida, den Plageaand! som ikke har leget Skjul med os af anden Grund, end for at tilfredsstille sin qvindelige Forsængelighed og vise, hvilken Uro hun kan forvoide tre alvorlige, ansvarlige Mænd. Sæt nu af, Mr. Tiller, siden det nu er Dit Navn, og mange Tak for beviste Artigheder."

"Det vilde være høist fornærmeligt at forlade Damen uden at faae fuldstændig Besked af hende. Nu skal De have Deres Svar, værdige Raadmand, og Stokken vil ligesaa godt gjøre sin Pligt i Deres Haand, som i enhver Andens."

"Jeg foragter en saa jammerlig Nysegjerrighed og nøies med at vide, hvad Tilfældet og min gode Lykke ville bestjære mig," svarede Myndert. "Der gives Folk i Manhattan, som altid ligge og rode i deres Naboers gode Navn og Rygte, ligesom Kroerne, naar de stikke Næsen op af Vandet; men jeg er tilfreds med at kjende mine Bøgers Statas og med at vide nogenlunde Besked paa Markedet."

"Det hjælper ikke. Det kan være nok for en roslig Samvittighed som Deres, Sir, men vi her ombord i Skonnertbriggen tør ikke spøge med vor Beherskerinde. En Berørelse med Stokken vil underrette Dem om De vil høste nogen Fordeel af dette Besøg hos Havfruen."

Myndert nodede. Vi have sagt, at han, som de fleste andre af hans Landsmænd, havde en hemmelig

Tiltro til Spaadomskunst og Sømanden med det østindiske Scharwl havde i sine Ord lagt en ubestemt Hensydnng til Fordelen ved den hemmelige Handel. Han greb Stokken og saasnart Bladet havde vendt sig, vare hans Dine ogsaa rede til at undersøge Indholdet. Det bestod kun af een Linie, som ligeledes var tagen af det velbekjendte Lysstipil: Lige for Lige.

”Forkynd, Profos, det for den hese Stad!”

I sin Tørighed havde Nyndert læst Drakelsvaret høit; derpaa satte han sig ned igjen og fremtoang en Latter, som om det Hele kun var et barnagtigt, intetsigende Gjøglespil.

„Forkyndelse; nei ingen Forkyndelser! Forestaaer der os Fjendtligheder eller nogen almindelig Fare, saa at en Mand skulde gaae og udraabe sine Tidender paa Gader og Stræder! Lige for Lige, i Sandhed! Høringang Mr. Tiller, denne Din søgrønne Qvind er ingen Mand for god og forandrer hun ikke Udsærd, kan ingen stikkelig Mand være hendes Selstab bekjendt. Jeg troer ingenlunde paa den sorte Kunst, ihvorvel Strædet i Nar har aabnet sig paa en høist usædvanlig Maade, og derfor sætter jeg slet ingen Tro til hendes Ord; men jeg opfordrer hende til at sige Noget om mig eller Mine, i Byen eller paa Landet, i Holland, eller America, som kan svække min Credit! Imidlertid har

jeg dog ingen Lust til at modsigge tomme Rygter og derfor vil jeg til Slutning sige, at De gjorde vel i, om De lukkede Munden paa hende."

"Standb en Orcan eller en Tornado! Sandhed vil steds staae i hendes Bog og den, som læser deri, maa ikke vente at faae Andet at see. Capitain Ludlow, De er nu atter Deres egen Herre, da Strædet ikke længere er imellem Dem og Deres Krydser. Bag hiin Hoi ligger deres farnede Baad med dens Mandskab. Det Sidste venter Dem. Og nu, Gentlemen, ville vi overlade Resten til den søgrønne Dames Beskyttelse, vor egen Kløgt og Bindene! Deres Tjener!"

Saa snart hans ledsagere vare i Land, lod Riden af det østindiske Schawl sætte af og i mindre end fem Minutter saae man Baaden svæve i sine Takler under Brigantinens Hækbjelker.

Syttende Capitel.

„Ret som Arion paa Delfhinens Ryg
 Jeg saae ham pleie Velgerne, saa længe
 Jeg kunde sene — — —“

Tempest.

Den samme Morgen, som de ovenfor fortalte Begivenheder tildroge sig, stod der en nysgjerrig, skøndt ikke klartsende Jagttager af Alt det, der foresaldt i og omkring Bugten. Denne Person var ingen Anden end Slaven Bonnie, som var sin Herres Factotum og Opsynsmand over Landstedet Lust in Ruft naar Raadmanden maatte opholde sig i Byen, hvilket da i det mindste var i de fire femte Dele af Aaret. Ansvarlighed og Tillid havde haft samme Indflydelse paa denne Neger, som paa mere dannede Mennesker. Han var bleven brugt ved Leiligheder, der udkrævede Forsigtighed, og ved lang Ovelse havde han tilvant sig en Opmærksomhed og Jagttagelseseerne, som ikke ere almindelige hos Mennesker i hans ulykkelige Stilling. Der er ingen moralsk Sætning sandere end den, at Mennesker, der eengang ere blivne vant til dette Slags Beherskelse, ligesaa let underkaste deres Sjæl som deres Legeme Andres Herredømme. Derfor see vi hele Nationer holde fast ved saa mange, vrange Grundsætning-

ger, alene fordi det har ligget i de Styrendes Interesse at bibringe deres Tilhængere slige falske Forestillinger. Men tillykke for Menneskeslægten's Forædling og Sandhedens Udbredelse behøves der blot at give Mennesket Vellighed til at øve sine naturlige Evner for at gøre ham til et tænkende og i visse Maader uafhængigt Væsen. Dette havde netop, skøndt kun i en indskrænket Grad, været Tilfældet med den omtalte Slave.

Det er unødvendigt at sige, hvorvidt Bonnie var indvietet i det, hans Herre havde at gøre med Goltene fra Skonnertbriggen. Der foregik kun saa Ting paa Landstedet, hvorom han var uvidende, og da Nysegjerrigheden, naar den først engang er vakt, bestandigt tiltager, saa vilde kun saa Ting have kunnet tildrage sig hvor somhelst i hans Nærhed, uden at han, naar det skulde gaae efter hans Hoved, maatte kjende noget nærmere til deres Natur og Væsen. Han havde, medens han tillyneladende var beskjæftiget med sin Hvalke i Raadmandens Have, bemærket, at Erasmus havde sat Kloverbladet over Strædet; hvorledes de vare gaaede langs Strandbredden hen i Skyggen af Egetræet og havde seet dem gaae ombord i Skonnertbriggen, som vi have fortalt. At dette overordentlige Besøg paa et Sted, der i Almindelighed var skjult i et gaadesuldt Mørke, havde opvakt mange usædvanlige Betragtninger hos Negeren,

var klart af den Raade, hvorpaa han saa ofte standsede med sit Arbeide og støttede sig paa Skafet af Haksken, som om han grundede. Han havde aldrig seet sin Herre tilfidesætte sin sædvanlige Forsigtighed saa meget engang, at han skulde forlade sit Huus, naar Smugleren leilighedsviis gjorde et Besøg, og nu saae han ham løbe saa at sige lige ind i Løvens Gab, ledsaget af selve Chefen for en kongelig Krydser. Intet Under da, at Negerens Narvaagenhed blev endnu mere virksom, saa at han ikke lod den ringeste Omstændighed undgaae sine forbausede Dine. Medens det i forrige Capitel fortalte Besøg varede, lod han ingen Minut gaae hen uden at kaste et Blik enten paa Skonnertbriggen eller den tilgrændsende Strandbred.

Det er neppe nødvendigt at sige, hvor spændt Slaves Dømmelsomhed blev, da han saae sin Herre komme i Land med sine ledsagere. De gik strax hen til Egetræet og havde der en lang og som det syntes alvorlig Samtale med hinanden. Saalænge denne Raadslagning varede støttede Negeren sin Hakske mod Jorden og havde Diet usværgeligt fæstet i den Retning. Han vovede neppe at aande for hele Selskabet havde forladt Stedet og var forsvundet i Buxtene, som beskæftigede Forbjerget, for at gaae hen til dets yderste eller nordlige Kant, istedetfor at gaae tilbage langs Stranden af Bugten hen mod Strædet. Nu traß Bon-

nie Veiret dybt og begyndte at see sig omkring efter andre Gjenstande, som stode i Forbindelse med det, han havde iagttaget.

Skonnertribriggen havde heiset sin Baad op og laa nu, som da den første Gang viste sig, som en ubevægelig, smuk og særdeles yndig Bygning, uden det ringeste Tegn paa, at den skulde aafsted, ja uden noget som helst Beviis for, at den havde menneskelige Væsener ombord, naar man undtager den beundringsværdige Orden og Symmetri. Den kongelige Krydser frembød, skøndt den var sværere af Skabelon og Bygning, det samme Billede paa Rolighed. Afstanden mellem de to Skibe kunde omtrent udgjøre en Sømil og Bonnie var altfor vel bekendt med Landets Udseende og Skibenes Beliggenhed til, at han ikke skulde have indseet, at Grunden til deres Uvirksomhed, som skulde beskytte Dronningens Rettigheder, ikke var Andet, end deres fuldkomne Uvidenhed om, at de havde en Rabe saa tæt ved sig. Bustadset, som omringede Bugten og Eges og Granbestanden, som strakte sig lige ud til den yderste Spise af den smalle Sandstrimmel, gjorde dette fuldkomment indlysende. Da Negeren derfor havde betragtet de to ubevægelige Skibe nogle Dieblkke, kastede han atter Dinene mod Jorden, rystede paa Hovedet og brast i en saa heftig latter, at hans sorte Egtemage stak sit intetfigende, cirkelrunde Ansigt ud af et aabent Vindue

i Badstuekjelderens paa Landstedet, for at spørge om Grunden til en Dyrmskethed, der forekom hendes trofaste Følgesler at være lidt uselskabelig.

„Hei! Dig altid behold' moersomme Ting for Dig selv, Bonnie!“ raabte Qvinden. „Mig meget glad ved at see gammel Arm lide Hætte, og mig forundres, at der er Tid til at lee ved Hætte fuld af Ukrud!“

„Snak!“ raabte Negeren og udstrakte sin Arm som en Sagfører for Retten, „hvad vedt fort Qvinde om Politik, naar hun har Tid til at snakke, bedre hun kog' Middagsmad. Mig sig' en Ting, Phillis, og det er den: hvorfor Capitain Ludlow ikk' vil lett' Anker og komme' og tag' den Skjelm i Bugten? Kan du sig' det eller ikk'?“

„Du kan ikk', saa lad en Mand, som det selv kan sig', lee saa meget han vil. Lidt Plaseer ikk' vil skad' Dronning Ann' eller slaae Gubbernør ihjel!“

„Altid arbeid' og aldrig sov' gjør gammel Been ondt, Bonnie,“ svarede Egtemagen. „Klokk' ti—Klokk' tolv—Klokk' tre, og ikk' i Seng: mig see Solen for fort' Nar lægg' Hoved paa Pude! Og nu Hætt' gaar lig' saa rask, som han sov ti Timer. Mæsser Mynert hav' Hjert', og han ikk' onst at gjør' Folk død med Arbeid', ellers gammel Phillis død, halvtreds Nar, næst' Winter.“

„Mig troe en Kones Tung' aldrig bliv' træt af

Snak. Hvorfor sig' den hel' Verden, naar Bonnie gaaer i Seng? Han sov' for sig selv og ikk' for sin Nabo! Naa! En Mand kan ikk' tænk' paa Alting paa eengang. Her er Baand langt nok til at hæng' sig i, tag det, og husk Phyllis, Dig er Kon' til Mand, som har Sorg paa Skulder."

Bonnie slog nu atter en Latter op, hvori hans Egtesælle, der havde forladt Badstuekjelderens for at modtage sin Foræring, hvis Farver lignede en broget Slangeham, ikke undlod at deeltage med et Udbrud af reent dyrist Velbehag. Foræringen gjorde imidlertid den Virkning, at Negeren nu kunde anstille sine Jagttagelser uden fremdeles at blive afbrudt af hende, der kun var altfor tilbøielig til at forstyrre hans Gensomhed.

Bonnie saae nu en Baad roe fra Landet mellem Bustene, som omkrandsede Stranden, og han kunde nu skjelne sin Herre, Ludlow og Patronen siddende paa Agterpligten. Han vidste, at Corvettens Baad forrige Nat var bleven opsnappet og Besætningen tagen tilfange. Derfor opvakte Synet af den ingen Forundring hos ham. Men den Tid, der medgik med at Matroserne roede ud til Corvetten, var ligesaa mange interessante Minuter. Negeren slap sin Hælle og stillede sig paa den Side af Bjerget, hvorfra han kunde oversøe hele Bugten. Saalænge Hemmelighederne paa Lust in Rust ikke gik ud paa Andet, end de sædvanlige Om-

stændigheder ved Smugleri, kunde han meget vel fatte dem, men nu, da der aabenbart var opstaaet et saa unaturligt Forbund, som det mellem hans Herre og Kronens Krydsere, sølte han, at det var nødvendigt, at anvende fordobblt Opmærksomhed og større Eftertanke.

En langt mere oplyst Forstand, end Slavens, vilde være bleven sat i Bevægelse ved den Forventning og de Gjenstande, som nu viste sig, især naar den var bleven tilstrækkeligt forberedet paa Begivenhederne ved Kjendskab til de to Fartøier. Skjondt Vinden endnu stedse var østlig, havde dog Skyen over Mundingen af Mariton begyndt at lette sig. De store Flader af hvid Taage, som hele Morgenens igjennem havde hvilet over Fjælllandet, forenedes nu hurtigt og dannede allerede en sort og tæt Masse, som svævede over det Indre af Bugten og truede med at styrte hen over dens vide Vandflade. Luften var bleven klarere og mere foranderlig og medens Squulpet af Dyrningen nu klang tydeligere, var dens Rullen mod Strandbredden bleven meer uregelmæssig, end den havde været tidligere paa Dagen. Saaledes vare begge Elementer beskafne da Baaden lagde paa Siden af Skibet. Et Dieblik derpaa svævede den høit i Luften ved sine Takler og forsvandt omhyldet af den sorte Masse.

Det overgik langt Bonnies Forstand nu at opda-

ge videre Tegn paa Forberedelse ombord i nogen af de to Skibe, der udelukkende tiltrak sig hans Opmærksomhed. De forekom ham begge at ligge aldeles ubevægelige og begge uden Besætning. Vel var der nogle faa Punkter i Goqvettens Takellage, der kunde være Matroser, men Afstanden forhindrede ham i at komme til nogen sikker Kundskab derom, og om det endog var Matroser, der arbejdede tilveirs, saa havde deres Nærvarelse der ingen for hans uindviiede Dine synlige Folger. Efter et Par Minuters Forløb saaes heller ikke disse adspredte Puncter længere, skjøndt det forekom den opmærksomme Neger, at Toppene af Undermasterne og Takellagen nedensfor Mærkene vare blevne tykkere, som om de omgaves af en tættere Tougmasse end sædvanligt. Medens han endnu svævede i denne Uvisshed foer et Lyn fra Skyen over Nariton og Dronet af en fjern Torden rullede over Havfladen. Dette syntes at være et Signal for Krydseren, thi da Bonnie atter vendte sine Dine, som han havde fæstet mod Himlen, mod Skibet, saae han, at det havde gjort sine tre Mærseil løs og sat dem til, tilsyneladende med ligesaa liden Anstrengelse som en Drn, der udspiler sine Vinger. Skibet begyndte nu at blive uroligt, da Vinden kom stødeviis, og rullede noget, ligesom om det vilde rive sig løst fra sit Anker, men i det samme Dieblif som Vinden sprang om og det begyndte at kule fra

Skænen i Vest, stød det afsted fra sit hidtil havde Seie og efterat det en kort Tid havde tumlet sig som en Hest, der har stød sig løs, dreiede det langsomt til Vinden og laae nu gandske froligt formedelst Seilenes Paavirkning. Efter et Par Minuters tilsyneladende Uvirkksomhed bleve de brede Mærseil brasede overet; det ene hvide Seil udspændtes efter det andet og tilsidst saae Bonnie Coqvetten, Kronens hurtigste Krydser i disse Farvande, staae ud fra Landet under en Pres af Seil.

I hele denne Tid havde Skonnertbriggen i Bugten ligget rolig for sit Anker. Da Vinden sprang om, dreiedes det lette Skrog for sine Fortoiningsstoue og den søgrønne Dame frembød nu sin mørke Kind for Rulingen. Men kun hun alene syntes at vaage over sine Tjeneres Skjebne, thi intet andet Die saaes at iagttage den Fare, der nu begyndte saa alvorligt at true dem saavel fra Himlen, som fra en mere afgjort og tydelig Fjende.

Da Vinden kulede friskt, skjøndt ustadigt, skar Coqvetten gennem Vandet med en Fart, der ikke gjorde dens Rygte som Hurtigseiler til Skamme. I Begyndelsen syntes den kongelige Krydser at ville lægge om Forbjerget og staae ud tilføes, da den stevnede lige mod Nord, men aldrig saasnart havde den klarat Krumningen af den lille Bugt fra sig, der af sin Stikkelse

har faaet Navn af Hestekoer, for den stød lige ret op i Vinden, faldt af saa yndigt og let som noget Skib, der vender, og holdt lige ind mod Lust in Rust. Herved blev dens Forehavende mod den berøgte Smugler sat udenfor al Tvivl.

Desuagtet viste der sig intet Tegn til Bevægelse paa Havfruen. Billedets tankesfulde Die syntes at iagttage sin Modstanders Bevægelse med et fornuftigt Bæsens fulde Bevidsthed og af og til dreiede Skonnerbriegen sig let for den omspringende Vind, som om en fri Vili styrede den lille Bygning's Bevægelser. Disse forandrede Stillinger lignede en Hunds hurtige og lette Bevægelser, naar den letter sit Hoved op fra Leiet for at lytte efter en fjern Lyd, eller for at snuse efter en forbifarende Lugt.

Til samme Tid nærmede Skibet sig saa hurtigt, at Negeren rystede paa Hovedet med et langt stærkere Udtryk, end der sædvanligt laae i hans betydningsfulde Blik. Alt begunstige de bets Seilads, og da det var bekendt at Bugten havde tilstrækkelig Dybde for det, saa længe Canalen var aaben, begyndte den trofaste Bonnie at ahne, at der forestod hans Herres Formue et alvorligt Stød. Den eneste Udset, han endnu havde til, at Smugleren skulde kunne undkomme, var at Veiret kunde forandre sig.

Endstjondt den truende Sky havde forladt Mun-

dingen af Nariton og med frygtelig Hurtighed rullede mod Østen, var den dog endnu ikke brudt løs. Luftten havde det unaturlige, qvalme Udseende, der pleier at være Forløberen for en Storm, men med Undtagelse af nogle faa, tunge Draaber, der faldt, som det lod fra en klar Himmel, var det endnu hvad man kalder en tør Byge. Vandet i Bugten var afvexlende sort, fuldt af Bobler og grønt, og undertiden syntes det, som om vældige Luftstrømme nedlode sig paa dets Overflade, for i deres Raadhed at prøve deres Magt over Søsterelementet. Trods disse mørke Forvarstler holdt Coqvetten sin Cours uden at tage saa meget som en Tomme ind af alt sit Seildug. De, som styrede den, vare ikke Mænd fra det doyne Levanten, eller fra Middelhavets rolige Bunde, der rive Haarene af sig og paaafalde alle Helgene, at de skulle staae dem bi i deres fortvivlede Stilling, men det var Søfolk, der vare opdragne paa det brølende Hav og vare vante til først og fremmest at stole paa deres egen Manddom, naar denne understøttedes af en lang og alvorligt prøvet Erfarings Karvaagenhed og Klogskab. Hundrede Dine ombord i Krydseren iagttog den rullende Sky, eller betragtede det Spil af Vind og Skygge, der forandrede Vandets Farve, men det var kun med urokket, fuldkommen Tiltro til den unge Officiers Dygtighed, der ledede Skibets Bevægelser.

Eudlow selv gik op og ned ad Dækket med sin sædvanlige Fatning, saavidt udvortes Kjendetegn kunde robe Noget, skjøndt hans Sjæl i Virkeligheden bevægedes af Følelser, der vare fremmede for hans Stands Pligter. Og saa han havde af og til kastet et Blik paa den sig nærmende Byge, men hans Die fæstede sig langt oftere paa den ubevægelige Skonnertribrig, der nu tydeligt kunde sees fra Coqvettens Dæk ridende for sit Anker. Det Raab: „en Fremmed i Bugten!“ som saa Dieblikke isorveien løb ned fra et af Mærseene, opvakte ingen Forundring hos Chefen, medens derimod det forbausede, men lydige Mandskab for første Gang fik Die paa Gjenstanden for deres forunderlige Manoeuvrer. Endog Næstcommanderende havde ikke vovet at gjøre noget som helst Spørgsmaal; men nu, da Gjenstanden for deres Søgten laa saa tydeligt for Die, tog han Mod til sig og vovede i Tillid til sin Rang at gjøre en Bemærkning.

„En smuk Skude!“ sagde den alvorlige Lieutenant i det han gav efter for en Beundring, der var saa naturlig for hans Stand. „Hun kunde ret passe sig til en Vistjagt for Dronningen! Enten er det En, der spiller Toldbæsenet paa Næsen, eller maaskee er det en Buccanier fra Derne. Den Karl toner intet Flag!“

„Lad ham vide, Sir, at han har at gjøre med et Skib, der farer under kongelig Bestalling,“ svarede Eud-

low mere af Vane, end fordi han vigtig vidste, hvad han sagde. „Vi maa lære disse Bagabonder at respectere en Vimpel.”

Dronet af Kanonen vakte den Landsfraværende og bragte ham til at gjenkalde sig Ordren.

„Var Kanonen skarpt ladet?” spurgte han i en Tone, der klang som Bebreidelse.

„Ja vel Sir, men rettet langt forbi; kun et tydeligt Vink. Vi spille ikke Pantomime her ombord i Coqvetten, Capitain Ludlow.”

„Jeg ønsker ikke at dette Fartoi bliver tilføiet nogen Skade, selv om det var en Buccanier. Pas paa, at ingen Kugle rammer det, for nærmere Ordre.”

„Vel, Sir; det kunde være ganske næt at fange den Skjønne levende, saa smuk en Seiler bør ikke hugges op som en gammel Pram. Uha! der gaaer hans Klagbug endeligt tilveirs! Det er et hvidt Feldt; kansee Knekten til Slutningen er en Franskmand.”

Lieutenanten tog en Riffert og holdt den med sædvanlig Rolighed et Dieblis for Diet. Derpaa sænkede han den og syntes at gjenkalde sig de forskjellige Flag i sin Erindring, han havde seet i sin mangeaarige Tjenestetid.

„Den Spøgesugl maa være kommet fra et eller andet terra incognita;” sagde han. „Han har et Qvinbemeneske i sit Feldt med et hæsligt Ansigt ovenifjor-

bet, dersom Rifferten ikke bebrager mig; og, saasandt jeg lever, har den Kjeltring ikke en Copi deraf som Gallionsfigur! Vil De ikke betragte de to Damer, Sir?"

Eublow tog Rifferten og ikke uden Nysgjerrighed rettede han den mod det Flag, som den dristige Smugler vovede at heise i en Krydsers Nærværelse. Begge Skibene vare dengang hinanden saa nære, at han tydeligt kunde stjelne den søgrønne Dames sortebrune Ansigtstræk og ondskabsfulde Smil, der vare indvirkede i Flaget med den samme Kunst, hvormed han saa ofte havde seet dem afbildede paa andre Steder i Skonnertbriggen. Forbauset over Smuglerens Dumbristighed gav han Rifferten tilbage og vedblev i Taushed at gaae op og ned ad Dækket. Tæt ved de to Talende stod en Officier, hvis Ansigt og Figur begyndte at vise Tegn paa Tidens Magt, og som, paa Grund af det Sted, han stod paa, nødvendigt havde maattet høre, hvad der foregik. Skjøndt denne Person, der var Master* ombord i Corvetten, sjeldent havde sine Dine fra den truende Sky, undtagen for at kaste et Blik paa Seilene, sandt han dog et Dieblis Tid til at betragte den Fremmede.

„Halv Brig-Takkellage med Forre Bramstang stude

* Saaledes kaldes i engelske Krigsskibe den Officier, til hvem Skibets Navigation er overdragen.

agter fra, dobbelte Pyntenetsstræbere og fast Gaffel," bemærkede den methobiske og tekniske Sømand med samme Nøiagtighed, hvormed en Anden vilde have opregnet de Særegenheder i Bygning og Ansigtstræk hos et Individ, hvis Personlighed han skulde stilde. „Den Gæsthyt behøver ikke at vise sin malmfarvede Dulle for at blive kjendt! Endnu forrige Aar jog jeg ham i sex og tredive Timer i Mundingen af St. Georgs Canalen og Knekten løb omkring os ligesom et Marsviin, der leger foran Krigen paa et Skib. Snart havde vi ham til Luvart, snart stød han tværs for os og snart derpaa var han i vort Kjølvand, ligesom en Stormfugl, der snapper efter Brødkrummer. Nu synes han at ligge indelukket der i Bugten, og dog tør jeg vedde en Maanedes Gage paa, at han smutter fra os. Capitain Ludlow, den Skonnertbrig der til Væ af os er den velbekjendte Søstummer!"

„Søstummeren!" gjentog tyve Stemmer paa en Maade, der viste hvilken Interesse denne uventede Efterretning opvakte.

„Jeg vil beedige Rigtigheden heraf for hvilken som helst Admiralitetsrets Dommer i England, ja i Frankrig med, dersom det skulde være nødvendigt at aflægge Vidnesbyrd for en udenlandsk Ret. Men her behøves ingen Sed, da jeg her har en egenhændig Beretning, som jeg nedskrev medens vi jog ham ved høi-

lys Dag." Med disse Ord traf Masteren en Tobaksdaase op af Tommen og da han havde udtaget en Rulle Skraatobak, kom han til en Bunke Optegnelser, der kappedes med hin Urt i broget Farve. „Nu, Gentlemen," vedblev han, „skulle De høre Beskrivelsen over hendes Bygning, saa accurat som om Mester-Tommermanden kunde have optaget den efter sin Vinkel. „Hust at bringe en Maarskinds Muffe hjem fra America til Mrs. Trysail — kan kjøbe den i London og bande paa — nei det er ikke det Stykke Papiir" — jeg lod sidst Deres Dreng, Mr. Luff, stube min Portion Tobak, og nu har den Hvalp bragt alle mine Papirer i Uorden. Paa den Maade blive ogsaa Ministeriets Regnskaber uklare, naar Parlamentet vil overhale dem. Men ungt Blod maa gaae sin Gang, siger jeg. Medens jeg endnu var Ungmand indespærrede jeg en Ubekat i Kirken en Loverdag Aften og han rumsterede saaledes mellem Psalmebøgerne, at hele Menigheden over i sex Uger laa i Haar og Skjæg indbyrdes, og en Tvist mellem to gamle Frosener er ikke bleven bilagt den Dag i Dag; aha — her have vi det. „Sesummeren. Brigatfelage for, Skonnertseil agter; Gaffeltopseil, høie Spiir med let Topstads, takler saa propert som nogen Dame; fører en Driver i laber Kuling; Storbommen som en Fregats Mærseraa og store Stængestagsseil saa svært som en Rhyver. Ligger lavt paa Vandet, med et Truentimmer til

Gallionsfigur; fører Seil snarere som en Djævel, end som et menneskeligt Væsen, og kan klemme sig op i Binden paa fem Streger;" det er saa tydelige Mærker, at en af Dronning Annas Hofdamer vilde kunne gjenkjende den Kjeltring, og der kunne I see dem allesammen saa tydeligt, som et Menneskes Dine kunne see dem paa et Skib!"

"Søskummeren!" gjentog de yngre Officierer, der havde flokket sig om den gamle Sømand for at høre hans karakteristiske Beskrivelse over den saa meget omtalte Smugler.

"Skummer eller Flyver, nu have vi ham, ret til Bæ af os, omgivet paa tre Sider af den sandede Kyst og med Binden Stik i Stern!" raabte Næstcommanderende, "Nu skal De komme til, Master Trysail, at berigtige Deres Notitser ved formeligt at tage Maal af ham."

Masteren rystede imidlertid paa Hovedet, som om han nærede en besteden Tvivl herom og fastede atter sit Nie paa den sig nærmende Sky.

Goqvetten var nu avanceret saa langt, at den var lige ud for Mundingen af Bugten og kun nogle faa Kabellængder fra Gjenstanden for dens Forfølgelse. Ifølge Ludlows Befaling bleve nu alle de mindre Seil bjergede og Skibet gik blot for sine tre Mærseil og Klyveren. Men der var endnu et Spørgsmaal at af-

gjøre, Canalen betræffende, da Skibe af Coqvettens Dybgaaende sjældent saaes i den Deel af Bugten og Veirets truende Bestaaffenhed gjorde Forsigtighed dobbelt nødvendig. Eodsen gyste ved et Ansvar, som egentligt ikke kunde paahvile ham som saadan, da den almindelige Seilads intet havde at gjøre paa dette affides Farvand, og ihvor meget Ludlow end fremskyndedes ved saa mange mægtige Bevæggrunde, tog han dog i Betænkning at prøve et Bøvestykke, der laa saa langt udenfor Grændserne af hans Tjenestepligt. Der var noget saa Mærkværdigt i Smuglerens tilsyneladende Sikkerhed, der med Grund lod formode, at han vidste sig dækket ved en ham bekjendt Hindring og man besluttede derfor at lodde før man udsatte Skibet for nogen Fare. Det Tilbud at tage Smugleren med Baade, blev, skøndt det i sig selv var det Tilraadeligste og maaskee den klogeste Forholdsregel, fastsat af Chefen under Paaskud af, at Udsalbet var saa uvist, men i Grunden, fordi den Interesse, han søgte for en Person, som han troede var ombord i Skonnertbriggen, aldeles tilintetgjorde hver Tanke hos ham om at gjøre Skibet til Skueplads for en voldsom Kamp. Der blev derfor sat et Fartøi ud og Store-Mærseil brasat baf, hvorpaa Ludlow tilligemed Eodsen og Masteren begyndte at undersøge, hvorledes man bedst kunde nærme sig Smugleren. Et Lyn, ledsaget af et af hine

Tordenstrald, som pleie at være langt rædsommere paa dette Continent, end paa den anden Hemisphære, varede den unge Sømand om, at han maatte ile, dersom han vilde komme ombord i sit Skib inden Skyen, der endnu blot truede dem, naaede det Sted, hvor det laa. Baaden roede muntert indad Bugten, medens Rodsen og Masteren loddede paa hver sin Side saa hurtigt, som de kunde hive og atter hale Roddet op.

„Det gaaer an,” sagde Lublow, da de havde overtydet sig om, at de kunde løbe ind. „Jeg vil lægge Skibet saa nært ved Skonnertbriggen som muligt, for jeg troer ikke dens Rolighed. Vi ville roe nærmere.”

„En uforkammet Her, hvis frække Dine og raske Figur kunde forføre en ærlig Sømand til Smugleri eller endog til Søroveri!” hviskede Trysail, som om han frygtede for at oplade sin Stemme i Nærheden af en Skabning, der næsten syntes at være begavet med Liv. „Ja der er Dullen! Jeg kjender hende paa Bogen og det grønne Livstykke! Men hvor er hendes Mandskab? Skuden ligger saa roligt, som den kongelige Begravelse paa Kroningsdagen, da den sidst afdøde Konge og hans Formænd beholde Stedet for sig selv. Her var en ypperlig Leilighed til at kaste en Baads Besætning op paa Dækket og stryge det uforkammede Flag, der vaier saa kjæft med den letsærdige Dames Billede i Luften, dersom —”

„Dersom hvilket?“ spurgte Ludlow, truffen af det høist Rimelige i dette Forslag.

„Nu, dersom man kunde forlade sig paa saadan en Trolldheres Natur, Sir! thi, for at sige Sandheden, saa vil jeg hellere nappes med en ordentligt bygget Fransmand, der ærligt og ligesremt viser sine Tænder og fører saadan Fadderfladder ombord, at man kan tælle hans Mandskab i Merke. — Trollden snakker!“

Ludlow svarede ikke; thi et frygteligt Lordenbrag fulgte paa det glimrende Skin af en Lynstraale, der saa pludseligt belyste de mørke Ansigtstræk, at Trysail ikke kunde tilbageholde det uvilkaarlige Udbrud. Dette Vink fra Skyen kunde man ikke lade upaaagtet. Vinden, der saa længe havde sprunget om, begyndte nu at pibe i den tause Skonnertbrigs Takelage og de to Elementer afgave ved deres truende, afvexlende Farve uomstødelige Beviser for, at Orkanen var nær forhaanden. Den unge Sømand vendte nu Dinene paa sit Skib med en alt Andet tilfidesættende Opmærksomhed. Ræerne vare paa Rand, de bugnende Seil flaggrede langt i Væ og tyve eller tredive mennesselige Skikkelser hængende i Takelagen viste, at de raphændede Skamlingsgaster vare ifærd med at bjerge og klosreve Seilene.

„Afsted, Gutter, have I Eders Liv kjært!“ raabte Ludlow med Heflighed.

Et eneste Naretag hørtes og Tollen var alt tyve

God fra det gaadesfulde Billede. Derpaa fulgte en for-
 tviolet Anstrengelse for at naae Krydseren inden Orca-
 nen oversaldt den. Den dumpe Brummen af Vinden,
 som soer igjennem Skibets Takellage, hørtes nogen Tid
 førend de kom paa Siden af det og Rampen mellem
 dette og Elementerne var enkelte Dieblikke saa øiensyn-
 lig, at den unge Chef frygtede, at han skulde komme
 for silbdigt.

Rudlow satte i samme Dieblik sin God paa Dæk-
 ket af Coqvetten, som Bygen med al sin Kraft saildt i
 Seilene. Han tænkte nu paa intet Andet, end Die-
 blikkets Fare, thi som en ægte Sømand tog hans Skib
 hele hans Sjæl i Besiddelse.

„Lad Alt løbe!“ raabte den flinke Officier med
 en Stemme, der tordnede gjennem Stormens Bragen.
 „Ind med hver Klub, Manne! Op med Jer, Skam-
 filingsgaster; herud og beslaaer overalt!“

Disse Befalinger bleve givne hurtigt ovenpaa hin-
 anden uden Raaber; thi naar det gjaldt, kunde den
 unge Mand tale ligesaa hoit som Stormen. Paa dem
 fulgte hine, en Sømand saa velbekjendte Minuter fulde
 af Virksomhed og Frygt. Hver Mand passede sit Ar-
 bejde, medens Elementerne rasede omkring med en Ubæn-
 dighed, som om den Haand, der ellers holder dem i
 Tømme, havde sluppet denne. Bugten var som et
 Klæde af Skum, medens Drønet af Orcanen lignede

den dumpe Rumlen af tusinde Vogne. Skibet gav efter for Trykket, saa at Vandet stod ind ad de Læ Spygatter og de ranke Master heldede saaledes mod Overfladen af Bugten, at det saa ud som om Raanokkerne skulde dryppes i Vandet. Men det var kun et Dieblisks Eftergivenhed mod Ufsaldet. Det velconstruerede Skib fik snart sin Egevægt igjen og stød gjennem sit Element, som om dets Frelse kun var i dets Bevægelse. Ludlow saae ud i Læ. Mundingen af Bugten havde en gunstig Beliggenhed og han fik et Glimt at see af Skonnertbriggens Spiir, medens den slingrede voldsomt i Bygen. Han spurgte om Ankerne vare klare og derpaa hørte man ham atter commandere fra sin Plads paa Lu-Kobrygge:

„Heelt op med Roret!“

Da Krydseren var gandske blottet for Seil, saa vare dens første Anstrengelser at lyfse Roret tunge og langsomme. Men da den først begyndte at falde af, var den drivende Sky neppe hurtigere i sin Bevægelse end den. I samme Dieblisk aabnede Skyen sine Gluser og nedsendte en skyllende Regn i den oprørte Natur, hvorved Forvirringen forøgedes. Man kunde nu ikke see andet end de nedstyrtende Vandstraaler og den hvide Skumflade, som Skibet gjennemskar i sin Fart.

„Her er Vandet Sir!“ brølte Tryksail fra en Kranbjelke, hvorpaa han stod liig en ærværdig Søgub, dri-

vende af sit naturlige Element. „Vi fare forbi det som en Beddeløber!“

„Klar ved Kranankerne!“ raabte Capitainen igjen.

„Klar skal være, Sir.“

Ludlow befalede Roergængerne at bringe Skibet til Vinden og da dets Fart var blevet tilstrækkeligt standset, lod man paa et andet Signal to vægtige Ankre falde. Den uhyre Bygning lod sig ikke tvinge uden ved en gentagen, møjsom Kamp. Da Boven sølte sig standset, svingede Skibet Stevnen mod Vinden og Bølgerne rev nu de vældige Louge Favn for Favn ud af Rhyserne med en saadan Voldsomhed, at Skroget rystedes i dets Middelpunkt. Men Næstcommanderende og Trysail vare ikke Begyndere i Tjenesten og i mindre end en Minut havde de bragt Skibet til at ligge støt for sine Ankre. Da denne vigtige Forretning var tilendebragt stode Officierer og Matroser og betragtede hinanden som Mænd der ere blevne færdige med et voveligt og farefuldt Forsøg. Man kunde nu atter see og Gjenstandene i Land bleve atter synlige gjennem den endnu stedse faldende Regn. Det var en Forandring som fra Nat til Dag. Mænd, der havde tilbragt hele deres Liv tilføes, drog et langt, oplivende Aandedræt, vel vidende, at Faren nu var lykkelig overstaaen. Da deres egen Stilling nu ikke længere udelukkende udfrævede deres Opmærksomhed, erindrede de sig Gjenstanden for deres Søgen.

Alles Dine vendte sig nu for at opdage Smugleren, der imidlertid ved et eller andet uforklarligt Middel var forsvunden.

„Søskummeren!“ og „Hvad er der blevet af Skonertbriggen!“ vare Udraab, som Mandstugten i den kongelige Krydser ikke kunde undertrykke. De gjentoges af hundrede Munde, medens dobbelt saa mange Dine søgte at finde den skjønne Bygning. Alle spejdede forgjeves. Det Sted, hvor Havfruen nyligen havde ligget, var tomt, og intet Spor af dens Brag saaes paa Strandbredden af Bugten. Medens man havde arbejdet med Seilene og lavede sig til at løbe ind i Bugten havde Ingen haft Tid til at holde Udskil med den Fremmede og fra det Dieblis Ankeret var kommet i Bund kunde man ikke see en Skibslængde fra sig til nogen af Siderne. Endnu steds træde en tæt faldende Regn ud ad Søen til, men Ludlows nysgjerrige, urolige Dine anstrengte sig forgjeves for at opdage, hvad den skjulte. Gengang, meer end en Time efter at Bygen havde naaet hans Skib og da Oceanet var klart og roligt ude tilføes, forekom det ham som om han kunde skjelne de fine Omrids af Spirene af et Skib, uden Seil til, rage frem over Horizonten. Men nok et Blik overbeviste ham ikke om Rigtigheden af hans Formodning.

Den Nat blev der fortalt mange forunderlige Hi-

historier ombord i Hendes Britaniske Majestæts Skib
 Coqvetten. Baadsmanden paastod, at medens han ne-
 de paa Dækket gav Signal til at klare Ankertougeue,
 havde han hørt en Susen i Luften, der lød, som om
 hundrede Djævle efterabede ham, hvilket han i Fortro-
 lighed fortalte Kanoneren, at han troede var hverken
 mere eller mindre end Commandoen af Baadsmandspi-
 ben ombord i Skonnertbriggen, der havde benyttet Fri-
 ligheden medens andre Skibe vare glade ved at komme
 tilankers, til at gaae Seil paa sin egen Maneer. En
 Skamfilingsgast fra Forremærsk, ved Navn Robert Varn,
 som næsten havde ligesaa gode Gaver til at fortælle
 Eventyr, som Prindsesse Scheherazade, fortalte ikke alene,
 men bekræftede endog sit Udsigende med svære Eder, at
 medens han laae paa den Læ Rokke af Forremærskeraa
 og strakte Armen ud efter Riget af Seilet, kom en
 Skikkelse som et Fruentimmer med et mørkt Ansigt
 flyvende over hans Hoved og vidskede ham i Ansigtet
 med sit lange Haar, saa at han maatte lukke Dinene,
 hvorfor han nær havde faaet en Lusning af Bedstemand
 i Mærset. Den Matros, som havde ligget nærmest
 ved Varn, gjorde rigtignok et svagt Forsøg paa at
 forklare dette Angreb, idet han vilde sige, at Haaret
 ikke var Andet end Enden af en Seising, som Binden
 vidskede frem og tilbage, men hans Kammerat, der
 havde roet en Kare i Tollen, gjendrev snart den For-

Flaring ved det lange hævdede Rygte for Sanddrubed, vori han stod. Endog Trysail vovede adskillige gaadesfulde Gisninger i Arkeliet angaaende Skonnertbrigens Skjebne, men da han var kommen tilbage efterat han havde loddet den snævre Canal, hvorhen Capitainen havde sendt ham, var han mere tilbageholdende og takkefuld end sædvanligt. Virkeligt var det ogsaa tydeligt af alle Officierernes Forundring over Qvartiermesterens Rapport, der havde hivet Loddet paa denne Expedition, at ikke en Eneste ombord, med Undtagelse af Raadmand Van Beverout, havde vidst, at der var meer end to Favne Vand i det snevre Løb.

Attende Capitel.

„Paa Eders Post, I Herrer, passer paa.

Henry IV.

Næste Dag havde Veiret antaget en bestandig Charakter. Vinden var østlig og, sjøndt svag, dog sta-

dig. Luften havde det tykke taagesulde Udseende, der er eiendommeligt for Høsten i dette Klima, men som dog ogsaa undertiden sees midt om Sommeren, naar der blæser en tør Vind fra Oceanet. Dyrningen rullede regelmæssigt og eenstonende mod Kysten og Luftstrømmene dreve saa stadigt, at der ikke var Udsigt til nogen Forandring i Veiret. Det Tidspunkt, hvori Begivenhederne af vor Fortælling indfaldte, var de første Eftermiddagstimer.

Coquetten laa nu atter tilankers dækket af Forbjerget. Nogle saa Smaafartøier saaes at seile op ad Bugten, men ihvor almindeligt dette Syn end var i hine fjerne Tider, saa var det dog kun et svagt Forbillede paa den Virksomhed, som hersker der nuomstunder. Vinduerne i Lust og Rust stode atter aabne og Slavernes Bevægelser i og omkring Villaaen tilkjendegave, at Herren var selv tilstede.

Raadmanden havde virkelig til ovennævnte Tid, ledsaget af Oloff Van Staats og Chefen for Krydseren betraadt den lille grønne Plads foran la cour des fées. Det var aabenbart af de hyppige Blik, som den Sidste kastede hen mod Pavillonon, at han endnu stedse tænkte paa hende, der var borte, medens de to Andre bedre syntes at finde sig i Skjebnen, maaſkee fordi en saadan ængstelig Betyrning mindre virkede paa dem. Den, der kjendte hver Enkelt's Charakter og vidste, hvad der

var foresaldet, kunde let af denne Eiegyldighed hos Patronen, der dannede en saa paasaldende Modsatning til den gaadefulde Livlighed i et Ansigt, der i Almindelighed udtrykte rolig Tilfredshed, have fattet Mistanke om, at den unge Frier ikke saa stadigt som tilforn tænkte paa gamle Etienness Efterladenskaber, men derimod mere paa den hemmelige Fornøielse, han sølte over de mærkelige Begivenheder, hvortil han havde været Vidne.

„Anstand og Forsigtighed!“ udraabte Borgermanden, som Svar paa en Bemærkning af de unge Mænd; „Jeg siger atter og det for tyvende Gang, at vi ville faae Alida Barberie tilbage iblandt os ligesaa smuk, saa uskyldig, ja saa riig, som hun var! Maaskee jeg skulde lægge til: ligesaa egensindig. Den Tasse, at plage sin gamle Oncle og to hæderlige Friere paa en saa ubetænksom Maade! Omstændighederne,“ bemærkede den listige Kjøbmand, da han saae at Værdien af den Haand, hvorover han havde Raadighed, var ligesom falden noget paa Markedet, „have sat Dem lige høit i min Agtelse, Gentlemen. Skulde min Søsterdatter tilsidst fortrække Capitain Ludlow som sin Ledsager paa Livets Bane, skal det dog ikke svække Venstskabet mellem Sønnen af gamle Stephanus Van Staats og Myndert Van Beverout. Vore Bedstemødre vare Godskendebørn, og der bør finde et venstabeligt Forhold Sted mellem Blodsforvante.“

„Jeg kan ikke ønske at fortsætte mit Frieri,” svarede Patronen, „efterat den unge Dame har givet et saa tydeligt Vink om, at det er hende ubehageligt —”

„Na Vink hist og Vink her! Vil De kalde denne øieblikkelige Grille, dette Spil med Vind og Strøm, som Capitainen her vilde kalde det, et Vink? Pigebarner har normandisk Blod i sine Aarer, og hun vil blot gjøre sine Tilbedere en Smule skinsyge. Dersom en Handel skulde gaae overstyr, fordi Kjøberen prutter lidt og Sælgeren lader som om han vilde oppebie et gunstigere Marked, saa kunde Hendes Majestæt ligesaa gjerne strax lukke sine Toldboder og see sig om efter andre Indtægtskilder. Lad Pigen kun for en Tid følge sit eget Hoved, og jeg tør sætte Gevinsten af et Aars Peltsværkshandel mod Dine Rentepenge paa, at vi skulle see hende angre sin Daarskab og være villig til at tage mod Fornuft. Min Søsterdatter er ingen Her, der for bestandigt slækker Verden rundt paa et Koffestast!”

„Vi have et Sagn i vor Familie,” sagde Dloff Van Staats, idet hans Dine tindrede af en gaadefuld Id, medens han lod som om han beloe den Taabelighed, han fortalte, „om, at den store Spaamand fra Poughkeepsie har spaaet min Bedstemoder, at en Patron af Kinderhook skulde blive givet med en Her. Skulde jeg derfor faae la belle at see i en saadan Stilling, som den, De omtaler, vilde det ikke videre forundre mig.”

„Spaadommen gik i Opfyldelse da Din Fader givte sig!” brummede Myndert, som, trods den tilsyneladende Ringeagt, hvormed han behandlede denne Gjenstand, dog ikke kunde sige sig fri for en hemmelig Erbødighed for Landets Sandsigere, hvoraf Nogle vedbleve at staae i stor Anseelse endog i Slutningen af forrige Aarhundrede. „Hans Søn vilde ellers ikke være bleven saa snild en Gut! Men Capitain Ludlow staaer jo og seer ud over Havet, som om han ventede at see min Søsterdatter stige op af Vandet som en Havsrue.”

Coqvettens Chef pegede paa den Gjenstand, der tiltrak sig hans Opmærksomhed, og som, idet den netop reiste sig i dette Dieblis, var intet mindre end stikket til at svække Nogen af hans Bedfageres Tro paa overnaturlige Kræfter.

Vi have sagt, at Vinden var tør og Luften taaget, eller snarere saa opfyldt af en fin Dunst, at den saa ud som et svagt, i Røg indhyllet Lys. Naar Atmosfæren er saaledes beskaffen, kan Diet, i Særdeleshed fra en Høide, aldeles ikke stjæle, hvad der begrænser den synlige Horizont tilføes. Begge Elementer blandes saaledes imellem hverandre, at vore Sandser ikke kunne sige os, hvor Havet ender og Himmelhvælvingen begynder. Som en Følge af denne Utydelighed synes den Gjenstand, vi troe at see paa den anden Side af Grændselinien for Havfladen, at svæve i Luften. Det

er sjældent, at Landboerens Die formaaer at see ud over denne tilskyndende Grændse for Havet, naar Atmosphæren har denne særegne Bestaffenhed, skjøndt Sømandens øvede Blik ofte opdager Skibe, der ere skjulte for enhver Anden, blot fordi de ikke søges paa deres rette Sted. Maaskee ogsaa det Skuffende i dette Phænomen forøges ved en ringe Grad af Straalebrydning.

„See der;“ sagde Ludlow og pegede i en Retning, der vilde være falden sammen med Havfladen to eller tre Sømile ude tilsøes. „Bring først Skorstenen af hiin lave Bygning hist nede paa Gletten overet med den udgaaende Teg paa Strandbredden og hæv derpaa Diet langsomt, indtil det støder paa en Seiler.“

„Det Skib seiler jo paa Himlen!“ udbød Mynbert. „Din Bedstemoder var en fornuftig Kone, Patron; hun var et Sødstendebarn til min fromme Bedstemoder og man kan ikke vide, hvad to saadanne kloge, gamle Damer kunne have hørt og seet paa deres Tid, naar slige Syner ere os forbeholdne!“

„Jeg sætter ikke større Liid end nogen Anden til utrolige Ting,“ svarede Dloff Van Staats alvorligt; „og alligevel vilde jeg, dersom jeg blev krævet til Vidne, krympe mig ved at sige, at hiint Skib ikke svæver i Luften!“

„Det kunde De dog ikke gjøre med fuldkommen Sikkerhed,“ sagde Ludlow. „Det er ikke andet end en

Skonnertbrig tæt bi de Vind, skjøndt den ikke fører mange Seil. Mr. Van Beverout, Hendes Majestæts Krydsfer maa strax tilføes."

Myndert horte denne Erklæring med synligt Mis-
hag. Han talte om Taalmodigheds store Værd og om
det faste Lands Beqvemmeligheder; men da han mær-
kede, at Dronningens Tjener ikke lod sig roffes i sin Be-
slutning, yttrede han, skjøndt nødigen, at han havde i
Sinde at gjentage Gaarsdagens Forsøg med selv at
følge med. Som en Følge heraf befandt hele Selska-
bet sig en halv Time derefter paa Bankerne ved Shrews-
bury og især med at gaae over i Coquettens Fartoi.

„Adieu, monsieur François," sagde Raadmanden
og nikkede med Hovedet til den gamle Tjener, der stod
paa Strandbredden med et trostesløst Diefast. Vas paa
Meublerne i la cour des fées; vi kunne faae Brug
for dem."

„Mais, monsieur Beevre, mon devoir, et ma
fois, suppose la mer var plus agreable, mon desir
skal vær' at følg' Mam'selle Alide. Jamais personne
de la famille Barberie elst' den Sø, mais Monsieur,
comment faire! Jæ skal døe sur la mer dedouleure;
og jæ skal dø d'ennuit naar jæ bliv' her, bien sur!"

„Saa kom da med trofaste François," sagde Lud-
low. „De skal følge Deres unge Fræken, og maastee
vil De finde vort Semandsliv taaleligere, end De havde
troet, naar De først faaer prøvet det."

Med et meget veltalende Udtryk i sit Ansigt, hvor-
over Matroserne i Baaden hemmeligt gottede sig, skjødte
de beholdt deres alvorlige Udtryk, og hvori de troede
at see, at den gamle Mand vilde give en Prøve paa
Forudsølelsens Magt, betraadte den trofaste Tjener Far-
tøiet; Ludlow havde Medlidenhed med hans Angest og
opmuntrede ham med et Bifaldsblik. Welwillie behøver
ikke steds en Tunge for at udtale sig og Tjeneren gjorde
sig i sin Samvittighed Bebreidelser over, at han maa-
ske havde udtrykt sig for stærkt om en Stand, hvortil
den Anden havde opoffret sit Liv og sine Forhaab-
ninger.

„La mer, monsieur le capitaine,” sagde han
med et erkjendeligt Bux, „est un vaste théâtre de la
gloire. Voilà messieurs de Tourville & Dugay Trou-
in; ce sont des hommes vraiment remarquables! mais
monsieur, quant a la famille de Barberie, vi hav'
toujours un sentiment plus favorable pour la terre.”*

„Da vilde jeg ønske, at den lunefulde Bildlap af
Froken, Du har, Mr. François, havde havt den samme
„sentiment;” bemærkede Myndert ærgerlig; „thi jeg maa
sige Dig, at denne hersens Krydsen omkring i et mis-

* Havet, Hr. Capitain er Hæderens uhyre Skueplads. Der er
de Herrer de Tourville og Dugay Trouin; to høist mærke lige
Mænd; men hvad Familien de Barberie angaar, saa have
vi steds havt en vis Forskjærlighed for Landjorden.

tænkeligt Skib gjør hendes Forstand ligesaa liden Vre som — frist Mod, Patron; Pigebarnet vil blot sætte Din Iver paa Prove og Solusten vil hverken skade hendes Ansigt eller hendes Pung. Lidt Forkjærlighed for Saltvand maa høre Pigen i Deres Agtelse Capitain Ludlow."

"Dersom Forkjærligheden ikke strækker sig videre, end til det blotte Element, Sir;" lød det bidende Svar. "Men enten Alida Barberie er skuffet eller ikke, enten hun er vildfarende eller bedragen, saa skal hun ikke blive det forladte Offer for en Skurks Rånker. Jeg elsker Deres Søsterdatter, Mr. Van Beverout, og — hal ud Sjæle, sover I paa Karerne, Manne!"

Den pludselige Maade, hvorpaa den unge Mand afbrød sig selv, og den dybe Tone, hvori han tiltalte Baadens Mandskab, gjorde Ende paa Samtalen. Det var aabenbart, at han ikke gjerne vilde sige mere og at han endog fortrød, at hans Svaghed havde forført ham til at sige saa Meget. Den øvrige Deel af Veien mellem Landet og Skibet blev tilbagelagt i Tausched.

Da Dronning Annas Krydser om Eftermiddagen den 6te Juni 17** passerede Sandy Hook, stod Vinden, ifølge en gammel Journal, som holdtes af en Midshipmand og som endnu er til, stadigt med en laber Ruling i Sydbest en halv Vest. Af samme Document oplyses, at Skibet lettede Klokken 1 E. M. med Pynten Sandy Hook tre Sømile i Vest en halv Syd. Paa samme

Blad, som indeholder disse Omstændigheder, findes optegnet under Rubriken: Mærkværdigt: „Skibet løber sex Knob, har Styrbords Læseil tilsatte for og agter. I Øst observeret en mistænkelig Skonnerthbrig, der ligger bi under Storseil og Forre-Mærseil; lette og høie Seil, Rhyveren affiret; opgivet Fok. Dens Styrbords Læseilsspiir sees at være furede ud og Redskabet at være skaaret i og klart til at løbe. Dette Skib antages at være den berømte Hermaphrodit „Havfruen“ under Commando af den velbekjendte Søskummer, den samme Styngel, som slap saa forkeert fra os i Gaar. Dersom vor Herre blot vil sende os en Hatfuld Vind, saa skal vi prøve hvad den duer til før Morgen! Passagerer: Raadmand Van Beverout fra det andet Qvarteer af Staden New-York i Hds. Majestæts Provinds af samme Navn; Dloff Van Staats Esq. sædvanligt kaldet Patronen af Kinderhook i samme Coloni og endelig en gammel søsyg Krabat i et Slags Mariner Treie, og som svarer, naar man praier ham Francis. Et snurigt Selfskab tilbøbe, skjøndt Capitainen synes at kunne godt ride dem. NB. Hver Sø synes at virke som et Bræk-middel paa Fyren i Marinertroien.”

Da vi ikke kunne levere en mere graphist Beskrivelse over de omtalte Skibes Beliggenhed for hinanden paa den Tid, end den, som indeholdes i ovenstaaende Udtog, ville vi fortsætte vor Fortælling fra det samme Tidspunkt, der, som Læseren kan slutte sig til, maa i

Juni Maaned under den 53te Bredegrad være strax efter Solens Nedgang.

Den unge Novice i Neptuns Tjeneste, hvis Anstuelser nyligt bleve citerede, maa have stølet paa sin gode Landkjending idet han angav Afstanden og Beliggenheden af Forbjergget, da den lave, sandede Pynt ikke længere kunde sees fra Dækket. Solen var, eftersom det led fra Skibet, gaaen ned lige i Mundingen af Mariton, og Skyggerne af Navesink, eller Reversink, som disse Høie i Almindelighed kaldes, faldt langt ud over Havet. Kort, Natten udbredte sig omkring Søfolkene med alle mulige Tegn paa stadigt og godt Veir, men tillige paa et usædvanligt tykt Mørke. Under slige Omstændigheder maatte deres Hovedsformaal nu være at holde Cours med det jagede Skib saalænge, om Mørket skjulte det for dem.

Ludlow vandrede paa Kobryggen i Læ og støttede sin Albu paa det tomme Finkenet for længe og taust at stirre efter Gjenstanden for hans Forfølgelse. Havfruen laa i den Kant af Horizonten, hvor den bedst kunde sees. Tusmørket, som endnu udbredte sig over Himlen, blandede ikke i den Retning og for første Gang den Dag kunde han see Kartoiet i dets virkelige Forhold. Sømandens Beundring blandede sig med den unge Mandes øvrige Følelser. Skonnertbriggen laa i en Stilling, hvori dens fortrinligt konstruerede Skrog og ranke Ta-

kellage toge sig fordeelagtigst ud. Stevnen, der laa op i Vinden, var vendt mod dens Forfølger, og naar Boren hævedes ved et usædvanligt stærkt Bølgekast, saae, eller troede Ludlow at see det gaadesfulde Billede paa Skjæget med Bogen vendt mod den Nysgjerrige og som sædvanligt pægende med Fingeren ud over den vide Havflade. Ved en Bevægelse af Finkenettet dreiede den unge Somand Hovedet og saae da, at Mesteren havde nærmet sig ham saa meget som Disciplinen vilde tillade. Ludlow havde megen Agtelse for de praktiske Kundskaber, som denne hans Undergivne uomtvisteligt besad, og han var heller ikke blind for det besynderlige Spil af Skjebnen, der ikke havde gjort Meget for at gjengjelde denne Somand, der var gammel nok til at kunne være hans Fader, Møisommelighederne i hans lange Tjenestetid. Grindringen om disse Kjendsgjerninger gjorde ham overbærende mod en Mand, der besad lidet Andet, end sit Somandsvæsen og lange Erfaring, der kunde anbefale ham.

„Det lader til at vi saae en mørk Nat, Mr. Trysail,” sagde den unge Capitain, uden at ansee det fornødent, at vende sit Blik fra Smugleren, „og vi kan blive nødt til at løbe paa Buglinen før vi komme til at visiterne denne næsvise Knekt.“

Mesteren smilte, som om han vidste Mere, end han vilde sige og rystede alvorligt paa Hovedet.

„Vi kan ofte komme til at hale vore Bugliner,

og brase vore Ræer siirkant ovenikjøbet, før Coqvetten (Corvetten havde ligeledes en Fruentimmerstatue til Gatlionsfigur) kommer Fruentimmeret, som sidder med det mørke Ansigt under Skonnertbriggens Bovspryd, nær nok til at hviste hende i Dret. De og jeg have været hende nær nok til at kunne see det Hvide i hendes Dine og tælle hendes Tænder, naar hun griner saa ondskabsfuldt, og hvad Nytte have vi vel havt af vort Besøg? Jeg er kun en underordnet Officier, Capitain Lublow, og jeg kjender min Pligt for godt til, at jeg ikke skulde holde min Mund i en Byge, og, som jeg haaber, ogsaa for godt til, at jeg ikke skulde lukke den op, naar min Chef ønsker at høre sine Officierers Mening i et Skibsraad, og min Mening er derfor maaskee just nu afvigende fra Andres her ombord, som jeg vil lade være unævnte, da de ere brave Folk, skjøndt ikke blandt de Vidske.

„Hvad er da Din Mening, Trysail? Skibet gjør sit Bedste og fører sine Seil stolt.“

„Skibet opfører sig som et velopdraget ungt Fruentimmer i Dronningens Nærværelse; men hvortil nyter Seildug paa en Jagt, hvor Trolddom reiser Byger og faaer et Skib til at bjerpe Seil, medens den spænder flyvende Drager for et andet? Dersom hendes Majestæt, Gud velsigne hende! skulde lade sig overtale til den Taabelighed at betroe gamle Tom Trysail et Skib, og det samme Skib netop holdt den samme Cours, som

Coqvetten nu styrer, saa vidste jeg meget vel, hvad dets Chef i saa Tilfælde pligtskyldigst vilde gjøre —

„Nu hvad da?“

„Jh, ind med alle Læseilene og til Vinden med Skuden.“

„Det vilde jo være at styre Syd paa, medens Skibet, vi jage, ligger Østen for os!“

„Ja hvo kan sige, hvor længe det bliver liggende der? De fortalte os i York, at en Fransmand af samme Drægtighed og Styrke som vi, længere nebe paa Kysten gif og forstyrrede Fiskerne. Nu er der Ingen, Sir, som veed bedre end jeg, at Krigen er halvt forbi; thi ikke saa meget som en halv Penny af Priispenge har varmet min Lomme i de sidste tre Aar; men dersom, som jeg sagde, en Fransmand vilde forlade sin Undergrund for at fiske i rørt Vand, nu, hvis er saa Skylden uden hans egen! Der kunde gjøres en herlig Fangst, Capitain Ludlow, ved en saadan Feiltagelse, medens vi blot slide Dronningens Seildug til Unytte ved at jage denne hersens Skonnertbrig. Skibet kan efter min ringe Formening komme til at trænge til ny Forhudning, før vi faae fat paa ham.“

„Jeg veed dog ikke, Trysail,“ svarede hans Capitain og saae tilveirs, „der trækker Alt, hvad trække kan og Skibet er aldrig gaaet gennem Vandet med mindre

Ansirengelse. Vi kunne jo ikke vide, hvo af os der har de længste Been, før vi have forsøgt det."

"De kan slutte Dem til Kjeltringens Hurtighed af hans Uforstømmethed. Der ligger han og venter paa os som et Rangslib, der dreier til for at Fienden skal komme ned til ham. Skjøndt jeg har nogen Erfaring i mit Fag, har jeg dog aldrig seet en Lords Son stole mere sikkert paa sit Advancement, end denne Skonnertbrig paa sin Hurtighed! Dersom den gamle Franskmænd bliver ret længe ved at skjære Ansigter, vil han snart vende det Indvendige ud og saa kunne vi da faae at see, hvorledes han egentlig er beskaffen; thi disse Karle tone aldrig ærligt Flag som en oprigtig Engelskmænd. — Nu, Sir, som jeg alt har sagt, denne hersens Røver, hvis det forresten er en Røver, stoler mere paa sit Seildug, end paa Kirken. Jeg tvivler ikke paa, Captain Ludlow, at Skonnertbriggen gif gjennem Strædet, medens vi i Gaar bjergede vore Mærseil, for jeg er ikke den Mands Son, der saadant paa et blaat Die troer paa Passiar om Engtemænd. Desuden har jeg jo selv loddet Gjennemfarten og veed, at det kan gaae an, naar man har en ordentlig Ruling ret agterind; imidlertid bliver menneskelig Natur dog menneskelig Natur, Sir, og hvad er den ældste Semand vel Andet, end et Menneske! og derfor vil jeg ogsaa hellere, naar det skal være, gjøre Sagt paa en Franskmænd, hvis

Bestaffenhed jeg kjender, end have den Vre at krydse i otte og fyrgetyve Timer i Rjølbandet paa saadan en Springskr med megen liden Forhaabning om at komme ham saa nær, at man kan praie ham."

"De glemmer, Mr. Trysail, at jeg har været ombord i hiint Fartoi og kjender noget til dets Bygning og Bestaffenhed."

"De fortælle saa Meget her ombord," svarede den gamle Ulf og trak sig, breven af en hestig Nysgjerrighed, nærmere hen til sin Chef," uden at de dog vide Besked med de nærmere Omstændigheder. Det være langt fra mig at gjøre næsvisse Spørgsmaal, i Særleshed under Hendes Majestæts Vimpel, og min arrigste Gjende skal ikke kunne sige om mig, at jeg har Fruentimmerer. Man skulde dog troe, at der maa være smukt Arbeide ombord i en Skude, der er af saa fortrinlig en Skabelon?"

"Den er ligesaa fuldkommen i Skabelon, som den er beundringsværdigt udhalet."

"Ja, det har mit Instinct sagt mig! Men derfor skal dens Capitain dog ikke være altfor sikker paa, at den ikke driver paa Klipperne. Den smukkeste unge Pige i hele vort Sogn strandede, om man saa kan sige, paa Skjærene af sine egne deilige Dine, fordi hun havde krydset for ofte i Selskab med Herremandens Sen. En nydelig Døs var der, uagtet hun holdt sig til Luvart

af alle sine gamle Bekjendte dengang hun havde faaet den unge Godseier i sit Kjølvand. Nu, hun var rast nok paa det, saalænge hun kunde føre sine Skyskrabere, og havde godt Veir; men da Bygen, som jeg talte om, kom over hende, var der intet Andet for hende at gjøre, end at bære af for den, og medens Andre, der vare stivere i deres Moral, laae bi saalænge for Religions Stormseil og behjalp sig med hvad de havde fisset op i deres Katechismus, maatte hun drive i Bæ af alt Skifseligt Selvskab! En godt bygget og velbeseilet Unge var det samme Pigebarn, og jeg er ikke saa gandske vis paa, om Mistres Trysail den Dag i Dag kunde sige, at hun er givet med en af Dronningens Officierer, havde den Anden forstaaet at føre Seil i Makkerskab med sine Overmænd."

Den værdige Master drog et dybt Suf, som muligt skulde være nautisk, men som vissefælt indeholdt Mere af Boreas, end af Zephyr, og tog sin Tilflugt til den lille Jerndaase, hvoraf han sædvanligt hentede sin Trøst.

"Jeg har hørt tale om den Begivenhed," svarede Lublow, der havde faret som Midshipmand i samme Skib som subordineret sin nuværende Undermand. "Men efter Alt, hvad jeg har hørt, har De ikke Grund til at fortryde denne Forandring, da deres nuværende værdige Egtefælle har det bedste Rygte."

„Upaatvibleligt, Sir, upaatvibleligt. Jeg opfordrer Enhver her ombord til at sige, om jeg taler ilde om Nogen paa hans Bag, om det saa var om min Kone, om hvem jeg dog har Lov til at tale reent ud af Posen. Jeg klager ikke og er en lykkelig Mand tilføes, og haaber til Gud, at Mistres Trysail veed, hvorledes hun skal opføre sig hjemme. De seer vel, Sir, at Skonnertbriggen har braset sine Ræer og er ved at ride sin tørre Halsunder?“ Ludlow, som ikke ofte havde Dine fra Skonnertbriggen, nikkede bejaende og da Mastereen med et prøvet Blik havde overtydet sig om, at ethvert af Coqvettens Seil stod, som det burde, vedblev han: „Ratten bliver tyk, og vi kunne faae alle vore Dine behov, for at beholde den Kjeltring i Sigte, naar han forandrer Cours; men, hvad jeg vilde sige, dersom Capitainen paa denne hersens Skonnertbrig stoler for meget paa dens smukke Skabelon, kan han endnu komme til at strande for sin Stolthed! Den Kjeltring har et fortvivlet Rygte som Smugler, men hvad mig angaaer, saa kan jeg dog ikke sige, at jeg betragter det Slags Mennesker med saa ugunstige Dine som Andre. Dette Slags Handel forekommer mig som en Jagt mellem den Enes Kløgt og den Andens Vittighed og den Ensidigste maa finde sig i at drive i Lø. Naar Sagen kommer for Retten, saa er den, der slipper fri, lykkelig og og den som bliver tagen, en god Prise. Jeg har seet

Flagmænd see til den anden Side, Capitain Ludlow, naar deres eget Gods er blevet bragt toldfrit i Land, og hvad Admiralens True angaaer, saa er hun en stor Beskytterinde af Contraband. Jeg negter ikke, Sir, at en Smugler bør tages og, naar han er tagen, con- demneres, for at der kan blive en ordentlig Fordeling af Priispengene mellem Opbringerne; men min Mening er blot, at der er værre Golt til i Verden, end en britisk Smugler, for Exempel en Fransmand, en Hol- lænder eller en Don."

"Det er heterodoxe Meninger for en af Dronningens Officierer," sagde Ludlow halvt smilende, halvt vred.

"Jeg haaber at kjende min Pligt for godt til at udbrede dem blandt Mandskabet; men en Mand kan gjerne paa en philosophisk Maade udtale det for sin Capitain, som han ikke vil lade komme for en Midshipmands Dren. Skjøndt jeg ikke er Procurator, veed jeg dog godt, hvad det vil sige at eedfæste et Vidne, saa at ikke andet end Sandheden kommer for en Dag. Jeg vilde onske, at Dronningen, Gud velsigne hende, fik den at høre; saa vilde adskillige raadne Skibe blive ophuggede og bedre sendte ud i deres Sted. Men fra den religiøse Synspunkt spørger jeg hvad Forskjel der er paa at smugle en Kasse Stads i Land med en Hertuginde's Navn paa en

Messingplade, eller saa megen Genever, der kan rummes i Lasten paa en Kutter?"

„Man skulde dog troe, at en Mand af Deres Alder, Mr. Trysail, skulde kunne indsee Forskjellen imellem at bedrage Tolden for en Guinee og for tusinde Pund.“

„Det er just Forskjellen imellem Handelen en grov og en detail, og den er ikke ubetydelig maa jeg tilstaae, Capitain Ludlow, for en Handelsnation og især for den fornemme Verden. Imidlertid tilkommer Tolden Landet og derfor indrømmer jeg, at en Smugler er et slet Menneske, kun ikke saa slet, som de, jeg nys nævuede, især som Hollænderne! Dronningen gjør Ret i at tvinge de Kjeltringer til at stryge deres Flag i de snevre Farvande, der ere hendes lovlige Eiendom; thi da England er en riig O og Holland ikke er Andet end et Stykke Tørvejord, der er lagt ud til Tørring, er det ikke mere end rimeligt, at vi have Overmagten tilføes. Nei, Sir, kjøndt jeg ikke er af det Slags, der raaber Al og Bee over en Mand, fordi han har været uheldig paa en Sagt med en Toldkutter, haaber jeg dog, at jeg veed, hvori en Englænders naturlige Rettigheder bestaae. Vi maa være Herrer her, Capitain Ludlow, enten med det Gode eller det Onde og have et vaagent Die med den væsentlige Fare Handel og Manufacturer ere udsatte for!“

„Jeg havde ikke troet, at De var en saa dygtig Statsmand, Mr. Trysail!“

„Skjøndt jeg kun er en fattig Mands Søn, Capitain Lublow, er jeg dog en fribaaren Brite, og min Opdragelse har ikke været saa gandske forfømt. Jeg haaber at kjende Noget til Constitutionen, ligesaa godt som mine Overmænd. Da Retsfærdighed og Væere ere Engländerens Balgsprog, bør vi ogsaa som Mænd have et Væere med Faren. Vi ere ingen vindige Sladderhanke, men et raisonnerende Folk og der er ingen Mangel paa dybe Tænkere paa vor lille Ø, og derfor, Sir, maa England, Alt tilsammenlagt, holde fast paa sine Rettigheder! Der er nu Hollænderen for Exempel; ret en forsulten Søraavn; en Karl med et Gab saa stort, at han gjerne kunde sluges alt den store Moguls Guld, naar han bare kunde faae Fingre derpaa, og dog en Bagabond, der ikke har ordentligt Fodsætte paa Jorden, naar man skal tale Sandhed! Nu, Sir, skulde da England opgive sine Rettigheder til en Nation af saadanne Uslinger? Nei Sir; vor ærværdige Constitution og selv vor høie Kirke forbyder det, og derfor siger jeg, at jeg vil være forfømt, om vi ikke bør lægge dem ombord, naar de forholde os nogen af vore naturlige Rettigheder, eller ville forsøge paa at drage os ned paa deres smudsige Standpunkt!“

„Det er raisonneret som en Landsmand af Newton

og med en Beltalenhed, der vilde gjøre en Cicero Vre! Jeg skal forsøge at forðøie Deres Tanker i min Maa-
gelighed, da de ere for solid en Føde til at man kan
blive særbdig dermed i en Fart. For Dieblicket ville vi
holde Udkik med vor Skonnertbrig; thi jeg kan see gjen-
nem Rikkerten, at den har sat sine Læseil til og er i
Begreb med at flyde over Stærn."

Denne Bemærkning endte Samtalen mellem Cap-
tainen og hans Undergivne. Den sidste forlod Kobryg-
gen med den hemmelige og behagelige Følelse, der op-
staaer hos Enhver, der har Grund til at troe, at han
heldigen har fremsat en Række dybsindige Bemærk-
ninger.

Det var virkelig paa Tiden at anvende ethvert
Middel til at iagttage Skonnertbriggens Bevægelser, da
der var god Grund til at antage, at den ved at foran-
dre Cours vilde undkomme fra dem i Mørket. Coqvæt-
ten var nu næsten gandske indhyllt i Nattens Mørke
og med hvert Dieblik blev Synskrebsen snevrere, saa
at det blot var i uvisse Mellemrum, at Folkene tilveirs
kunde see, hvor Skibet, man gjorde Jagt paa, laa.
Medens begge Skibene laa saaledes gik Lublow hen til
sine Gjester paa Skandsen.

"En klog Mand udretter ved Ligt, hvad han ikke
kan udrette ved Magt," sagde Raadmanden. "Jeg paa-
staaer ikke at være nogen synderlig Sømand, Capitain

Ludlow, kjendte jeg har opholdt mig en heel Uge i London og er reist syv Gange over Atlanterhavet til Rotterdam. Vi udrettede kun Lidet paa vore Farter ved at ville tvinge Naturen. Naar Rættene bleve saa mørke som denne, lode de ærlige Skippere sig nøies med at vente paa bedre Tider og saaledes vare vi sikke paa ikke at komme ud af vor Cours og dog tilsidst at komme i god Behold til vort Bestemmelsessted."

"De saae jo, at Skonnertbriggen var ved at brase fuld, da vi sidst saae den; den, som altsaa vil rase afsted, maa bruge sine Seil."

"Man kan aldrig vide, hvad der forberedes der oppe i Himlen, naar man ikke kan see en Sky. Jeg kjender kun lidet til Gostummerens Character, uden efter Rygtet, men efter en Landbeboers ensfoldige Mening gjorde vi bedre i at sætte Lanterner ud paa forskjellige Steder af Skibet, for at et eller andet hjemad gaaende Skib ikke skal gjøre os Skade, og oppebie Morgenens inden vi seile videre."

"Vi kunne spare os den Uleilighed at holde Udlik; den Uforstammede har selv sat en Lanterne ud, ligesom for at indbyde os til at følge sig! Denne Dumdriftighed gaaer videre end man skalde troe! At vore saaledes at drive Gjel med en af de hurtigste Krydsere i hele den engelske Flaade! See til, at Alt staaer kant.

Gentlemen, og hal alle Skjeder tot. Præi dem i Mærse, Sir, og forvis Dem om, at Alt er, som det skal være."

Paa denne Befaling fulgte den vagthavende Officiers Stemme, der efter Ordre spurgte, om ethvert Seil gjorde sit Bedste. Noget af det løbende Redskab blev halet stivt og en almindelig Stilhed fulgte paa den diebliffelige Virksomhed.

Stonnertbriggen havde virkelig sat en Lanterne ud, ret som om den vilde spotte den kongelige Krydsers Bestræbelser. Skjøndt Coqvettens Officierer hemmeligt ærgrede sig over denne aabenbare Foragt for deres Skibs Hurtighed, kunde de dog ikke andet end søle sig befriede for en besværlig og ængstelig Forretning. Før de fik dette Fyr at see, vare de nødte til at anstrenge deres Sandser paa det yderste for af og til at faae et Glimt at see af det fjendlige Skibs Beliggenhed, medens de nu med al Sikkerhed kunde styre efter det lille, glimrende Punkt, der roligen steg og faldt med Bølgerne.

"Jeg troer, vi nærme os ham," sagde den ivrige Capitain med halvt hviskende Stemme, "thi see! der lader sig et Billede tilsyne paa Ruden af Lanteren. Stop! Det er et Fruentimmeransigt, saa sandt jeg lever!"

"Folkene, der vare i Tollen, fortælle, at Røveren fører dette Tegn mange Steder ombord i sit Skib, og

vi saae jo, at han havde den Uforstømmethed, at føre det i sit Flag i Gaar."

"Det er sandt; tag Rikkerten, Mr. Luff, og siig mig, om det ikke er Omridsene af et Fruentimmeransigt, der staae der ligesom Fyret; vi nærme os ham bestemt; stille for og agter! De Kjeltringer tage Feil af vor Cours!"

"Saa fræk en Tingest, som Nogen vil ønske at see!" svarede Lieutenanten. "Man kan see hendes usforstømmede Griin med blotte Dine."

"Lad Alt være klart til Entring! En Afdeling skal springe over paa hans Dæk, Sir! Jeg vil selv anføre den."

Disse Befalinger bleve givne med dæmpet Stemme og i største Hurtighed og bleve ligesaa beredvilligt efterlevede. Tillige vedblev Coqvetten at styde rasst fremad, da dens Seil fortættedes af Duggen, hvorfor hvert Pust af Vinden kunde virke med desto større Kraft i dem. Entregasterne vare opstillede, den dybeste Taushed blev paabuden og da Skibet kom nærmere til Lyset, blev det endog paalagt Officiererne at være stille. Ludlow stillede sig selv i Mesanskrøftet for at vaerstøe for Roret og hans Anvisning blev gjentagen for Qvarteermanden med sagte Hviften.

"Natten er saa mørk, at vi bestemt ikke blive sete!" bemærkede den unge Mand til sin Næstcomman-

derende, der stod ved Siden af ham. „De have besynderligt nok taget Feil af vor Cours. See, hvor Billedets Ansigt bliver tydeligere; man kan endog see Krøllerne i Haaret. Luff, Sir, luff! Vi ville entre ham paa lav Laaring.“

„Den Nar maa ligge bi!“ svarede Lieutenanten. „Endog en Her kan undertiden tabe sin Samling! Kan De see, hvad Bei han stevner, Sir?“

„Jeg kan ikke see Andet, end Fyret. Det er saa mørkt, at vore egne Seil neppe ere synlige, og dog synes jeg, at jeg kan see hans Ræer lidt forude i Lø af os.“

„Det er vor eget Under-Løseilspiir; jeg har laabet det fures ud for at have det klart paa den anden Bop, dersom Rjeltringen skulde vende. Holde vi ikke for fuldt?“

„Luf lidt, luf, ellers knuse vi ham!“

Efterat have givet denne Befaling, sprang Ludlow hurtigt forud. Han fandt Entregasterne klare til at springe over og gav hastigt sine Befalinger. Folkene fik Ordre til under alle Omstændigheder at bemægtige sig Skonnertbriggen, men ikke at begaae nogen Voldsomhed med mindre der blev gjort Modstand. Tre Gange blev det dem tilkjendegivet, at de ikke maatte trænge ind i Kahytterne og den unge Mand yttrede det høimodige Ønske, at Søskummeren i ethvert Til-

ælde skulde fanges levende. Medens disse Ordre udeeltes kom Lyset saa nært, at hvert Træk i den søgrønne Dames ondskabsfulde Ansigt blev synligt. Forgivees saa Ludlow efter Stængerne paa Skonnertbriggen for at forviise sig om, hvorledes den stevnede, men stolende paa sin gode Lykke, saa han, at det afgjørende Dieblis nu var kommet.

„Styrbord, entrer ham. Op, Entregaster, op! Hug til med Entrehagerne, hug til Gutter, med et langt Giv, hug til! Kast hende Roret; flods i Lø med det, giv hende det; støt!“ commanderedes med en klangfuld, fast Stemme, der syntes at forstærkes ved hver en Befaling, der kom over den unge Capitains Læber.

Entregasterne raabte et kraftigt Hurra og styrkede op i Bantet. Coqvetten lystrede ligesaa villigt som hurtigt Roret, i det den først faldt af mod Lyset og derpaa flød op i Binden, og i det næste Dieblis var den paa Siden af det jagede Skib. Entrehagerne fastedes ud, Matroserne raabte nok engang Hurra og Alle holdt Mandedrættet tilbage i Forrentning af Braget, der vilde opstaae naar Skibene tørnede mod hinanden. I dette Dieblis af den hoieste Spænding havde Truentimmeransigtet sig ikke langt fra dem op i Lusten, syntes ligesom at smile haanligt ad deres Angreb og forsvandt pludseligt. Skibet stred stadigen frem medens der ikke

høstes nogen anden Lyd, end Bølgernes dumpe Squulpen. Entrehagerne faldt med et svært Pladse i Søen og Coqvetten løb hurtigt over det Sted, hvor Lyset havde viist sig, uden at der paafulgte noget Stød. Endstjødnt Skyerne adspredtes en Smule og Diet kunde omfatte en Synskreds af nogle hundrede Fod, var der dog Intet at see der nedenfor undtagen det urolige Element og Dronning Annas stadselige Krydsfer, der flød paa dets Overflade.

Skjødnt den Virkning var forskjellig, som denne besynderlige Hændelse gjorde paa de forskjellige Gemyster, der vare Vidne dertil, var Skuffelsen dog almindelig. Det almindelige Indtryk var vistnok ugunstig for Troen paa Skonnertöriggens jordiske Charakter, og naar slige Meninger engang have sat sig fast i uvidende Hjerner, kunne de vanskeligt igjen udryddes deraf. Endog Trysail, ihvor bekjendt han end var med Smuglernes Kunstgreb, var meget tilbøielig til at troe, at dette ikke havde været noget sædvanligt svømmende Lys eller falsk Fyr, men et Beviis paa, at der ogsaa kunde findes andre Væsener paa Bølgerne, end de, som regelmæssigt pløie Søen. Dersom Capitain Ludlows Mening var afvigende herfra, havde han dog ingen tilstrækkelig Grund til at indlade sig paa en Forklaring med dem, hvis Pligt det var at adlyde i Tausched. Han gik en rum Tid op og ned ad Skandsen og gav

derpaa sine Befalinger til de i deres Forventninger ligesaa stufede Lieutenanter. Coqpettens finere Seil hjerpedes, det lobende Redskab til Læseilene stjares ud og Spirene indfuredes. Derpaa dreiedes til Vinden og da Underseilene vare opgivne, brastes Forremærseil baf. I denne Stilling blev Krydsferen liggende og ventede paa Morgenens Komme for da at kunne tage en bestemt Cours.

Nittende Capitel.

„Jeg Johan Meier,
Er Herre og Eier
Af en stolt bygget Kreiert
Destineret til Nord-Carolina.“

Kystfarersang.

Det er unødvendigt at sige med hvilken Interesse Raadmand Van Beverout og hans Ben Patronen deeltog i hvad der foregik ombord i Coqpetten. Noget, der lignede et Glædeskrig, undslap den Første, da han

erfoer, at man havde tabt Skonnerbriggen af Syne, og at der kun var liden Sandsynlighed for at indhente den denne Nat.

„Hvad nytter det at jage efter St. Hansorme paa Oceanet, Patron!“ brummede Raadmanden Dloff Van Staats i Dret. „Jeg kjender ikke mere til denne Søskummer, end som kan passe sig for Chesen for et Handelshuus; men Rygtet ligner en Raket, der kan sees langt fra! Hendes Majestæt eier intet Skib, som kan seile med Smugleren, og hvorfor da plage dette stakels Skib til ingen Nytte.“

„Capitain Ludlow nærer andre Ønsker foruden det at opbringe Skonnerbriggen;“ svarede den laconiske, sententfulde Patron. „Tanken om, at Alida Barberie kunde være der ombord, har megen Indflydelse paa denne Gentleman.“

„Det er en besynderlig Eiegenbighed, Mr. Van Staats, af en Mand, der er saa godt som forlovet med min Søsterdatter, om han end ikke er givet med hende endnu. Alida Barberie har megen Indflydelse paa denne Gentleman! Maa jeg spørge, paa hvilken af hendes Bekjendte har hun ikke Indflydelse?“

„Meningen om den unge Dame er i det Hele taget gunstig.“

„Gunstige Meninger hist og gunstige Meninger her! Skal jeg af denne Kulde uddrage den Slutning,

Havfruen, 4 H.

at vor Handel er gaaen overstyr; at Ederes Formuer ikke skulle forenes; at den unge Dame ikke skal blive Deres Kone?"

"Hør engang Mr. Van Beverout; fordi En vil lægge Noget op og spare paa sine Ord, behøver han dog ikke at trænge til Andres Penge og ved Veilighed kan han ogsaa gjerne tale reent ud af Posen. Deres Niece har saa afgjørende givet en Anden Fortrinet, at min Beundring for hende er bleven betydeligt svækket."

"Det er rigtigt Skade, at saa megen Fyrighed skulde tage Feil i sit Balg! Det var ligesom en Standsning i Cupidos Affairer! Mænd bør gaae ærligt tilværks i alle alvorlige Forretninger, Mr. Van Staats, og derfor maa De tillade mig det endelige og afgjørende Spørgsmaal: har De forandret Deres Tanker med Hensyn til gamle Etienne Barberies Datter eller ikke?"

"Ikke forandret, men fuldkomment bestemt dem," svarede den unge Patron. "Jeg kan ikke negte, at jeg ikke onsker, at den, der skal indtage min Moders Plads, har seet sig saa meget om i Verden. I vor Familie ere vi vel fornøjede med saaledes som vi have det og nu Skikke vilde kun foraarsage Forskyrrelse i min Huusholdning."

"Jeg er ingen Herremester, Sir, men for min gamle Vens, Stephanus Van Staats, Søns Skyld vil jeg dog vove en Spaadom. De vil giøre Dem, Mr. Van

Staats, ja givte Dem, og De vil tage Dem en Kone, Sir, — ja, Klogskab forbyder mig at sige, hvem De vil tage til Kone, men De kan kalde Dem en lykkelig Mand, dersom det ikke bliver En, der vil bringe Dem til at glemme Huus og Hjem, Fædreland og Venner, Godser og Rentepenge og kort sagt alle Livets reelle Glæder. Det vil ikke overraske mig at høre, at Poughkeepsie-Spaamandens Spaadom er gaaen i Opfyldelse."

"Og hvad er Deres oprigtige Mening, Raadmand Van Beverout, om de forskjellige gaadefulde Begivenheder vi have oplevet?" spurgte Patronen i en Tone, der røbede, at den Interesse, han nærede for denne Gjenstand, gandske undertrykte det Mishag, han ellers vilde have følt ved saa ukjærlig en Spaadom. "Denne søgrønne Dame er intet almindeligt Fruentimmer?"

"Søgrøn eller himmelblaa!" afbrød den utaalmodige Borgermand ham. "Den Kvinde er kun altfor almindelig, Sir, det er hele Ulykken. Harde hun ladet sig nøies med at afgjøre sine Forretninger paa en hemmelig og fornuftig Maade og saa strax var gaaen tilføes igjen, saa havde nu ingen af hendes Daarstaber kunnet forvirre et Regnskab, der alt kunde betragtes som opgjort. Mr. Van Staats, tillader De, at jeg gjør Dem nogle saa ligefremme Spørgsmaal, dersom De har Tid til at svare mig?"

Patronen nikkede bekræftende.

„Hvad troer De, der er blevet af min Søsterdatter?“

„Hun er løben bort.“

„Og med hvem?“

Van Staats af Kinderhooft strakte sin Arm ud over Oceanet og nikkede igjen. Raadmanden grundede et Dieblif og derpaa snifte han, som om en behagelig Tanke havde forjaget hans onde Lune.

„Kom, kom, Patron!“ sagde han i den sædvanlige venstfæbelige Tone, hvori han pleiede at tiltale Gieren af hundrede tusinde Acres Land, „denne hele Sag ligner et indviklet Regnskab, der er lidt vanskeligt indtil man bliver bekendt med Bøgerne; thi saa bliver Alt saa klart som Dagen. Ved Opgjørelsen af Kobus Van Klinks Stervbo blev der udnævnt Boldgivtsmænd, som jeg ikke vil nævne; men da den gamle Urtekrammers Haandskrift og Tal vare meget utydelige, saa ravede de længe i Blinde inden de kunde udfinde Bilancen, og dog kom de ved at regne frem og tilbage, som det egne og anstaaer samvittighedsfulde Boldgivtsmænd, til et klart og tydeligt Resultat. Kobus havde ikke været meget nøiagtig i sin Bogføring og kun libet stillet til at omgaaes med Blæk. Man kunde kalde hans Hovedbog en Bog i den sorte Kunst, thi den indeholdt næsten intet Andet, end Streger og Klatter, skjøndt de

sidste vare til megen Nytte ved Boets Opgjørelse. Ved at antage tre af de største Klatter for Sukkersade, blev der opgjort en herlig Bilance mellem ham og en Vanskelighedsfræmmer, der gjorde Boet megen Uleilighed, og jeg opfordrer enhver fornuftig Mand til endnu den Dag i Dag, skjøndt det er saalænge siden og alle nærmere Interesser i Udfaldet saa at sige hvile, at sige om de ikke lignede Sukkersade ligesaa meget som enhver anden Ting. Noget maatte de dog betyde og da Robus handlede meget med Sukkere, var der stor moralisk Sandsynlighed for, at de betydede bemeldte Sukkersade. Kom, kom, Patron; Tøsen kommer nok igjen naar Tid er. Din Hidsighed løber af med Din Fornuft, men det er ikke anderledes med oprigtig Kjærlighed, skjøndt lidt Overlæg ikke gjør Skade. Alida er ikke den Pige, der vil forstyrre Dine Glæder; disse normandiske Pigebørn ere ikke tunge tilbeens, naar det gjælder en Dand, eller søvnige, naar Violinerne klinge."

Med denne Trøst ansaae Raadmand Van Beverout det for passende for denne Gang at ende Samtaalen. Hvor vidt det lykkedes ham at bringe Patronen paa mere lydlige Tanker maa Enden vise, men vi ville benytte denne Leilighed til atter at bemærke, at den unge Jorddegodsseier sandt Behag i det nærværende Dieblisks Spænding, hvortil han ikke havde følt Magen i sin korte og rolige Levetid.

Medens de Andre sov, tilbragte Ludlow den største Deel af Natten paa Dækket. Senad Morgenstunden lagde han sig et Par Timers Tid i Sinkenettet, thi skøndt han vaagnede hvergang Vinden pæeb lidt stærkere end sædvanligt i Rejsningen. Hvergang den vagthavende Officier talte høit til Mandstabet, hævede han sit Hoved for at kaste et Blik paa den snevre Horisont og Skibet kunde ikke rulle stærkt, uden at han vaagnede derved. Han troede, at Skonnerthbriggen var i Nærheden og i første Vagt havde han en Ahnelse om, at de to Skibe uventet vilde støde sammen. Da dette Haab svigtede, besluttede den unge Sømand paa sin Side at tage sin Tilflugt til List for at forraabe en Modstander, der var saa øvet og erfaren i alle Slags Kunstgreb tilføes.

Efter Midnat, da Vagten var afløst og alt Mandstabet, med Undtagelse af dem, der Intet havde at bestille, var paa Dækket, befalede han, at Baadene skulde sættes ud. Dette Arbejde, der er saa besværligt og vanskeligt i svagt bemandede Skibe, var snart udført ombord i Dronningens Krydser ved Hjælp af Rok- og Stag-Takler og hundrede Matrosers forenede Kræfter. Da fire af disse Skibets smaa Tendere vare i Vandet, bleve de besatte af deres til Kamp rustede Mandskab. De tre af dem betroedes til Officierer, paa hvem Ludlow kunde forlade sig, den Fjerde

commanderede han i egen Person. Da Alt var klart og Officiererne havde faaet deres Ordre, satte de af fra Skibet og roede hver i sin Retning ud paa det mørke Ocean. Ludlows Baad havde ikke roet halv-hundrede Favne før han overtødede sig om det Unyttige i denne Jagt, da Mørket var saa tykt, at han ikke engang i denne korte Afstand kunde skimte Masterne af sit eget Skib. Efter at have roet i ti eller femten Minuter efter Compasset i en Retning, der bragte ham til Luvart af Coqvetten, befalede den unge Mand Matroserne at holde op med at roe og beredte sig nu til taalmodigen at oppebie Udfaldet af sine Forholdsregler.

En heel Time afbrødes denne Scenes Gensformighed ikke af Andet, end af Søens regelmæssige Rullen, der dog kun var svag, nu og da af nogle Karetag, for at holde Baaden paa sit Sted eller af en stærk Spruden af en mindre Fisk af Hvalfiskelægten, der hævede sig op over Havfladen for at indaande den atmosfæriske Luft. Paa ingen Kant af Himlen var der Noget at see; ingen Stjerne blinkede og afbrød det Gensomme paa denne øde Plads. Matroserne nikkede paa Døfterne og vor unge Sømand vilde netop opgive sin Plan som frugtesløs, da der pludseligt hørtes en Lyd ikke langt fra det Sted, hvor de laa. Det var en Lyd, der vilde have været uforstaaelig for enhver Anden, end en

Sømand, men for Ludlows Øren klang den ligesaa tydeligt, som Ord i en Landbeboers. Paa en stjerende Piben fulgte den hule Snurren af et Loug, der rivedes mod en haard eller stram Gjenstand og derpaa hørtes den svære Flagren af et Seil, der gav efter for en mægtig Kraft og derpaa forstummede.

„Hører I,” udbød Ludlow lidt lydeligere, end hvidskende; „det er Skonnertbriggen, der gibber sin Storbom! Roer væk, Gutter, og holder Eder klare til at entre!”

Mandskabet foer op af sin Slummer, nu hørtes en Pladsten af Karerne og strax efter saaes Seilene af et Skib, der gled gennem Mørket tværs forbi dem.

„Griber nu Karerne, Manne!” vedblev Ludlow med en Jægers Ivrigheid. „Vi have Fordelen forud for ham, og han hører os til! Hal ud for extra Brændeviin, Gutter, alle Mand paa eengang!”

Det øvede Mandskab gjorde sin Pligt. Det varede kun et Dieblisk inden de vare tæt ved det jagede Fartoi.

„Rok et Karetag og han er vor!” raakte Ludlow. „Hiv Entrehagerne! Til Baaben! Op Entregaster, op med Eder!”

Disse Ord virkede paa Matroserne som Lyden af en Krigstrumpet. Mandskabet raakte Hurra, Baabene klirrede og en Trampen paa Skibsdækket forkyndte

det lykkelige Udfald af deres Foretagende. De Entren-
des Hurra var blevet hørt i Afstand og Raketter op-
sendtes fra de andre Baade, hvis Besætning besvarede
Raabene med kraftige Lunger. Hele Oceanet syntes
for et Dieblis at staae i Lue og Drønet af en Kanon
fra Coqvetten forøgede Larmen. Fra Skibet udsattes
nu Lanterner, for at man kunde see, hvor det laa,
medens Blaalyt og andre Sesignaler bleve afbrændte i
de sig nærmende Baade, for at forstrække de Angrebne
ved Tanken om, at der kom en anselig Forstærkning.

Midt under denne Scene af en pludselig Opvaag-
nen fra den dybeste Ro begyndte Ludlow at see sig
om, for at sikke de fornemste Gjenstande paa Prisen.
Han gjentog sine Befalinger om ikke at trænge ind i
Kahytterne og angaaende Søskummers Person foru-
den de andre Instructioner, han havde givet de for-
skjellige Baades Besætning, og saasnart de vare i ro-
lig Besiddelse af Prisen, begav den unge Mand sig ned
i de hemmelige Lukaser i Skibet, med et Hjerte, der
bankede voldsommere end midt under Entringens Hede.
At rive en Kahytsdør op under det høie Skandses-Dæk og
at springe ned paa Gulbet var et Dieblis Handling.
Men hans Triumph maatte vige for skuffet Forventning
og Ydmygelse. Han behøvede kun et Diekast for at
overbevise sig om, at det plumpe Arbeide og den raads-

ne Stank, han saae og lugtede, ikke hørte til Skonertbriggens bekvemme og elegante Indretninger.

„Der er ingen Havfrue!“ udbød han, greben af den pludselige Overraskelse.

„Gud være lovet!“ svarede en Stemme og strax derpaa kom et forskrækket Ansigt frem af Storkahytten. „Man havde fortalt os, at Røveren var i Søen, og vi troede ikke, at disse Skrig kom fra menneskelige Væsener!“

Blodet, der havde strømmet saa voldsomt gennem alle Ludlows Karer, krøb nu op i hans Kinder og pirrede ham ude i hans Fingerender. Han befalede øieblikkeligt sine Folk at gaae ned i Baadene igjen og lade Alt blive som det var. Der forefaldt nu en kort Samtale mellem Chefen for Hendes Majestæts Krydser og Sømanden fra Storkahytten, derpaa ilede den Første op paa Dækket og begav sig strax ned i sin Baad, der roede bort fra den formeentlige Priis med en Stilhed, der kun afbrødes af en Sang, der efter al Rimelighed kom fra en Mand, der stod tilvoers i hiint Skib. Alt, hvad der kan siges om Musikken er, at den passede til Ordene og Alt, hvad der kunde høres af disse var et Fragment af et Vers, om det forøvrigt kan kaldes Vers, der har havt sit Udspring af et complet Matros=Gemyt. Da vi med Hensyn til Nøiagtigheden af vort Citat ligeledes maa forlade os paa den oven-

nævnte Midshipmands Journal, er det vel muligt, at vi kunne have gjort Digteren uret, men ifølge hiint Document sang han en Strophe af den Kystfarersang, vi have sat som Motto over dette Capitel.

Kystfarerens Papirer indeholde ingen noilagtigere Beskrivelse over dens Beskaffenhed eller Bestemmelse, end den som indeholdes i Verset. Ikke heller er Coqvetts Journal synderligt udførligere. Denne udsiger alene, at „en Kystfarer, den ranke Gran, Skipper Johan Meier, destineret fra New York til Provindsen Nord Carolina blev overhalet Kl. 4 om Morgenen; Alt vel indenborte.“ Men denne Beskrivelse kunde ikke tilfredsstille Matroserne ombord i Krydseren. De, som havde været med paa Expeditionen vare altfor ophidsede til at kunne see Tingene i deres rette Lys, og den nys fortalte Begivenhed i Forening med den Omstændighed, at Havfruen to Gange i Forveien var undsluppen dem, bidrog ikke lidet til at bestyrke dem i deres Tro paa dens overnaturlige Egenskaber. Nu var det ikke Mastere alene, der troede, at det var aldeles unyttigt at forfølge Skonnerthbriggen længere.

Men disse Slutninger uddrog Coqvetts Mandstab først senere istedetfor dem, som det dieblikkelige Indtryk frembragte. Baadene havde nu, veiledede af Tyrene, forenet sig igjen og roede raftt hen mod Skibet inden de deeltagende Personers Blod flød roligt

nok til, at de befindigen kunde overveie det Passerede, og først da vore Eventyrere vare komne i deres Koiér, fik de Leilighed til at fortælle deres forbausede Tilhørere deres Hændelser. Forremærsgæsten Robert Varn, der havde sølt den søgrønne Dames Løkker blæse sig i Ansigtet under Bygen, benyttede sig af denne Omstændighed til at komme frem med hvad han havde oplevet og efterat han havde anført adskillige Omstændigheder, der skulde bestyrke Rigtigheden af hans Udsagn, førte han som Vidne en Mand af Barkassens Besætning, der var villig til for hvilkensomhelst Ret i Christenheden edeligt at bekræfte, at han med egne Dine havde seet, hvorledes den skønne, yndige Skabelon, der udmærkede Smuglerens Skrog, forvandlede til en plump og flodset bygget Kystfarer.

„Der gives uvidende Mennesker,” vedblev Robert, efterat han havde bestyrket sin Fortælling ved ovennævnte Vidne, „som ville nægte, at Vandet i Havet er blaat, fordi Møllebækken maaskee er muddret. Men en ægte Sømand, der har faret længe paa fremmede Havne, er en Mand, som kjender til Philosophien i Livet og som veed, naar han skal troe Sandheden og naar han skal forkaste en Løgn. Der er mange Exempler paa Skibe, der have forandret deres Udseende, naar de ere blevene haardt jagede, men da vi selv have havt et lige for vore Dine, behøve vi ikke at drage

langveis over Havet for at søge dem. Jeg mener nu som saa om denne hersens Skonnerthrig; det vil sige, jeg troer, at der engang har været en virkelig, levende Hermaphrodit af samme Bygning og Takelage og at den har været brugt i en saadan Fart, som man troer dette Fartoi gaaer i, og at der i en uheldig Time er tilstødt den og dens Mandskab en Ulykke, hvorved den for evigt er bleven fordømt til at vise sig her paa Kysten til bestemte Tider. Den har imidlertid en naturlig Mobhydelighed for en kongelig Krydser og bliver nu uden al Tvivl ført af Folk, der kun trænge lidet til Compas eller Observationer! Naar nu Alt dette forholdes sig saaledes, saa er det ikke saa forunderligt, at Folkene i Baadene sandt den anderledes, end de havde ventet, da de kom op paa dens Dæk. Saa meget er vist, at da jeg laae omtrent en Baadshage Længde fra dens Blinderaanøkke, var det en Skonnerthrig med et Truentimmer til Gallionsfigur og saa nydelig en Rigging, som noget Menneske vilde see, medens Alting nedenfor var saa velforvaret, som en lukket Tobaksbaase, og dog sige I alle, at det var en simpel Skonnert, som ikke havde det mindste orlogsmæssige ved sig. Hvad behøves der Mere til at bevise Sandheden af, hvad der er blevet sagt? Er der Nogen, der kan sige Noget herimod, han træde frem!

Da nu Ingen modsagde ham, er det rimeligt, at

Skamfilingsgastens Forklaring fandt mange Tilhængere. Vi behøve neppe at tilføie hvormegget den frygtelige Søskummer vandt i Ubegribelighed og Gysen opvækkende Interesse ved den hele Forhandling.

Paa Skandsen vare Anstuelserne anderledes. De to Lieutenanter stak Hovederne sammen og saae alvorlige ud, medens et Par Midshipmænd, der havde været med i Baadene, hvilede med deres Kammerater og tilføiede sig en undertrykt Latter. Men da Capitainen vedligeholdte sin alvorlige, imponerende Mine, gik Lystigheden ikke videre og ophørte snart aldeles.

Medens denne Gjenstand er paa Bane, er her maafføe Stedet at tilføie, at den ranke Gran efter nogen Tids Forløb naaede Nord Carolinas Forbjerge i god Behold og at den gik op ad Floden til sit Bestemmelsessted efterat den var sluppen over Revlen ved Edenton uden at støde. Her begyndte dens Mandskab snart at lade sig forlyde med, at deres Skonnert havde haft en Affaire med en fransk Krydser. Men da nu det britiske Rige stedsø, selv i de fjerneste Aftroge, har været skinsyg over sin Hæder tilføes, blev denne Begivenhed snart en Gjenstand for Dmtale i de fjernere Dele af Colonien og inden sex Maanedes Forløb indeholdt Londoner Avisen en meget skrydende Beretning om en Træfning, hvori Navnene den ranke Gran og Johan Meier med store Skridt nærmede sig Ubødeligheden.

Om Capitain Ludlow ogsaa indsendte en anden Rapport om denne Begivenhed, end den, der indførtes i Journalen, saa maa dog Admiralitets-Borderne ikke have fundet det passende at offentliggjøre den.

Efter denne Digression, som ikke staaer i nogen anden Forbindelse med den egentlige Traad i vor Fortælling, end den, som opstaaer af en tilbagevirkende Interesse, vende vi tilbage til det, der fremdeles tilbrog sig ombord i Krydseren.

Da Coqvetten atter havde taget sine Baade ind, fik den Deel af Besætningen, der ikke hørte til Bagten, Tilladelse til at gaae tilkøis, Lanterneerne slukkedes og en fuldkommen Rolighed herskede atter ombord. Ludlow selv søgte Hvile og Skjøndt det er sandsynligt, at hans Slummer afbrødes imellem af Drømme, nød han dog nogen Ro i Sinkenettet, der, hvor han før havde ligget, indtil Dagvagten blev sat op.

Skjøndt Officiererne og Udkikkerne anvendte den høieste Grad af Aarvaagenhed hele Natten igjennem, håndtes der dog Intet, der gjorde det nødvendigt at purre Matroserne op fra deres sædvanlige Hvile mellem Kanonerne. Det kulede labert, men stadigt, Havet var smult og Himlen var overtrukken med Skyer ligesom først paa Aftenen.

Tyvende Capitel.

Aldrig skede Musene Ratten mere, end de skede langt større Skjelmer end de selv vare.

Coriolanus.

Dagen frembrød over Atlanterhavet med sit Perlesthjør; Morgenrøden udbredte sig over Himlen og Solen steg majestætisk op af Bølgerne. Saa snart den aarvaagne Officier, der havde Dagvagten, bemærkede de første Glint af det tilbagevendende Lys, vakktes Eudlow. Et Fingertryk paa hans Arm var nok til at vække ham, hvis Sjæl, selv i Søvn, opfyldtes af Tanken om hans vigtige Commando. Der forløb ingen Minut før den unge Mand var paa Skandsen og undersøgte nøiagtigt Himlen og Horizonten. Hans første Spørgsmaal var, om man ikke havde bemærket Noget paa Bagten, men Svaret lød benægtende.

„Den Nabning der i Nordvest huer mig,“ bemærkede Capitainen, efterat hans Die havde gennemløbet den endnu taagede og indstrænkede Synskreds. „Vinden vil blæse fra den Kant. Lader os blot faae en Hatfuld deraf, saa skulle vi snart seile omkap med denne overmodige Havfrue! Er det et Seil, jeg seer der til Luvart, eller er det Toppen af en Bølge?“

„Søen begynder at blive noget urolig og jeg er ligeledes bleven saaledes skuffet siden det begyndte at gryde af Dagen.”

„Sæt flere Seil til. Der reiser sig en Vind mellem Vandet og os, vi maa holde os klare til at benytte den. Hold Alt klart til at sætte alle Seil til.”

Lieutenanten modtog disse Befalinger med sædvanlig Erbødighed og uddeelte dem atter til sine Undergivne med den Hurtighed, der udmærker Sø-Disciplinen. Coqvetten laae dengang for sine tre Mærseil, hvoraf det ene var brasat bak for at holde Skibet saa meget paa et Punkt, som Strømmen og Søgangen vilde tillade. Men saasnart den vagthavende Officier havde sat Folkene i Arbejde, bleve de svære Ræer brasede, forstjellige mindre Seil, der baade tjente til at holde Skibet i Egeværkt og til at befordre dets Hurtighed, bleve enten hejsede, eller slaade los og strax derpaa begyndte Skibet at skyde frem. Medens Folkene paa Bagten vare saaledes bestjeftigede, tilkjendegav Seilenes Flagren, at en ny Brise nærmede sig.

Nordamericas Kyst er meget udsat for hurtige og pludselige Forandringer af Luststrømmene. Det er ikke sjældent, at en Storm forandrer sin Retning saa uforvarende, at et Skib derved bringes i den største Fare, ja endog kan kuldseile. Man har ofte sagt, at det berømte Skib: Ville de Paris, forgik ved en saadan

voldsom Forandring, fordi Capitainen havde været saa uforsigtig at lægge bi under for mange Agterseil, hvorved han mistede Raadigheden over Skibet, da det uforsmodede Tilfælde indtraf. Men hvorledes det nu forholder sig med hiin uheldige Prise, saa er det vist, at Ludlow var meget vel bekendt med alle de Tilfælde, der undertiden kunde indtræffe paa hans fædrene Kyst, naar Nordvestvinden reiser sig, og han undlod aldrig at være forberedt paa enhver Fare.

Da Vandvinden naaede Coqvetten, havde den Eysfrie, der forkyndte Solens Dpgang, været synlig flere Minuter. Da de svære Dampmasser, der havde bedækket Himlen medens Sydøstvinden blæste, nu steg tilveirs som tykke Skyer, lig et uhyre Teppe, der træktes op foran en Skueplads, bleve Hav og Himmel synlige paa alle Kanter. Det er neppe nødvendigt at sige hvor ængsteligt vor unge Sømand lod sine Øine gjennemløbe Horizonten, for at iagttage enhver Gjensstand, der maatte vise sig indensfor deres Synskreds. I Begyndelsen stod Utilfredshed malet paa hans Ansigt, men den veeg snart for et livligt Blik og Kinder, der glødede af Haab.

„Jeg troede alt, at den var borte!“ sagde han til Næstcommanderende. „Men der ligger den i Lø lige i Kanten af den drivende Taagemasse og i saadant Haab-blik i Lø af os, som den heldigste Skjebne kunde brin-

ge den i. Lad Skibet gaae gennem Vandet, Sir, og bedæk det med Seil fra Fløiknappen ned til Dækket. Purr Folkene op og viis den nærvise Karl hvad Hens des Majestæts Corvette formaaer, naar det kniber!"

Denne Ordre var Begyndelsen til en almindelig og travl Bevægelse, hvori hver enkelt Matros anstrengte sine Kræfter til det Yderste. Det havde ikke saasnart lydt: „Alle Mand op," før Skibets Indre udsendte sine Beboere, der i Forening med Bagten paa Dækket snart bedækkede alle Coqvettens Spiir med en snehvid Sky. Ikke nok med at Binden opfangedes i de Seil, som førtes paa de sædvanlige Ræer, bleve lange Spiir furede ud over Vandet og Seil paa Seil satte til, indtil de sig krummende Master ikke kunde bære flere. Det lave Skrog, som bar denne taarnhøie, indviklede Masse af Tougværk, Spiir og Seil, gav efter for den mægtige Kraft og Skibet, der foruden sit Mandskab, bar den svære Vegt af Skyts med den fornødne Proviant og Ammunition, begyndte at fløve Bølgerne med en Colosfes uimodstaaelige, uhyre Kraft. Bølgerne toppedes og brøde sig mod dets Sider, ligesom Brændingen skyller mod Klipperne, men paa det krasse Skib gjorde deres svage Anstrengelser ingen Virkning. Altsom Binden imidlertid tiltog og Skibet kom længere ud fra Land, blev Havets Overflade mere urolig, indtil Høilandet, der laa ovenfor Landstedet Lust in

Rust, endeligt forsvandt i Havet, medens Skibets Bo-
ven=Bræmmer bestrebe store Cirkelassnit mod Himlen og
dets sorte Sider af og til hævedes ved en lang og
huul Sø og glimrede af det Element, der bar det.

Da Lublow opdagede den Gjenstand, han antog
for det jagede Skib, saa den først ud som en ubevæ-
gelig Plet paa Randen af Havet. Den viste sig nu i
Størrelse og Symmetri som den velbekjendte Skonnert-
brig. Dens ziirlige, smækkre Spiir kunde nu tydeligt
sees rulle let men langt ved Skrogets bestandige Bevæ-
gelse og uden et eneste Seil, med Undtagelse af det,
der var nødvendigt til at regjere Skibet paa Bølgerne.
Men da Coqvetten var kommen paa Kanonstuds Bide,
begyndte Seilene at udfoldes og det var tydeligt, at
Søskummen rustede sig til Flugt.

Havfruens første Manoeuvre var at prøve paa at
tage Luven fra sin Forfølger. Et kort Forsøg var nok
til at overbevise dem, der styrede Skonnertbriggen, om
at deres Bestræbelser i saa Henseende vare unyttige,
saalænge det kulede saa stærkt og Søen gik saa huult.
Den vendte og satte alle Seil til paa den anden Bort
for at seile omkap med Krydseren og først da Udsalbet
tilstrækkeligt viste den truende Fare, at Modstanderen
kunde komme nærmere, blev Roret lagt op og afsted
foer den plad for Vinden, liig en Søfugl, der hviler
paa sine Vinger.

De to Skibe frembøde nu det Skuespil af en Jagt lige for Vinden. Skonnertbriggen udsoldede alle sine Seil og over det næsten usynlige Skrog hævede der sig en Pyramide af Seildug, der lignede en phantastisk Sky, som drev over Havet med en Hurtighed, der syntes at kappes med Taagen, der svævede høiere oppe i Luften. Da begge Skibe styredes med lige Duelighed og den samme Vind fyldte deres Seil, varede det længe inden man kunde bemærke nogen Forskjel mellem deres Fremstridt. Den ene Time forløb efter den anden og havde det hvide Skum ikke været, der skulde mod Siderne af Coqbetten, og havde dens Chef ikke seilet Toppene af de krusede Bølger agterud, vilde han have troet, at hans Skib laa paa det selv samme Sted. Medens Oceanet overalt viste det samme, eensformige, følgende Skue, laa det jagede Skib uden at være kommet een Fod nærmere eller længere borte, end da Kapseilingen begyndte. En sort Linie kunde nu og da hæve sig op paa Ryggen af Boverne og derpaa synke igjen, uden at noget Andet blev synligt, end den vigende, gængende Sky af Seil, der dansede hen over Oceanet.

„Jeg havde haft bedre Tanker om Skibet, Mr. Trysail!“ sagde Ludlow, der længe havde siddet paa et Judas-Dre og lagt Mærke til hvorledes Jagten gik. „Vi ere begravede i Seil lige til vort Waterstag og dog

ligger den Karl der, uden at vi kunne see Mere af ham, end da han først satte sine Læseil til!"

"Og der bliver han ogsaa liggende, Capitain Ludlow, saa længe det er Dag. Jeg har jaget den Vagabond indtil Englands Klipper bleve saa smaa som Toppen af en Bølge og Hollands Sandbanker bleve saa høie som vor Blinderaa, men hvad blev Enden paa Le-gen? Gavyben legede med os som Fiskeren med Forel-len i Garnet, og da vi troede at have ham vist, stød han udenfor vore Kanoners Skudvide med lige saa li-den Anstrengelse som et Skib løber af Stabelen, naar Støtterne ere slaaede fra Roven!"

"Ja, men Druiden havde ogsaa lidt Alderboms Rust paa sig. Coqvetten har endnu aldrig jaget et Skib i Lø af sig, uden at den har faaet det i Tale."

"Jeg vil ikke dable noget Skib, Sir, for Charakter er Charakter, og man skal ikke tale ilde om sine Medskabninger, mindst om dem, der færdes paa Søen. Jeg indrømmer, at Coqvetten er en flink Seiler i en stiv Ruling, men man maa først kjende den Tømmersmand, der har lagt Kjolen til hiin Skonnertbrig, før man kan sige, at noget Skib i Hendes Majestæts Flaade kan følge den, naar den jages."

"Saadanne Ord passe bedre i en Skamfilingsgasts Fortællinger, Trysail, end i Munden paa en Mand, der har sin Plads paa Skandsen."

„Jeg maatte have tilbragt et meget tankeløst Liv, om jeg ikke vidste, at det, der var Philosophi i mine unge Dage, ikke er det nu. De sige, at Jorden er rund og det troer jeg selv; først, fordi den berømte Sir Francis Drake og flere andre Englændere ere ligesom gaaede ind ad den ene og ud af den anden Ende af den, foruden adskillige andre Sømænd af andre Nationer, for ikke at tale om en vis Magellan, der paa-
 staaer at være den Første, der har gjort den Reise, hvilket jeg anseer for hverken meer eller mindre, end en portugisisk Løgn, da det jo vilde være gandske urimeligt, at en Portugiser skulde udføre det, som en Englænder endnu ikke havde tænkt paa; for det Andet, var Jorden ikke rund eller dog saa omtrent af den Figur, hvorledes kunde man da see et Skibs Bramseil før man seer dets Underseil, eller hvorfor skulde dets Fløiknap vise sig før paa Horizonten, end dets Skrog! Saa siger man endvidere, at Jorden løber rundt, hvilket uden Tvivl er sandt, og ligesaa sandt, som at Folks Meninger løbe rundt paa lignende Maade, hvilket bringer mig tilbage til Gjenstanden for mine Bemærkninger; see, nu viser Thyren mere af sin Bredside, end han pleier! Han staaer ind ad Landet til, der maa ligge her til Bagbord af os, for at komme ind i mere smalt Vand. En saadan svær Søgang er ikke gunstigt for saa lette Fartøier, i hvo der saa end har bygget dem.”

„Jeg havde haabet at kunne holde ham fra Ky-
sten. Kunde vi blot faae ham ind i Golvstrømmen,
saa hørte han os til, da han ligger altfor fladt paa
Bandet til at kunne slippe fra os i Brækseerne. Vi
maa tvinge ham til at holde ud tilføes, om ogsaa vore
øverste Spiir skulde knække ved Forsøget! Gaa agterud,
Mr. Hopper, og lad den vagthavende Officier lægge
halvanden Streg mere nordligt an og beed ham lade
Braiserne hales en Kjende.“

„Hvilket Storseil den Gæsthy fører! Det er lige-
saa bredt som en Sørovers Instrux og ligesaa høit
som en Admirals Søns Avancement! Hvor Alting træk-
ker der ombord! En bygtig Søgut styrer Skonnert-
briggen, hvor han saa er kommen fra.“

„Jeg troer vi nærme os ham! Søgangen hjælper
os og vi komme ham virkeligt nærmere. Pas paa
Roret, min Gut, pas paa Roret! Du kan alt see
Farverne paa hans Sirater, naar Skroget hæver sig
paa Søerne.“

„Solen skinner paa Siden af ham, og dog kan
De have Ret, Capitain Ludlow, for der kan jeg tyde-
ligt see en Matros i hans Forremærsk. Mon ikke et
Par Rugler mellem hans Spiir og hans Seil kunde
gøre god Tjeneste?“

Ludlow lod som om han ikke hørte dette Spørgs-
maal, men Næstcommanderende, der havde været paa

Bakken, var af samme Mening, idet han bemærkede, at deres Beliggenhed satte dem i Stand til at bruge en af Jagerne, uden at de derfor vilde komme til at sakke. Da nu ogsaa Trysail blev ved sin første Paaastand og understøttede den med uigjendrivelige Grunde, maatte Chefen for Krydseren mod sin Villie give Ordre til at gjøre den forreste Kanon klar og hale den ind i Stykporten. De forventningsfulde og opmærksomme Matroser vare ikke længe om dette Arbeide og snart meldtes Capitainen, at Kanonen var klar.

Ludlow steg derpaa ned fra sit Sæde paa Tussøret og rettede selv Kanonen.

„Væk med Rilen!“ sagde han til Commandeuren ved Kanonen, da han havde taget Distancen, „pas nu paa, naar hun hæver sig, forude; støt med Roret, Sir; Gyr!“

Folk, der leve hjemme i deres Magelighed, forundre sig ofte ved at læse om Søslag, hvor der spilles saa meget Krudt og Hundreder ja Tusinder af Rugler med saa libet Tab af Menneſter, medens en langt kortere og tilsyneladende mindre haardnakket Fegtning til Lands bortriver en stor Mængde. Denne Gaade løses, naar man veed, hvor usikkert et Sigte man har paa et saa uroligt Element som Havet. Selv det største Skib er sjældent aldeles roligt i aaben Sø og det er unødvendigt at sige Væseren, at den ringeste Afvigelse i

Retningen af Kanonen ved dens Munding bliver mange Alen større paa en Afstand af nogle hundrede Fod. Søartilleristen har meget tilsælleds med en Fuglejæger, eftersom de begge maa tage Hensyn til, at deres Maal kan forandre sin Stilling, hvorhos dog det Vanskelige for Sømanden forhøies derved, at baade hans Maal og hans Vaaben ere underkastede en uvilkaarlig Bævægelse.

Hvorvidt nu Kanonen paa Coqvetten var underkastet nogen af disse Paavirkninger, eller hvorvidt Capitainens Ønske at bestjærme dem, som han troede vare ombord i Skonnertbriggen, havde nogen Indflydelse paa Kuglens Retning, vil vel aldrig blive afgjort. Saa Meget er imidlertid vist, at da Ildstrømmen og Røgskyen vare farede hen over Havfladen, søgte halvhundrede Dine forgjeves Sporet af Jernsendebudet mellem Havfruens Seil og Takelage. Symmetrien i dens stjerne Rigning var gandske uforstyrret og Fartøiet gled, som om Intet var skeet, hen over Bølgerne med sædvanlig Lethed og Hurtighed. Ludlow stod blandt sine Matroser i Ry for sin Duelighed til at rette en Kanon. Dette Feilskud bidrog da altsaa aldeles ikke til forandre Matrosernes Mening om det jagede Skibs Beskaffenhed. Mange rystede paa Hovedet og mere end een gammel Uk hørtes yttre sine Tanker om almindelige Kuglers utilstrækkelighed til at ramme Skonnertbriggen, medens

han vandrede op og ned paa den snevre, ham bestemte Plads med Hænderne som sædvanligt indenfor Troien. For et Syns Skyld maatte imidlertid Forsøget gjenta- ges og Kanonen blev løsnat flere Gange efter hinanden, men med det samme uheldige Udfald.

„Det er til ingen Nytte, at vi spilte vort Krudt paa en saa lang Distance og naar Søen gaaer saa huult,” sagde Ludlow og forlod Kanonen efter det femte frugtesløse Forsøg. „Jeg vil ikke styde mere. Pas paa Seilene, Gentlemen, og lad trække, hvad trække kan. Vi maa lade vor Hurtighed gjøre Udslaget og lade Artilleriet hvile. Gurr Kanonen.”

„Stykket er klart, Sir;” bemærkede dets Com- mandeur, idet han stolede paa den Undest, han vidste han stod i hos Capitainen, uagtet han derhos søgte at undskylde sin Driftighed ved at tage sin Hat meget ær- bødigt af, „det var Synd at hale det ind igjen.”

„Saa styd det selv af og hal det ind i Porten;” svarede Capitainen i en skjodesløs Tone, idet han gav sit Samtykke for at vise, at Andre kunde være ligesaa uheldige, som han selv.

Da Folkene, der hørte til Kanonen, bleve over- ladte til sig selv, bestjefstigede de sig med at udføre Befalingen.

„Ind med Rilen, og Fordærvelse over Briggen, lad hende faae et rigtigt Waterpas-Skud!” sagde den

Brummende, gamle Sømand, hvem Commandoen var betroet over denne ene Kanon. „Bliver mig af Veien med Eders geometriske Beregninger!”

Mandskabet adlød og Lunten blev strax hugget paa. En Bølge, der hævede Corvetten, understøttede den gamle, ligesomme Ulk i hans Bestræbelser, ellers vilde vor Fortælling om Kanonens Bedrifter have været ude med Skudet, eftersom Kuglen uundgaeligt vilde være falden i en Bølge nogle faa Favne fra Kanonens Munding. Ligesom Røgen viste sig, hævedes Forstevnen af Corvetten, dens sædvanlige, korte, forventningsfulde Tausched indtraadte og derpaa saaes Træsplinter flyde omkring Skonnertbriggens Forre-Boven-Læseils Spiir, der paa samme Tid fløi forud og trak de to vigtige Seil, som det holdt, med sig og bragte dem albeles i Uorden.

„Der har Du det for Din Plat-Kort-Seilads!” raabte den henrykte Matros og klappede Kanonen fejlerent paa Wangen af Rapperten. „Enten det nu er en Her eller ikke, saa fløi der nu to af hendes Skjorter overbord og med Capitainens gunstige Tilladelse, skulle vi snart pille flere af hendes Pjalter af hende. Ind med Vidstæren —”

„Ordren lyder at hale Kanonen ind og surre den,” sagde en lystig Midshipmand, der sprang op paa Foden af Borsprydet for at betragte Forvirringen ombord i

det jagede Skib. „Gavtyven er gæstfæst nok til at bjerge sin Dug.”

De, som styrede Skonnertbriggens Bevægelser, havde ogsaa al Aarsag til at bruge sig. De to Seil, som for Diebliffet vare gjorte ubrugbare, vare af den største Vigtighed saalænge Vinden stod agter ind. Skibene vare neppe een Miil fra hverandre, og Faren for, at denne Afstand endnu kunde vorde mindre, var altfor truende til at tilstede nogen Forsinkelse. I flige Dieblikke ledes Sømandens Bevægelser af en Evne, der snarere ligner Instinctet end Fornuften. Det idelige Vovespil i en Stand, der er saa rig paa Fare og Uvædsel, hvor Nølen ofte bringer Død, og hvor Liv, Ære og Guds saa ofte ere afhængige af den Commanderendes Besindighed og indre Hjælpekilder, udkræver i Tidens Løb en saa nøiagtig Kundskab om alle mulige Redningsmidler, at denne tilsidst bliver Sømanden til en anden Natur.

Havfruens Læseil flagrede aldrig saasnart i Luften, før den gandske jevnt forandrede Cours, lig Fuglen, hvis Vinge Jægeren har rammet, og den stennede nu ligesaa meget mod Syd, som den et Dieblif iforveien havde holdt nordligt. Saa ubetydelig denne Forandring end var, saa fik den dog derved Vinden paa den anden Bort, hvorfor den ogsaa maatte gibe sit Storseil. I samme Dieblif fyldtes de Læseil, der hidtil havde flagret

i Lø af denne uhyre Glade af Seilbug, og Skibet tabte Løbet eller Intet af den Kraft, der drev det gjennem Vandet. Endnu medens denne Manoeuvre saa hurtigen udførtes saaes Matroser gaae tilveirs, der, som den opmærksomme, lille Midshipmand bemærkede, havde travlt med at bjerpe de ramponerede Seil.

„En Gavtyv har stedsse sine Tanker samlede,” sagde Drysail, hvis kritiske Øie ingen af det jagede Skibs Bevægelser undgik, „og det man han ogsaa have, fra hvilken Havn han saa er udeklareret! Den Skonnertbrig bliver styret galant! Vi have ikke vundet stort Andet ved vor Fld, end Kanonerens Regning paa forbrugt Krudt, og Smugleren har ikke tabt synderligt Andet, end et Læseiselspiir, som endda ovenikjøbet meget godt kan dannes til en Bramraa eller et andet let Rundholt til saadan en Muslingskal.“

„Der er dog vundet saameget, at han er bleven tvungen til at søge ud fra Vandet i mere oprørt Bunde,” svarede Lublow venligt. „Jeg troer, vi see hans agterste Stykker tydeligere, end før vi løsne de Kanonen.“

„Gandske vist, Sir, gandske vist. Jeg saae et Glimt af hans Jomfruer for et Dieblis siden, men jeg har været ham saa nær, at jeg har kunnet see det ondskefulde Blik af Kvindemennestet under hans Bomspryd; dog nu gaaer Skonnertbriggen tilsoes!“

„Jeg er vis paa, at vi nærme os den;” svarede

Eublow takkefuld. „Ræk mig en Rikkert, Quarteer-mester.“

Dryfsail betragtede sin unge Chefs Ansigtstræk, medens denne iagttog det jagede Skib, ved Hjælp af Rikkerten og han troede at læse alvorlig Misfornøielse deri, da han lagde den fra sig.

„Viser han intet Tegn til, at han vil vende tilbage til sin Pligt, Sir, eller fremturer Gavtyven i sin Gaardnakkethed?“

„Skikkelsen paa hans Hytte er den dristige Matros, der vovede sig ombord i Coqvetten, og som nu synes at befinde sig fuldt saa vel, som dengang han lagde sin Uforsømmethed for Dagen her ombord hos os!“

„Den Karl seer ud som en befaren Matros, og jeg troede, at Hendes Majestæt ret havde gjort en Fangst, da han første Gang satte sin Fod paa vort Dæk. Ja, De har Ret i, Sir, at kalde ham dristig! Knegets Nærværelse kunde have ødelagt Disciplinen mellem et heelt Skibsmandskab, om ogsaa hver Matros var en Officier og alle de Andre Præster. Han tog ligesaa megen Plads op, naar han gik paa Skandsen, som et Rangslib paa halvfemsindstyve Kanoner, der kovenner, og Fløiknappen sidder ikke halvt saa fast paa vor Bramstang, som Hatten sad paa hans Hoved. Den Karl havde slet ingen Respect for en Vimpel! Dengang vi strøg dem om Aftenen, magede jeg det saa, at Spidsen

af det ene kom til at flagre ham i hans uforstammede Ansigt, for at give ham et Bink; men han antog det for det Samme, som en Hollænder antager et Signal for; det vil sige: for et Spørgsmaal, der kan blive besvaret i næste Aagt. En Smule Politur paa Skandsen af en Orlogsmand vilde gjøre Knekten til en Philosoph og stiftet for ethvert Selskab, undtagen i Himlen!" —

"Der gaaer et nyt Spiir tilveirs!" raabte Ludlow og afbrød Masterens Paasvar. "Al hans Hu staaer til at komme ind under Landet."

"Derfor disse Vindstød blot ville blive stærkere," svarede Masteren, hvis Mening om det jagede Skib afveirlede med hans Semandstolthed, "bliver han vort visse Bytte og lad ham vise saa hvad hans Skonnertbrigg duer til! Soen er fuld af grønne Pletter til Luvart og paa Havfladen er der alle Kjendetegn paa en Orcan. Luften er saa klar, at man næsten kan see lige ind i Himlen. Disse Nordenvinde seie Americas Taagebanker bort og gjøre baade Land og Hav saa klare, som en Skolebrenns Ansigt, for det er blevet tilsmudsket af Taarer efter de første Kap. Jeg veed, at De har pløiet de sydlige Farvande, Capitain Ludlow; thi vi fore jo sammen inde mellem Derne for nogle Aar siden, men jeg veed ikke, om De har passeret Strædet ved Si-

braltar og seet det blaa Hav, der ligger mellem Italiens Bjerge?"

"Da jeg endnu var en Dreng gjorde jeg et Kryds mod Barbaresterne og vi havde netop Noget at bestille paa den nordlige Kyst af Middelhavet."

"Vel! Det er netop denne nordlige Kyst, jeg mener! Der er ikke en Fod af den, ligesaa Klippen ved Strædet til Fyrtaarnet ved Messina, som mine Dine ikke have seet. Der er ingen Mangel paa Udflid og Landkjendinger paa de Brede! Her ere vi nu tæt ved America, der ligger omtrent otte eller ti Sømile Norden for os og nogle og fyrgetyve agter for os, og dog kunde man, naar man ikke vidste, hvornaar vi vare løbne ud, af Vandets Farve og Lodskudene fristes til at troe, at man laa midt ude i Atlanterhavet. Mangen et godt Skib buser løs paa America inden det endnu veed, hvor det seiler, medens man hist kan holde ind efter et Bjerg og have det i Sigte i et heelt Etmaal inden man saaer Die paa Byen, der ligger ved dets Fod."

"Men Naturen har igjen opveiet denne Forskjel, i det den har værnet om Kysten med Golfstrømmen med dens Driktommer og forskjellige Temperatur, medens Loddet selv i den mørkeste Nat kan vise Vej; thi intet Tag kan stige mere jævnt opad, end denne Kyst gjør, ligesaa hundrede Favne Vand og op til den sandede Strandbred."

„Jeg sagde mangel et godt Skib, Capitain Ludlow, men ikke en god Navigateur; nei, nei; en dygtig Karl kjender ligesaa godt Forskjellen mellem det grønne og det blaa Vand, som mellem Haandlobbet og det store Lod. Men jeg kan huske, at jeg engang gik glip af en Observation, medens vi stode ind efter Genua for en Mistral*. Der var al Rimelighed for, at vi vilde faae sat paa Landet om Natten og saa meget desto nødvendiggere var det, at vi fik at vide, hvor vi vare. Oceanet har ofte syntes mig at ligne det menneskelige Liv, Sir; en skjult Veie til Alt, hvad der er forude, og ligesaa lidet den kjendeligste med Hensyn til det, vi alt have passeret. Mangel et Menneske styrter hovedfulds sin Fordærvelse i Møde og mangel et Skib styrer ind mod et Skjær under en Pres af Seil. Den Dag i Morgen er en Taagebanke, hvorigjennem Ingen af os kan see og selv det nærværende Dieblif er kun lidet Bedre, end tyk Luft, som vi see ud i uden at faae nogen synderlig Oplysning. Nu vel, som jeg før sagde, vi styrede med Vinden saa mange Streger rumstjeds, som Behov gjordes og for en Ruling omtrent som den, vi nu have; thi den franske Mistral har en Familielighed med den amerikanske Nordenvind. Vi gik med store Boven-Bramseil til, dog uden Læseil, for vi begyndte at tænke paa den dybe Bugt, inde i hvil-

* Saaledes kaldes Sydst vinden i Middelhavet.

ken Genua ligger, og Solen havde alt været en Time under Horizonten. Til vor gode Lykke forliges Skyer og Mistral aldrig længe, og vi fik snart klar Himmel. Der laa nu et Sneehjerg i Nord, lidt til Vest, og i Syd, lidt til Øst, et andet. Det bedste Skib i Dronning Annas Flaade kunde ikke have naaet Noget af dem i en Dags Seilads og dog saa vi dem saa tydeligt, som om vi havde ligget tilankers til Bæ af dem! Et Blik paa Kortet overtydede os snart om hvor vi vare. Det Første vare Alperne, som de kalde dem, og det Andet var Corsicas Høiland, og Begge vare de saa sneehvide, som en firsindstyveaarig Oldings Haar, skjøndt det var midt om Sommeren. De seer selv, Sir, at vi blot behøvede at tage en Peiling af dem for, paa et Par Sømile nær, at vide hvor vi vare. Saaledes seilede vi til Midnat og lagde Vi; og om Morgenens benyttede vi Lyset til at finde ind i vor Havn —

„Skonnerthriggen giber igjen!“ raabte Ludlow.
 „Den er fast bestemt paa at søge mere grundt Bunde.“

Masteren kastede et Blik omkring paa Horizonten og pegede derpaa fast imod Nord. Ludlow bemærkede dette Tegn og, da han vendte sit Hoved, vidste han strax hvad det skulde betyde.

W a b f r u e n ,

eller

S ø = S k u m m e r e n .

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Bøye.

Femte Hefte.

K i ø b e n h a v n .

Forlagt af og trykt hos S. Lier.

1837.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Et og Tyvende Capitel.

Strax jeg gaar, Ven!

Snart jeg staaer, Ven!

Her igjen hos dig.

Warren i the twelfth night.

Skjøndt det ligefrem synes at stride mod vore Sandsers Bidnesbyrd, er dog Intet mere vist, end at Vindstrømmen af de fleste Orkaner kommer fra Væstiden. Virkningerne af en Storm ville i flere Timer fornemmes paa et Punkt, der tihsyneladende er nær dens Ophor, før de bemærkes paa et andet, som man skulde troe var dens Kilde nærmere. Erfaringen har ligeledes viist, at en Storm er mere ødelæggende der, hvor den virkelig begynder, end paa det Sted, hvorfra den synes at komme. De østlige Storme, der saa ofte hjemsøge Republikkens Kyster, yttre deres ødelæggende Virkninger i Pensylvaniens og Virginiens Bugter, eller

i Carolinaernes Sunde, flere Timer før deres Tilværelse endnu ahnes i de mere østligt beliggende Stater; og den samme Vind, der er en Storm ved Hatteras, er en jevn Kuling tæt ved Penobscot. Der er imidlertid kun lidet Gaadefuldt i dette tilsyneladende Phænomen. Det tomme Rum, der er opstaaet i Luften, og som er Op-rindelsen til enhver Vind, maa først fyldes af Atmosfærens nærmeste Forraad, og da enhver Region bidrager til at tilvejebringe Egevegten, maa den til Gjengjæld atter erholde Forstærkning fra dem, der ligge længere borte. Dersom et vist Quantum Vand pludseligt blev unddraget Havet, vilde det tomme Rum atter blive opfyldt ved en Strøm fra det nærmest tilgrændsende Fluidum, hvis Niveau atter vilde blive tilvejebragt ved Vandmasser, som stedse mindre og mindre voldsomt vilde tilflyde det. Fandt en saadan Udtømmelse Sted paa en Sandbank, eller tæt ved Land, vilde Tilstrømningen være stærkest fra den Kant, hvor Fluidummet havde den største Kraft, og folgelig vilde Strømmen opstaae derved.

Men skjøndt der finder saa nært Slægtsskab Sted mellem disse to flydende Legemer, ere Virkningerne af de usynlige Vinde ifølge deres Natur langt mindre Menne-skets Kræfter undergivne, end Søsterelementets ere det. Det Sidste maa hyppigt give efter for det Førstes umiddelbare og tydelige Paavirkning, medens Oceanets Indflydelse paa Atmosfæren er skjult for os, formedelsk

den virkende Krafts hemmelighedsfulde Charakter. Sandt nok, man har truffet ubestemte og foranderlige Strømninger i Oceanets Bunde; men deres Oprindelse tilskrives letteligen Bindenes Magt, medens vi ofte forblive ubiisø om de oprindelige Aarsager til Bindene selv. Derfor undersøger Sømanden endnu i det Dieblis, han staaer Fare for at blive et Offer for de uimodstaaelige Bølger, Himlen, som den Kilde, hvorfra Faren kommer, og medens han, betagen af Rædsel, kæmper mellem de stridende Elementer, for at holde den skrøbelige, farlige Bygning, han styrer, i Rigevegt, veed han heelt vel, at det Gne, der frembyder de synligste og for en Usøvant tillige de væsentligste Farer, ikke er Andet end Rædsel for den usynlige, mægtige Kraft, der sammenholder Vands det paa hans Bei.

Som en Følge af denne Forstjæl i Kraft og af den Hemmelighedsfuldhed, der omgiver Atmosfærens Virkninger, have Søfolk til alle Tider været Slaver af Overtroen med Hensyn til Bindene. Den større eller mindre Grad af Uvidenhed, hvori de have været tilbude, fremlyser af det Synspunkt, fra hvilket de have betragtet dette ubestandige Elements Omstiftelser. Selv vore Dages Søfolk ere ikke fri for denne Svagheb. Den tankeløse Skibsbreng faaer en Trettesættelse, dersom hans Fløiten høres mellem Stormens Tuden, og selv Officieren føler sig ikke gandske veltilpas, dersom han i et

saadant Dieblisk skulde blive Vidne til en Handling, der gjorde Brud paa hans Stands Fordomme. Han befandt sig i samme Tilfælde som den, hvis Dren have inddruffet Sagn om overnaturlige Syner, dem en bedre Opdragelse har lært ham at forkaste, og som, naar han befandt sig i en Stilling, hvori Erindringen om disse vækkes, er nødt til at kalde sin Fornuft tilhjælp, for at dæmpe Følelser, som han er tvivlsraadig om han skal vedkjende sig.

Da Trysail henvendte sin unge Chefs Opmærksomhed paa Himlen, var det imidlertid mere paa Grund af hans Kundskaber som erfaren Sømand, end af saadanne Hensyn, som nys ere antydede. En Sky havde pludseligt viist sig over Havfladen og lange, adspalttede Taagestriber stode ud fra den, der gave den, hvad Søfolk kalde: et vindigt Udseende.

„Vi faae Mere, end vi behøve til de Seil, vi nu føre!“ sagde Masteren, efterat baade han og hans Chef tilstrækkeligt havde undersøgt Taagens Bestaaenhed. „Den Karl er en dødelig Fjende af alle Boven-Seil; han kan ikke lide at see Andet end nøgne Stænger i sit Rabostab.“

„Hans Ankomst vil sagtens nøde Skonnertbriggen til at mindste Seil,“ svarede Capitainen. „Vi vil lade Alt staae til til det Yderste, medens den derimod snart maa be-

gynde at bjerger, ellers kommer Bygen bag paa den, da den kun har saa lille en Besætning."

"Ja det har en Krydser forud! Og dog gjør den Kjeltring ikke Mine til at stryge et eneste Seil!"

"Vi ville see til vore egne Stænger," sagde Ludlow, idet han henvendte sig til den vagthavende Officier. "Kald Folkene op, Sir, og hold Alt klart, for den Byges Skyld."

Paa denne Befaling fulgte det sædvanlige, barske Raab af Baadsmanden, der indlede den Lungeprøve med en lang, skjærende Tone af sin Pibe ved hver enkelt Luge. Raabet: "Alle Mand op!" bragte snart Mandskabet op fra Skibets Indre paa Dækket. Mandskabet fordeelte sig selv hver paa sin Plads, og da Lougene vare klarede og de saa nødvendige Forberedelser vare trufne, stode Alle i opmærksom Tausshed og ventede paa den Lyd, der nu skulde komme fra Raaberen, som den Næstcommanderende selv havde taget.

Den Overlegenhed i Seilads, som et Krigsskib stedse har over en Coffardimand, har forskjellige Grunde. Den første er Constructionen af Skroget, der ved et Orlogskib er saa nøiagtig, som Skibsbygningskunsten formaaer til Opnaaelsen af det dobbelte Niemed: Hurtighed og det, man kalder: godt Søeskib, medens ved Coffardiskibet Ønsket om den størst mulige Binding bringer mangel et Offer i hine saa høist vigtige Henseender, for at Skibet kan faae saa meget

større Drægtighed. Dernæst kommer Forstjellen i Takelagen, da Ræerne ikke alene ere længere, men Stængerne ogsaa ere høiere paa en Orlogsmand, end paa en Gofsfardimand, fordi hiins stærkere Besætning sætter ham istand til at haandtere langt sværere Rær og Seil, end som nogensinde bruges ombord i denne. Hertil kommer endnu den større Væthed, hvormed en Krydser kan sætte sine Seil til, eller hjerpe dem, da et Skib med en Besætning af et eller tohundrede Mand roligere kan benytte sig af en Kuling lige til det sidste Dieblif, medens et andet, som blot har en halv Snees Mand ombord, ofte mister hele Timer af en gunstig Vind formedelst sit svage Mandskab. Denne Forklaring vil sætte den ellers uindviede Læser istand til at indsee, hvorfor Ludlow turde haabe, at den forventede Byge vilde understøtte hans Hensigter med Tagten.

Coqvetten lod, for at bruge et Sømandsudtryk, staae til til det Yderste. Udsplittede Taagestriber hvirvlede omkring i Luften i en temmelig farlig Nærhed af de høiere og lettere Seil, medens Skummet paa Havets Overflade allerede var kommet Skibet saa nært, at det udslettede dets Kjølvand, da Ludlow, der med mærkværdig Koldblodighed havde iagttaget Skyens Fremskridt, tilkjendegav sin Næstcommanderende, at nu var det Tid.

„Beslaa overalt!“ udtalt gennem Raaberen, var

den eneste Commando, der behøvedes, thi baade Officerer og Mandskab forstode deres Tjeneste.

Keppe vare disse Ord komne over Lieutenantens Bæber, førend Havets voldsomme Brølen overdøvedes af Seilenes Flagren. Halse, Skjoder og Gald fore imellem hinanden og i mindre end en Minut fremviste Krydseren blot nøgne Spiir og hvinende Lougværk der, hvor man nyligt havde seet en Sky af snehvidt Seilbug. Alle Bæseilene bjergetes paa engang og Bovenseilene bleve beslaaede. Mærseilene stode endnu og Skibet sølte Trykket af denne lille Storm paa deres brede Glader. Det vakre Skib modstod ypperligt Stødet, men da Vinden kom ret agterind, havde den langt ringere Virkning paa Skroget, end ved den forhen omtalte Leilighed. Nu var der blot Fare for Stængerne, og disse bleve sikrede ved Capitainens ligesaa omhyggelige, som kjække Karvaagenhed.

Ludlow havde ikke saasnart overtydet sig om, at Krydseren sølte Vindens Magt, og til at erholde denne Visshed behøvedes blot faa Minuter, før han fastede sit spændende Blik paa Skonnertbriggen. Til største Forbauselse for Alle, der vare Vidner til dens Dumdriftighed, førte Havfruen endnu alle sine lette Seil. Saa hurtigt Skibet nu end skar gennem Vandet, blev tets Hurtighed dog langt overgaaet af Vindens. Kjendetegnene paa den forbifarende Byge viste sig allerede paa Soen paa Halvdelen af Afstanden mellem begge Seilere, og alligevel

lod det, som om det jagede Skib ikke ahnede, at den nærmede sig. Dets Fører havde aabenbart iagttaget dens Virkninger paa Coqvetten og han afventede Angrebet med en Mands Koldblodighed, der er vant til at stole paa sine egne Hjælpemidler, og er istand til at bedømme de Kræfter, han skal bekæmpe.

„Eder han staae til een Minut længere, faaer han Mere, end han kan taale, og alle hans Skyskrabere vil blæse væk ligesom Røgen fra Munden af en Kanon!“ brummede Trysail. „Aha! der haler han sine Læseil ned; saa! giv op Storseilet; giv op Bram- og Boven-Bramseil, Mærseilene paa Rand! De Lurendreiere ere ligesaa rapsingrede som Lommethve i et Dpløb!“

Den ærlige Master har tilstrækkeligt beskrevet de Forsigtighedsregler, der bleve iagttagne ombord i Skon-nertbriggen. Intet Seil besloges, men da de alle vare givne op eller løbne ned, havde Bygen for Tidet til at udøve sit Maseri paa. De formindskede Seil beskyttede Stængerne, medens det løbende Redskab frelst Seilene. Efter nogle Dieblikkes Taushed bemærkedes en fem, sex Matroser, der vare sysselsatte med bedre at dæmpe de saa øverste, lettere Seil.

Men skjøndt den Rjækhed, hvormed Søstummeren havde ført sine Seil lige til det sidste Dieblik, retfærdiggjordes af Udfaldet, saa blev dog Virkningen af den tiltagende Kuling og de vorende Bølger paa begge Skibes

Avancering mere iøinesfaldende. Medens den lette og lavthyttede Skonnertbrig begyndte at arbejde og rulle, gik Coqvetten mere flitt gjennem Søen og mødte følgerigt mindre Hindring af Vandet. Tyve Minuter, hvori Vindens Magt kun aftog ubetydeligt, bragte Krydseren det jagede Fartoi saa nært, at dens Mandskab kunde skjelne flere af de mindre Gjenstande, der vare synlige ovenfor dets Skandseklædning.

„Blæs Vinde, saa Ederes Rjæver revne!“ sagde Ludlow med dæmpet Stemme, idet Jagtens Hede tiltog ved Haabet om et heldigt Udsald. „Jeg forlanger blot en halv Time, saa kunne I blæse ad hvilken Kant I ville!“

„Blæs, fjære Djævel, og Du skal faae Rokken til Aftensmad!“ brummede Trysail, citerende en gandske anden Forfatter. Næste Glas vil bringe os dem saa nært, at vi kunne praeie dem.“

„Bygen forlader os!“ afbrød Capitainen ham. „Sæt til igjen Alt, hvad trække kan, Mr. Luff, ligesaa Fløis-knappen til Jomfruene.“

Atter løb Baadsmandspiben ved Eugerne, og det barste Raab „alle Mand op!“ kaldte atter Folkene op paa deres forskjellige Poster. Seilene sattes til med en Hurtighed, der næsten var ligesaa stor som den, hvormed de vare blevene hjergete, og neppe havde den voldsomme Byge forladt Skibet, før dets sammensolbede Seilmasfer

udspændtes for at opfange det endnu tilbage Værende af den. Paa den anden Side havde Skonnertbriggen, endnu fjekkere end Krydseren, ikke oppebiet Enden paa Bygen, men Søskummeren havde tværtimod benyttet det Bink, han havde faaet fra Fregatten, og begyndt at heise sine Ræer i Top, medens Havet endnu var hvidt af Skum.

„Den klarøiede Skjelm seer, at vi ikke længere have godt af Bygen,” sagde Trysail, „og nu holder han sig klar til at faae sin Part af den. Vi vinde kun lidt fra ham endstjøndt vi har flere Hænder.”

Denne Sandhed var altfor iøinesfaldende til at den kunde benegtes, da Skonnertbriggen allerede havde sat alle Seil til inden Skibet havde høftet nogen mærkelig Fordeel af dets overlegne physiske Styrke. Winden lagde sig pludseligt i det samme Dieblis, som Coqvetten havde, maaskee som en Følge af den stærkere Søgang, erholdt en liden Fordeel over Havfruen. Men Bygen havde været Lustens sidste Anstrengelse, og en Time efter at begge Seilere igjen havde tilsat Alt hvad trække kunde, flog Seilene imod Masterne, ligesom I-Bande, med samme Kraft som den, hvormed de udsplændtes. Søen lagde sig hurtigt og før den sidste, eller Formiddagsvagten, var ude, blev Oceanets Flade blot sat i Bevægelse ved disse lange, bølgender Dyrninger, der sjældent lade det være aldeles ubevægeligt. Endnu en kort Tid spillede de ustabige Luftstrømninger i forskjellige Retninger omkring Skibet,

men dog steds med den fornødne Kraft til at drive det langsomt gennem Vandet, og derpaa blev det fuldkomment Havblik, da Egevegten igjen syntes at være tilveiebragt i Elementet. I den halve Time Binden saaledes sprang om, havde Skonnertbriggen igjen saaet Forspringet, dog ikke tilstrækkeligt nok til at være aldeles udenfor Krydserens Skudvidde.

„Giv op Underseilene!“ sagde Ludlow, efterat det sidste Bindpust havde ophørt at virke, og forlod den Kanon, hvorpaa han saa længe havde staaet og iagttaget det jagede Fartøis Bevægelser. „Sæt Baadene ud, Mr. Luff, og bevåbn deres Mandskab.“

Den unge Chef gav denne Ordre, der ikke behøvede nogen Fortolker, med Fasthed, men tillige med et beklemt Hjerte. Hans Ansigt var tankesuldt og udtrykket deri tiltjendebag, at han gav efter for en bydende, men ubehagelig Pligt. Da han havde udtalt, gav han den forventningsfulde Raadmand og dennes Ven et Bink om at følge med og gik ind i Kahytten.

„Der er intet Andet for,“ vedblev Ludlow, i det han lagde Rifferten, som han denne Morgen saa ofte havde holdt for Diet, paa Bordet og fastede sig paa en Stool. „Denne Bagabond maa tages for enhver Priis og her er den gunstigste Leilighed til at tage ham ved Entring. Tyve Minuter ville bringe os paa Siden af ham og em til sætte os i Besiddelse af ham; men —“

„De troer, at Søskummeren ikke er den Mand, der modtager flige Gjester med en gammel Kjerlings Velkomst,” bemærkede Nyndert haanligt.

„Jeg maatte tage meget Feil af Manden, dersom han vilde overgive saa skjønt et Skib uden Sværdsflag. En Sømands Pligter ere bydende, Raadmand Van Beverout, og saa ondt det end gjør mig, maa jeg dog adlyde dem.”

„Jeg forstaaer Dem, Sir. Capitain Ludlow har to Beherskerinder, Dronning Anna og gamle Etienne de Barberies Datter. Han frygter dem begge. Naar Paasiverne overstige Activerne, synes det at være kloogest at gaae paa Accord med sine Creditorer, og i dette Tilfælde kan man sige, at Hendes Majestæt og min Søsterdatter kunne betragtes som saadanne.”

„De misforstaaer mig, Sir,” sagde Ludlow stolt. „En ærefjær Officier kan ikke gaae paa Accord med sin Pligt, ikke heller erkjender jeg flere end een Beherskerinde ombord i mit Skib; men i Seirens Dieblikke kan man ikke stole paa Matrosen, eller naar hans Eidenstaber ere ophidsede ved Modstand; Raadmand Van Beverout vil De ledsage Expeditionen som Mægler?”

„Piser og Haandgranater! Seer jeg ud til at kunne entre en Smugler med Huggerten mellem Tænderne! Dersom De vil sætte mig i Deres mindste og fredeligste Baad, bemandet med to Dreng, dem jeg kan styre i

Kraft af min Myndighed som Øvrighedsperson, og samtykke i at blive liggende her med bakkede Mærseil og et Parlamentairflag paa Toppen af hver Mast, saa vil jeg bringe Oliegrenen til Skonnertbriggen, men ikke et eneste truende Ord. Dersom Rygtet taler Sandhed, saa er Søstummeren ingen Ven af Trudsel og vor Herre forbyde, at jeg skulde tvinge en Mand til at antage andre Baner! Jeg vil drage bort som Deres Turteldue, Capitain Ludlow, men ikke gjøre et eneste Skridt som Deres Goliath."

"Ufflaaer De ligeledes at forsøge at forebygge Fjendtligheder?" vedblev Ludlow, med et Blik paa Patronen af Rinderhook.

"Jeg er Dronningens Undersaat, og rede til at yde min Bistand til Lovens Haandthævelse," svarede Oloff Van Staats roligt.

"Patron!" udbød hans forsigtige Ven, "veed De vel, hvad De der siger? Dersom Spørgsmaalet var om et Streiftog af Mohawkerne, eller et Indfald fra Canada, var det en anden Sag; men dette angaaer en ubetydelig Tvistighed om en lille Forskjel i Tolbasgivterne, som det er bedst at lade Tolbinspecteuren og de andre Lovens Snushaner afgjøre. Naar Parlamentet lægger Fristelsen lige for Næsen af os, maa Synden ogsaa komme over det selv. Den menneskelige Natur er skrøbelig og disse Skrøbeligheder ere ligesaa mange Fristelser

til at oversee usornuflige Lovbud. Jeg siger derfor, at det er bedre at blive i Fred her ombord, hvor vort gode Navn og Rygte vil være ligesaa sikkert som vore Knokler, og lade Forsynet lede Alt til det Bedste."

"Jeg er Dronningens Undersaat og redebon til at opretholde hendes Værdighed," svarede Oloff med Fasthed.

"Jeg forlader mig paa Dem, Sir," sagde Lublow, tog sin Rival under Armen og førte ham ind i sin Chefeskabst.

Samtalen var snart forbi og kort efter meldte en Midshipmand, at Waabene vare klare. Masteren blev dernæst kaldt ned i Kahytten og indladt i Chefens hemmelige Lukas. Derpaa gik Lublow op paa Dækket, hvor han gjorde de sidste Forberedelser til Angrebet. Skibet blev betroet Mr. Luff, med Betydning om at benytte den mindste Lufstning til at komme saa nær ind paa Skonnertbriggen som muligt. Trysail blev commanderet i Barkassen som Anfører for en talrig Afdeling af Entregaster. Van Staats af Kinderhook fik Tollen, der blot havde sin sædvanlige Besætning, medens Lublow tog Chefssluppen, der indeholdt sit sædvanlige Mandskab, skjøndt Waabnene, der laa paa Agterpligten, viste, at de vare rustede til Kamp.

Barkassen, som var først færdig og tillige var den tungeste at roe, satte først af fra Coqvetten. Masteren styrede lige hen mod Skonnertbriggen, der laa ubevægelig

i Havblikket. Ludlow gjorde derimod en Omvei, aabenhart deels for at gjøre en Diverſion, der kunde vildelede Smuglerens Mandſkabs Opmærksomhed, deels fordi han derved kunde naae Angrebepunktet i det ſamme Dieblük ſom den Baad, der indeholdt hans Hovedſtyrke. Tollen holdt ogſaa ud fra den lige Linie, idet den ſtyrede ligesaa meget til den ene Side ſom Chefsfluppen ſtyrede til den anden. Saaledes roede Folkene fuldkomment tauſe i nogle og tyve Minuter, da den ſvære Barkaſſe, der var stærkt ladet, kun langſomt og med Vanſkelighed kom afſted. Efter denne Tids Forløb blev der givet et Signal fra Chefsfluppen, hvorpaa alle Mand holdt op at roe og forberedte ſig til Kampen. Barkaſſen havde nærmet ſig Skonnertbriggen paa Piſtolſkuds Diſtance og var lige tværs af den; Tollen laa under Boven paa den, hvor Van Staats af Kinderhook ſtuderede det ondſkabsfulde Udtryk i Billedet med en Interèſſe, der syntes at vore alt ſom hans dorſke Natur opvarmedes, og Ludlow laa paa den anden Side ligeover for Barkaſſen og underſøgte gjennem Rifferten det jagede Skibs Beſtaffenhed. Tryſail benyttede denne Pauſe til at tiltale ſine Ledſagere.

„Dette er en Expedition i Baade,” begyndte den nøiagtige og omſtændelige Maſter, „i ſmukt Banded, med liden, eller maaskee rettere ſagt, ingen Vind, i Juni Maaned og paa Kyſten af Nordamerika. I ere ikke

saadanne Toøsehoveder, at I skulde troe, at Barkassen er bleven sat ud og to af de ældste, for ikke at sige bedste Sømand paa Hendes Majestæts Skib ere gaaede ud med Baade uden for at gjøre Andet, end netop spørge om denne Brigs Navn og hvorledes det egentligt hænger sammen med den. Den yngste Midshipmand kunde ligesaa godt have forrettet denne Tjeneste, som enten Capitainen, eller jeg selv. De bedst Underrettede troe, at denne Fremmede, der har den Græthed at ligge gandske roligt indenfor en kongelig Krydser's Skudvidde uden at tone noget Flag, hverken er mere eller mindre, end den berygtede Søstummer, en Mand, paa hvis Sømandskab jeg ikke har Noget at sige, men som just ikke staaer i det bedste Rygte for Urlighed med Hensyn til Dronningens Soldindtægter. Der er ingen Tvivl om, at I jo have hørt mange vidunderlige Fortællinger om denne Bagabonds Bedrifter, hvoraf nogle synes at tyde hen paa, at Karlen har hemmelige Forstaaelser med Folk, der passe deres Næringsvei mindre samvittighedsfuldt, end den høiærværdige Forsamling af Bisperne i Overhuset. Men hvad gjør det til Sagen? I ere oprigtige Engelskmænd, der vide, hvad der tilkommer Kirken og Staten, og I ere Fanden ikke de Gutter, der lade Eder forknytted af en Smule Hereri; (et Hurra). Ja, det er en forstaaelig og fornuftig Tale, der overtyder mig om, at I forstaae Eder paa Tingen. Jeg vil nu blot

sige som saa, at Capitain Ludlow ønsker, at der
 ikke bliver ført et usømmeligt Sprog, eller endnu
 mindre nogen voldsom Udfærd mod Folkene i Skon-
 nertsbriggen, med Undtagelse af hvad der kan være
 nødvendigt af at slaae Hovedet itu, eller skjære Stru-
 ben over paa dem for at erobre Fartøiet. I denne
 Henseende kunne I tage et Exempel af mig, der, som
 den Eldeste, har mere Erfaring, end de Fleste af Eder
 og som efter al Rimelighed bedst veed, naar og hvor
 man skal vise sin Manddom. Holder Eder som Karle,
 saalænge Fienden gjør Modstand, men viser Barmhjer-
 tighed, saasnart Seiren er vor! I maa paa ingen
 Maade trænge ind i Kahytterne; i saa Henseende er
 min Ordre bestemt, og jeg vil ikke bryde mig mere om
 at kaste den Mand overbord, der vover at overtræde
 den, end om han var en død Fransmand; og da vi nu
 tilfulde forstaae hinanden og vide, hvad der er vor Pligt,
 er der Intet videre tilbage, end at gjøre den. Jeg
 har ikke talt om Prispenge (et Hurra), da jeg veed,
 at I ere Folk, der sætte Eders Dronning og hendes
 Ære høiere end Eders Fordeel (et Hurra), men saa
 Meget kan jeg love Eder, at den sædvanlige Deling vil
 finde Sted (et Hurra), og da det er udenfor al Tvivl,
 at de Kjeltringer have drevet en ikke usordealagtig Handel,
 vil Totalsummen heller ikke blive en Smaating (tredeb-
 belt, kraftigt Hurra).

Et Pistolstød fra Chefsluppen, som øieblikkeligt besvaredes af et Kanonstød fra Krydseren, hvis Kugle hvinede mellem Havfruens Master, var Signalet til at gribe til de sædvanlige Redskaber til Seir. Nu raabte Masteren Hurra, og med tydelig, fast og dyb Stemme commanderede han: „ro væk.“ I samme Dieblis saaes Chefsluppen og Tollen at nærme sig Gjenstanden for deres fælleds Angreb med en Fart, der lovede at bringe det til en hastig Afgjorelse.

Vige fra det Dieblis Binden lœiede af og medens disse Forberedelser sandt Sted paa og omkring Coqvetten, havde man ikke seet det mindste til Skonnertbriggens Mandskab. Den skjønne Bygning laa og rullede paa den gyngende Dyrning, men ikke een eneste menneskelig Skikkelse viste sig for at holde Die med dens Bevægelser, eller for at træffe de Forholdsregler, der maatte være nødvendige til deres Forsvar. Seilene vedbleve at hænge, ligesom man havde forladt dem, medens det blæste, og Skroget drev for Sogangen. Den dybeste Tausched afbrødes ikke da Baadene nærmede sig, og, dersom det fortvivlede Individ, som man vidste førte Smugleren, var i Besiddelse af Midler til at gøre Modstand, vare de blevene aldeles skjulte for Ludlows lange og ængstelige Speiden. Endog Hurraraabene og Karernes Pladsten i Vandet, da Baadene begyndte deres sidste Fremrykken, frembragte ingen Forandring paa Dækket

af det jagede Skib, skjøndt Coqvettens Chef bemærkede, at Ræerne paa Fokkemasten stadigt, men langsomt dreiede sig i forstjellige Retninger. Uvis om Hensigten af disse Bevægelser, sprang Ludlow op paa en Tofte og opmuntrede sine Folk, idet han vinkede med Hatten, til endnu kraftigere Anstrengelser. Chefsfluppen var omtrent hundrede Fod fra Bredssiden af Skonnertbriggen, da med et de vide Følde af dens Seilbug saaes at fylde sig ud efter. Det gandske fortrinligt ordnede Maskineri af Splir, Seil og Lougværk bøiede sig mod Sluppen, ligesom for at sige et gracieust Farvel og derpaa skød det lette Skrog fremad og Baaden kunde nu pløie det tomme Rum, det havde indtaget. Ludlow behøvede kun et Diekast for at overtyde sig om det Unyttige i at fortsætte Forfølgningen, da Soen allerede krusedes af den Lufthning, der var kommen saa beleiligt for Smugleren. Han gjorde Signal for Trysail til at holde inde og begge flode og betragtede med skuffede Blikke den hvide, boblende Stribe, som Flygtningen efterlod i sit Rjølband.

Nen da Havfruen havde seilet de Baade, der kommanderedes af Capitainen og Masteren paa Dronningens Krydser, agterud, holdt den netop saaledes Cours, at den saasnart muligt maatte komme i Berørelse med Tollen. I nogle Dieblikke troede dennes Mandskab, at det var deres egen Fart, der bragte dem saa hastigt i Nærhed af deres Modstander, og da Midshipmanden,

som styrede Baaden, bemærkede sin Wildfarelse, havde han blot saa megen Tid, at han kunde forebygge, at den hurtige Skonnertbrig ikke overseilede hans lille Kartøi. Han holdt nu heelt af, og befalede sine Folk at hale ud paa Liv og Død. Dloff Van Staats havde stillet sig i Forenden, bevæbnet med en Baadshage og hele hans Sjæl var alt for henvendt paa det forventede Angreb til at han skulde bemærke en Fare, som et Menneſte, der var opſødt som han, heller ikke let skulde kunne indſee. Da Skonnertbriggen gled forbi og han ſaae dens lave Røſter krænge ned mod Vandet, gjorde han et kraftigt Spring over i dem, i det han udstødte et Slags hollandsk Krigsſkrig. I det næſte Diebliſ ſvang han ſit ſvære Legeme ind over Skandsſklædningen og forſvandt paa Smuglerens Dæk.

Da Ludlow havde forſamlet ſine Baade paa den Plet, hvor Skonnertbriggen nyligen havde ligget, ſaae han, at den frugtesløſe Expedition ikke havde haft andre Følger, end Patronen af Kinderhook's ufrivillige Bortførelſe.

To og Tyvende Capitel.

„Hvad hedder dette Land vel, Folk?“

„— Illyria, Lady.“

What you will.

Det Rygte, Mennesket erhverver sig her i Verden berøer ligesaa meget paa et tilfældigt Sammenstød af Omstændigheder, som paa personlige Egenstaber. Denne Sandhed gjælder ogsaa om et Skib. Dets Egenstaber kunne, ligesaa vel som det er Tilfældet hos Mennesket, have Indflydelse paa dets heldige, eller uheldige Skjebne, men Begge maa alligevel skyldes Hændelsen Meget her i Livet. Skjøndt den Kuling, der kom Havfruen saa betælligt tilhjælp, snart fyldte Coqvettens Seil, forandrede dette dog ikke dens Besætnings Mening angaaende hiint Skibs Lykke, medens det tillige forsøgte den Ansæelse, som Søskummeren allerede havde opnaaet som en Sømand, der blev mere end begunstiget ved lykkelige Hændelser i de tusinde, uformodentlige Tilfælde i hans eventyrlige Stand. Selv Trysail rystede paa Hovedet paa en Maade, der udtrykkede mere, end mange tykke Bind, medens Ludlow udgjød sin Harm over det, han kaldte Smuglerens Lykke, og Folkene i Baadene gloede efter den forsvindende Skonnertbrag ligesom Beboerne af

Japan nu sandsynligviis vilde betragte et forbiseilende Dampskib. Da Mr. Luff ikke var skjodesløs i sin Tjeneste, varede det ikke længe inden Coqvetten forenede sig med sine Baade. Den Forsinkelse, som forarsagedes ved at disse bleve heisede op, satte det jagede Fartoi istand til at udvide Mellemrummet mellem begge Skibe i den Grad, at det kom aldeles ud af Skudvidde. Saasnart Alt var klart, gav Ludlow ikke desto mindre Ordre til at fortsætte Jagten og skyndte sig at skjule sin Vrgrelse i sin Kahyt.

„Ejfflen er en Kjøbmands Døverstud, medens en stadig Profit er hans Klogskabs Belønning!“ bemærkede Raadmand Van Beverout, der neppe kunde skjule sin Glæde over, at Skonnerbriggen atter saa heldigt var undsluppen. „Mangen Mand vinder Dubloner der, hvor han blot havde haabet at vinde Piastre, og ofte salde Priserne, medens Varerne ligge paa Toldboden. Der er Franskmænd nok, Capitain Ludlow, til at holde en tapper Officier i godt Lune, og saa meget mindre Grund er der til at ærgre sig over en Smule Uheld ved Forsølgelsen af en Smugler.“

„Jeg veed ikke hvor høit De vurderer Deres Søsters datter, Mr. Van Beverout, men var jeg Oncle til en saadan Pige, saa kunde alene Tanken om, at hun var bleven det bedaarede Offer for et saadant Uffums Rænker, gjøre mig rasende.“

„Paroxysmer og Galetroier! Lykkeligviis er De nu ikke hendes Oncle og har altsaa saa meget mindre Grund til at være misfornøiet. Pigen har franske Rykker og hun rumsterer mellem Smuglerens Sikketoier og Knipslinger; naar hun har gjort sit Valg, faae vi hende nok tilbage og det smukkere end nogensinde før ved en Smule Pynt.”

„Valg! o Alida, Alida! Det er ikke det Valg, vi vare berettigede til at vente af Din oplyste Forstand og Dine stolte Følelser!”

„Oplysningen er mit Værk og Stoltheden er en Arvelod fra gamle Etienne de Barberie;” svarede Mynsdert tort. „Men Klager bragte aldrig Priserne til at falde, eller Papirerne til at stige. Vader os sende Bud efter Patronen og roligt raadslaae om den nærmeste Vej tilbage til Rust in Rust inden Hendes Majestæts Skib fjerner sig altfor langt fra Americas Kyst.”

„Denne Spøg er ikke vel anbragt, Sir. Deres Patron har fulgt Deres Søsterdatter og de gjøre formodentligt en behagelig Reise i et saadant Selskab! Vi mistede ham ved Expeditionen med Baadene.”

Raadmanden stod ganske bestyrtet.

„Mistet! Dloff Van Staats mistet ved Expedition med Baadene! Ulykke ramme den Dag, da denne unge, forsigtige, rige Mand gik tabt for Colonien! De veed ikke hvad De siger, Sir, naar De tillader Dem at yttre

en saa overilet Dom. Med den unge Patron af Kinderhook vilde en af de bedste og meest velhavende Familier uddøe og den tredie bedste Eiendom i Provindsen være uden Arving i nedstigende Linie!"

"Ulykken er ikke saa forfærdelig;" svarede Capitainen med Bitterhed. "Herren entrede Smugleren, for i Fælledsstab med la belle Barberie at undersøge hans Silketøier og Kniplinger."

Ludlow fortalte derpaa hvorledes Patronen var forsvunden. Da Raadmanden var bleven fuldkomment overtydet om, at hans Ven ikke havde taget legemlig Skade, blev hans Glæde strax ligesaa levende, som han for et Dieblit siden havde været dødeligt forfærdet.

"Fulgt med la belle Barberie for at undersøge Silketøier og Kniplinger!" gjentog han og gned sig i Hænderne af Glæde. "Ja, min gamle Vens, Stephanus, Blod begynder at vise sig! Den oprigtige Hollænder er ingen flygtig Franskmænd, der flaaer sig for Vand og Stjærer Ansigtet, fordi Vinden springer om, eller et Pigebarn sætter Rynker i Vandet; ikke heller en galhovedet Englænder (De er selv her fra Colonien, unge Mand), der bander og regjerer, men, som De seer, en rolig, standhaftig og, naar det er Alvor, virksom Søn af det gamle Batavien, der passer sit Snit og ikke er bange for —"

„Hvad?“ spurgte Eudlow, da han bemærkede, at Raadmanden standsede.

„At see sin Gjende lige i Dinene, eftersom Dronningens Gjender naturligviis ogsaa maa være enhver ærlig Undersaats Gjender. Bravo, ung Dloff! Du er en Knøs efter mit Hjerte og sikkert, ja sikkert vil Lykken hjælpe den Kjekke! Havde en Hollænder rigtigt Fodfæste paa denne Jord, Capitain Cornelius Eudlow, skulde vi høre en heel anden Tale om Rettighederne i de snevre Grevande og om de fleste andre Handelspørgsmaale.“

Eudlow reiste sig med et bittert Smil paa Læberne, men uden Brede mod Manden, hvis Glæde var saa naturlig.

„Mr. Van Staats kan med Gode lykønske sig til sin heldige Ekjebne,“ sagde han, „men jeg skulde tage høiligen Feil, dersom hans Foretagende ikke strander paa en saa listig og tillige saa behagelig Mands Rænker, som dens, hvis Gjest han nu er bleven. Men lad nu ogsaa Andres Indfald være hvad de ville, Raadmand Van Beverout, jeg maa gjøre min Pligt. Smugleren er nu tredje Gang, begunstiget af Tilfældet og ved sin List undsluppen mig; fjerde Gang have vi maaskee Lykken med os. Dersom dette Skib kan ødelægge den fredløse Bagabond, maa han see sig for.“

Med denne Trudsel forlod Eudlow Kabytten for atter

at indtage sin Post paa Dækket og fornye sine utrættelige Jagttagelser af Smuglerens Bevægelse.

Forandringen af Vinden var aldeles til Fordeel for Skonnertbriggen. Den bragte den til Luvart og begge Skibene i en saadan Stilling til hinanden, at det derved blev Havfruen muligt, at drage den størst mulige Nytte af sin særegne Bygningsmaade. Som en Folge heraf saae Ludlow, da han kom tilbage paa sin Plads, at det hurtige og lette Fartoi havde skjærpet overalt og laae klos bi de Vind, og at det allerede havde saa stort et Forspring, at han næsten maatte fortvivle om atter at faae det indenfor Skudvidde, med mindre en af de mange Forandringer, der ere saa hyppige paa Oceanet, skulde komme ham tilhjælp. Der var dertor kun lidet Andet at gjøre, uden at føre alle de Seil paa Coqvetten, som Skibet kunde bære, og forsøge at beholde det jagede Skib i Sigte, naar Mørket faldt paa, hvilket snart vilde indtræffe. Men forend Solen endnu havde berørt Havspeilet var Havfruens Skrog forsvundet og da det var blevet Aften, var der intet af dens lustige Omrids tilsynes undtagen det, der horte til dens øverste og smækkeste Rundholter. Faa Minuter derpaa bedækkede Mørket Oceanet og Somændene paa den kongelige Krydser maatte nu forfølge deres Modstander paa Lykke og Fromme.

Hvor langt Coqvetten havde seilet om Natten vides ikke, men da dens Chef næste Morgen kom paa Dækket,

frembød der sig intet Andet for hans vedholdende og omhyggelige Speiderblik, end den nøgne Horizont. Til begge Sider saaes Intet uden den uhyre Vandflade. Ingen Gjenstand viste sig undtagen Søfuglen, der svævede i Kredse paa sin brede Vinge, og Toppene af de uregelmæssige, grønne Bølger. Denne og mange flere Dage vedblev Krydseren at pløie Oceanet, undertiden plat for Veiret med hele sit Seil-Areal udspilet, som undertiden huggende og arbejdende under Vinden, om den vilde seire over de Hindringer, som selve Naturen lagde den i Veien. Den værdige Raadmands Hoved var reent forstyrret og stjødnt han taalmobigen oppebiede Udfaldet, vidste han dog ikke inden Ugens Udgang hvilken Cours Skibet styrede. Tilfældst havde han Grund til at troe, at deres Kryds nu nærmede sig sin Ende. Søfolkene's Anstrengelser syntes at aftage og Skibet fortsatte nu sin Cours under en mindre Pres af Seil.

En Eftermiddag af en saadan mindre anstrengende Dag saaes Francois liste sig op nedefra og vakte fra Kanon til Kanon hen til et Sted midt paa Skibet, hvor han i godt Veir pleiede at tage frist Lust, og hvor han kunde pleie sin Magelighed ligesaa vel uden at sætte sine Overmænds Godmodighed paa Prøve, som uden at gjøre sig altfor fortrolig med den raa Hob, hvoraf Besætningen bestod.

„Ah,” udbød Tjeneren og henvendte sig til en Midshipmand, der alt er bleven os bekendt under Navnet Hopper, „voila la terre! Quel bonheur! jæ skal vær' saa lykt'lig; le batiment er trop agreable, mais vous savez, Monsieur l'Aspirant, que je suis ne pas marin, hvad er le nom du pays?”*

„De kalde det for Frankrig, svarede Tyren, der kunde saa Meget af den Andens Sprog, at han kunde forstaae ham; „og et godt Land er det; for dem, der kunne lide det.”

„Ma foi non!” udbød Francois, og traadte halvt forbauset, halv henrykt et Skridt tilbage.

„Saa kald det Holland, dersom De bedre kan lide det Land.”

„Dites moi, Monsier Hoppair,” vedblev Kammer-tjeneren og lagde sin skjælvende Finger paa den overgivne Skjelmismesters Arm; „est ce la France?”**

„Man skulde troe, at en Mand med Deres Fattes evne selv kunde sige sig det. Kan De da ikke see Kirke-taarnet, med et chateau i Baggrunden, og en uregelmæssigt bygget Landsby ved Siden deraf. See nu paa Skoven hiist? Der er en Allé saa lige, som Kjølvandet

* „Det er Land! hvilken en Lykke! Vel er Skibet meget behageligt, men De veed, Hr. Cadet, at jeg ikke er Sømand; hvad hedder dette Land?”

** „Siig mig, Hr. Hopper, er det Frankrig?”

af et Skib i smult Bunde, og en, to, tre, ja elleve Statuer med een eneste Næse til dem allesammen!

„Ma foi, der er ikk' Skov, ikk' chateau, og ikk' village og ikk' statue og slet ikke Næs'; mais, Monsieur, je suis agé, est ce la France?“*

„Na, De taber Intet ved at have svage Dine, jeg skal forklare Dem det Altsammen, ligesom vi komme der forbi. Seer De den Skraaning hist, der seer ud ligesom en Prøvebog med grønne og gule Striber, eller som en Signalbog, hvori alle Nationers Flag staae paa Siderne; nu det er les champs, og denne smukke Skov, hvori alle Grenene ere saa accurate, at de ligne ligesaa mange Marinerecruter i Exerceerstolen, det er: la forêt—“

Det var mere end den sangvinste Kammeraters Vetroenhed kunde fordoie, men han trak sig tilbage med et Blik fuldt af Medynk og Værdighed og lod den unge Neptuni Lærling glæde sig ved at meddele en Kammerats sine Boier, som just var kommen til.

Smidlertid fortsatte Coqvetten sin Cours, Midshipmandens Slotte, Kirker og Landsbyer forvandlede snart til en lav, sandet Strandbred med en Baggrund af forknyttede Naaletræer, som hist og her oplivedes ved en Nabning, hvorigjennem man saa velhavende Selveieres

* „Min Tro, der er hverken Skov, eller Slot, eller Landsby, eller Støtter, men min Herre, jeg er gammel, er det Frankrig?“

bequemme Boliger med deres talrige Udhuse, eller ogsaa en Herregaard. Henimod Middag hævede Toppen af en Høi sig op over Søen og ligesom Solen gik ned bag ved Bjergkæden, passerede Skibet det sandige Fjorbjerg og ankrede paa det Sted, det havde forladt, da det havde faaet dets Chef ombord igjen efterat han havde forladt Skonnertbriggen. Skibet var snart fortoiet, de lettere Ræer bleve strøgne og en Baad firet ned i Vandet. Ludlow og Raadmanden stige derpaa ned af Kalderebet og roede hen mod Munden af Schrewsbury. Endskjøndt det næsten var mørkt, før de naaede Land, var det dog lyst nok til at den Første kunde opdage en Gjenstand af et usædvanligt Udseende, der flød i Bugten ikke langt fra den Bei, hans Sluppe styrede. Hans Nysgjerrighed forferte ham til at roe derhen.

„Krydsere og Havfruer!“ brummede Myndert, da de vare komne nært nok til at kunne see hvad den flydende Gjenstand egentligt var. „Den uforstammede Tingsgest hjem søger os, som om vi havde stjaalet hendes Guld! Vader os sætte Foden paa Land og Intet, uden en Deputation fra Byraadet skal faae mig til nogensinde at forlade min Bolig.“

Ludlow dreiede Roret og fortsatte Coursen ind mod Floden. Han behøvede ikke nogen yderligere Forklaring om den List, hvorved han var bleven ført bag Lyset. Den flydende Tønde, hvorpaa der var fastgjort en Stage,

og den flukkede Lanterne med Fruentimmerets Billede med det ondskabssfulde Smil paa dens Hornruder erindrede ham pludseligt om det falske Fyr, hvorved Coqvetten var bleven lokket fra sin Cours, den Nat den forfulgte Skonnertbriggen.

Tre og Tyvende Capitel.

„Hans Datter, Arving til hans Rige...

— — — gav Haand og Hierte til

En fattig men en værdig Adelsmand...“

Shakespeares Cymbeline.

Da Raadmand Van Beverout og Lublow kom i Nærheden af Lust in Rust, var det allerede mørkt. Aftenen havde overrasket dem i nogen Afstand fra Landingsstedet og Bjergene kastede allerede deres Skygge tværs over Gloden, den snevre Landstrimmel, der skilte det fra Havet, og derfra videre ud over Oceanet. Ingen af dem havde havt Leilighed til at gjøre sig bekendt med hvorledes det stod sig paa og omkring Billaen, førend

Havfruen, 5 H.

de vare flegne ned i lige Linie med den og havde betraadt det lille, men sødt duftende Bustads foran den. Ege før de kom til den Port, der gik ind til dette, standsede Raadmanden og tiltalte sin Vedsager i en Tone, der mere nærmede sig til deres gamle fortrolige Forhold, end den han havde brugt de faa foregaaende Dage af deres Samværen.

„De maa have bemærket, at Begivenhederne paa denne lille Udflugt tilføes snarere ere af en privat, end af en offentlig Natur;“ sagde han. „Din Fader var min gamle, høitagtede Ven, og jeg er ikke gandske vis paa, om der ikke skulde finde et Slags Familieklub Sted imellem os, paa Grund af Givtermaal. Din værdige Moder, der var en drivtig Kone af faa Ord, havde Noget af min egen Stammes Blod i sig. Det skulde gjøre mig ondt, om den gode Forstaaelse, som disse Grindringer have frembragt, paa nogen Maade skulde blive afbrudt. Jeg indrømmer, Sir, at Tolben er for Staten det Samme, som Sjælen er for Legemet, og at ligesom det Sidste vilde være et øde Huus uden bets Beboer, saaledes vilde den Første være en udsugende og besværlig Herre, naar den ikke havde sine regelmæssige Indtægter. Men man behøver ikke at udføre et Princip i bets Yderligheder. Dersom denne Skonnertbrig er, hvad De synes at mistænke den for at være, og som vi i Sandhed ogsaa af forskjellige Aarsager have Grund til

at antage, at den er; nemlig det Fartoi, som kaldes Havfruen, saa vilde den have været en lovlig Prise, dersom den var falden i Deres Hænder; men nu, da den er undkommen, kan jeg ikke sige hvad der er Deres Hensigt; men dersom Din fortræffelige Fader, Medlem af Kongens Statsraad havde levet, saa vilde en saa forsigtig Mand have betænkt sig længe inden han havde lukket Munden op, for ikke at sige for Meget i dette eller et lignende Tilfælde."

"Hvad jeg saa end antager, at min Pligt byder mig, saa kan De trygt forlade Dem paa min Tausshed angaaende det — det mærkværdige — det høist afgjørende Skridt, som Deres Søsterdatter har fundet passende at gjøre;" svarede den unge Mand, som ikke kunde gjøre denne Hentydning paa Alida, uden ved sin Stemmes Skjelven at røbe den store Indflydelse, hun endnu stedse havde paa ham. "Jeg seer ingen Grund til at frænke de Familiefølelser, De hentyder til, ved at bidrage til at fylde den ørkesløse Nysgjerrigheds Dren med Historien om hendes Feiltrin."

Ludlow taug pludseligt, og overlod til Dacien at fremføre det, han maatte ville tilføie.

"Det er et ædelmodigt, mandigt og et en oprigtig Elsker værdigt Sprog, Capitain Ludlow;" svarede Raadmanden, "men det var just ikke den Streng, jeg vilde berøre. Vi ville imidlertid ikke gjøre mange Ord

her i Aftenluften; ha! naar Ratten er borte, springe Musene paa Bordet. Disse natteridende, hesteplagende Negere have taget Alidas Pavillon i Besiddelse, og vi maa takke Gud for, at den stakkels Piges Bærelser ikke ere saa store som den Harlemmer Gælle, ellers fik vi nok Hovslagene at høre af et aandeløst Creatur, som gallopperede omkring derinde."

Nu afbrød Raadmanden sin Tale saa pludseligt og studsede som om et af Coloniens Spøgelsers havde viist sig for ham. Hans Ord havde ført hans Ledsagers Blik mod la cour des fées, og Lublow havde i samme Øieblik som Onklen gandske bestemt seet et Glimt af la belle Barberie, da hun gik forbi det aabne Vindue i sit Bærelse. Den Sidste vilde styrte frem, men Mynderts Haand standsede hans heftige Bevægelse.

"Her maa vi snarere bruge vor Forstand, end vore Been," bemærkede den koldblodige, forstandige Borgermand. "Det var Skikkelsen af min Myndling, og Søsterdatter, eller ogsaa har gamle Etienne Barberies Datter en Dobbeltgængerfke; Francis, saae Du ikke en Fruentimmerstikkelse ved Vinduet i Pavillonen, eller vilde de vore Onsker os? Undertiden er jeg bleven stuppet paa en gandske ubegribelig Maade, Capitain Lublow, angaaende Barernes Qualitet, naar jeg med min hele Sjæls Kraft har været bestræbt med at slutte en Handel; thi den

første Gritænker af os Alle er udsat for flige aandelige Svagheder, naar Haabet er med i Spillet."

"Certainement, oui!" udbød den ivrige Tjener.
 „Quel malheur at vær' obligé at gaae paa la mer, naar Mam'selle Alide aldrif forlod la maison. J'étais sur, que nous nous trompions, car jamais la famille de Barberié elst' at vær' Sefolk."

„Det er nok, gode Francis; Familien Barberie holder ligesaa meget af Landjorden, som en Ræv. Gaa nu og underret de ørkebløse Slynkler i Kjøkkenet om, at deres Herre er kommen hjem, og husk paa, at det er usornodent at sladdre om alle de forunderlige Ting, vi have seet ude paa det store Dyr. Vi ville nu hilse paa min lydlige Niece med saa liden Larm som muligt."

Eudlow modtog med Begjerlighed denne Indbydelse og fulgte øieblikkeligt den pedantiske og som det lod alsdeles ubevægede Raadmand henimod Huset. Da de vare komne igjennem Bustadset, standsede de uvilkaarligt et Dieblis for at see ind ad de aabne Vinduer i Pavillon.

La belle Barberie havde smykket la cour des fées med en Deel af den nationale Smag, hun havde arvet efter sin Fader. Den massive Pragt, som udmærkede Eudvig den fjortendes Regjeringsperiode, var neppe nedstegen til den Mellemlasse, hvortil Monsieur de Barberie hørte, og han havde som en Følge heraf i sin Landsflygtighed alene medbragt hiin finere Smag, der synes

at være det Gølf eiendommelig, fra hvilket han nedstammede, fri for Datidens Modes overlæssede Zirater og Kostbarheder. Denne Smag blandedes siden med Englændernes huuslige, bekvemme Skikke, eller hvilket næsten er det Samme, med det americanste Liv, hvilken Forening maaskee frembringer den rigtigste og heldigste Middelvei mellem det Nyttige og det Behagelige. Alida sad ved et lidet Mahognibord fordybt i Indholdet af en lille Bog, der laa foran hende. Ved Siden af hende stod et Theeservice, hvoraf Kopper og Spølkummer vel vare smaa, saaledes som det dengang var brugeligt, men særdeles smukt formede og af det fineste Materiale. Hun var klædt i en Negligee, der passede sig for hendes Aar, og over hendes Ansigt hvilede der et Udtryk af Velbehag, blandet med den Ynde, der synes at være Kjønnets udelukkende Eiendom, og som meddeler en elegant Dames Cabinet noget saa Tiltrækkende og Særegent. Hendes Sjel var heelt bestjefstiget med Bogen og ved hendes Albu snurrede en lille Solvthemastine, aabenbart uden at hun lagde Mærke dertil.

„Det er det Billede, jeg med Henrykkelse har udmalet mig,” sagde Ludlow halvt hvidskende, „naar Storm og Orkaner have holdt mig vaagen paa Dækket saa mangen en truende Uveirsnat! Naar Sjel og Legeme vare udtømte af Anstrengelse, var dette den Rolighed, jeg længtes efter, og som jeg vovede at gjøre mig Haab om!”

„Handelen paa China kommer med Tiden nok paa Gode igjen, og De forstaaer Dem ypperligt paa Livets Behageligheder, Mr. Ludlow,” svarede Raadmanden. „Det Pigebarn har saa varm en Blod paa Kinderne, at man skulde sværge paa, at der aldrig i hendes Liv havde blæst en Vind paa hende, og man skulde ikke let falde paa at troe, at den, der kan see saa veltilpas ud, for nyligt har tumlet sig om blandt Delphinerne. Lader os gaae ind.”

Raadmand Van Beverout var ikke vant til at gjøre mange Omstændigheder naar han besøgte sin Søsterdatter. Uden at det derfor lod som om han tænkte paa, at han først burde lade sig melde, aabnede den pedantiske Borgermand roligere Døren og førte sin Ledsager ind i Pavillonen.

Sammenkomsten mellem den smukke Alida og hendes Gæster udmærkede sig ved de Sidstes paatagne Lige- gyldighed og deres tilsyneladende Munterhed opveiedes fuldkomment af Damens. Hun lagde Bogen bort med en Rolighed, som om de kun havde været en Time adskilte og som tilstrækkeligt overbeviste Ludlow og hendes Onkle om, at man vidste deres Tilbagekomst og ventede deres Besøg. Hun reiste sig gandske ligesemt ved deres Indtrædelse og bad dem med et Smil, der snarere syntes at maatte tilskrives hendes gode Opdragelse, end hendes Hjerte, at tage Plads. Søsterdatterens Fatning

gjorde den Virkning paa Raadmanden, at han faldt i dybe Tanker, medens den unge Sømand ikke vidste, hvad han meest skulde beundre, enten den overordentlige Elskværdighed hos en Dame, der stedse var saa skøn, eller hendes mærkværdige Selvbeherstelse ved et Optrin, hvorved de Fleste vilde være geraabede i Forvirring. Alida selv lod ikke til at ansee nogen Forklaring for nødvendigt; thi da hendes Gjester havde taget Sæde, greb hun Beiligheden til at sige, medens hun stjenkede Thee:

„De finder mig beredt paa at kunne byde Dem en Forfriskning af en kostelig Bohea Thee. Jeg troer Onkel kalder den Gaernarvon=Castle Thee.“

„Et heldigt Skib, baade med sine Reiser og sine Varer! Ja, det er den Artikel, Du har nævnt, og jeg tør anbefale enhver Kjøber den. Men, Søsterdatter, vil Du maaskee ikke være saa god at underrette denne Skibsschef af Hendes Majestæts Søetat og en uværbig Raadmand fra den gode Stad Newyork om, hvor længe Du har ventet vort Besøg?“

Alida tog til sit Belte, drog et lille, kostbart pyntet Uhr frem og saae roligt paa Viserne, som om hun vilde see hvad Klokken var.

„Nu er Klokken ni. Det var nok i Eftermiddag, at Dinah sagde mig, at jeg kunde have den Fornøjelse. Men jeg maa ikke glemme at sige Dem, at der er kom-

met nogle Pakker hertil fra Byen, der synes at indeholde Breve."

Dette Budskab gav Raadmandens Tanker pludseligt en ny Retning. Han havde afholdt sig fra at inblade sig paa saadanne Forklaringer, som Omstændighederne syntes at fordrø, deels fordi han vel vidste, at han stod paa en farlig Grund og at der kunde blive sagt Mere, end han ønskede, at hans Retsager skulde høre, og deels af Forbauselse over sin Myndlings Gatning. Det var ham derfor kjær at have en Undskyldning for Udsættelsen af denne Undersøgelse i Nødvendigheden af at maatte læse sine flittige Correspondenters Meddelelser. Den ivrige Kjøbmand slugte derfor Indholdet af sin lille Kop i een Mundsfuld og greb Pakken, som Alida rakte ham, efterat han med et Par Ord havde bedet Lublow undskyldte, at han forlod Pavillonen.

Hidtil havde Coqvettens Chef ikke talt et Ord. Forundring, blandet med Harmetillukke hans Mund, skjøndt han havde bestræbt sig for ved flittig Brug af sine Dine at gennemtrænge det Slør, hvormed Alida havde omhyllet sin Udsærd og sine Bevæggrunde. I de første, saa Dieblikke af deres Samværen troede han midt i hendes paatagne Rolighed at kunne bemærke et melancholsk Smil paa hendes skønne Læber, men kun een eneste Gang havde deres Blikke mødtes, da hun stjal sig til at kaste sine store, tindrende, sorte Dine paa ham,

som om hun var nysgjerrig efter at see hvilken Virkning hendes Holdning gjorde paa den unge Sømand.

„Have Dronningens Gjender Grund til at sørge over Coqvettens Kryds?“ spurgte la belle hastigt, da hun bemærkede, at hendes Blik var blevet opdaget, „eller have de flyet at mødes med den Tapperhed, der allerede før har viist sig dem overlegen?“

„Frygt, eller Klogskab, eller maaskee rettere sagt Samvittigheden har gjort dem forsigtige,“ svarede Ludlow med stærk Betoning paa det sidste Ord. „Vi have seilet lige fra Hook til Kanten af den store Banke og tilbage igjen uden det mindste Held.“

„Det er jo ubehageligt. Men om end Frantsmændene have undgaaet Dem, have dog maaskee Nogle af de fredløse Smuglere lidt deres Straf? Der gaaer et Rygte mellem Slaverne om, at den Skonnertbrig, der besøgte os, er en Gjenstand for Regjeringens Mistanke?“

„Mistanke! Men jeg kan vist ikke henvende mig til nogen Bedre end la belle Barberie for at erfare, om dens Fører fortjener det Rygte han staaer i eller ei?“

Alida smilede og, som det forekom hendes Elsker, ligesaa hulsaalet som før.

„Det vilde være Tegn paa en overordentlig Opmærksomhed om Capitain Ludlow vilde henvende sig til de unge Piger i Colonien for at erholde Underretning i

Sager, der angaae hans Tjeneste! Maaſkee opmuntre vi hemmeligt Snighandelen, men vi ere dog viſnok ikke miſtænkte for en ſtørre Fortrolighed med dem, der drive den. Slige Vinſt kunde bringe mig til at forlade Udfpredelſerne paa Luſt in Ruſt og at opſøge friſt Luſt og Sundhed paa et mindre farligt Sted. Tillykke frembyde Bakkerne ved Hudſonsfloden mange ſaadanne, ſom man maatte være meget kræsen for at vrage."

"Og blandt diſſe regner De Patronen af Kinderhooſs Herrefæde?"

Her ſmilede Alida atter og, ſom Lublow ſyntes, med en triumpherende Mine.

"Man ſiger, at Oloff Van Staats Bolig ſkal være beqvemt indrettet og ikke have nogen ilde Beliggenhed. Jeg har ſelv ſeet den —"

"I Deres Drømme om Fremtiden?" ſpurgte den unge Mand, da han mærkede at hun holdt inde.

"Nei ikke ſaa aldeles i Drømme. Mit Kjendſkab til Skjønhederne ved Mr. Van Staats Gaard grunder ſig paa nogle høiſt upoetiſke Udfigter af den ved Forbiſeilingen. Skorſtenene ere ſnoede i den ægteſte hollandske-brabandske Stil og, ſkjøndt der ikke er Storkereder oven paa dem, ſyntes det dog, at de for et Gruentimmer ſaa friſtende Beqvemmeligheder nede ved Urnen ikke manglede. Dertil have Udhuſene et tillokkende Udvortes for en byg-
tig Huusmoder."

„En Plads, som De, af Høflighed mod den værdige Patron, ikke længe vil lade være ubesat?“

Alida legede med en Skee, som omhyggeligt var udarbejdet i Form af Theebuskens Stilk og Blade. Hun studsede, spillede det, der var i Skeen, og saae Ludlow lige i Øinene. Hendes Blik var roligt og ikke blottet for Deeltagelse i den Forvirring, den unge Mand øiensynligt røbede.

„Den skal aldrig blive besat af mig, Ludlow;“ lød hendes Svar, som hun fremsatte i en saa høitidelig og bestemt Tone, at den tilkjendegav en fast Beslutning.

„Denne Erklæring letter et Bjerg fra mit Hjerte! Oh, Alida! Dersom De ligesaa let kunde —“

„Tys!“ hviskede hun, reiste sig og stod et Dieblis som i spændt Forventning. Hendes Blik blev mere straalende og Rødmen paa hendes Kind endnu stærkere end før, i det Bløde og Haab stærkt afspejlede sig paa hendes skønne Ansigt; „tys!“ vedblev hun og opfordrede Ludlow til at undertrykke sine Følelser, „hørte De Intet?“

Den frænkede og dog beundrende Yngling taug, men betragtede hendes opmærksomme Mine og elskelige Udtryk i Forening med den Spænding, der syntes at karakterisere hele hendes Holdning. Da der ikke fulgte nogen Lyd paa den, Alida havde, eller indbildte sig at have hørt, satte hun sig igjen og syntes atter at ville rjenke sin Gæst sin Opmærksomhed.

„De talte om Bjerger?“ sagde hun, uden egentligt at vide hvad hun sagde. „Indseilingen mellem Bugterne ved Newburgh og Tappan skal neppe have sin Lige efter det, jeg har hørt af berøiste Folk.“

„Vel talte jeg om et Bjerger, men om et Bjerger, hvis Begt trykker mig til Jorden. Deres ubegribelige Udfærd og grusomme Eigegyldighed have væltet det paa mit Bryst, Alida. De har selv sagt, at der er intet Haab er for Dloff Van Staats og een eneste Stavelse, udtalt af Dem med Deres medfødt Oprigtighed og Frimodighed, har aldeles tilintetgjort mine Betsymringer i denne Henseende. De behøver nu blot at meddele mig Omstændighederne ved Deres Gravarelse for at gjenvinde hele Deres forrige Magt over et Menneske, der kun er altfor tilbøielig til at sætte Lid til Alt, hvad De siger, eller foretager Dem.“

„Saa denne Magt har altsaa være svækket?“

„De vilde foragte mig, om jeg sagde nei, og De vilde ikke troe mig, om jeg sagde ja.“

„I saa Tilfælde synes Daaheh at være det bedste Middel til at vedligeholde vort nuværende Venkab, — Men jeg hørte gandske bestemt en sagte Banken paa Vinduesstoddet hist?“

„Haabet bedrager os undertiden. Denne gjen- tagne Formodning synes at tilkjendegive, at De venter Besøg?“

En lydelig Piffen paa Skoddet stadfæstede Pavil-
lonens skjønne Beherskerindes Formodning. Alida be-
tragtede sin Gjest og syntes forvirret. Hun var snart
rød, snart bleg og syntes gjerne at ville sige Noget, som
hendes Følelse eller Forstand dog bød hende at beholde
hos sig selv.

„Capitain Ludlow, De har allerede engang før væ-
ret et uventet Vidne til en Sammenkomst i la cour des fées,
der, som jeg frygter, har opvakt en usorbeelagtig For-
modning om mig. Men en saa kjeft og hoimodige Mand,
som De, maa have Overbærelse med et Fruentimmers
smaa Forsængeligheder. Jeg venter et Besøg, som en
af Dronningens Officierer maa skee ikke skulde opmuntre
ved sin Nærværelse.”

„Jeg er ingen Posefikker, der trænger sig ind i
Garderobes og hemmelige Gjemmer, men en Mand, hvis
Pligt kun byder ham at bruge sin Myndighed paa aaben
Sø og mod mere aabenbare Overtrædere af Loven. Er
der Noget her udenfor, hvis Nærværelse De ønsker, saa
lad dem kun komme ind uden at de skal have Noget at
frygte af mig som Officier. Dersom vi skulde mødes
paa et mere passende Sted, skal jeg nok vide at hævne mig.”

Hans Vertinde betragtede ham med et taknemligt
Blik og tilkjendegav ham sin Erkjendtlighed ved et let
Buk. Hun klingebe derpaa ved at slaa med Theeskeen
mod det Indvendige af en af Kopperne. Bustværket,

der beskryggede et af Vinduerne, bevægede sig og strax derpaa viste den unge Fremmede, der allerede er os velbekjendt fra de første Capitler af Bogen og fra Scenerne ombord i Skonnertbriggen, sig paa Balconen. Han havde neppe vilst sig for en lille Bærepakke blev fastet forbi ham midt ind i Værelset.

„Jeg sender Beviset for min Haandtering som Forløber for mig,“ sagde den lystige Smugler, eller Mr. Seadrift, som Raadmanden kaldte ham, idet han galant tog til sin Hue for Beherskerinden af la cour des fées, og dernæst, dog noget mere stivt, for hendes Gjest, hvorpaa han igjen skjulte sine rige, glindsende Lokker med sin guldbroderede Hovedbedækning og søgte efter sin Palle. „Her er een Kunde mere, end jeg havde ventet og jeg har derved Udsigt til større Gevinst! Vi have truffet hinanden for, Capitain Ludlow!“

„Det have vi, Sir Søskummer, og vi kunne vel mødes engang endnu. Vinden kan springe om og Lykken endnu begunstige den retfærdige Sag.“

„Vi stole paa den søgronne Dames Omhu,“ svarede den besynderlige Smugler og pegede med et Slags, virkelig eller paatagen, Erbødighed paa Billedet, der meget ziirligt og med glimrende Farver var indvirket i hans Floielsehue. „Hvad der er skeet, vil ogsaa fremdeles skee, og Fortiden indgyder os Tillid til Fremtiden. Dog haaber jeg, at vi her mødes paa neutral Grund.“

„Jeg er Chef for en kongelig Krydsjer,” svarede Ludlow med myndig Tone.

„Dronning Anna kan være stolt af sin Tjener! Men vi glemme vore Forretninger. Jeg beder den elskværdige Beherskerinde af la cour des sées tusinde Gange om Forladelse. Dette Møde mellem to raa Gømand gjør et Indgreb i Deres Skjønheds Rettigheder og i den Kjønnets tilkommende Verbødighed. Men alle Complimenter tilsidefatte, saa kan jeg her tilbyde Dem nogle Bæver, som det aldrig slog fejl at bringe endnu større Glæde i de meest straalende Dine og som have afløst selv Hertuginder mangent et længselsfuldt Blik.”

„De taler med megen Selvtillid om Deres Bekjendtskaber, Mr. Seadrift, og indfører adelige Høfster saa fortroligt blandt Deres Kunder, som om De handlede med Embeder.”

„Denne Dronningens erfarne Tjener vil sige Dem, Frøken, at den Vind, der er en Storm paa Atlanterhavet, paa Landjorden neppe er tilstrækkelig til at fjerne en Piges brændende Kinder, og at Baandene i det menneskelige Liv ere ligesaa kunstigt sammenslyngebe som Tougværket paa et Skib. Templet i Ephesus og Indianerens Wigwam hvile paa den samme Jord.”

„Hvormed De vil sige, at Rang og Stand ikke forandre den menneskelige Natur. Vi maa indrømme, Capitain Ludlow, at Mr. Seadrift kjender Dvindehertet,

naar vi see ham friste det med saa brogede Stoffer, som disse."

Rudlow havde taust betragtet de talende Personer. Alida viste sig langt mindre forvirret, end forrige Gang han saae hende i Selskab med Smugleren, og hans Blod kogte, da han saae deres Blik mødes med et Udtryk af hemmelig og venskabelig Forstaaelse. Han var imidlertid bleven tilbage med den faste Beslutning at holde sig rolig og være fattet paa det Værste. Med megen Anstrengelse lykkedes det ham at blive Herre over sine Følelser og med tilsyneladende Fatning, dog ikke uden Noget af den Bitterhed i Tonen, som han sølte i sit Hjerte, svarede han:

"Dersom Mr. Seadrift besidder denne Kundskab, kan han være stolt af sin gode Lykke."

"Megen Omgang med Fruentimmer, der dog ere mine bedste Kunder, har været mig til megen Nytte," svarede den cavaleermæssige Smugler. "Her er et Stykke Brocade, hvortil Magen har været baaren lige for Dinene af vor kongelige Beherskerinde, skøndt det er kommet fra de forbudne italienske Væverstole, og naar Hoffets Damer af Patriotisme engang om Aaret dandse i indenlandsk Fabricata for at behage Publicum, bære de til deres eget Behag hele den øvrige Tid disse smukke Monstre. Siig mig, hvorfor offerer Englænderen med sin blege Soel Tusinder for at fremtvinge en sygelig

Eftertigning af Vendekrebsenes Gaver, uden fordi han smægter efter den forbudne Frugt; eller hvorfor slækker Pariser-Lækkertanden sig om Munden efter en Figen, som Neapels Lazzaron vilde kaste ud i Bugten, uden fordi han onsker under sin taagede Himmel at nyde en sydlig Bredegrads Frembringelser? Jeg har seet det samme Menneske gjøre sig tilgode med Sukkervandet af en europæisk Ananas, der kostede en Guinee, medens hans Gane vilde have vraget den samme Frugt med dens kostelige Blanding af Suurt og Sød, modnet under en brændende Sol, alene fordi han der kunde have den for Intet. Det er den Hemmelighed, der skaffer os saa mange Beshøttelse, og da Kjønnen er meest afhængigt af dens Indflydelse, skyldes vi det størst Taknemlighed."

"De har reist, Mr. Seadrift," svarede la belle smilende, medens hun udbredte Indholdet af Pakken paa Teppet, "og lader til at være ligesaa fortrolig med Sæder og Skikke, som med fornemme Personer."

"Damen med den søgrønne Kappe taaler ingen ørkesløse Sjenerer. Vi følge hendes veiledende Haands Anvisning; undertiden anviser den os vor Cours blandt Derne i det adriatiske Hav, undertiden mod Ederes stormfulde americanste Kyster. Der er kun Lidet af Europa, som jeg ikke har seet, ligesaa Gibraltar til Kattegattet."

"Men Italien har dog været Deres Yndlingsland,

saavidt man kan domme af den Mangfoldighed af dets Frembringelser, De fører med Dem."

"Italien, Frankrig og Flandern dele min Handel imellem sig; men De har Ret i at antage det Første for mit Yndlingsland. Jeg har tilbragt mange af mine tidligere Aar paa dette romantiske Lands ædle Kyster. En Mand, der beskyttede og veilede min Barndom og Ungdom, lod mig tilbringe en tidlang under Opsigt paa den lille Stette ved Sorrento."

"Og hvor findes denne Stette? Thi en saa berømt Vandringsmands Opholdssted kan engang blive Gjenstanden for en Sang og sandsynligviis komme til at besjæftige Nyegjerrigheden i ledige Diebliske."

"Den Spørgendes Ynde kan vel undskylde det Tro-
niske i Spørgsmaalet. Sorrento er en Landsby paa den sydlige Kyst af den bekjendte Havbugt ved Neapel. Jlden har berirket mange Forandringer i dette skønne, men vilde Land, og dersom det store Dybs Rilder, efter de Nektroendes Udsagn, nogensinde have aabnet sig og Jordskorpen er revnet, for at deres hemmelige Floder skulde komme op paa Overfladen, maa denne Plet have været valgt af ham, hvis Finger efterlader sig uudslettelige Mærker, for at vise hans Almagt. Overalt i denne Egn synes Jorden ikke at være Andet, end Productet af Vulcaner, og Sorrentineren tilbringer sit fredsdelige Liv i Leiet af et udbrændt Crater. Det er

besynnerligt at see, hvorledes Menneskene i Middelalderen have bygget deres By paa Strandbredden, hvor Elementet har opslugt den ene Halvdeel af det takkede Bassin, og hvorledes de have benyttet de gabende Kløfter i Tuffstenen som Grave til Beskyttelse for deres Bolde! Jeg har besøgt mange Lande og betragtet Naturen næsten under ethvert Clima, men intet Sted har paa en gang frembudt en saa skjon Sammensætning af Naturens Mærkværdigheder blandede med saa mægtige Grindringer, som hiint yndige Opholdssted paa de sorrentiske Klipper!"

"Skildre mig disse Skønheder, der endnu staae saa lysende for Hukommelsen, medens jeg fortsætter Undersøgelsen af Vækkens Indhold."

Den lystige Smugler taug og syntes at tabe sig i Grindringen om Fortidens Billeder. Dog snart fortsatte han sin Tale med et sørgmodigt Smil. "Skøndt mange Kar ere forløbne," sagde han, "gjenkalder jeg mig dog dette Steds Yndigheder ligesaa levende, som om jeg havde dem for Dinene. Vor Holig laa paa Randen af Klipperne. Foran laa det dybe blaa Vand og paa dets længere bortliggende Kyst kunde man med et Blik overskue en Række af Gjenstande, som Tilfælde eller Plan sjældent forene. Tænk Dig ved min Side, skønne Dame, og følg Krumningen af den nordlige Kyst, medens jeg beskriver Omridset af dette prægtige Skuespil! Denne høie, bjergfulde, takkede D, yderst til Venstre, er det

nuværende Ischia. Dets Oprindelse er ubekjendt, men
 langs dets Kyster ligge Dyrer af Lava, der synes at
 være ligesaa friske, som om de i Gaar vare kastede ned
 fra Bjerget. Dette lange, lave Stykke Land, der er
 en Ø, ligesom dets Nabo, hedder Procida og er en
 Afslægger af det gamle Grækenland. Dets Beboere be-
 vare endnu i Dragt og Sprog Sporene af deres Op-
 rindelse. Dette snevre Stræde fører Dem til et høit,
 nøgent Fjorberg. Det er det gamle Misenum. Her
 landede Æneas, her havde Rom sine Flaader og herfra
 gik Plinius ombord for nærmere at betragte den arbej-
 dende Vulcan efter dens Opvaagnen af en Aarhundredes
 Sovn. I Svælget mellem det nøgne Fjorberg og den
 næste Fjorbergtop ligge den fabelagtige Styr, de elysæiske
 Marker og de Dødes Opholdssteder efter Mantuanerens
 Fortælling. Høiere oppe og nærmere mod Søen ligge,
 men begravne i Jorden, de uhyre Hvalvinger af Piscina
 mirabile og de hundrede Kamres mørke Kjeldere, Ste-
 der, der paa engang ere Vidner om Roms Luxus og
 dets Despoti. Nærmere ved det uhyre Slot, der kan
 sees mange Mile borte, er Bajæns yndige, fjølsige Havn
 og i Lø af dets Høie laa fordum Villaernes By. Til
 hiin besygtende Hoi strømmede Reiserer, Consuler, Dig-
 tere og Krigere for at søge Rolighed og indaande den
 friske Luft paa et Sted, hvor Pesten siden har opslaaet
 sin Bolig. Jorden er endnu bedækket med Levningerne

af deres Pragt og Ruinerne af Templer og Bade ligge hobevis adspredte mellem Bondens Oliven- og Figen-træer. Et mindre Fjorbjerg begrænses den nordøstlige Rand af den lille Bugt. Der stode engang Keiserens Lystslotte. Der søgte Cæsar Ensomhed, og de varme Kilder paa dets Sider kaldes endnu den blodige Neros Bade. Den lille, spidse Høi, der, som De seer, har et friskere og grønnere Udseende, end det tilgrænsende Land, er en Kegle, som Kjedlen underneden har opkastet, men for to korte Aarhundreder siden. Den indtager tildeels den gamle Lucrinersøes Plads. Alt det, der er tilbage af dette Epicuræernes berømte Forraadskammer, er det smalle, flakke Vand ved Foden af Høien, som kun adskilles fra Havet ved en Sandrevle. Længere tilbage, omgivne af frygtelige Bjerge, ligge Avernus's Bæde. Paa Bakkerne ved dens Bredde staae endnu Ruinerne af et Tempel, hvori de underjordiske Guddommes Dyrkelse høitideligholdtes. Sybilles Grotte gennemstjærer Bjergrækken til Venstre og den Cumæiske Bei er tæt bag ved den. Vhen, som vi see en Miil til Hoire, er Pozzuoli, i Oldtiden en Havn og nu et Sted, man besøger for at see Jupiters og Neptuns Templer, dets henfaldsbrende Amphitheater og halvt ødelagte Grave. Her prøvede Caligulas Ergjerrighed paa at bygge sin Bro, og medens den nedrige Nero seilede herfra til Bajæ angreb han sin Moders Liv. Her var det, at den hellige

Paulus landede, da han reiste som Gange til Rom. Den lille, men høitliggende D, næsten lige deroverfor er Nisida, hvorhen Marcus Brutus efter fuldbragt Daad ved Foden af Pompeius's Billedstøtte trak sig tilbage til sin Villa og hvorfra han og Cæsius seilede for at møde den myrdede Cæsars Skygge og Høvn ved Philippi. Nu komme en Mængde mere fra Middelalderen bekjendte Steder, men lige nedensfor hiint Bjerg i Baggrunden er den berømte underjordiske Bei, hvorom Strabo og Seneca tale og hvorigjennem Bonden endnu den Dag i Dag driver sit Uesl til den moderne By. Ved Indgangen dertil ligger Virgils bekjendte Gravsted og derpaa begynder et Amphitheater af hvide, terrasformigt liggende Huse. Det er det larmende Neapel, kronet med dets Klippecastel St. Elmo! Den store Slette til Høire er den samme, som ernærede det vellystige Capua og saa mange andre Byer ved sin Barm. Paa den følger det isolerede, ildsprudende Bjerg med dets treflædede Top. Man siger at Villaer og Landsbyer, Stæder og Flækker skulle ligge begravne under Viingaardene og Paladserne, der bedække dets Fod. Den gamle, uheldelige By Pompeii stod paa den uheldsvangre Slette, som følger derpaa langs med Kysten af Bugten og derpaa bemærke vi Omridsene af Fjorbjerget, der udgjør den torrentinske Kyst!"

„Et Menneske, der besidder flige Kundskaber, burde

vide at gjøre bedre Brug af dem," sagde Ludlow alvorligt, da den bevægede Smugler ophørte at tale.

"I andre Lande øse Menneskene deres Kundskaaber af Bøger; i Italien derimod bibringes Børnene deres Lærdom gjennem Sandserne," var hans rolige Svar.

"Aldskillige her tillands ere indtagne af den Tanke, at vor egen Bugt, denne Sommerhimmel og Climatet i det Hele har stor Eighed med hiint Landstrøgs, der netop ligger under samme Bredegrad som vort Land," bemærkede Alida med en saadan Til, at hun derved forraadte sit Ønske om at bevare Freden mellem sine Gjester.

"Ingen kan negte, at Deres Manhattans og Rarisons Bønde jo ere brede og smukke, eller at elskværdige Væsenes opholde sig paa deres Bredder," svarede Seadrift og lettede galant paa Huen; „mine egne Sandser kunne bevidne det. Men det vilde være klogere at vælge andre af Deres Fortrinligheder til en Sammenligning, end netop at sammenstille dem med det nuværende Neapels herlige Bønde, phantastiske Klippeøer og soelbestraalte Høie! Vel taler Bredegraden for Deres Paastand og en velgjørende Soel er ligesaa gavmild mod det ene Land som mod det andet. Men Americas Skove ere endnu altfor opfyldte af Uddunstninger til at de ikke skulde gjøre Luften mindre klar her. Har jeg end seet Meget af Middelhavet, saa er jeg heller ingen Fremmed paa disse Kyster. Skjøndt der er en stor Overeens-

stemmelse i deres Beliggenhed, er der dog mange tydelige Grunde til deres Forskjellighed."

"Siig os da hvori disse Grunde bestaae, for at vi ikke skulle tale hen i Taaget, naar vi omtale vor Bugt og vor Himmel."

"De bærer mig med Deres Spørgsmaal, men mine Kundskaber ere kun faa og mine Talegaver kun ringe. Imidlertid skal jeg ikke tilbageholde det Lidet, som Aftens-
paagivenhed maatte have lært mig. Den italienske Atmosfære er ofte taaget af de Dunster, der stige op af Havet. Og dog gives der ingen andre store Vandmasser, end de to Have i hine sjerne Egne. Faa Ting i Naturen ere mere tørre end en italiensk Flod i de Maaneder, hvori Solen har størst Magt. Virkningen heraf spores i Luften, der i Almindelighed er elastisk, tør og undergiven Climatets almindelige Love. Der ere færre Uddunstninger i Skikkelse af en fin og næsten usynlig Taage, end i disse skovrige Egne. I det mindste pleiede han, jeg omtalte som min Ungdoms Veileder, at sige saaledes."

"De tøver med at omtale vor Himmel, vor Aftenrøde og vor Bugt?"

"Jeg skal omtale dem og det oprigtigt. Angaaende Bugterne, da synes hver især bedst fløkket til det, Naturen bestemte den til. Den ene er poetisk, lad og fuld af yndig, men glimrende Skjønhed og yder mere Ny-

belse, end Nytte. Den anden vil engang blive Verdens Handelsplads."

"De undgaaer endnu stedse at omtale deres Skjøn-
hed," sagde Alida stødt, skjøndt hun lod som om Gjen-
standen var hende ligegyldig.

"Gamle Stater have stedse havt den Feil tilfældes,
at de have vurderet sig selv for høit og ringeagtet de
nye Skuespillere i Nationernes store Drama, ligesom
Mennesker, der længe have havt Lykken med sig, med
Foragt betragte deres Anstrengelser, der begynde at veile
til dens Gunst;" sagde Seadrift, medens han med For-
bauselse betragtede den færtørnede Skjønheds tindrende
Dine. "I dette Tilfælde har Europa dog ikke saa al-
deles Uret. De, der finde saa megen Lighed imellem
Neapels og Manhattans Bugter, have en frugtbar Ind-
bildningskraft, eftersom Ligheden alene grunder sig i den
Omstændighed, at der er Vand i dem Begge og en
Kende imellem Fastlandet og en Ø i den One, der lig-
ner en Kende imellem to Der i den anden. Denne er
en Bugt, hiin en Golf; og medens Vandet i den første
er grønt og muddret af den muslingbestroede Strandbred
og de i den sig udgydende Floder, gjennemstrømmes den
anden af det dybe Havs blaa og klare Element. Til
Forstjellighederne vil jeg ikke engang regne de takkede
Klippebjerge med det ubeskrivelige, gyldne og rosen-

farvede Lysspil paa deres ujevne Overflade, eller en Kyst, der er opfyldt af tretusindaarige Mindesmærker."

"Jeg er bange for at gjøre flere Spørgsmaale. Men vor Himmel kan dog vel sættes ved Siden af den, De omtalte?"

"Af denne kan De med større Grund være stolt. Jeg erindrer, at han, om hvem jeg har talt, engang, medens vi stode paa Capo di Monte, hvorsfra man stuer ud over den lille, maleriske Kyst ved Marina Grande i Nærheden af Sorrento, en Plet, der bugner af alt det Poetiske i Jisserens Liv, pegede paa den gennemsigtige Himmelhvælving og sagde: „der er Americas Maane!" En Raket kan ikke straaale klarere, end Stjernerne hiin Nat; thi en Tramontana havde forjaget enhver Uklarhed af Lusten, langt ud over det tilgrænsende Hav. Men slige Nætter ere ogsaa en Sjældenhed i hvilket som helst Klima! De, der beboe de lavere Bredegrader opleve dem undertiden; Beboerne af de høiere aldrig."

"Er da ogsaa vor smigrende Tro, at Solens Nedgang i disse vestlige Regioner skulde kunne maale sig med Italiens, kun Indbildning?"

"Ingentunde, Froken. De ere Medbeilere, uden at ligne hinanden. Farverne af det Etui, hvorpaa denne smukke Haand hviler, ere ikke blødere, end de man seer paa Italiens Himmel. Men om ogsaa deres Aftenshimmel mangler hiint Perlestjær, de rosenfarvede Skyer

og de bløde Vinter, der paa denne Tid af Døgnet sammen-
smelte paa Neapels Himmelhvælving, saa overgaaer den
denne i den levende Tid, de dybe Overgange og rige
Farver. Hine ere finere, disse prægtigere! Naar Ud-
dunstningerne af Deres Skove astage, ville de samme
Aarsager frembringe de samme Virkninger. Indtil da
maa America noies med at rose sig af Naturstjønheder,
der aabenbare sig i en ny, men ikke mindre behagelig
Form."

"Saa have altsaa de, der komme fra Europa, kun
halvt Ret, naar de spotte over vor Stolthed af vor
Bugt og vor Himmel."

"Hvilket kommer Sandheden meget nærmere, end
de pleie at være den med Hensyn til derne Verdens-
deel. Tal om de mangfoldige Gloder, det dobbelte Ud-
løb, de utallige Bassiner og den uforlignelige Bequem-
lighed, Manhattans Havn frembyder, thi engang i Ti-
den ville de meer end opveie Neapels Bugt uopnaaelige
Stjønheder; men frist ikke den Fremmede til at drive
Sammenligningen videre. Vær taknemmelig, Frøken,
for Deres Himmel; thi kun saa Mennecker leve under
en stjønner, eller mere velgjørende. Dog jeg trætter
Dem kun med min Tale, da her ere Farver, der have
større Tillokkelse for en ung og fyrig Indbildningskraft,
end selve Naturens."

La belle barberie smilede til Smugleren med et udtryk, der bragte Ludlow til Fortvivelse, og vilde netop til at svare i en mere oprømt Stemning, da hendes Uncles Stemme forkyndte, at han var i Nærheden.

Fire og Tyvende Kapitel.

„— Herefter skal i England syv Halvskillings Brød sælges for een Skilling; Støbet paa tre Pøgle skal herefter holde ti, og jeg vil gjøre det til en Statsforbrydelse at drikke Lyndst.”

Jack Cade.

Harde Raadmand Van Bererout været tilstede ved den foregaaende Samtale, kunde han ikke have brugt mere passende Ord, end det Udraab, hvormed han først hilste de i Pavillonen Tilstedeværendes Dren.

„Storme og Climater!” udbød Kjøbmanden i det han traadte ind med et aabent Brev i sin Haand. „Her have vi en Efterretning over Suracao og den africanke Kyst, at det gode Skib Moskusrøtten fik Modvind under Azorerne, der forlængede dets Reise i sytten Uger; det er for Meget spildt af den kostbare

Tid imellem to Handelspladse, Capitain Cornelius Ludlow, og det vil ogsaa skade Skibets gode Rygte, der hidtil stedse har holdt sig, da det forhen aldrig har brugt mere end de sædvanlige syv Maaneder til Frem- og Tilbagereisen. Dersom vore Skibe fremdeles gaae saa søvnigt, faae vi ikke et Skind solgt i Bristol før det er ubrugeligt. Men hvad have vi der, Niece? Kjøbmandegods! og af mistænkelig Fabrik; hvo har Facturaen paa disse Varer og hvilket Skib har ført dem hertil?"

"Disse Spørgsmaale kunne bedst besvares af Baserne's Eiermand," svarede la belle og pegede alvorligt og ikke uden en vis Skjelven i Stemmen paa Smugleren, der ved Raadmandens Komme havde trukket sig saa langt tilbage som muligt.

Myndert fastede et uroligt Blik paa den kongelige Krydsers Chef's ubevægelige Træk efter at han først i en Hast med sit Kjenderøie havde mensiret Indholdet af Pakken. "Capitain Ludlow, den Sagende bliver jaget!" sagde han. "Efter over i en Uge at have seilet omkring paa Atlanterhavet, ligesom en Jodemæglers Skraver, der løber op og ned ved Bommen i Rotterdam for at blive af med et Parti fordærvet Thee, blive vi nok saa net selv fangne! Hvilken Falden i Priserne eller hvilken Forandring i Handelsrettens Anstuelser maa

jeg tilskrive Vren af Deres Besøg, min Hr. — hm —
lystige Kumpan med grønne Damer og glimrende Stoffer?"

Smuglerens tillidsfulde, kjeffe Holdning var for-
svunden. I dens Sted traadte en forvirret, forlegen
Udsærd, som Personen ellers ikke pleiede at vise, blanz-
det med en aabenbar Uvisshed om hvad han skulde svare.

"De, der vove Meget for at afhjælpe Livets For-
nødenheder," sagde han efter en Pause, der tilstrækkeligt
tilkjendegav den fuldkomne Forandring i hans Væsen,
„maa sege sig Runder, hvor de kunne vente at finde
Rundhaandethed. Jeg haaber at man vil holde mig min
Dristighed til Gode formedelsst dens Bevæggrund, og at
De vil være Frøkenen behjælpelig med Deres større Er-
faring i at vurdere Varerne og deres billige Priis."

Myndert var ligesaa forbausset som Ludlow over
dette Sprog og Smuglerens ydmyge Væsen. Istedetfor,
som han havde ventet, at maatte anvende hele sin Be-
hændighed for at indskrænke Seadrifts sædvanlige, trods-
sige og sorgløse Føretroilighed, for at hans Forbindelse
med Søskammeren saa meget som muligt kunde indhylls
i Dunkelhed, fandt han sig til sin store Forundring mere
end understøttet ved den pludselige og overordentlige
Urbødighed, hvormed han behandlede. Gjort modig
og maaskee hævet lidt i sin egen Agtelse ved denne
uventede Ydmyghed, som den værdige Raadmand, i hvor
fløgtig han ellers var, dog, ligesom andre Mennesker,

ikke kunde undlade at tilskrive sine egne Fortjenester, svarede han med en dybere Stemme end sædvanligt og en mere besyftende Mine, end han ellers vilde have holdt det for raadeligt at antage mod en Person, der saa ofte havde givet ham Prøver paa sine egne frygtløse Anskuelse af Tingene.

„Det er mere drivtligt end Klogt af en Kjøbmand, der burde kjende Creditens Værd;“ sagde han og gjorde i det samme en Bevægelse mod Himlen som tilkjendegav Overbærelse med en saa tilgivelig Feil. „Vi maa oversee dette Misgreb, Capitain Ludlow, eftersom Gevinst, som den unge Mand meget rigtigt bemærker til sit Forsvar, erhvervet i en ærlig Handel, er en roesværdig og gavnlig Næringsvei. Et Menneſte, der seer ud som om han ikke kunde være ubekjendt med Lovene, burde vide, at vor dydige Dronning og hendes vise Raadgivere have bestemt, at Moder England kan frembringe det Meste af det, en Colonist kan bruge! Ja! Og at hun kan bruge det Meste af det, en Colonist kan frembringe!“

„Jeg siger ikke, at jeg er uvibende herom, Sir, men i det jeg driver min bestedne Handel, følger jeg blot Naturens Bud, nemlig at see paa min egen Fordeel. Vi Smuglere spille kun et Lykkespil med Autoriteterne. Slippe vi heeltindet gennem Spidsrødderne, vinde vi, og tabe vi, gaae Kronens Tjenere af med Gevinsten.

Willaarene ere lige og Haandteringen burde ikke brænde= mærkes sam uærlig. Vilde blot Verdens Herskere løse de Lænker, de have paalagt Handelen, vilde vort Haands værk ophøre af sig selv og Navnet Frihandler tillægges de rigeste og meest agtede Huse."

Raadmanden drog et langt, sagte Suk. Efterat have anmodet de Tilstedeværende om at sætte sig, kastede han sin egen svære Person i en Lænstoel, lagde Benene overkors med en veltilfreds Mine og fortsatte Sam= talen.

"Det er overmaade smukke Anskuelser, Mr. — hm — hm — De har uden tvivl et Navn, min fløgtige Hr. Commentator over Handelen?"

"Man kalder mig Seadrift, naar man ikke vil bruge et mere skurrende Navn," svarede den Anden og vægrede sig blidt ved at sætte sig.

"Overmaade smukke Anskuelser, Mr. Seadrift, og de passe sig godt for en Gentleman, der lever af Told= lovgivningens praktiske Fortolkning. Det er en klog Verden, Capitain Cornelius Ludlow, og i den leve mange Menneſker, hvis Hoveder ere, ligesom Varebatter, op= fyldte med alleſlags Idær. A. B. C. og Fibelbræt! Her have Van Bummel, Schoenbroeck og Van der Donck netop sendt mig en pent sammenlagt Piece, skreven paa godt Leydener Hollandſt, hvori beviſes, at Handelen er en Dmtuſkning af hvad Forfatteren kalder Uequivalexter,

Havfruen, 5 H.

og at Nationerne blot behøve at aabne deres Havne for at fremkalde Kjøbmændenes tusindaarige Rige. „Mange ypperlige Hoveder ere af samme Mening,“ bemærkede Ludlow, fast i sin Beslutning blot at være en rolig Tilskuer af Alt, hvad der foregik.

„Ja, hvad kan et forslagent Hoved ikke hitte paa til at fordærve Papiir med! Handelen er en Væddeløber, Gentlemen, og Kjøbmændene ere Jockeyer, der ride den. Den Tungeste taber, eftersom Naturen ikke gjør alle Menneſker lige store, og Dommere ere ligesaa nødvendige ved Tvistighederne paa Markedet som paa Rendebanen. Bestiig engang Din Ballast, om Du er saa heldig at have en, der ikke er bleven reden saa smal som en Mynde af de fordomte Negre, og rid en smuk October Dag ud paa Harlaem Flats og see hvorledes det gaaer til ved Væddeløbet. De Kjeltringer af Ryttere hugge til, nu her, nu der; nu bruge de Pidsken, nu Sporen, og uagtet det gaaer over Stok og Steen, er Een dog stedse vis paa at vinde, hvilket er mere, end der kan siges om Handelen. Noar man er Side om Side, gjælder det at vinde et Hestehoveds Længde og første Mand vinder Prisen.“

„Hvorfor antage de dybsindige Tænkere saa ofte, at Handelen florerer bedst, naar den er mindst betyngtet?“

„Hvorfor er det ene Menneſke ſtadt til at give

Løve og det andet til at bryde dem? Løber ikke Hesten hurtigere, naar den har alle sine fire Been frie, end med sammenbundne Fødder? Men i Handelen, Mr. Seadrift og Capitain Cornelius Ludlow, er Enhver af os sin egen Jockey og spørger ikke om Toldlovene, alt efter som Naturen har skabt ham. Fæd eller mager, svær eller fin af Been maa han see at naa Maalet saa godt han kan. Derfor raabe de Tunge paa Blylodder og Belter for at gjøre Partiet lige. At Hesten bliver trykket ved den paalagte Vægt er ingen Garanti for at hans Udsigt til at vinde bliver bedre ved at alle Ryttere faae samme Tynge.

„Men for at forlade disse Sammenligninger,” vedblev Ludlow, „dersom Handelen blot bestaaer i en Ombytning af Equivalenter —”

„Tiggeri og Forhindringer!” afbrød Raadmanden, der var mere dogmatisk, end høflig i sin Berøisførelse. „Det er et Sprog, der føres af Folk, der have læst alle andre Slags Bøger undtagen Hovedbøger. Her har jeg Efterretninger fra Tongue & Twaddle i London som meddele mig Nettoprovenuet af en lille Speculation med Briggen Moses, der kom ind i Haven den firtende April dette Aar. Den hele Historie kan rummes i en Barnemuffe; De er en taus ung Mand, Capitain Cornelius Ludlow, og hvad Dem angaaer, Mr. Seadrift, saa ligger Sagen udenfor Deres Enemærker;

altsaa, som jeg sagde; her ere Regningsposterne opgjorte for en fjorten Dages Tid siden i Form af et Slags Memorandum; medens Raadmanden talte, havde han taget sine Briller paa og Papirerne ud af sin Brevtaske. Da han var gaaen hen til Lyset, læste han: „Betalt Sand, Furnace & Glas efter Regning for Glascoraller 3 Pund, 2 Shillings, 6 Pence. Emballage og Kassen 1 Shilling 10½ Pence. Afstibnings Omkostninger og Fragt 11 Shillings, 4 Pence. Assurancepræmie om-trent 1 Shilling, 5 Pence. Til en Commissionair blandt Mohawkerne 10 Pund. Fragt og Provision ved Peltsværkets Salg i England 7 Pund, 2 Shillings. Summa Omkostninger 20 Pund, 18 Shillings 8½ Pence, alt engelsk Sterling. Solgt Peltsværk til Frost & Rich til Beløb 196 Pund, 11 Shillings 3 Pence. Summa Balance 175 Pund, 12 Shillings 5½ Pence; — et meget tilfredsstillende Equivalent, Mr. Cornelius, at have staaende i Tongue & Twaddles Bøger, hvor jeg for stod belastet med en Originaldebit af 20 Pund, 18 Shillings 8½ Pence! Hvor meget Keiserinden af Lyb-land maa betale Firmaet Frost & Rich for disse Artikler lige mine Efterretninger ikke.”

„Ikke heller omtaler det, hvor meget Mere de fik for Deres Glascoraller i Mohawkernes Land, end de vare værd der, eller hvad der betaltes over Skindenes oprindelige Værdi.”

„Om —“ fremstammede Raadmanden, da han igjen lagde Papirerne i Brevtasten.

„Man skulde troe, at Du havde studeret den Beydenske Brochüremager, Du min gamle Vens Søn! Fordi den Vilde gjør saa lidt af sine Skind og saa meget af mine Glascoraller, derfor vil jeg ikke oplyse ham bedre, ellers vilde vi en skønne Dag faae at see, at han, naturligtvis med Handelsrettens Tilladelse, forvandler sin Birkebarkcano til et godt Skib og selv henter sig sine Prydelser. Entrepriser og Reiser! Hvo kan vide om Knekten ikke kunde faae det Indfald at standse ligesaa vel i Wien som i London, hvorved Moberlandet vilde tabe Gevinsten af Salget og Mohawkeren reise om til de forskjellige Handelspladser, alt eftersom han fandt de fordeelagtigste Priser! De indseer altsaa, at ved et velindrettet Væddeløb bør Hestene løbe af paa eengang, bære samme Vægt og tilsidst vinder dog i Almindelighed Een. Metaphysiken er ikke bedre end saa stort et Blad philosophisk Bogguld, som en dygtig Dialektiker hamrer ud til et Glædeindhold, der er ligesaa stort som den største amerikanske Indso, for at vilde faarehoveber ind, at Jorden kan forvandles til dette kostbare Stof, medens en jevn, praktisk Mand stikker Metallets Værdi i sinomme i god courant Mynt.“

„Og dog hører jeg Dem beklage Dem over, at Parlamentet har givet flere Love for Handelen end godt

er, og tale om Foranstaltninger hjemme i en Zone, der, tilgiv mine Ord, bedre vilde passe sig for en Hollænder, end for en af Kronens Undersaatter."

"Har jeg da ikke sagt, at Hesten vilde løbe hurtigere uden Rytter, end med en Pafjaddel paa Kyggen? Giv Deres egen Jockey saa liden og Deres Modstanders saa stor en Vegt som muligt, dersom De ønsker at vinde. Jeg beklager mig over Parlaments-Lemmerne, fordi de give os og ikke sig selv Love. Som jeg saa ofte siger til min værdige Ven, Raadmand Gulp, Mad er god til at holde Livet vedlige ved, men for meget gjør et Testamente nødvendigt."

"Af Alt dette seer jeg, at Deres Leydeners Correspondents Meninger ikke deles af Raadmand Van Beverout."

Raadmanden lagde en Finger paa Næsen og betragtede sine Omgivelser et Dieblisk uben at sige Noget.

"Disse Leydenere ere et klogtigt Slags Folk! dersom de forenede Provindser blot havde fast Grund at staae paa, vilde de røkke Verden, ligesom hiin Philosoph, der gjorde saa stort Væsen af sin Vegtstang! De undersfundige Krabater synes, at Amsterdammerne af Naturen have et mageligt Sæde og de vilde gjerne overtale alle Andre til at ride paa den blotte Hesteryg! Jeg skal sende Brochüren op til Indianernes Land og betale en Student for at oversætte den paa Mohawksisk for at den

berømte Hovding Schendol, naar Missionairerne have lært ham at læse, kan erhverve sig rigtige Begreber om Æquivalenter! Jeg er ikke gandske vis paa, om jeg ikke skulde gjøre de værdige Geistlige en Foræring, for at hjælpe til at bringe de gode Frugter til Modenhed."

Raadmanden kastede et Blik omkring paa sine Tilhørere og syntes, i det han sagtmodigen folbede Hænderne over Brystet at afvente Virkningerne af sin Velsalenhed.

"Disse Sætninger begunstige kun lidet denne — denne Gentlemans Bestjæftigelse der nu bærer os med sit Selskab," sagde Ludlow og betragtede den muntre Smugler med et Blik, der tiltjendegav hvor forlegen han var for at finde en passende Benævnelse paa en Person, hvis Udvortes stod i en saadan Modsætning til hans Haandtering. "Derfor Indskrænkninger ere nødvendige for Handelen, saa har Smugleren intet Forsvar for sin Rørvingsvei."

"Jeg beundrer ligesaa meget Deres praktiske Discretion, Capitain Ludlow, som Deres theoretiske Anskuelser," svarede Raadmanden. "Ved et Møde paa aaben Sø vilde det være Deres Pligt at tage denne Herres Skonnerttrib; med Hensyn derimod til det, man kunde kalde det huuslige Hjem's Hemmelighed, lader De det være nok med at lette Deres Sind ved Moraliseringen. Jeg føler, at det er min Pligt ligeledes at omtale dette

Punkt og jeg vil benytte mig af denne gunstige Leilighed, da Alt er roligt, til at fremsætte nogle Anstuelser, der under disse Omstændigheder saare naturligen paa- trænge sig mig." Myndert henvendte sig derpaa til Smugleren og vedblev mere i en Magistratspersons Tone, der holder en Forelæsning for et Menneske, der har forstyrret Selskabets Rolighed: „De fremtræder her, Mr. Seadrift," sagde han, „for at bruge et af Deres Stands Udtryk, under falsk Flag. Efter Deres Udvortes skulde man antage Dem for en lydig Undersaat og dog er De mistænkt for at give Dem af med visse Korrektioner, som, jeg vil just ikke sige, at de ere vanærende eller engang daddelværdige, thi i saa Henseende ere de menneskelige Anstuelser meget afvigende, men som dog ikke have til Hensigt at understøtte Hendes Majestæt i at gjøre en hæderlig Ende paa sine Krige ved at forsikre hendes europæiske Besiddelser det Handelsmonopol, hvorved det er hendes høieste Ønske at lette os her i Colonierne for saavidt, at vi ikke skulle behøve at søge vor private Fordeel andetsteds, end ved Dørene af hendes egne Toldboder. Det er en Uforsigtighed for at bruge det mildeste Udtryk, og det smerter mig at tilføie, at den er ledsaget af saadanne Omstændigheder, der snarere forstørre, end forringe Forseelsen." Myndert taug et Dieblis for at see hvad Virkning hans Formaning gjorde og for af Smuglerens Blik at see, hvorvidt han kunde

drive sin List; men da han til sin Forundring bemærkede, at den Anden fastede Vinene til Jorden og stod som en angrende Synder, fattede han Mod til at vedblive. „De har i denne Deel af min Bolig, som udelukkende beboes af min Søsterdatter, der hverken er af et Kjøn eller en Alder, at en saadan Forseelse lovligten kan tilregnes hende, indført forskjellige Varer, hvormed Dronningens Undersaatter her i Colonierne efter hendes Raadgiveres Bestemmelser skulle blive ubekjendte, fordi de ere af et saadant Fabricat, at de ikke kunne eftergjøres af de fløgtigste Kunstnere paa Moderøen. Kvinden, Mr. Seabrist, er en Skabning, som er let at forføre, og i saa Henseender er hun svagere, end i sine Bestræbelser for at modstaae Tillokkelserne af Artikler, der kunne tjene hendes Person til Prydelse. Min Niece, Etienne Barbiers Datter, har maaskee endog en medfødt Svaghed i denne Henseende, eftersom de franske Damer mere end andre skulle sætte Priis paa flige Sager. Det er imidlertid ingenlunde min Hensigt at vise en ufornuftig Streng-
hed, eftersom den gamle Etienne, om han har meddeelt sin Datter en arvelig Svaghed for Pynt, ogsaa har efterladt hende Midler til at betale den med. Overlevere De derfor kun Deres Regning, saa skal Gjelden blive betalt, dersom en saadan er contraheret. Og dette bringer mig paa den sidste og betydeligste af Deres Forseelser.”

„Capitalen er upaatvivligt den Grundvold hvorpaa Kjøbmanden opfører Bygningen af sit gode Navn og Rygte,” vedblev Myndert, efter endnu engang at have kastet et ængsteligt Blik paa den, han tiltalte; „men Crediten er Sivaterne paa Fagaden. Den er Hjørnestenen, hine ere Pilastrene og Billedhuggerarbeidet, hvorved Bygningen forstjønnnes; undertiden er denne, naar Tiden har undergravet Fundamentet, de Støtter, hvorpaa Overbygningen hviler eller ogsaa det Tag, der giver Behooren Ly. Den gjør den rige Mand sikker og Handelsmanden med ringere Formue virksom og agtet og bringer selv den Fattige til at holde Hovedet opreist ved Haabet; ihvorvel jeg indrømmer, at Kjøber og Sælger begge bør være forsigtige, naar den ikke understøttes af Contanter. Da Crediten har dette store Værd, Mr. Seadrift, bør man heller ikke storme løs paa den uden grundede Marsager, da den er af en altfor strøbelig Natur til at kunne taale nogen voldsom Behandling. Da jeg som ungt Menneske drog igjennem Holland, hvilket Land jeg ved Hjælp af Trækstoiten bereiste i al Ro og Mag for at kunne høste Nytte af det, jeg saae, lærte jeg at indsee Bigtigheden af paa alle Maader at undgaae at bringe Crediten i Vanrygte. Da en Begivenhed, som jeg oplevede, indeholder et Gidestykke, til det jeg har anført, vil jeg meddele den som et oplysende Exempel. Den viser Tingenes jammerlige Ubestandighed i

dette jordiske Liv, Capitain Ludlow, og indeholder en Advarsel til den Unge og Kraftige om, at den stærke Arm ligesaa let kan knækkes i sin Stolthed som Markens spæde Plante! Vanquierhuset Van Gelt og Van Stopper i Amsterdam havde gjort betydeligt i Papirer, som Keiseren havde udstedt i Anledning af Krigen. Det var Tilfældet, at Lykken havde begunstiget Tyrkerne, der dengang beleirede Belgrad med Udsigter til et heldigt Udfald. Nu havde en ubesindig og taabelig Badstuekone faaet det Indfald at benytte en høitliggende Terrasse midt i Byen til at tørre sin Badstue paa. Hun var just i Begreb med at hænge sit Linned og sine Musseliner op, da Muselmændene vækkede Garnisonen ved et voldsomt Stormløb. Nogle Soldater, der vare posterede saaledes, at de kunde trække sig tilbage, havde seet forskjellige Stykker rødt, grønt og guult Tøj paa et ophøiet Sted og udsprede nu vidt og bredt det Rygte, at en utallig Skare Vantroende, anførte af en Mængde Scheriffer med grønne Turbaner vare trængte midt ind i Byen, hvorved de bleve nødte til at retirere. Dette Rygte fik snart Udsende af en omstændelig Beretning og da det naaede Amsterdam, bragte det snart de keiserlige Papirer til at falde. Paa Børsen var der megen Snakken om det Tab, Van Gelt og Van Stopper vilde lide derved. Netop som Speculationen havde naaet sin største Høide, løb en Savoyards Ude sig og skjulte sig i en Frugtbod nogle

faa Døre fra Firmaets Huus, hvor en Mængde Jøbedrenge havde flokket sig for at see paa Dyrets Fagter. Adskillige fornuftige Folk, der saae dette, antog det for en Demonstration af Israels Børn, og begyndte at blive urolige for deres Penge. Bøxlerne strømmede ind og de værdige Banquierere vilde, for at bevise deres Soliditet, ikke lukke deres Døre til sædvanlig Tid. Der blev udbetalt Penge hele Natten og for den næste Dags Morgen havde Van Gelt slået Halsen over paa sig i et Lydsted, de havde paa Dæmningen ved Utrecht Canal, og Van Stopper røgte sin Pibe ved de jernbeslagne, tomme Pengekister. Klokken 2 bragte Posten Efterretning om at Muselmændene vare blevne drevne tilbage og at Vadsferkonen var bleven hængt; skjøndt jeg egentligt aldrig har kunnet indsee hvorfor, da hun sikkert ikke var det uheldige Firmas Debitrix. Slige Begivenheder bør tjene os til Advarsel i Livet, Gentlemen, og da jeg er overbevist om at have talt til Mænd, der selv kunne uddrage Lærdommen deraf, vil jeg slutte med en Formaning til mine Tilhørere om at vise den størst mulige Forsigtighed i deres Tale om Materier, der angaae Handelsforretninger."

Da Myndert taug, saae han sig nok engang om for at iagttage den Virkning, hans Ord havde frembragt og i Særdeleshed for at see, om han ikke havde trukket en Bøxel paa Smuglerens Overbærenhed, der vilde

blive protesteret. Det var ham umuligt at begribe denne aabenbare og usædvanlige Erhødighed, hvormed han behandlede af et Menneske, der, om han end aldrig havde viist sig raa, dog sjældent yttrede nogen Føielighed mod de Meninger, der fremsattes af en Mand, med hvem han pleiede at omgaaes saa ligefremt i Pengesager. Under hele den foranførte Tale havde den unge Sømand fra Skonnertbriggen vedligeholdt den samme bestedne Stilling og naar han af og til slog Øinene op, var det alene for at stjæle sig til at kaste et uroligt Blik paa Alidas Ansigt. La belle Barberi havde ogsaa lyttet til sin Onkles Veltalenhed med en mere tankesuld Mine end sædvanligt. Hun besvarede Smuglerens tilfældige Diefast med et sympathetisk Blik og, kort sagt, den ligegyldigste Sagttagelse maatte af deres Udsærd kunne have seet, at Tilfældet havde fremkaldt en Fortrolighed og Overensstemmelse imellem dem, der, om de end ikke vare af den ømmeste, dog vare af den inderligste Natur. Alt dette saae Ludlow tydeligt nok, skøndt Borgemanden havde været altfor fordybt i de Ideer, han med saa megen Svada havde udtalt, til at bemærke det.

„Efterat jeg nu er bleven saa vel forsynet med Regler Handelen betræffende, som jeg stedse skal betragte som ligesaa mange Commentarer til min Instrux fra Admiralitets Vorderne,” bemærkede Capitainen efter en kort Pause, „maa det være mig tilladt at henlede Opmærk-

somheden paa Ting af en mindre metaphysisk Natur. Dette er en gunstig Leilighed til at anstille Undersøgelse om den Skibskammerat, vi mistede paa vort sidste Kryds, og vi bør ikke lade den gaae unyttet bort."

"De har Ret, Mr. Cornelius. Patronen af Kinderhook er ikke en Mand, man lader gaae overbord som et Anker forbuden Brændeviin uden videre at spørge derom. Overlad den Ting til mig, Sir, og forlad Dem paa, at Forpagterne paa det tredie Gods i Colonien ikke længe skulle være uden Efterretninger fra deres Jordbrot. Dersom De vil ledsage Mr. Scadrift en passende Tid hen til en anden Deel af Villaen, skal jeg samle alle de Kjendsgjerninger, der ere nødvendige for at komme paa det Rene i denne Sag."

Ghesen for den kongelige Krydser og den unge Sømand fra Skonnertbriggen syntes at være enige i at antage, at de ved at følge denne Indbydelse vilde komme i et ganske eget Forhold. Imidlertid var den Sidstes Tøven tydeligt; thi Ludlow havde fast besluttet at vedligeholde Neutraliteten indtil der indtraf en passende Leilighed for ham til at vise sig som sin Dronnings trofaste Tjener. Han vidste, eller troede fuldt og fast, at Havfruen atter laa i Bugten, skjult af Skyggen af den tilgrændsende Skov, og da han alt een Gang var bleven overlistet ved Smuglernes overlegne Snildhed, havde han nu besluttet at være forsigtigere for at kunne være tids nok ombord og handle med Kraft og, som

han haabede, med Held. Foruden denne Grund til at forstille sig, laa der ogsaa Noget i Smuglerens Tale og Udsærd, som satte ham høit over de sædvanlige Indblikke af hans Haandtering og som frembragte en vis Grad af Interesse for ham, som Kronens Officier var nødt til at indrømme. Han bukkede derfor høfligt og erklærede, at han var rede til at følge Raadmandens Opfordring.

„Vi have truffet hinanden paa neutral Grund, Mr. Seadrift,” sagde Ludlow til sin muntre Ledfager da de forlode Cabinetet i la cour des sées, „og skjøndt vore Veie ere forskjellige, kunne vi dog tale venstabeligt sammen. Søskammeren har erhvervet sig et Navn, der sætter ham i Klasse med udmærkede Mænd i en bedre Tjeneste. Jeg skal stedse bevidne hans Dygtighed og Koldblodighed som Mænd, skjøndt jeg maa beklage, at disse udmærkede Egenskaber anvendes i et saa slet Niemeed.”

„Det er talt med det nødvendige Forbehold af Kronens Rettigheder og sømmelig Erbødighed for Skatkammer-Lorderne!” svarede Seadrift, hvis forrige og vi kunne tilføie medfødt Stolthed var vendt tilbage, efterat han havde forladt Borgermanden. „Vi følge den Bane, Capitain Ludlow, som Skjebnen har betegnet os. De tjener en Dronning, De aldrig har seet, og en Nation, der bruger Dem saalænge den er i Knibe, men tilsidestætter Dem, naar den ikke længere trænger til Dem,

og jeg tjener mig selv. Lad Fornuften dømme os imellem."

"Jeg beundrer denne Aabenhjertighed, Sir, og haaber, at der vil indtræde en bedre Forstaaelse imellem os, nu, da De har opgivet Deres Gjefferier med den søgrønne Kvinde. Den Farce blev spillet godt, men med Undtagelse af Dloff Van Staats og de lettroende Hoveder, De fører omkring paa Oceanet, har den dog ikke bragt Mange til at troe paa Troldomskunster."

Smugleren tillod sin smukke Mund et Smil.

"Vi have ogsaa vor Beherskerinde," sagde han, "men hun kræver ingen Skat. Hele Gevinsten tjener til at berige hendes Undersaatter, medens hun velvilligen meddeler dem Alt det, hun veed. Ere vi lydbige, saa er det fordi vi have havt Prøver paa hendes Sandbruhed og Wiisdom. Jeg haaber, at Dronning Anna behandler dem ligesaa høimodigt, der vove Liv og Lemmer for hendes Skyld?,"

"Hører det til hendes Politik, hende hvem De følger, at afløre Patronens Skjebne? thi sjøndt vi ere Medbeilere til den samme dyrebare Gjenstand, eller rettere sagt, vare det, kan jeg dog ikke see en Gjest forlade mit Skib med saa saa Omstændigheder uden at tage Deel i hans Skjebne."

"De gjør en rigtig Forstjel," svarede Seadrist med et endnu betydningsfuldere Smil; "Vi vare Medbeilere,

er i Sandhed det rigtige Udtryk. Mr. Van Staats er en tapper Mand, hvor lidet han end forstaaer sig paa Sømandskab. Den, der har viist et saadant Mod kan være sikkert mod enhver personlig Fornærmelse, naar han er under Søstummerens Varetægt."

"Jeg vil ikke opkaste mig til Mr. Van Staats Bevogter, skjøndt jeg er Chef for det Skib, hvorfra han — ja hvilken Benævnelse skal jeg give hans Bortførelse? Thi i dette Dieblik vilde jeg netop ikke bruge et skurrende Udtryk —"

"Tal De kun reent ud, Sir, uden Frygt for at fornærme. Vi Gaster fra Skonnertbriggen ere vantte til forskellige Tilnavne, der vilde klinge heelt ilde i mindre øvede Øren. Vi behøve ikke nu først at lære, at Spidsbubehaandværket maa have Regjeringens Sanction for at blive hæderligt. De behagede, Capitain Ludlow, at nævne Havfruens Gjefferier, men De synes ikke at lægge Mærke til dem, der udøves hver Time paa Dagen, ved Siden af Dem, i den virkelige Verden, og som ikke ere halvt saa uskylbige, som vore, uden derfor at være saa underholdende."

"Det er ikke noget Nyt at ville undskylde den Enkeltes Strafskyld med hele Samsundets Brøst og Mangler."

"Jeg vil ogsaa indrømme, at det er mere rigtigt, end originalt. Sandheder kunne aldrig forældes! og vi fra Skonnertbriggen ere nødte til at betjene os af dette

ofte brugte Forsvar, da vi endnu ikke have naaet det Udviklingspunkt, at vi kunne fatte Fortræffeligheden af det Ny i Moralen."

"Det Bud: Giv Keiseren det, Keiserens er, skulde jeg dog troe er gammelt nok?"

"Et Bud, som Nutidens Herskere have givet en saare udvidet Fortolkning. Jeg er kun en slet Casuist, Sir, og ikke heller troer jeg, at Coqvettens lojale Chef vil anføre Alt det, Sophisteriet kan opfinde i denne Henseende. Vilde vi for Exempel begynde med Monarkerne, saa see vi Hans allerschristeligste Majestæt fast besluttet paa at bemøgtige sig saa Meget af hans Naboers Gods, som Uergjerrigheden, under Benævnelsen Hæder, monne begjere; Hans katolske Majestæt med sin Katholicismes Række skjule en større Masse Ustyrligheder i denne Verdensdeel, end som selv den christelige Kjærligheds Raabe vilde kunne bedække, og vor egen naadigste Beherskerinde, hvis Dyder og Mildhed bliver lovpriste baade i Vers og i Prosa, lade flyde Strømme af Blod, for at den lille D, hvorover hun regjerer, lig Frøen i Tablen, skal opsvulme til en Størrelse, som Naturen nu engang har negtet den, og som i Tiden vil paadrage den den samme uhyggelige Dødsmaade, den ramte den ærgjerrige Beboer af Cumpen. Lommethyen er vis paa Galgen, men Soroveren under kongeligt Flag bliver slagen til Ridder! Den Mand, som ved en indbringende

Nøringsvei erhverver sig Formue, skammer sig ved sin Oprindelse medens den, der har plyndret Kirker, brandstøttet Byer og myrdet Tusinder, for at uddøle Byttet af en Gallion eller en Krigsskæse, siges at vinde sit Guld paa Grens brede Landevei! Det kan ikke negtes, at Europa har opnaaet en særdeles høi Grad af Civilisation, men desuagtet er Samsundet, hvor forslidt denne Bemærkning end er, naar det vil bedømme den Enkelte saa strengt, forpligtet til at give nøiere Agt paa det Exempel det giver i Gjenstab af Samsund."

"Ja, det er nu Punkter, hvori vore Meninger stedse vilde være afvigende fra hinanden," sagde Ludlow og paatog sig den Mands alvorlige Mine, der har Verden paa sin Side. "Vi ville udsætte denne Undersøgelse til bedre Tid og Leilighed, Sir. Skal jeg høre Mere om Mr. Van Staats, eller skal Spørgsmaalet om hans Skjebne blive Gjenstand for et alvorligt Forhør for Retten?"

"Patronen af Kinderhook er en kjel Entregast!" svarede Smugleren smilende. "Han trængte sig ind i Skonnertbriggens Dames Opholdstæd ved et coup de main og hviler nu paa sine Laurbær! Vi Smuglere føre et lystigere Liv ombord hos os, end man i Almindelighed troer, og de, som engang ere komne i vort Selskab, ønske kun sjældent igjen at forlade det."

„Der gives dog vel engang Veilighed til at komme efter disse Hemmeligheder; indtil da Farvel.“

„Holdt,” raabte den Anden lystigt, da han bemærkede, at Ludlow vilde gaae, „lader os afforte Uvissheden. Vor Behersterinde ligner det Insect, der antager Farven af det Blad, hvorpaa det sidder. De har seet hende i sin søgrønne Dragt, som hun aldrig undlader at bære, naar hun farer over Grundene ved de amerikanske Kyster, men paa dybt Vand kappes hende Raabe med det dybe Oceans Blaa. Vi have bemærket Tegn til en Forandring, som stedsse bebude en Reise langt ud fra Land!“

„Hør engang, Mr. Seabrist! Disse Narrestreger kunne være gode nok, saa længe De kan vedligeholde dem. Men husk paa, at, skøndt Loven kun straffer Smugleren med Confiskation af hans Varer, naar han bliver tagen, straffer den Voldsforsel med legemlig Straf og undertiden med — Døden! Og glem endvidere ikke, at den Linie, der adskiller Smugleri fra Søroveri let kan overstrides, hvorimod det bliver umuligt at vende tilbage.“

„Jeg takker Dem i min Behersterindes Navn for Deres velmeente Raad,” svarede den lystige Sømand og bukkede med en Alvorlighed, der snarere forhoiede end skjulte hans Ironi: „Deres Coquette er vel beseilet og hurtig paa Vandet, Capitain Ludlow; men den være

faa lunefuldb, egensindig og listig, ja faa mægtig den vil, faa skal den dog finde et Gruentimmer i Skonnertbriggen, der tør maale sig med den i enhver List og som er langt ophøiet over dens Trudslér!"

Med denne prophetiske Advarsel fra Dronningens Officier og dette koldblodige Svar fra Smugleren skiltes de to Sømand ad. Den Sidste tog en Bog og satte sig i en Lænestoel med en vel vedligeholdt Mine af Ligegyldighed, medens den Anden forlod Huset med kjendelig Hast.

Imidlertid vedvarede Samtalen mellem Raadmand Van Beverout og hans Søsterdatter. Den ene Minut gik efter den anden og endnu hørtes ingen Lyd fra Pavillonon. Den lystige unge Sømand fra Skonnertbriggen fortsatte sin Læsning endnu nogen Tid efter Ludlows Bortgang og det var tydeligt, at han ventede Underretning om, at man ønskede hans Nærværelse i la cour des fées. Medens Smugleren saaledes ventede, saae han snarere bedrøvet end utaalmelig ud, og da han hørte Godtrin udenfor Døren, yttrede han Tegn paa en heftig indvortes Bevægelse. Det var Alidas Pige, der bragte et Stykke Papiir og atter forsvandt. Den Forventningsfulde læste følgende, i Hast med Blyant skrevne Linier:

"Jeg har undveget alle hans Spørgsmaal og han er mere end halvt tilbøielig til at troe paa Trolddoms-

funster. Det er ikke nu Diebliffet til at tilstaae ham Sandheden, da han ikke er istand til at fatte den, eftersom han alt er gandske forvirret ved Uvissheden om Folgerne af Skonnertbriggens Nærværelse ved Kysten saa nært ved hans eget Landsted. Men vær overbevist om, at han skal og vil erkjende Krav, som jeg veed at gjøre gjældende, og som han, om end mine Bestræbelser skulde blive frugtesløse, ikke vil vove at afslaae den frygtelige Geskummer. Kom herhid, naar De hører ham paa Gangen."

Denne sidste Opfordring blev snart efterkommen. Raadmanden traadte ind af den ene Dør som den raske Flynthning smuttede ud af den anden, og istedet for den forventede Gjest fandt den forsigtige Borgermand kun et tomt Værelse. Dette opvakte dog kun liden Overraskelse og Forvirring hos Myndert Van Beverout, at domme efter den Eigegyldighed hvormed han bemærkede denne Omstændighed.

"Udflugter og Fruentimmernykker!" vare Raadmandens mere tænkte end udtalte Ord. "Den Stjelm vender sig som en Ræv i sit Spær, og det vilde være lettere at overbevise den Rjebmand, der sætter nogen Priis paa sit gode Navn og Rygte, om en falsk Factura, end denne nittenaarige Her om en Uforsigtighed. Hun har saa Meget af den gamle Etienne og hans normandiske Blod i sit Die, at man ikke gjerne vil lade det komme

til Yderligheder med hende; men her, hvor jeg havde ventet, at Van Staats skulde have passet sit Snit, seer Pigebarnet ud som en Nonne, naar hun hører ham nævnes. Vi maa tilstaae, Patronen er ingen Cupido, ellers vilde han i en Uge tilføes have vundet selv en Havsrues Hjerte! Ja; og her er man nu atter i Forlegenhed i Anledning af Søskammerens og hans Brigs Tilbagekomst og den unge Ludlows Kjendskab til hans Haandtering. Liv og Død! Først eller sidst maa man dog here op at handle og begynde at lufte Livets Bøger. Jeg maa alvorligt tænke paa at opgjøre min endelige Bilance. Dersom Totalsummen var lidt mere til min Gunst, gjorde jeg det gjerne i Morgen den Dag!"

Fem og Tyvende Capitel.

„Du Julia, Du har forvandlet mig,
 Saa jeg forsømmer Bogen, spilder Tiden;
 Foragter gode Raad og Verdens Dom.“

Two Gentlemen of Verona.

Endnu ei gandske bestemt paa hvad han vilde gjøre for: lod Ludlow Lust in Rust. Under hele den foregaaende

Sammenkomst havde han med Skinsygens Blik iagttaget la belle Barberies Die og Træk og havde ikke undladt at drage Slutninger af hendes Miner, der altfor tydeligt tilkjendegave en høi Grad af Interesse for Smugleren. For en kort Tid havde den Nøglighed og Besindighed, hvormed hun havde modtaget sin Oncle og ham, nær forledet ham til at troe, at hun slet ikke havde besøgt Havfruen; men da det muntre, forvovne Væsen, der ledede hiint overordentlige Fartøis Bevægelser, lod sig tilsyne, kunde han ikke længere smigre sig med dette Haab. Han troede nu, at hun havde valgt for Livet, og medens han beklagede den Daarskab, der havde forledet et saa begavet Fruentimmer til at glemme sin Stand og sit Rygte, var han for oprigtig til at skjule for sig selv, at den Person, der i en saa kort Tid havde vundet dette Herredømme over Alida, i mange Henseender var skikket til at udøve en saa mægtig Indflydelse paa en ung og ensomt opdragen Piges Indbildningskraft.

Der var en Strid i den unge Skibschefs Sjæl mellem hans Pligt og Følelse. Grindrende sig den List, hvorved han forrige Gang var kommen i Smuglerens Vold, havde han ved sit nuværende Besøg truffet sine Forholdsregler saa godt, at han var vis paa at have sin fredløse Medbeilers Person i sin Magt. Han grublede nu over, om han skulde benytte sig af denne

Fordeel, eller trække sig tilbage og lade den Anden blive i uhindret Besiddelse af sin Beherskerinde og sin Frihed. Skjøndt Ludlow var jevn og ligesrem i sine Manerer, ligesom de fleste af den Tids Sømænd, nærrede han dog de ædlere Følelser, der somme sig en Gentleman. Han nærrede en hestig Kjærlighed for Alida, men hans Stoltz-
 hed oprørtes ved Forestillingen om at udsætte sig for den Beskyldning at have handlet af Hevnelyst. Til disse Grunde for hans Overbærelse kom endnu den stærke Modbydelighed, han, som en Officier af Rang, følte ved at være nedværdiget til at bruges i en Tjeneste, der bedre passede sig for Menneſter af en mindre ophøiet Uergjerrighed. Han betragtede sig som Forsvarer af sin Dronnings Hæder og Rettigheder og ikke som en Liefsvend for dem, der oppebar hendes Soldindtægter, og skjøndt han intet Dieblis vilde have betænkt sig paa at udsætte sig for hvilkenſomhelst Fare for at erobre Smuglerſkibet, eller tage dens hele eller Noget af dets Besætning tilfange paa deres eget Element, mishagede ham dog Skinnet af at efterstræbe en enkelt Person paa Landjorden. Hertil kom endnu hans eget Tilſagn om at have mødt den fredløse Smugler paa neutral Grund. Imidlertid havde Dronningens Officier sine bestemte Ordre, og han kunde ikke lukke sine Dine for den almindelige Tjenestepligt. Skonnerthbriggen var bekendt for at tilføie Kronens Soldindtægter ſaa ſtor

Skade, fornemmeligt i den anden Hemisphære, at Admiralen paa Stationen havde udsærbiget en speciel Befaling til dens Opbringelse. Her var nu Veilighed til at berøve Fartøiet sin ledeende Mand, hvorved det, uden Hensyn til dets fortrinlige Construction, alene havde været istand til ustraffet at løbe Spiderod mellem vel de hundrede Krydsere. Med disse modstridende Følelser og Betragtninger forlod den unge Sømand Landstedets Dør og gik ned i det lille Bustads, for at kunne overveie mere uforstyrret og aande friere.

Det var nu den Tid paa Aftenen, Sømanden kaldte første Vagt.* Skyggen af Bjerget bedækkede imidlertid endnu stedse Villæns Omgivelser, Floden og Atlanterhavets Kyster med et Mørke, der var endnu tættere end det, der rugede over Havsladen længere ude. Enhver Gjenstand var saa utydelig, at man maatte see noie og længe til inden man kunde see, hvad det egentlig var, medens Skuepladsen kun svagt antydedes ved de taagede, ubestemte Omrids. Gardinerne i la cour des léés vare trukne for og stjondt lysene skinnede gjennem dem, kunde Diet dog ikke trænge ind i Pavillon. Ludlow saae sig omkring og gik derpaa med nølende Skridt ned til Vandet.

Idet Alida havde villet skjule det Indre af sit Cabinet for fremmede Dine, havde hun dog ladet blive en

*) Fra Kloffen otte til Kloffen tolv.

Kabning i Gardinet. Da Lublow kom til den Port, der førte til Landingsstedet, vendte han sig for at kaste det sidste Blik paa Villaen og begunstiget af sit ny Standpunkt fik han endnu gjennem hiin Kabning et Glimt at see af hende, der stedse udgjorde Hovedgjenstanden for hans Tanker.

La belle Barberie sad ved det lille Bord, hvorefter hun tidligere paa Aftenen havde siddet. Hendes ene Albu hvilede paa det kostbare Træ og hendes ene smukke Haand støttede en Pande, der, tværtimod imod det, den sædvanligt udtrykte, nu var sorgfuld, ja næsten melancholisk. Coquette's Chef følte Blodet strømme sig til Hjertet; thi han indbildte sig, at dette Skjønne, tankefulde Ansigt tilhørte en Angrende. Det er rimeligt, at denne Tanke atter hævede hans synkende Haab; thi Lublow troede, at det endnu ikke var for sildigt at rive den Kvinde, han saa inderligt elske, bort fra den Afgrund, hvorefter hun svævede. Det allerede gjorte, uigjenkaldelige Skridt var glemt og den ædelmodige unge Somand stod alt i Begreb med at styrte tilbage til la cour des fées for at besvære dens Beherskerinde at være retfærdig mod sig selv, da Haanden faldt ned fra den glindsende Pande og Alida hævede Ansigtet med et Udtryk, der tilkjendegav at hun ikke længere var ene. Capitainen gik tilbage for at oppebie Udfaldet.

Da Alida slog Dinene op, gjorde hun det med den

Blidhed og Oprigtighed, hvormed et ufordærvet Fruentimmer modtager den Person, der er i Besiddelse af hendes Fortrolighed. Hun smilede, dog maaskee snarere af Bæmsel, end af Glæde, og talte, men Afstanden tillod ikke at høre hendes Ord. I det næste Dieblisk traadte Seadrist ind i Bæmslet, synlig gennem det halvt aabne Gardin, og greb hendes Haand. Alida gjorde ingen Anstængelse for at trække den tilbage, men betragtede ham tværtimod med endnu utvetydigere Deeltagelse og hørte paa ham med udelukkende Opmærksomhed. Porten blev heftigt slagen op og Ludlow kom ned til Flozden uden at standse.

Han fandt Coqvettens Fartoi paa det Sted, hvor han havde befalet sine Folk at holde sig skjulte, og han stod netop i Begreb med at gaae i det, da Lyden af en lille Port, der fløi i igjen af Vinden, bragte ham til at see sig tilbage. Ligefor Villaens hvide Mure kunde han tydeligt skjelne en menneskelig Skikkelse, der gik ned mod Floden. Folkene fik Ordre til at holde sig tæt mod Land og skjult i Skyggen af et Gjerde, oppebiede Capitaenen den Ankommende.

Da den ubekjendte Person gik forbi, gjenkjendte Ludlow i ham Smuglerens smidige Skikkelse. Han gik ned til Flodbredde og saae sig nogle Diebliske forsigtigen omkring. Derpaa høstes en sagte, men tydelig Lyd af en almindelig Baadsmændspibe. Strax derpaa viste sig

en lille Jolle, der gled ud fra Rørene paa den modsatte Bredde og nærmede sig det Sted, hvor Seadrift stod og ventede paa den. Smugleren sprang rast i den lille Baad, der strax begyndte at glide ud i Floden. Da Jollen kom forbi det Sted, hvor Ludlow stod, saa han, at den blev roet af een eneste Matros og da hans Fartøi var bemanded med sex dygtige Sluproere, begreb han, at han nu tilsidst paa en ærlig og håderlig Maa-
de havde faaet det Menneske i sin Vold, hvem han mis-
undte saa meget. Vi tilføie blot, at han snart var i sin Baad og i fuld Forfølgelse.

Da Sluppen skulde holde en mere diagonal end lige Cours, vare nogle saa kraftige Aaretag tilstrækkelige til at bringe den saa nær til Jollen, at Ludlow kunde standse denne ved at lægge Haanden paa dens Reiling.

„Skjøndt De er letseilende nok, saa synes dog Lyk-
ken mindre at begunstige Dem i Baade, end i større Fartøier, Mr. Seadrift,” sagde Ludlow efterat han med sin stærke Arm havde trukket sin Prijs saa nær til sig, at han blot var nogle saa Fod fra sin Fange. „Vi mødes paa vort eget Element, hvor der ikke kan være Tale om Neutralitet mellem en Smugler og en af Dronningens Officierer.”

Det pludselige, halvt undertrykte Skrig og den

derpaa følgende Tausked beviste, at Fangen var bleven tagen ved Overraskelse.

„Jeg indrømmer Deres overlegne Snildhed,“ sagde han tilsidst i en sagte og bevæget Tone. „Jeg er Deres Fange, Capitain Ludlow, og ønskede at vide, hvad De vil foretage med min Person?“

„Det Spørgsmaal er snart besvaret. De maa tage til Takke med Coqvettens simple Bequemmeligheder for i Nat, istedet for Deres pragtfulde Rahyt i Havstruen. Hvad Provindsens Autoriteter ville beslutte i Morgen, det ligger udenfor en ringe Skibschefs Sphære.“

„Lord Cornbury har trukket sig tilbage til —?“

„Et Fængsel, svarede Ludlow, bemærkende, at den Anden snarere talte med sig selv, end fremsatte noget Spørgsmaal. „Vor naadige Dronnings Slægtning grubler bag et Fængsels Mure over Lykkens Ubestandighed. Hans Eftermand, Brigadeer Hunter, ansees for at have mindre Overbærenhed med den menneftelige Naturs moralske Svagheder!“

„Vi have ingen stor Erbødighed for Rang og Stand!“ udbrod den Fængne, med hele sin vante Munterhed i Tone og Udsærd. „De er nu hevet for visse personlige Friheder, man rigtignok for en fjorten Dage siden tog sig med denne Baad og dens Besætning; men jeg maatte have taget Feil af Deres Charakter,

dersom unødvendig Strenghe'd udgjorde et af dens Træk. Maa jeg have Samqvem med Skonnertbrigen?"

"Meget gjerne, naar den først er under Opsigt af en af Dronningens Officierer."

"O Sir, De forhaaner min Beherskerinde ved at sammenligne hende med Deres! Havsruen skal gaae fri indtil en gandske anden Person falder i Deres Hænder. — Maa jeg have Samqvem med Kysten?"

"Der kan ikke være Noget at indvende derimod; dersom De blot vil sige hvorledes."

"Jeg har her en Mand med mig, der vil være et tro Bud."

"Kun altfor troende paa det Bedrageri, hvorved Deres Besfagere regjeres! Deres Matros maa følge Dem ombord i Coquetten, Mr. Seadrift, men skalde der være Nogen i Land," her fik Ludlows Stemme et tungsindigt Udtryk, "der tager en saadan Deel i Deres Skjebne, at Uvisshed vilde være qvalfuldere end Sandheden, skal en paalidelig Karl blandt mit Mandskab udrette Deres Budskab."

"Lad saa være," svarede Smugleren, tilfredsstillet derved, som det lod, at han ikke med Grund kunde vente Mere. "Bring denne Ring til Damen i Huset hist," vedblev han, da Ludlow havde valgt et Bud, "og siig, at Oversenderen staaer i Begreb med at besøge Dronning Annas Krydser i Selskab med dens Ches. Skulde

man spørge Dig om Grunden hertil, kan Du fortælle, hvorledes jeg er bleven tagen."

"Og, hør engang Du," tilføjede Capitainen, "naar Du har besørget Dit Grinde, kan Du holde Nie med Lediggængerne paa Kysten og passe paa, at ingen Baad forlader Floden for at underrette Smuglerne om deres Tab."

Matrosen, der var bevæbnet til Baadstjeneste, modtog disse Befalinger med sædvanlig Erbødighed, og efterat Sluppen til den Ende havde lagt til Land, forlod han den.

"Og da jeg nu forsaavidt har opfyldt Deres Ønsker, Mr. Seadrift, venter jeg, at De til Gjengjæld laaner mine et villigt Øre. Der staaer en Plads aaben for Dem i min Sluppe og jeg tilstaaer, at det vilde glæde mig see Dem indtage den."

Medens han talte udstrakte Capitainen sin Arm, deels af naturlig Høflighed og deels med en Skjodesløshed, der tilkjendegav Bevidstheden om Forskjellen mellem deres Rang, baade for at hjælpe den Anden med at opfylde hans Begjering og for i Nødsfald at tvinge ham dertil. Men Smugleren lod ikke til at finde Behag i denne Fortrolighed; thi han trak sig først tilbage som om han fornærmedes ved Berørelsen og sprang derpaa, uden at røre den i et saa tvetydigt Niemed udstrakte Arm, med Lethed fra Jollen over i Sluppen

og indtog den Plads, Seadrist nyligt forlod. Han befalede en af sine Folk at bytte med Matroserne fra Skonnertbriggen og efter disse Forberedelser tiltalte han atter sin Fange.

„Jeg betroer Dem til min Qvartermesters og disse værdige Ulkes Omsorg, Mr. Seadrist. Vi tage hver sin Cours. De behager at tage min Kahyt i Besiddelse, Alt staaer til deres Naadighed; for Hundevagten er opsat kommer jeg tilbage for at forhindre, at vor Vimpel bliver strøgen og at Deres søgrønne Flag gjør mig mine Folk affpænstige.“

Ludlow tilhviiste derpaa Qvartermesteren sine Befalinger, hvorpaa de skiltes ad. Sluppen roede ud af Mundingen af Floden med det langsomme, høitidelige Naretag, der udmærker en Orlogsmands Fartoi, medens Tollen lyblest, og ved Farve og Størrelse næsten usynlig, fulgte bag efter.

Da Baadene kom ud i Bugten, fortsatte Sluppen sin Cours mod det langt ude liggende Skib, medens Tollen holdt til Høire og styrede lige ind i Baggrunden af Bugten. Den forsigtige Smugler havde forsynet sin lille Baad med beklædte Karer og Ludlow kunde ikke formode, at hans Ankomst var bleven bemærket, da han opdagede det smække Tougværk paa Havfruens rankeog lette Spiir, der hævede sig op over Krattet, der omgav Strandbredden. Da han først havde overtydet sig om

Skonnertbriggens Nærværelse og Beliggenhed, kunde han let roe videre med al nødvendig Forsigtighed.

Omtrent ti til femten Minuter behøvedes for at bringe Jollen ind under Bøvsprydet af det skønne Skib, uden at forurolige dem, der upaatvivleligt holdt Bagt paa dets Dæk. Vor Eventyrers Held syntes at være fuldkomment; thi han havde snart faaet fat paa Ankers touget uden at den mindste Byd var bleven hørt ombord i Skonnertbriggens. Ludlow fortrode nu, at han ikke var roet ind i Bugten med Sluppen, thi der herskede en saa dyb og tryk Rolighed paa Fartøiet, at han ikke betvivlede Muligheden af at have kunnet tage det ved et coup de main. Værgelig over denne Feil og tilskyndt ved Udsigterne til et lykkeligt Udsalb begyndte han at drøfte de Hjælpemidler, der af sig selv vilde fremstille sig for en Sømand i et saadant Tilfælde.

Vinden var sydlig og skjøndt det ikke blæste stærkt, var den dog besvangret med den taagede, tunge Natte-
teluft. Da Skonnertbriggens laa bespyttet mod Paaas virkning af Strømmen, adlød den det andet Element, og medens dens Bø vendte udefter, vendte dens Speil ind mod Baggrunden af Bugten. Afstanden fra Land var ikke halvtredsindstyve Favne og Ludlow kunde ikke undgaae at bemærke, at Skibet laae for et Varp og at dets Ankere, hvormed det var velforsynet, alle vare behørigen fattede. Disse Omstændigheder opvakte det Haab

hos ham, at han kunde faae kappet det Toug, der alene holdt Skonnertbriggen, der, i det Tilfælde at hans Foretagende lykkedes, sandsynligviis vilde drive i Land inden dens Besætning vilde kunne blive purret, faae gjort Seil eller et Anker i Bund. Skjøndt hverken han eller hans Ledsager havde noget andet Redskab til denne Plans Udførelse, end den Sidstes store Matroskniv, var Fristelsen dog for stor til ikke at gjøre et Forsøg. Planen var tillokkende nok: thi skjøndt Skibet derved ikke vilde kunne tage nogen alvorlig Skade, saa vilde dog den uundgaaelige Forsinkelse med at faae det af igjen af Sandbankeerne skaffe Baadene, ja maaskee Fregatten selv den nødvendige Tid til at bemægtige sig Prisen. Ludlow forlangte Cluproerens Kniv og gjorde selv det første Snit i den tætte, haarde Masse. Men Staalet havde ikke saa snart berørt de fast snoede Garn, før et straalende Lys skinnede i Ansigtet paa den der holdt Kniven. Efterat have fattet sig efter denne Overraskelse og gnedet sine Dine saae vor forbausede Eventyrer opad med den onde Bevidsthed, der stedse overfalder os, naar vi gribes i en skjult Gjerning, hvor roesværdig dens Bevæggrund end kan være; et Slags Hylding, Naturens under alle Omstændigheder yder enhver oprigtig og aabenlys Handling.

Skjøndt Ludlow i det Dieblif han afbrødes indsaar,

at hans Liv stod paa Spil, blev dog Forvirringen, som dette bragte ham i, dieblikkeligt forjaget ved det Syn, der viste sig for ham. Billedets broncefarvede, overnaturlige Træk vare klart belyste og medens hendes Dine vare fæstede stivt paa ham, som om hun iagttog den mindste af hans Bevægelser, syntes hendes ondskabsfulde, talende Smil at forhaane hans frugtesløse Bestræbelser. Det behøvedes ikke at bede Matrosen ved Karerne at roe bort. Han fik aldrig saasnart Die paa det gaadesfulde Ansigt, før Zollen stød afsted som en Søfugl, der opskræmtes ved en pludselig Alarm. Skjøndt Ludlow hvert Dieblæk ventede en Kugle, kunde den trusende Fare dog ikke afholde ham fra at betragte Billedet med ufravendt Opmærksomhed. Det Lys, hvormed det belystes, flagrede lidt, Skjøndt det var stærkt og rettet paa et Punkt, og viste hendes Dragt. Nu saae Capitainen, at Seadrift havde sagt Sandhed; thi ved en vis Mechanisme, som han ikke fik Tid til at undersøge, var den søgrønne Kappe bleven ombytet med en simplere Dragt af det dybe Oceans Azurfarve. Lyset forsvandt strax derpaa, som om Hensigten dermed alene havde været at tilkjendegive Trolldavindens Beslutning om at ville reise.

„Den Maskerade spilles godt!” brummede Ludlow, da Zollen var kommen saa langt bort, at de vare i

Sikkerhed. „Her have vi et Tegn paa, at Bagabonden snart agter at forlade Kyften; Forandringen af Dragten er et Signal for hans overtroiske, bedaarede Mandskab. Jeg maa see til at stusse hans Beherskerinde, som han kalder hende, skjøndt jeg maa tilstaae, at hun ikke sover paa sin Post.“

I de næste ti Minuter havde vor overvundne Evensyrer Leilighed og Anledning til at føle hvor nødvendigt et heldigt Udsald er for en Plan, til hvis Udførelse Midlerne ere tvivlsomme. Var Touget blevet kappet og havde Skonnertbruggen strandet, er det rimeligt, at Capitainens Bovestykke vilde være blevet regnet blandt de heldige Foretagender, hvorved høitbegavede Mænd udmærke sig, medens under de nærværende Omstændigheder han, der vilde have erhvervet sig Roes og Hæder ved et saa lykkeligt Indfald, nu ængstedes ved Tanken om, at hans uheldige Plan skulde blive bekendt. Hans Ledsager var ingen anden end Forremærsgæsten Robert Varn, som vi ved en foregaaende Leilighed have hørt paa staae, at han havde seet et saa besynderligt Glimt af Skonnertbruggens Dame, da han var ved at beslaae Coqvettens Forremærseil.

„Det var en forkert Entring, Mr. Varn,“ bemærkede Capitainen, da Zollen var kommen forbi Indløbet til Bugten og noget ind i Baien, „vi ville ikke indfø-

re den i Journalen for ikke at svække vort gode Renomme. Du forstaaer mig vel; en klog Karl forstaaer en halvqvædet Vise."

"Jeg haaber, at jeg veed hvad der er min Pligt, Deres Velbaarenhed, nemlig at lystre Ordre om ogsaa Rhederne derved lide Skade," svarede Skamfilingsgæsten. "At kappe et Ankertoug med en Kniv er kun en langsomt Arbejde; selv om man har aldrig saa god Tid; men skjøndt det kun passer daarligt for en simpel Mand som mig at tale i en saa vel oplært Gentlemans Paa-hør, saa mener jeg dog som saa, at det Staal ikke er flebet, der kan kappe noget Toug ombord i denne hersens Sørover uden den sorte Qvindes Tilladelse, der staaer under hans Borspryd."

"Og hvad sige I forude paa Bakken om denne besynderlige Skonnertbrig, som vi nu saa længe forgjæves have forfulgt?"

"At vi kunne forfølge den til vi have fortæret vor sidste Bestøit og tømt Rationsfædet uden bedre Lykke. Det passer sig ikke for mig at ville lære Deres Velbaarenhed Noget, men der er ikke een Mand, der venter at blive en Skilling rigere ved dens Erobring. Hver har sin Mening om Søstummeren, men Alle ere enige i, at han, hvis han ikke har en usædvanlig Lykke, eller, hvad der er det Samme, faaer Hjælp af ham, der sjæl-

dent rækker Haand til ærlig Gjerning, er en Sømand, hvis Lige ikke farer paa Oceanet."

"Det gjør mig ondt, at mine Folk have saa ringe Tanker om vor egen Dygtighed. Vort Skib har endnu ikke havt nogen gunstig Leilighed til at vise sig. Lad hende faae frit Farvande og en Hatfuld Vind og hun vil trodse alle de sorte Qvinder, der kunne rummes ombord i Skonnertbriggen. Hvad nu Søstummeren angaaer, saa er han, enten han nu er et Menneske eller en Djævel, nu vor Fange."

"Du troer da Deres Velbaarenhed virkelig, at den kleintbyggede og letseilende Gentleman, vi overhalede her i Tollen, er den berygtede Sørøver?" spurgte Yarn og hvilede nysgjerrigt paa Karerne. "Der er den ombord, som paaastaar at den omtalte Person er høiere, end den tykke Goldbetjent i Plymouth, og har et Par Skuldre"

"Jeg veed med Visshed, at de tage Feil. Men om vi ogsaa ere bedre underrettede, end vore Kammerater, Mr. Yarn, saa ville vi beholde det for os selv, for at de Andre ikke skulle blive lige saa kloge; stop, her er en Krone med Kong Ludvigs Ansigt; han er vor bittreste Fiende og Du kan enten synke ham heel om Du vil, eller tage ham ind i smaa Portioner, ligesom du selv synes. Men husk vel paa, at vort Togt med Tollen var efter hemmelig Instrux, og jo mindre vi tale om Skonnertbriggens Ankervagt, desto bedre."

Den ærlige Bob tog mod Solomynten med et Velbehag, som ikke kunde formindstes ved nogen Anskuelse om det Vidunderlige, og i det han tog til sin Hat undlod han ikke at give de sædvanlige Forsikringer om Tausshed. Den Aften gjorde Skamfilingsgastens Batskammerater sig ogsaa forgjeves Umage for at udlukke Noget af ham angaaende hans Togt med Capitainen, thiøndt han alene søgte at undgaae at give et bestemt Svar paa deres plumpe Spørgsmaal ved saa mørke og indviklede Hentydninger, at Mandskabets Dvertro derved vandt fordobblt Styrke istedetfor efter Ludlows Dnske at formindstes.

Ikke længe efter denne korte Samtale kom Zolten paa Siden af Coqvetten. Dens Chef fandt sin Fange i Besiddelse af hans egen Kahyt og thiøndt alvorlig om end ikke nedslagen, saa dog fuldkommen fattet. Hans Ankomst havde gjort et dybt Indtryk paa Officiererne og Folkene, thiøndt de Fleste af begge Classer, ligesom Varn, ikke kunde antage, at det smukke, pyntede unge Menneske, de vare purrede op for at modtage, var den berygtede Smugler.

Dverfladiske Jagttagere af de Skikkelser, hvorunder Menneskets Egenstaber yttre sig, tage kun altfor ofte Feil af deres ydre Tegn. thiøndt det er gandske fornuftigt at antage, at den, som har oplevet mange raar og voldsomme Optrin, ogsaa faaer et raat og frastøbende Anstrøg deraf, saa synes det dog, at ligesom det

stille Band har den dybeste Grund, saa ere de Kræfter, der kunne fremkalde overordentlige Begivenheder, ikke sjældent skjulte under et roligt, ja undertiden koldt Udvoortes. Det træffer sig, at de meest fortvivlede og selvbraadige Mennesker have en Mine og vise en Udfærd, hvoraf man fornuftigviis maa slutte sig til den blideste og søieligste Sjæl, medens den, der synes at være en Løve, undertiden i Virkeligheden kun viser sig at være lidet Andet, end et Lam.

Eudorw fik Beviser nok for, at hans Skamflingsgasts Vantro strakte sig til de Fleste ombord, og da han ikke kunde overvinde sin Omhed for Alida og Alt det, der angik hende, medens der paa den anden Side heller ingen Grund var for ham til strax at sige Sandheden, bestræbte han snarere det almindelige Indtryk ved sin Taushed. Efterat han først havde givet nogle, for Dieblirket høist vigtige Ordre, gik han ind i Kahytten og søgte en Samtale under fire Vind med sin Fange.

„Den ledige Kahyt er til Deres Tjeneste Mr. Seadrift,” bemærkede han og pegede paa det lille Lukas ligeover for det, han selv benyttede. „Vi komme formodentlig til at være Skibskammerater nogle Dage, med mindre De skulde foretrække at forlorte Tiden ved at indlade Dem paa en Capitulation angaaende Havfruen, i hvilket Tilfælde —”

„De vilde gjøre et Forslag.”

Eublow standsede, saae sig om for at forbiise sig om, at de vare alene og gif derpaa nærmere hen til sin Fange.

„Sir, jeg vil behandle Dem, som det sømmer sig en Sømand. La belle Barberie er mig dyrebare, end noget Fruentimmer nogensinde har været mig; dyrebare, frygter jeg, end noget Fruentimmer nogensinde kan blive mig. De behøver ikke først nu at erfare, at der er indtruffet Omstændigheder, — elsker De Pigen?“

„Ja jeg gjør.“

„Og hun; frygt ikke for at betroe Deres Hemmelighed til en Mand, der aldrig skal sige Deres Tillid, gjengjelder hun Deres Kjærlighed?“

Sømanden fra Skonnertbriggen traadte med Værdighed et Skridt tilbage, og efter derpaa strax at have gjenvundet sin Fatning, som om han frygtede for at glemme sig selv, svarede han med Varme:

„Denne Legen med Qvindens Svagthed er Mandens Arvesynd! Ingen maa tale om hendes Tilbøielighed uden hun selv, Capitain Eublow. Ingen skal sige Andet om mig, end at jeg stedse har ydet Kjønnet min Erbødighed paa Grund af dets Afhængighed, dets bestandige, tillidsfulde Kjærlighed, dets Trofasthed i alle denne Verdens Prøvelser.“

„Disse Følelser gjøre Dem Vre og jeg vilde for Deres egen og Andres Skyld ønske, at der laa færre

Mobfigelser i Deres Charakter. Det kan ikke andet end gøre En ondt —"

"De vilde gøre et Forslag angaaende Skonnertsbriggen?"

"Jeg vilde have sagt, at naar Skibet blev overgivet uden noget Angreb, kunde man maaſtee udſinde Midler til at formilde dette Slag for dem, der vilde lide meeſt ved Erobringen."

Smuglerens Anſigt havde miſtet Noget af dets ſædvanlige Friſthed og Livlighed; Kindens Farve var ikke ſaa kraftig og Diet var mindre roligt, end ved hans foregaaende Samtaler med Ludlow. Men et Sikkerheds ſmiil ſoer over de fine Træk, da den Anden omtalte Skonnertsbriggens Skjæbne.

"Der er endnu ikke lagt Kjøl til det Skib, der ſkal tage Havſruen;" ſagde han med Faſtthed; "ei heller er den Seildug vævet, der ſkal drive det gjennem Bandet! Vor Beherſkerinde er ikke ſaa uforſigtig at ſove, naar man trænger meeſt til hendes Arvaagenhed."

"Dette Gjøgleværk med en overnaturlig Viſtand kan være godt nok til at holde de Væſener, der følge Dem, i Aſe, men det er ſpildt paa mig. Jeg har overtydet mig om Skonnertsbriggens Beliggenhed; ja, jeg har været lige under dens Bopſpyd og ſaa nær ved dens Skjæg, at jeg kunde underſøge dens Fortøiningstoug. Jeg har

nu taget mine Forholdsregler for at vise Rigtigheden af min Recognoscering og for at forsikre mig Prisen."

Smugleren hørte paa ham uden at vise noget Tegn paa Urolighed, men hørte dog saa opmærksomt til, at man kunde høre hans Aandedræt.

"De fandt mine Følk aarvaagne?" henkastede han ligegyldigt, mere end egentlig at spørge.

"Ja saa aarvaagne, at Jollen blev roet hen under dens Pyntenetsstræbere uden at blive paaet! Harde jeg blot havt de fornødne Redskaber, havde jeg ikke behøvet mange Dieblikke til at kappe Louget, den laa for-tøiet for, og lade deres smukke Skib drive paa Strand!"

Seadrifts Dine tindrede som en Drns. De syntes paa engang at spørge og at straffe. Ludlow kunde ikke udholde dette gjennemborende Blik, men rødmede lige til Panden, ligemeget om det var ved Grindringen eller ikke.

"Man har tænkt paa det hyppelige Kunstgreb! nei, man iværksatte det!" udbød den Anden og saae i Ludlows Forvirring sin Formodning bekræftet. "Det lykkedes ikke, det kunde ikke lykkes Dem!"

"Enden vil vise hvad der lykkedes os."

Skonertbriggen's Beherskerinde glemte ikke sit Hverv! De saae hendes straalende Die, hendes mørke truende Ansigt! Enset beklønnede disse gaadesulde Træk; mine Ord ere sande, Ludlow; Din Tunge tier, men Dit aabne Ansigt tilstaaer Alt!"

Den lystige Smugler vendte sig om og lo ret af Hjertet.

„Jeg vidste, at det vilde gaae saaledes,“ vedblev han, „hvad vilde det vel og sige, at en af hendes ubetydelige Medhjælpere var borte! Tro mig, De vil finde hende ligesaa Enibst som før, og ligesaa lidet oplagt til at tale med en Krydser, der taler saa grovt gennem sine Kanoner. Ha! Vi faae Tilhørere!“

En Officier traadte ind for at melde, at en Baad nærmede sig. Baade Ludlow og hans Fange studsede over denne Efterretning og man kan let tænke sig, at de begge troede, at det var et Budskab fra Havsrøven. Den Første ilede op paa Dækket, medens den Sidste, trods sin øvede Gatning, ikke kunde forblive gandske rolig. Han gik ind i Kabinen, og det er mere end rimeligt, at han traadte hen til Gallerivinduet for at see hvem det var, der saa uventet kom ombord.

Men efter den sædvanlige Praien og Svaren, vendte Ludlow ikke længere noget Forslag fra Skonnertsbriggen. Svaret var ikke i Sømandsstil; det manglede den attiske Reenhed, som Folk af Faget sjeldent undlade at betjene sig af ved alle Leiligheder, og hvorpaa de med næsten instinctmæssig Hurtighed kunne kjende den, der gjør Fordring paa at være indviet i deres Mystikrier. Da det korte, hurtige: „i Baaden hei,“ fra Skildvagten paa Kobryggen blev besvaret med et forfærdet:

„hvad Godt vil I?“ i Baaden, modtoges det af Coqvettens Mandskab med et Griin; ligesom Lærlingen, der har gjort to Skridt fremad i en Videnskabs Green, opholder sig over dens Bommertor, der kun har gjort et.

Der herskede en dyb Taushed, da et Selskab, bestaaende af to Mandfolk og ligesaa mange Fruentimmer, steg op ad Falderebet, efterladende sig det fornødne Antal Folk nebe i Baaden til Karernes Bemanding. Uagtet der blev holdt mere end een Lanterne saaledes frem, at de Fremmedes Ansigter vilde være blevne set, naar de ikke havde været aldeles tilhyllede, kom dog Selskabet ind i Kahytten uden at blive kjendt.

„Mr. Cornelius Ludlow, man kunde ligesaa gjerne strax tage Dronningens Uniform paa, som at fare saaledes frem og tilbage mellem Coqvetten og Vandet ligesom en protesteret Verel, der gaaer fra Indossent til Indossent for at blive betalt,“ begyndte Raadmand Van Beverout og tog med den største Rolighed sine Reiseklæder af, medens hans Niece uden at vente paa nogen Indbydelse satte sig paa en Stool, og begge hendes Tjenestefolk i underdanig Taushed stillede sig ved hendes Side. „Her er Alida, der har paaستاet at ville aflægge et saa sildigt Besøg, og, hvad værre er, har trukket mig med sig, uagtet jeg er over den Alder, at jeg skulde følge et Fruentimmer i Hælene, blot fordi hun tilfældigviis har et smukt Ansigt. Tiden er upas-

sende, og hvad Anledningen angaaer, saa kan der dog ikke opstaae nogen stor Ulykke af, at Mr. Seadrift er kommen en Smule ud af sin Cours, saalænge Sagen ligger i en saa fornustig og venstkabeligt findet Officiers Hænder som Deres."

Raadmanden forstummede pludseligen; thi Døren til Stadskahtten aabnede sig og det Individ, han nys havde nævnet, traadte ind.

Eublow behøvede ingen anden Forklaring, end at vide, hvo hans Gjæster vare, for at begribe Mærtsagen til deres Komme. Henvendende sig til Raadmand Van Beverout sagde han med en Bitterhed, han ikke kunde undertrykke:

"Min Nærværelse kunde være ubeleilig. Betjen Dem af Kahahtten som af Deres eget Huus, og vær forvisset om, at medens den nyder denne Tre, skal den udelukkende være bestemt til dette Brug. Mine Forretninger kalbe mig op paa Dækket."

Den unge Mand bukkede alvorligt og ilede bort. Da han gik forbi Alida, fik han et Blik af hendes sorte, veltalende Die, som han udlagde som et Udtryk af hendes Taknemmelighed.

Ma b f r u e n ,

eller

Sø = S k u m m e r e n .

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. E. Bøye.

Sjette Hefte.

K i ø b e n h a v n .

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1837.

regjere et skøbeligt og farligt Maskineri paa et ubestændigt Element, er hiin Hovedgrundsætning af yderste Vigtighed. Der, hvor Mølen saa let kan blive Døden, bliver dette Ord udsløkket af Sproget og der er maaskee ingen Sandhed, der bør lægges den unge Begynder i Selskab mere paa Hjertet, end den, at ligesaa liddet som et Arbejde maa udføres med forvirret Til, ligesaa meget bør det fremskyndes med al den Raskhed, der kan bestaae med Nøiagtighed.

Tidligt var Sandheden af denne Regel bleven Coqvettens Chef indprentet og han havde ikke forsømt at bringe den i Anvendelse blandt sit Mandskab. Da han derfor, efterat have overladt sine Gæster Rahyten, kom op paa Dækket, fandt han de Forberedelser, som han havde givet Ordre til, da han første Gang kom tilbage til Skibet, næsten fuldførte. Da disse Bevægelser staae i nær Forbindelse med de Begivenheder, vi fremdeles ville fortælle, ville vi give en detailleret Beskrivelse over dem.

Eudlow havde ikke saasnart givet den vagthavende Officier sine Befalinger, før Baadsmandskibet hørtes kalde alle Mand op. Saasnart Mandskabet var forsamlet, bleve Takkerne hagede i de større Fartøier, der stode midtskibs, og derpaa bleve disse alle firede ned i Søen. Det var naturligvis lettere og hurtigere udført at sætte de Fartøier ud, der hængte paa Baaringerne. Saasnart alle Baadene, med Undtagelse af Hæl-

jollen, vare satte ud, blev der givet Ordre til at tage Bramværerne op. Dette iværksattes medens andre Ting tillige foretoges og neppe en Minut efter vare Stængerne atter i Besiddelse af deres lette Seil. Derpaa hørtess den sædvanlige Commando: „Alle Mand op til at lette!“ og Midshipmændenes travle Commanderer: „Folk til Vindebommene!“ „Seis Kabellaringen paa Touget!“ og endeligt: „Hiv om!“ Ved det Arbeide at lette ombord i en Krydser og i en Goffardimand er der lige saa stor Forstjæl paa Anstrengelsen som paa Tiden, det udkræver. I den Sidste anvender en halv Snees Mand deres Kræfter ved et langsomt og gjenstridigt Bradspl, medens det uhandelige Toug ligesom det kommer ind skydes op i Bugter ved en brummende Røks mæisommelige Anstregelse, der maaskee hindres ligesaa meget som han understøttes af en faad Røhtsdrængs Modtvillighed. Paa den Første derimod taaler det lodrette og bestandigt rundt gaaende Gangspil intet Ophold. Den omgaaende Kabellaring er bestandigt klar til at blive brugt, og dygtige Underofficerer ere ansatte i Bugterne for at klare det svære Toug bort, for at det ikke skal belemre Dækket.

Eudlow traadte frem blandt sine Folk medens de vare saaledes bestjefstigede. Før han endnu havde gaaet een Gang op og ned paa Skandsen, kom den ivrigt bestjefstigede Næstcommanderende hen til ham.

„Der er hivet ind til Kort-stagviis, Sir,” sagde Dri-
vsejderen i hele Maskinen.

„Sæt til Mærseilene.”

Seilbugen faldt øieblikkeligen og der var ikke saa
snart skjødet for, før der med Kraft heisedes i Faldene
og Seilene vare strakte.

„Hvad Bei befaler De at vi skal falde, Sir?”
spurgte den opmærksomme Luff.

„Fra Landet; tilføes.”

Ræerne paa Gokkemasten bleve dernæst behørigen
brasebde bæk og det blev derpaa meldt Capitainen, at
Alt var klart til at gaa Seil.

„Løt Ankeret med Et, og meld mig naar det
er fættet og fippet og Dækket klart.”

Disse korte, karakteristiske Meddelelser mellem Lub-
low og hans Næstcommanderende vare tilstrækkelige til
at sætte Alt i Gang. Den Ene var vant til at give
sine Befalinger uden videre Forklaring og den Anden
tøvede aldrig med at adlyde og vovede sjældent at spørge
om nogen Grund.

„Ankeret er lettet og fippet og Alt er klart,
Sir,” sagde Mr. Luff efterat have brugt nogle Minuter
til at udføre ovenstaaende Befaling.

Lublow syntes derved at vækkes af sine dybe Drom-
merier. Han havde hidtil snarere talt gandske mecha-

nist, end som om han vidste hvad han sagde, eller som om hans Tanker havde nogen Sammenhæng med hans Ord. Men nu skulde han træde frem mellem sine Officierer og udstede Befalinger, der udkrævede Estertanke og Forsigtighed, da de vare af en mere usædvanlig Beskaffenhed. Mandskabet til de forskjellige Baade blev mønstret og bevæbnet. Da næsten, eller omtrent den halve Besætning var gaaen i Baadene og disse meldtes at være klare, fik hver af dem sin Officier, som blev underrettet om det, han havde at varetage.

En Masters-Math i Chefsfluppen, hvis Mandskab var blevet forstærket med et halvt Dusin Marinere, fik Ordre til at roe lige ind i Bugten med beklædte Karer og der afvente et Signal fra Næstcommanderende, med mindre han skulde støde paa Skonnertbriggen, naar denne forsøgte at undflye; i saa Tilfælde havde han den bestemteste Ordre til at vove Alt for at entre og tage den. Den modige Yngling havde ikke saasnart faaet dette Hverv før han forlod Skibet og styrede mod Syd, holdende sig indenfor den saa ofte omtalte Landtunge.

Derpaa fik Luff Commandoen over Barkassen. Med dette svære og stærkt bemandede Fartoi skulde han roe hen til det snevre Løb, hvorfra han skulde give Chefsfluppen Signal og komme denne til Hjælp, saasnart han

havde overtydet sig om, at Havfruen ikke atter kunde undkomme gennem det hemmelige Stræde.

Begge Jollerne betroedes anden Lieutenant med Ordre at roe ind i den brede Canal mellem Spidsen af Forbjerget, eller Hook, og den lange smalle D, der strækker sig over fyrgetyve Sømile mod Ost fra New-Yorks Havn og beskytter hele Connecticuts Kyster mod Oceanets Storme. Ludlow vidste, at skøndt svære Skibe maatte gaae tæt forbi Forbjerget for at komme ud i rum Sø, saa kunde dog en let Skonnertbrig som Havfruen finde dybt Vand nok for sig længere mod Nord. Jollerne bleve derfor assendte derhen med Befaling til at dække Canalen saa meget som muligt og at tage Smugleren, dersom en Leilighed tilbød sig. Endeligt skulde Sluppen bevogte Rummet mellem begge Canaler, gjentage Signalerne og flittigt recognoscere.

Medens Officiererne, der erholdt disse Hverv, modtog deres Instruxer, begyndte Skibet, under Brysails Førelse at nærme sig Forbjerget. Da de vare tværs af Pynnten Hook satte begge Jollerne og Sluppen af og brugte Karerne, og da de vare komne udenfor Bøierne, gjorde Barkassen det Samme og hver Baad styrede i sin foreskrevne Retning.

Dersom Læseren nøie erindrer sig den forhen beskrevne Skueplads, vil han indsee Grundene, hvorfor Ludlow turde love sig et heldigt Udfald. Ved at sende

Barkassen ind i det snevre Løb troede han at skulle indslutte Skonnerbriggen fra alle Sider, da det vilde være den umuligt at undkomme gennem nogen af de almindelige Canaler, naar han holdt sig udenfor med Coqvetten. Den Nytte, han ventede at have af de tre Baade, han havde sendt mod Nord, bestod i, at de skulde opspore Smuglerens Bevægelser og om muligt forsøge paa at tage ham ved Overrumpling.

Da Barkassen satte af, dreiede Coqvetten langsomt til Vinden og laa med Forre-Mærseil bakket for at give Baadene den nødvendige Tid til at naae deres Bestemmelsessteder. Expeditionen havde berøvet Mandskabet Halvdelen af dets Styrke og da begge Lieutenanter vare andetsteds, var der ingen Officierer ombord mellem Capitainen og Trysail. Noget efter at Skibet havde dreiet til, og Matroserne havde faaet Tilladelse til at gjøre hvad de selv vilde, med et Slags Udsigt til at flibe sig en Skraber, som en Godtgjørelse for Tabet af deres regelmæssige Sønn, nærmede denne sig sin Forsatte, der stod og saae ind efter Bugten ud over Finskenettet, og sagde:

„En mørk Nat, smult Vande og rask Mandskab gjøre Tjenesten med Fartøierne meget behagelig! De Herrer ere modige og fulde af Haab, men den, som entrer Skonnerbriggen vil efter min ringe Formening faae Mære, at gjøre, end blot at gaae op ad Galberegat. Jeg var

i den forreste Baad, da vi under sidste Krig entrede en Spanier i Mona, og skøndt vi sprang op med rappe Fodder, blev dog mangen En af os bragt ned med flæket Hjerneskæl. Synes De ikke, Capitain Ludlow, at Forre-Bramstang taler bedre, siden vi sidst satte Bant Bardoner?"

"Den taler meget vel," svarede den kun til Hælvten opmærksomme Chef. "De kan gjerne give den et Tag endnu, om De saa synes."

"Som De vil, Sir; det er mig gandske ligegyldigt. Det kommer ikke mig noget ved om Stangen bliver hivet heelt over paa den ene Side, ligesom Hatten paa Hovedet af en Landsbyjunker, men naar en Ting er som den skal være, saa skal man ogsaa lade den blive saaledes. Mr. Luff var af den Formening, at vi vilde faae Mærsefjæder til at gaae bedre ved at forandre noget ved Rakken til Storraaen; men der var kun lidet at vinde ved den Methode og jeg er villig til at betale Hendes Majestet Forstjellen af Slitagen paa Skjæderne, saaledes som de sidde nu og som Mr. Luff vilde have dem, af min egen Lomme, skøndt den ofte er saa tom som en Kirke, hvori en Rævejæger af Præst holder Prædiken. Jeg var engang tilstede, hvor en saadan rigtig Nimrod forrettede Gudstjenesten, da i det samme en gudsforgaaen Squire kom paa Foden af en Ræv med sine Hunde tæt udenfor Kirkevin-

duerne. Sagtraabet gjorde samme Virkning paa min gode Bibelhusar, som et Vindstød vilde gjøre paa dette Skib; det vil sige, han lovede op, og uagtet han blev ved at mumle Noget i Skjæget, jeg veed ikke hvad, vare hans Mine dog bestandigt i Marken saa længe Jagten var i Gigte. Men det var endda ikke det Værste; thi da han igjen vilde til sit Arbejde, havde Vinden blæst Bladene omkring i hans Bog og plumps vare vi midt inde i en Bielsesformular. Jeg er ingen Procurator, men der var de, der sagde, at det var en Guds Lykke, at ikke Halvparten af Sognets Ungkarle bleve viiede til deres Bedstemødre."

"Jeg haaber, at Partiet stod Familien an," sagde Ludlow og lettede sin ene Albu, medens han støttede sit Hoved paa den anden.

"Ja, hvad det angaaer, saa kan jeg ikke sige Noget derom, eftersom Degnen rettede Præstens gale Beskik forend Ulykken var skeet. Der har været en lille Tvist imellem Næstcommanderende og mig angaaende Skibets rette Anning, Capitain Ludlow. Han paa-
staaer, at vi have formegen Bægt forren for det, han kalder Tyngepunktet, og han staaer i den Formening, at dersom vi ikke havde ligget saa stærkt paa Næsen, vilde Smugleren ikke have faaet Forspringet for os under Jagten; hvorimod jeg opfordrer Enhver til at lægge en Skube efter sin Vandgang —"

„Viis vort Fyr!“ afbrød Lublow ham, „Nu gjør Barkassen Signal!“

Trysail standsede sin Tale og sprang op paa en Kanon, hvorfra han begyndte at speide hen mod Bugten. En Lanterne, eller en anden lysende Gjenstand blev tre Gange langsomt heiset i Veiret og lige saa ofte skjult. Signalet kom fra et Punkt inde under Land, der ikke lod nogen Tvivl tilbage.

„Nu er Alt i sin Rigtighed!“ udbrød Capitainen, forlod sin Plads og henvendte sig for første Gang med fuld Bevidsthed til sin Officier. „Det er Signalet for, at de nu ere ved det snevre Løb og at Farvandet er frit. Nu troer jeg, at vi ere visse paa vor Prise, Mr. Trysail. Undersøg Horizonten nøie med Natkikkertten og derpaa ville vi holde ned paa den berygtede Skon= nertbrig.“

Begge toge deres Kikkerter og anvendte flere Minuter paa denne Forretning. En nøiagtig Undersøgelse af Omkredsen af Søen fra Kysten af New Jersey til Long Island gav dem Grund til at antage, at der ikke laa noget som helst Fartoi udenfor Forbjerget. Himlen var mere fri for Skyer mod Østen, end under Land og det var derfor ikke vanskeligt at overtøye sig om denne vigtige Omstændighed, der gav dem Visshed om, at Hav= fruen ikke var undsluppen gennem den hemmelige Ga=

nal i den Tid, de havde anvendt til at gjøre deres Forberedelser.

„Alt er endnu godt og vel;“ vedblev Ludlow. „Nu kan han ikke undgaae os. Heis Trianglen.“

Tre Fyr, anbragte i denne Figur, bleve nu heisede op paa Coqvetens Gaffel. Dette betydede, at Baadene i Bugten skulde roe videre. Signalet blev hurtigt besvaret fra Barkassen, og derpaa saa man en lille Raft stige op over Træerne og Bustene paa Kysten. Alle ombord i Coqvetten lyttede med spændt Opmærksomhed for at opfange en Lyd, der kunde ligne Larmen ved en Entring. Een Gang troede Ludlow og Trysail at høre Matrosernes Hurra gjennem den tykke Matteluft og atter een Gang, var det Bedrag eller Virkelighed? indbildte de sig at høre et truende Raab, der befalede de Fredløse at overgive sig. Derpaa fulgte flere Minuters ængstelig Venten. Hele Finkenettet, det vendte ind mod Land, var besat med nysgjerrige Ansigter, skjøndt Ærbødigheden lod Ludlow være i uhindret Besiddelse af det korte og lette Dæk, der laa over Lukaserne, hvorpaa han var stegen op for deraf at have en friere Udsigt over Horizonten.

„Nu maa vi snart faae deres Musketter at høre, eller see Signalet for Overgivelse!“ sagde den unge Mand til sig selv saa fordybt i sin Interesse for Foretagendet, at han ikke lagde Mærke til, at han havde talt.

„Har De glemt at medgive et Signal for et mislykket Udfald?“ spurgte En tæt ved ham.

„Ha! Mr. Seadrist; jeg vilde have forstaaet Dem for dette Syn.“

„Det er Noget, jeg for ofte har oplevet, til at finde noget Overordentligt deri. Et Lin tilbragt paa Oceanet har ikke ladet mig blive uvidende om den Indslydelse, Natten i Forbindelse med klar Himmel ude tilføes, en mørk Røst og et Bjerg i Baggrunden kan have.“

„De har Tillid til ham, De betroede Skonnertbriggen! Dersom han denne Gang undslipper mine Baade, vil jeg selv troe paa Deres søgrønne Dame.“

„See! der er et Tegn paa hendes Lykke,“ svarede den Anden og pegede paa tre Lanterner, der viste sig ved Mundingen af det snevre Løb og oven over hvilket mange Blinkfyrt hurtigt bleve afbrændte, det ene efter det andet.

„Det er mislykket! Lad Skibet falde af og bras Ræerne stærkt! Bred for, Manne, bred for. Vi ville gaae ned til Indløbet af Baien, Mr. Trysail. En lykkelig Stjerne har hjulpet de Rjeltringer!“

Eudlow talte med et Udtryk af inderlig Uergrelse uden dog at glemme sin Myndighed som Chef eller sin Hurtighed som Sømand. Den ubevægelige Skikkelse ved Siden af ham forblev gandske taus. Intet triumpher-

rende Udraab undslap ham, ei heller aabnede han sine Læber for at tilkjendegive Glæde eller Forundring. Det lod som om Tilliden til hans Skib hævede ham ligesaameget over et Udbrud af Fryd som af Bekymring.

„De betragter denne Idræt af Deres Skonnertbrig som noget gandske Naturligt, Mr. Seadrift;“ bemærkede Lublow da hans eget Skib igjen stevnedes mod den yderste Pynt af Fjorbjerget. „Lykken har endnu ikke forladt, Dem, men med Vandet paa de tre Sider og dette Skib og dets Baade paa den fjerde haaber jeg dog endnu at skulle overmande Deres broncesfarvede Gudinde.“

„Vor Beherskerinde sover aldrig;“ svarede Smugleren og sukkede dybt, som om han længe havde stræbt at følge sin Deeltagelse.

„De kan endnu capitulere. Jeg vil ikke forfølge, at Bestyrerne af Hendes Majestæts Toldindtægter sætte en saa høi Priis paa Besiddelsen af Havfruen, at jeg tør paatage mig et Ansvar, som jeg under andre Omstændigheder ikke vilde vove. Overgiv Fartøiet, og jeg giver Dem en Officiers Uresord paa, at Mandskabet skal kunne gaae i Land uden at blive underkastet noget Forhør. Overgiv os den med tomt Dæk og løsset Last, om De saa vil, men lad den letseilende Skude komme i vore Hænder.“

„Skonnertbriggens Beherskerinde tænker anderledes.

Hun har taget sin Kaabe for de dybe Vand paa og vil, forlad Dem derpaa, føre sine Svende til Trods for alle Deres Garn, derud, hvor Loddet ikke bruges, langt udenfor enhver Grund; ja! og det til Trods for hele Dronning Annas Flaade!"

"Jeg vil ønske, at Andre ikke maa komme til at angre denne Halsstarrighed! Men nu er det ikke Tid til at strides med Ord; Skibets Føring kræver min Nærværelse."

Seadrist forstod dette Vink og gik langsomt tilbage til Kahytten. Da han forlod Hytten, steg Maanen op over Vandforken paa den østlige Horizont og udbredte sit Lys over hele Synskredsen. Coqvettens Mandskab kunde nu tydeligt see ligesaa Sandbankerne ved Pynten Hook mange Sømile ud tilføes. Der var ikke længere nogen Tvivl om, at Skonnertbriggen jo endnu befandt sig i Laien. Opmuntret ved denne Visshed forsøgte Ludlow at glemme alle personlige Hensyn ved at udføre et Hverv, der blev mere og mere interessant, ligesom Udsigten til et heldigt Udfald blev lysere.

Det varede ikke længe før Coqvetten naaede Canalen, der danner Havbugtens bekvemme Munding. Her blev Skibet atter bragt til Vinden og der blev sendt Folk op paa alle Ræer og Toppe for ved det svage, fluffende Lys at kunne oversee saa meget af den indre Vandmasse, som Diet kunde omfatte, medens Ludlow og

Masteren gjorde det Samme paa Dækket. To, tre Midshipmænd vare gaaede tilveirs med Folkene.

„Der er ikke Noget at see,” sagde Capitainen efter at have spejdet længe omhyggeligt med Rifferten. Skyggen af Tersens Bjerger forhindrer den fri Udsigt ad den Kant, medens man kunde tage Feil af Spirene af en Fregat og Træerne paa Staten Island her mod Nord. Sei der paa Virgine Raaen!”

En Midshipmands klingrende Stemmme besvarede Raabet.

„Seer De Noget omkring ved Hooft, Sir?”

„Nei, slet Intet. Chæssluppen roer langs med Landet og Barkassen synes at ligge ved det snævre Løb; der ligger Sluppen paa Karerne uden for Romaren; men vi kunne ikke see Noget, der kunde være Follen, heelt langs med Coney.”

„Ret Rifferten mere vestligt og hold vel Udkik med Mundingen af Nariton; seer de Noget der omkring?”

„Ha! der er Noget under vor læ Saaring!”

„Hvad antager De det for?”

„Dersom mine Dine ikke aldeles bedroge mig, Sir, saa er det en let Baad, der roer ind mod Skibet, omtrent tre Kabellængder fra os.”

Eudlow hørte nu sin Riffert og førte den hen over Havsladen i den betegnede Retning. Efter et Par frugtesløse Forsøg fik han fat paa Gjenstanden, og da

Maanen nu var kommen høiere op, kunde han ikke være i Tvivl om, hvad det var. Det var aabenbart en Baad, der efter dens Bevægelser at dømme, vilde tale med Krydseren.

En Somands Die er skarpt paa hans Element og han danner sig hurtigt en Gissning om Alt det, der hører til hans Sag. Af Baadens Bygning saa Lublow strax, at den ikke var nogen af dem, der vare sendte fra Skibet, at den nærmede sig i en Retning, hvorved den kunde undvige Coqvetten, ved at holde sig i den Deel af Baien, hvor Vandet ikke var dybt nok for denne, og at dens Bevægelser lededes saaledes, at de røbede den største Forsigtighed, medens de tillige tilkjendegave Ønsket om at nærme sig Krydseren saa meget, som kunde være tilraadeligt. Han tog nu en Raasber og præiede den paa den sædvanlige, velbekjendte Maade.

„Holløi,” og „Parlamentair fra Skonnertbriggen,” vare de eneste Ord, der tydeligt kunde høres.

Et Par Minuter gik den unge Mand taus op og ned ad Dækket. Derpaa befalede han pludseligt, at den eneste Baad, som Krydseren endnu havde tilbage, skulde fires ned og bemandes.

„Rast et Flag ned paa Agterpligten,” sagde han, da disse Befalinger vare udførte, „og læg Baabnene i den.

Vi ville holde Tro og Love, saa længe man holder os dem, men der er Grund til at være forsigtig ved denne Sammenkomst."

Trysail fik Ordre til at dreie til Vinden og efterat Lublow havde givet sin Underordnede nogle hemmelige Ordre af Bigtighed i Tilfælde af Forræderi, gik han selv ned i Baaden. Meget saa Minuter vare tilstrækkelige til at bringe Hæljollen saa tæt hen til den Fremmede, at man med Lethed og Sikkerhed kunde tale sammen. Matroserne i den Første fik derpaa Befaling til at holde op med at roe og efterat Krydserens Chef havde bragt Riklerten for Diet, betragtede han med Sikkerhed og Omhyggelighed dem, der ventede hans Komme. Den fremmede Baad dansede paa Boverne som en Muslingskal, saa at den neppe syntes at berøre Elementet, der bar den, medens fire athletiske Matroser laa paa Kærerne, klare til at drive den fremad. Paa Pligten stod en Skikkelse, af hvis Holdning og Mine man ikke let kunde tage Feil. I det beundringsværdigt rolige Ansigt, de forslagne Arme, de smukke, mandige Legemsformer og Paaklædningen gjenkjendte Lublow Sømanden med det ostindiske Shawl. Et Bink med Haanden bragte ham til at komme nærmere.

"Hvad forlanger man af den kongelige Krydser?" spurgte dens Capitain, da begge Baadene vare hinanden saa nær, som syntes fernødent.

„Tillid!“ lød det rolige Svar. Kom nærmere Captain Ludlow; jeg er her med mine blotte Hænder! Vi behøve ikke at bruge Raaberen til vor Samtale.”

Stammende sig over, at en Orlogsmands Baad skulde synes at røbe Frygt, gav han sit Mandskab Ordre til at roe Fartøiet saa nært hen til det andet, at man kunde naae hinanden med Røerne.

„Deres Ønske er opfyldt, Sir. Jeg har forladt mit Skib og kommer her for at parlamentere i den mindste af mine Baade.”

„Vi behøve ikke at tale om, hvad de andre ere blevne brugte til,” svarede Tiller, over hvis jernfaste Ansigtsmuskler der foer et neppe mærkeligt Smil.

„De jager os haardt, Sir, og under kun Skonertbriggen liden Ro. Men denne Gang slog det Dem atter Feil!”

„En i Nat indtruffen lykkelig Hændelse er et Forbud paa et bedre Held.”

„De mener dermed, Sir, at Mr. Seadrift er falden i Hænderne paa Dronningens Tjenere; men tag Dem i Agt! Derksom den unge Mand lider nogen Overlast enten i Ord, eller Gjerning, leve endnu de, som ville vide at hevne enhver ham tilføiet Fornærmelse.”

„Stolte Ord af en Fredløs; men vi ville bære over med dem med Hensyn til Deres Bevæggrund. Deres Skonertbrig har mistet sin levende Mand, Mr.

Liller, i Søstummeren, og det vil derfor være klogt at aabne Dret for Maadeholdenhedens Stemme. Er De tilbøielig til at underhandle, skal jeg ikke være ubillig i mine Betingelser."

"Saa ere vi jo af eens Tanker; thi jeg er kommen for at gjøre saadanne Rantionerings Tilbud, at Dronning Anna, om hun har sine Indtægter tjære, ikke vil kunne forkaſte dem; men af skyldig Erbødighed mod Hendes Majestæt, vil jeg først høre hendes kongelige Villie."

"Lad mig da først gjøre Dem, som Sømand og en Mand, der ikke er ubekjendt med det, et Fartoi kan udrette, opmærksom paa vor gjensidige Stilling. Jeg er overbevist om, at Havfruen, skjøndt den for Dieblikket er skjult af Bakernes Skygge, eller begunstiges ved Afstanden og det svage Lys, endnu ligger i Baalen. En Styrke, som den ikke formaaer at modstaae, bevogter det snevre Løb; De seer selv at Krydseren ligger klar til at tage imod den ud for Pynten Hook. Mine Baade ere stationerede saaledes, at de kunne afstjære enhver mulig Flugt gjennem den nordlige Canal og, kort sagt, ethvert Udløb er spærret for Dem. Ved Dagslyset ville vi kunne see, hvor De ligger og handle overeensstemmende dermed."

"Intet Kort kan tydeligere vise Faren af Klip-

per og Grunde! Og hvorledes skulle vi undgaae disse Farer?"

"Ved at overgive Skonnertbriggen og reise. Ihvorvel De er fredløs, ville vi dog nøies med Besiddelsen af det mærkværdige Skib, der er Redskabet til Deres Overtrædelser af Loven, og haabe, at De, naar De er bleven berøvet Midlerne til at synde med, vil vende tilbage paa den rette Vej."

"Med Kirkens Bønner for vor Omvendelse! Hør nu paa mit Tilbud, Capitain Ludlow. De har en Person i Deres Magt, der er høit elsket af dem, der lyde Damen med den søgrønne Kappe, og vi have en Skonnertbrig, der gjør et stærkt Indgreb i Dronning Annas Høiheidsret i denne Halvfugles Farvande; løsgiv Deres Fange og vi love at forlade disse Kyster og aldrig at vende tilbage."

"En saadan Overeenskomst vilde passe sig for et Daarefistelem! Jeg skulde opgive mine Rettigheder over Hovedmandens Person og stole paa en Underordnetes usikre Tilfagn! Deres Lykke har forvirret Deres Forstand, Mr. Tiller. Jeg har gjort mit Tilbud for ikke at drive en saa ulykkelig og mærkværdig Mand som vor Fange til det Yderste, og maaskee jeg ogsaa har andre Grunde; men misforstaae ikke min Mildhed, skulde det blive nødvendigt for os, at bruge Magt for at faae Skonnertbriggen i vore Hænder, vil Loven see Deres

Forbrydelser i et ugunstigere Lys. Gjærninger, som vort Mildheds System nu betragter som tilgivelige, kunde da let blive ansete for Forbrydelser!"

"Jeg bør tilgive Dem Deres Mistillid," svarede Smugleren og undertrykkede aabenbart en Følelse af Hovmod og saaret Stoltthed. „En Smuglers Ord kan ikke have nogen synderlig Vægt i en kongelig Officiers Øren. Vi ere blevne oplærte hver i sin Skole og see de samme Gjenstande i et forstjelligt Lys. Deres Tilbud er blevet hørt og, ikke uden Taknemlighed for den gode Hensigt, aflaaet uden noget Haab om dets Antagelse. Vor Skonnertbrig er, som De gandske rigtig siger, et mærkeligt Skib. Dens Ege i Skjønhed, eller Hurtighed flyder ikke paa Oceanet. Ved Himlen! Jeg vilde før foragte et Smil af den skønneste Kvinde paa Jorden, end nære en Tanke, der kunde indeholde Forræderi mod den Interesse, jeg føler for denne Edelsteen af Skibsbuyningskunst. De har ofte seet den, Capitain Lublow. I Byger og Havblik, med udsprede Vinger og liggende stille, om Dagen og om Natten, i godt og i ondt Veir og jeg spørger Dem med en Sømands Frimodighed, om den ikke er et Alenodie, der kan indtage en Sømands Hjerte?"

"Jeg benægter hverken Fartøiets Skjønhed, eller dets Fortjenester; kun Skade at dets Rygte ikke er bedre."

"Jeg vidste, at De ikke kunde forbylge dets Priis!

Men jeg bliver barnagtig, hver Gang Skonnertbriggen kommer paa Tale! Begge Parter ere blevne horte, Sir, og nu kommer Slutningen. Jeg vil før miste et Die, før jeg godvillig skulde give Slip paa et Rundholt af den yndige Bygning. Skulle vi da tilbyde en anden Løsepenge for Ungtingen? Hvad siger De om et Pant i Guld, der forfalder, saasnart vi glemme vort Ord?"

"De forlanger Umuligheder. Jeg giver kun Slip paa min Myndighed og indlader mig paa Underhandlinger, fordi der, som sagt, er Noget i Søskammerens Bæsen, der hæver ham over den raa Hob af almindelige Smuglere. Skonnertbriggen, eller Intet!"

"Før mit Liv, end Skonnertbriggen! De glemmer, Sir, at vor Skjebne bevogtes af et Bæsen, der beleer hele Deres Flaades Anstrengelser. De troer, at vi ere indesluttede, og at De, naar det er blevet Dag, blot behøver at lægge Deres jerntandede Krydser paa Siden af os for at tvinge os til at bede om Naade. Her ere nogle ærlige Matroser, der kunne sige Dem, hvor unyttigt et saadant Forsøg vilde være. Havfruen har løbet Spidsrod gennem hele Deres Flaade uden at en Kugle har vanhældet dens Skjønhed."

"Da kaldt dog et af hendes Lemmer for et Budskab fra mit Skib!"

"Det Rundholt havde ikke vundet vor Behersker-

skerindes Bifald," svarede den Anden og betragtede Baas-
dens lettroende og opmærksomme Besætning. „I et
ubesindigt Dieblisk blev det fisset op af Søen og tildan-
net efter vort Trykke, uden at vi raadspurgte Bogen.
Intet af det, der rører vort Dørl med hendes Tillæ-
delse, kommer til Skade; De smiler vantroende og det
vilde ogsaa være urimeligt andet. Men dersom De ikke
vil høre Skonnertriggens Beherskerinde, moa De dog
laane Dre til Deres egne Love. Hvilken Forbrydelse
kan De bestylde Mr. Seadrift for, hvormed De kan
undskyldte, at De holder ham fangen?"

„Hans frygtede Navn, Søstummen, vilde være
Hjemmel nok til at udrydde ham fra det helligste Fri-
sted," svarede Ludlow smilende. „Men selv om han ikke
kan overbevises om nogen directe Forbrydelse, vil hans
Arrestation dog ikke kunne straffes, da Lovene negte ham
deres Beskyttelse."

„Saaledes er Deres udskregne Retfærdighed! Magt-
havende Skurke forene sig om at fordømme et fravæ-
rende, stiltiende Menneske. Dersom De troer ustraffet
at kunne udøve Deres Vold, saa viid, at der gives
Mænd, der tage den inderligste Deel i Unglingens
Skjebne."

„Det er en taabelig Blanding af Trudsel," sagde
Capitainen med Hestighed. „Antager De mit Tilbud,

saa tal, forkaster De det, maa De selv indestaae for Følgerne."

"Dem skal jeg indestaae for. Men siden vi ikke kunne komme overeens som Seirherre og Overbunden, ville vi skilles ad i Venskabeligbed. Ræk mig Deres Haand, Capitain Eudlow, saaledes som den ene tappre Mand hilser paa den anden, skjøndt de i det næste Døgn blikke skulle hinanden tillivs."

Eudlow nølede. Forslaget blev gjort med en saa mandig, aabenhjertig Mine og Udtrykket i Smuglerens Ansigt medens han rakte sig ud over Reilingen af sin Baad hævede ham saa høit over hans Haandtering, at Eudlow, for ikke at synes ubeleven, eller at blive overgaaen i Høflighed, mod sin Villie samtykkede og lagde sin Haand i den Andens. Smugleren benyttede sig heraf til at trække Baadene nærmere og sprang til Tilfluktnes største Forbauselse over i Hækjollen og satte sig i et Dieblisk Ansigt til Ansigt med dens Officier.

"Det er Noget, som ikke Enhver maa høre," sagde den bestemte og tillidsfulde Somand, med dæmpet Stemme efterat han saa pludseligt havde skiftet Plads. "Tal oprigtigt, Capitain Eudlow; er Deres Fange overladt til sine egne sørgelige Betragtninger, eller har han den Trøst at vide, at Andre tage Deel i hans Skjebne?"

"Han mangler ikke Deeltagelse, Mr. Tiller, efter-

som den skønneste Pige i America stjælte ham sin Medlidenhed.

„Ha! la belle Barberie tilstaaer sin Agtelse for ham! Gjetter jeg rigtigt?“

„Ja desto værre, kun altfor rigtigt. Den bedaa-rede Pige synes blot at kunne aande i hans Nærhed. Hun har i den Grad foragtet Verdens Dom, at hun er fulgt efter ham ombord i mit Skib.“

Liller hørte til med Opmærksomhed og nu forsvandt enhver Bekymring fra hans Ansigt. „Den, der nyder en saadan Undest, kan endog for et Dieblig glem-me Skonnertbriggen!“ udbød han med hele sin naturlige Sorgløshed. „Og Raadmanden —?“

„Har været forsigtigere, end sin Niece, da han ikke har tilladt hende at gaae alene“

„Nok, Capitain Ludlow! Komme hvad komme vil, vi stilles som Venner. Frygt ikke for, Sir, endnu engang at give en fredløs Mand Deres Haand; den er paa sin Viis ærlig, og mangen en Pair og Fyrste har ikke holdt sin saa reen. Vær god mod den muntre og raske unge Sømand; han mangler et ældre Hoveds Forsigtighed, men hans Hjerte er Blihdheden selv. Jeg vilde vove mit Liv for at frelse hans, men Skonnertbrig-gen maa frem for Alt reddes. Farvel.“

Trods hans stolte Holdning laa der dog et Ud-tryk af dyb Bevægelse i Stemmen af Sømanden med

Schawlet. Efterat have trykket Ludlows Haand, sprang han tilbage i sin egen Baad med den Lethed og Fæsthed, der er den egen, som har gjort Oceanet til sit Hjem.

„Farvel!“ gjentog han og betydede sine Folk, at de skulde roe hen efter Flaaket, hvorhen han vidste, at Skibet ikke kunde følge ham. „Vi mødes igjen, Farvel saa længe.“

„Vi mødes sikkert ved Morgenens Komme.“

„Stoel ikke paa det, tappre Herre. Vor Beherskerinde skjuler vore Spiir under sit Belte og seiler useet gjennem en heel Flaade. En Sømands bedste Ønsker over Dem, god Vind i Mængde, en lykkelig Landing og et elsket Hjem! Vær god imod Ynglingen og gid Lykken maa følge Deres Flag, undtagen ved Deres fjendtlige Hensigter mod mit Skib!“

Matroserne i begge Baadene satte paa eengang deres Arer i Bevægelse og begge Parter vare snart saa langt borte fra hinanden, at de ikke kunde høre hinandens Stemme.

Syv og Tyvende Capitel.

"— Hvo vilde troe mig, om jeg det forstaae!"

Measure for Measure.

Den i Slutningen af forrige Capitel beskrevne Sammenkomst fandt Sted tidligt paa Natten. Vi maae nu føre Læseren hen til en anden, der fandt Sted nogle Timer sildigere og efterat Dagen var oprunden for Maaenhattens flittige Borgere.

Læt ved en af de Trædæmninger, der begrænsede den Søarm, hvorved Byen saa heldigen er anlagt, stod et Huus, hvis Omgivelser noksom tilkjendegave, at dets Eier drev en for den Tid og i Forhold til Landets Beskaffenhed udbredt og anselig Detailhandel. Trods den tidlige Morgenstund stode Vinduerne aabne og et Individ, hvis hele Udvoortes røbede Travlhed, stak saa hyppigen Hovedet ud af et af dem, at man deraf kunde see, at han ventede en anden Person i en Anledning, der havde drevet ham op af Sengen tidligere end sædvanligt. Et vældigt Slag paa Døren oplivede hans øiensynlige ubehagelige Stemning og efterat han iilsomt havde aabnet den modtog han sin Gjest med mange Complimenter og Bevidnelser om sin Uerfrygt.

„Det er en Gre, Mylord, der ikke ofte vedersa-
res Folk af min ringe Stand,“ sagde Huuseieren med
en simpel Kjøbstadborgers hurtige Udtale, „men jeg tro-
ede, at det vilde være Deres Herlighed behageligere, at
modtage — hm — her, end paa det Sted, hvor De-
res Herlighed for Diebliffet opholder Dem. Behager
Deres Herlighed at hvile Dem efter Deres Herligheds
Spadsferetur?“

„Mange Tak, Carnaby,“ svarede den Anden, og
tog med en nedladende, fornem Mine mod den tilbudte
Stoel. „De dømmer med Deres sædvanlige Klogskab
angaaende Stedet, men jeg ansaae det i det Hele taget
ikke for klogt at tage imod ham. Er Manden kommen?“

„Sandske vist, Mylord; han vilde neppe vove at
lade Deres Herlighed vente, og endnu mindre vilde jeg
understøtte ham i en saadan Uforsømmethed. Det vil
være ham en stor Gre, at vente paa dem, Mylord, saa-
længe som Deres Herlighed befaler.“

„Lad ham kun vente; vi behøve ikke at stynde os
saa stærkt. Han har rimeligviis omtalt de Gjenstande,
der have foranlediget dette usædvanlige Krav paa min
Tid, Carnaby, og De kan nu imidlertid meddele mig
dem.“

„Det gjør mig ondt, at jeg maa tilstaae, Mylord,
at Karlen er lige saa stædig som et Muldyr. Jeg ind-
saae heelt vel det Upassende i at forestille ham person-

ligen for Deres Herlighed, men da han paaastod, at hans Vennde var af høieste Interesse for Dem, Mylord, dristede jeg mig ikke til at afgjøre hvad der kunde være Deres Herlighed Behageligt eller ikke, og tillod mig derfor den Frihed at sende Dem min Billet."

"Som var en meget velstreven Billet, Mr. Carnaby. Siden jeg kom her til Colonien har jeg ikke faaet noget bedre stilet Brev."

"Jeg er overbevist om, at Deres Herligheds Bifald vilde gjøre ethvert Menneske stolt! Det udgjør mit Livs Ergjerrighed, at opfylde min Stands Pligter paa en passende Maade, behandle mine Overmænd med tilbørlig Erbødighed, Mylord, og mine Undermænd som det bør sig. Dersom jeg tør tillade mig en Dom i slike Materier, Mylord, saa ere vore Colonister ikke store Mestere i Brevskrivning, saa lidet som i nogen anden Henseende."

Den abelige Gjest traal paa Skuldrene og lagde et saadant Udtryk i sit Blik, at det opmuntrede Kræmmeren til at vedblive.

"Det er netop det Samme, jeg tænker, Mylord," vedblev han med et affectert Smil; „men," tilføiede han med en medlidende, nedladende Mine, „hvorledes skal kun en D og hele Verden kan jo dog ikke fødes og opdrages paa det samme, lille Stykke Jord."

„Det vilde i det mindste være ubeqvemt, om det ikke vilde have andre ubehagelige Følger, Carnaby.“

„Næsten Ord til andet hvad jeg for endnu ikke længere siden end i Gaar sagde til Mrs. Carnaby, Mylord, kun langt fra ikke saa godt udtrykt. Det vilde være ubeqvemt, Mrs. Carnaby, sagde jeg, at tage nok en Feier i Huset; thi Alle kunne ikke leve i det samme Huus, og det var jo netop Meningen af det, Deres Herlighed sagde. Jeg maa endnu til Fordeel for den stakkels Kone tilføie, at hun ved denne Leilighed udtrykte sin dybe Sorg over det Rygte, at Deres Herlighed saasnart vil forlade os ved Deres forestaaende Afreise til Gammel-England.“

„Da er det en Ting man snarere maa glæde sig over, end græde for. At en saa nær Beslægtet af Kronen saaledes skal være sængslet eller indstrænket inden visse Grændser, er en Sag, der kunde havde sine ubehagelige Følger og som er et stammeligt Brud paa Alt, hvad der er sømmeligt.“

„Ja det er forstrækkeligt, Mylord! Naar det ikke ved Lovgivningen sættes i Klassen med Kirkeran, saa er det en saa meget desto større Skam for Oppositionen i Parlamentet, der kuldkaster saa mange andre hensigtsmæssige Bestemmelser, gjorde til Undersaaternes Bedste.“

„Ja, maastee jeg dog seer mig nødsaget til at

gjøre sælleds Sag med dem, Carnaby, hvor flette de end ere; thi denne Tilfidesættelse af Ministrene, for ikke at kalde det noget Bærre, kan let drive en Mand til et endnu mere fortviolet Skridt."

Der vilde vist Ingen dable Deres Herlighed, hvem Deres Herlighed saa end gjorde sælleds Sag med, naar det kun ikke var med Franskmændene! Dette og lignende har jeg ofte sagt til Mrs. Carnaby i vore hyppige Samtaler angaaende den ubehagelige Stilling, hvori Deres Herlighed befinder Dem."

"Jeg havde dog ikke troet, at en saa tosset Sag skulde opvække saa megen Opmærksomhed," bemærkede den Anden aabenbart stødt ved Hentydningen.

"Den opvækkes kun paa en passende og ærbødig Maade, Mylord; hverken Mrs. Carnaby, eller jeg tillade os nogen Bemærkning herover uden paa en passende og oprigtig, engelsk Maade."

"En saadan Forsigtighed kunde gjøre en større Forseelse undskyldelig. Det Ord passende er et velvalgt Udtryk og udtrykker Alt det, man kan ønske. Jeg havde ikke anseet Dem for en saa oplyst og klogtig Mand, Mr. Carnaby; jeg vidste nok, at De var en dygtig Mand i Deres Sag, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke havde ventet at finde en saa dannet Forstand og en saadan Modenhed i Grundsætninger. Kan De ikke gjøre Dem noget Begreb om det, denne Mand egentlig vil?"

„Ikke i mindste Maade, Mylord. Jeg gjorde ham opmærksom paa det Upassende i en personlig Sammenkomst; thi Stjondt han hentydede paa visse Forretninger, eller andre Ting, jeg veed neppe hvilke, hvormed det lod til, at han troede, Deres Herlighed havde Noget at gjøre, saa forstod jeg ham dog ikke og vi vare nær stilles ad uden nogen videre Forklaring.”

„Jeg vil ikke see den Karl.”

„Som Deres Herlighed befaler; jeg holber mig overbeviist om, at eftersom der er gaaen saa mangen en lille Affaire gjennem mine Hænder, kunde man ogsaa gjerne betroe mig denne; men jeg siger kun som saa, at da han reent ud afflog at bruge mig som Mellemmand og paastod, at det i høi Grad angik Deres Herlighed, saa kunde man maaskee, Mylord, netop nu — ”

„Seer ham ind.”

Garnaby gjorde et dybt ærbødigt Buk og efter at han havde sat Stolene tilside og rykket Bordet tilrette for sin Gjests Arm, forlod han Bærelset.

„Hvor er den Mand, jeg befalede Dig at lade blive i Bodden,” spurgte Kræmmeren, da han var kommen udenfor, med en barsk Commando-Stemme et bestedent, ydmygt ungt Menneſte, der fungerede som Skriver. „Jeg er vis paa, at han er bleven i Kjøkkenet, medens Du har gaaet og drevet omkring paa Fortouget! Et

mere ubetænksomt og skjodesløst Menneske, end Du findes ikke i Amerika og Solen staaer aldrig op nogen Dag, uden at jeg fortryder at have underskrevet den Contract. Du skal betale mig det, Du —"

Den Person, han søgte, gjorde imidlertid en hastig Ende paa den krybende Urteframmers og Huustyrans Beskyldninger. Han aabnede Døren, lukkede den igjen og lod sine to Gjester være ene.

Skjøndt den store Clarendons vanartede Vtling ikke havde taget i Betænkning at benytte sin Embedsmyndighed til at kaste et Stør over den uregelmæssige og ulovlige Handel, som dengang havde taget saa stærkt Overhaand i de amerikanske Farvande, havde han dog viist Retfærdigheden den skrantne, men sædvanlige Hylsing ved stedse at have undslaaet sig for enhver personlig Sammenkomst med hiin Handels Befordrere. Beskyttet af sin fornemme Fødsel og høie Rang som Embedsmand havde han dæset sin Samvittighed i Søvn ved den siltende Overbeviisning, at Pengegridskhed er mindre nederbrægtig, naar den tilfredsstilles ad skjulte Veie, og at han, ved at bevare sin høie Stilling fra enhver umiddelbar Berørelse med hiin Lasts Haandtlangere, havde opfyldt en væsentlig og for en Mand af hans Stand bydende Pligt. Uden selv at kunne udøve Dyden troede han at have gjort nok ved at vedligeholde et Skin af den. Skjøndt han langt fra ikke af

personlig Tilbøielighed havde bragt Belansthændigheden dette ringe Offer, havde dog hans Embedsstolthed med Hensyn til en saa optrøende Forbrydelse bragt ham til at vedligeholde et udbortes Skin, som hans Characterstolthed ikke vilde have bevirket. Carnaby var den nedrigste og laveste af alle dem, han nogensinde havde nedladt sig til at have personlige Sammenkomster med, og endog denne vilde han have gjort sig Skrupler over at indlade sig med, dersom ikke den bydende Nødvendighed havde tvunget ham til at nedbørdige sig saa dybt at modtage Pengeunderstøttelse af et Menneske, som han baade foragtede og afstøede.

Da Døren derfor aabnede sig, stod Lord Cornbury op og vendte sig, fast besluttet paa at gjøre en hastig Ende paa Samtalen, mod den indtrængende Person med en Mine, hvori han havde lagt al den til et saadant Diemed nødvendige Stolthed og Fornemhed. Men i Søgningen med det ostindiske Shawl traf han en heel anden Mand, end i den smigrende, krybende Kræmmer, der nylig havde forladt ham. Deres Dine mødtes, hans myndige Blik besvaredes af et andet, der var ligesaa fast, om ikke saa nysgjerrigt, som hans eget. Det fremlyste af den smukke mandige Skikkelse, han saae, at dens Giermand støttede sine Krav paa Naturens Aristokrati. Adelsmanden glemte ved denne

Overraskelse sin Hensigt og i hans Stemme laa ligesaa megen Beundring som Myndighed, da han sagde:

„Det er altsaa Søskummeren!”

„Saaledes kalder man mig; dersom et heelt Menneskeliv tilbragt paa Oceanet kan give Ret til en saadan Benævnelse, saa er den velfortjent.”

„Deres Rygte — jeg maa tilstaae, at visse Dele af Deres Historie ikke ere mig ubekjendte. Den stakkels Carnaby, der er en værdig og flittig Mand med en stor Familie, hvis Underhold alene er afhængig af hans Bestræbelser, har formaaet mig til at modtage Dem; ellers vilde et saadant Skridt være mindre undskyldeligt, end jeg ønskede. Mænd af en vis Rang, Mr. Søskummer, skyldes deres Stilling saa Meget, at jeg maa affordre Dem et Taushedsløfte.”

„Jeg har staaet ligeover for fornemmere Folk, Mylord, og fundet saa Lidet ved en saadan Tre, til at jeg skulde gjøre stort Væsen af det, jeg nu seer for mig. Mænd af fyrstelig Rang have fundet deres Fordeel ved mit Bekjendtskab.”

„Jeg vil ikke benegte Deres Gavnlighed, Sir; det er blot den nødvendige Forsigtighed, jeg fordrer. Jeg troer, der har fundet en gjensidig Contract Sted mellem os; i det mindste forklarer Carnaby det saaledes; thi jeg indlader mig sjældent selv paa flige Enkeltheder; hvorved De i en vis Maade kan være berettiget til at

regne mig blandt Deres Kunder. Mænd i høiere Stillinger maa ære Eobene, og dog er det ikke steds godt, eller endog nyttigt, at de negte sig selv enhver Overbærenhed, som Politiken forbyder Mængden. Den, der har seet saa Meget af Livet, som De, behøver ingen videre Forklaring i saa Henseende, men vor nærværende Sammenkomst bør lede til et tilfredsstillende Resultat."

Søskummeren ansaae det næsten for overflødigt at dølge den Foragt, der spillede paa hans Læber medens den Anden forsøgte at drage et Slør over sin Pengesgridshed, og da Taleren havde endt, udtrykte han blot sit Samtykke ved en let Beining af Hovedet. Ergou-verneuren saae, at hans Forsøg var frugtesløst; han opgav derfor denne Mafferade og lod sine naturlige Tilbeieligheder frit Eob, hvorved han var heldigere.

"Garnaby har været en ærlig Mellemmand," vedblev han, "og ifølge hans Beretning er vor Tillid ikke bleven stuffet. Dersom Nygtet siger sandt, er der ingen dygtigere Somand her i de snevre Farvande, end Du, Mr. Søskummer. Det er ogsaa rimeligt, at Deres Forbindelser her paa Kysten ere ligesaa fordeelagtige, som jeg ikke betvivler at de ere talrige."

"Den, der sælger for godt Kjøb, vil aldrig mangle Kunder. Jeg haaber, at Deres Herlighed ikke har Grund til at klage over mine Priser."

„Saa spids, som Naalen i hans Compas! Men da jeg nu ikke længere er Herre her, har jeg vel Grund til at spørge om Anledningen til denne Sammenkomst?”

„Jeg er kommen for at bede Dem interessere sig for en Person, der er falden i Kløerne paa Dronningens Officierer.”

„Hm; det Hele vil altsaa sige, at Krydseren her i Bugten har overrasket en eller anden uforsigtig Smugler. Ingen af os er udødelig og for Mænd af Deres Handelsanskuelser er en Arrest det Samme som borgerlig Død. Interesse er et Ord, der har mange Betydninger. Det ligger i den Enes Interesse at udlane, i den Andens at borge; i Creditorens at modtage og i Debitorens at undgaae at betale Penge. Saa gives der et Slags Interesse ved Hoffet og et andet for Retten; kort De maa tale mere aabenhjertigt før jeg kan fatte nogen Beslutning angaaende Diemedet af Deres Besøg.”

„Jeg veed meget vel, at det har behaget Dronningen, at udnævne en anden Gouverneur over denne Coloni, ligesom ogsaa, at Deres Creditorer, Mylord, have holdt det for raadeligst at bemægtige sig Deres Person som et Pant for deres Tilgodehavende. Ikke desto mindre maa jeg dog troe, at en Mand, der er saa nært beslægtet med Dronningen, og som, seent eller tidligt, vil erholde baade Rang og Formue i Moder-

landet, ikke uden et gunstigt udsalg vil kunne understøtte en saa simpel Begjering, som min. Det er Grunden, hvorfor jeg har foretrukket at underhandle med Dem."

"Det er saa tydelig en Forklaring, som den fløgtigste Casuist vilde kunne ønske! Jeg beundrer Deres Fyndighed og indrømmer, at De har opfattet Etiquettens Toppunkt. Naar De har samlet tilstrækkelig Formue, vil jeg raade Dem at vælge Hoffet til Deres Omgangsreds. Gouverneurer, Creditorer, Dronningen, Fængsel sammentrænges saa fyndigt i een eneste Sætning, som om det kunde være Troesbekjendelsen skreven paa Neglen af en Tømmelfinger! Nu vel da, Sir, vi ville antage, at jeg besidder den forønskede Indflydelse. Hvo og hvad er Synderen?"

"En Person ved Navn Scadrift; et meget nyttigt og behageligt ungt Menneske, der besørger mange Forretninger mellem mig og mine Kunder; overgiven og lystig af Gemyt, men inderligt afholdt af Alle ombord i min Skonnertbrig for sin prøvede Trostid og sit gode Hoved. Vi vilde gjerne give hele Gevinsten af vor Reise for at faae ham fri. Han er mig meget nødvendig for sin Forstand paa kostbare Stoffer og andre Luxusartikler, hvormed jeg handler; thi jeg forstaaer mig bedre paa at føre Skibet i Havn og sørge for dets Sikkerhed mellem Skjær og i ondt Veir, end

paa at handle med disse Legetøier for den qvindelige Forfængelighed."

"En saa dygtig Agent skulde ikke have antaget en Strømvogter for en Kunde. Hvorledes gif det til?"

"Han traf paa Coqvettens Gartoi i et uheldigt Dieblis og da Krydseren saa nyligt havde jaget os fra Kysten, var der intet Andet for, end taale, at han blev arresteret."

"Den Sag er forviklet nok. Naar denne Mr. Lublow først har sat sig Noget for, er det ikke Smaating, der bringe ham fra hans Beslutning. Jeg kjen-der ingen bogstaveligere Udtolker af sin Ordre, i hele Flaaden; det er et Menneske, der troer, at Ord kun kunne have een Betydning, og som neppe har det fjerneste Begreb om Forskjellen mellem Theori og Praxis."

"Han er Somand, Mylord, og han læser sin Instrux med en Somands Genfoldighed. Det forringer ham ikke i mine Dine, at han ikke lader sig forledes til at afvige fra sin Pligt; thi lader os end hver paa sin Viis fortolke Lovene, saa paaligger det os dog at opfylde den af os engang valgte Stands Pligter."

En lille rød Plet kom og forsvandt paa den ryggesløse Cornburns Kinder. Uagtet han skammede sig over sin Svaghed, tvang han sig dog til at lee og fortsatte Samtalen.

„Deres Overbærenhed og christelige Kjærlighed vilde hædre en geistlig Mand, Mr. Søskummer!“ svarede han. „Intet kan være sandere, thi denne er de moralske Sandheders Tidsalder, hvilket den protestantiske Arvesølge beviser. Man venter nu Mere end blotte Løfter. Er Thyren Dem af en saadan Vigtighed, at De ikke vil overlade ham til sin Skjebne?“

„Saa meget jeg end svarmer for min Skonnerts brig, og saa Mænd kunne elske et Fruentimmer høiere, saa vilde jeg dog for see det skønne Fartoi nedværdiget til en kongelig Soldkrydser, for jeg vilde nære en saadan Tanke! Men jeg vil ikke berygte noget langt, smerteligt Fængsel for Unglingen, eftersom Personer, der ikke ere aldeles uden Indflydelse, allerede tage varmt og hjerteligt Deel i hans Befrielse.“

„De har altsaa overvundet Brigaderen!“ udbrød den Anden med en saa heftig Glæde, at den ubetydelige Grad af Tilbageholdenhed, han hidtil havde iagttaget, aldeles forsvandt, „denne min Cousines uplettede, reformerende Repræsentant har altsaa bidt paa den gyldne Madding og er bleven til en rigtig Colonial-Gouverneur!“

„Nei, Lord Viscount. Det er mig en fuldkommen Hemmelighed hvad vi have at haabe eller frygte af Deres Eftermand.“

„Overøst ham med Løfter, Mr. Søskummer; blænd hans Indbildningskraft med gyldne Forhaabninger; udbred selve Guldet for hans Dine og det vil lykkes Dem. Jeg tør sætte min forventende Greveværdighed til Pant paa, at han giver efter! Sir, disse sjerne Ansættelser ligne ligesaa mange halvt autoriserede Myntstæder, hvor der præges Penge, og det eneste Falskmyntneri bestaaer deri, at Repræsentanten selv vil agere Majeestæt. Bearbejd ham med gyldne Forhaabninger; og han giver efter, dersom han er et Menneske.”

„Og dog har jeg fundet Mænd, Mylord, der have foretrukket Fattigdom og Selvstændighed for Guld og Underdanighed.”

„Slige Taaber ere et Naturspil!” udbrod den letsinde Cornbury og tilfidesatte nu enhver Tilbageholdenhed paa en Maade, der bedre passede sig for hans velbekjendte Rygte. „De skulde have sat Dem i Buur, Søskummer, og høstet Frugter af deres Taabelighed ved at brandskatte Nysgjerrigheden. Misforstaa mig ikke, Sir, naar jeg saaledes taler et Ord i Fortrolighed. Jeg haaber at jeg ligesaa godt veed at gjøre Forskiel mellem en Gentleman og en Eighedsmanager, men De kan troe mig, Mr. Hunter er ikke mere end et Menneske og han vil give efter, naar de rette Midler blive anvendte; og De venter af mig?”

„Udøvelsen af den Indflydelse, der borger for et lykkeligt Udsald, eftersom der bestaaer et vist Høflighedsforhold mellem Folk af Stand, der bringer dem til, i Overeensstemmelse med deres Castes Aand, at oversee, at de ere Medbeilere. Dronning Annas Fætter maa dog kunne advirke en Persons Frigivelse, hvis største Forbrydelse er Smugleri, om han end ikke selv kan indtage sin Plads i Regjeringen.”

„Saavidt kunde jo rigtignok min Smule Indflydelse gaae, naar Tyren ikke er indbegreben i nogen Fredløsheds-Erklæring. Jeg vilde med Glæde ende min Bane paa denne Hemisphære, Mr. Soffummer, med en Barmhertighedsgjærning dersom jeg — i Sandhed — blot havde — Midlerne —”

„Dem skal De ikke komme til at mangle. Jeg veed meget vel, at Loven ligner enhver anden Vare, der er i Priis; Nogle troe, at Justitia bærer Begtfaalen for derpaa at veie sine Sportler. Overstiger det end betydeligt min Gevinst ved denne vovelige og søvnløse Handel, vil jeg dog gjerne sylde hendes Begt med to hundrede svære Guldstykker for at faae Unglingen i god Behold tilbage i min Rahyt.”

Med disse Ord trak Soffummeren, som en Mand, der ingen Ven var af lange Taler, en stor Pung med Guld op af sin Kjole og lagde Skatten, uden at værdige den et videre Blik, paa Bordet. Da han havde

gjort dette Tilbud, vendte han sig, mindre af Overlæg end ved et Tilfælde, tilside, og da han atter betragtede Ergouverneuren, var Pungen forsbunden.

„Deres Omhed for det unge Menneske er rørende, Mr. Soffummer,” svarede den frække Cornbury, „det var Synd om et saadant Venstabsforhold skulde blive forstyrret. Haves der Beviser, der kunde sælde ham?”

„Det er tvivlsomt. Han har blot havt at gjøre med mine Runder af de høiere Klasser og endda kun med Faa af dem. Den Uleilighed, jeg nu gjør mig, hidrører mere fra min Godhed for Ynglingen, end fra nogen Frygt for Udfaldet. Jeg kan da altsaa regne Dem, Mylord, blandt hans Beshytttere, dersom Sagen skulde vække nogen Varm?”

„Det skylder jeg Deres Nabenhjertighed; men vil Mr. Ludlow nøies med Besiddelsen af en Underordnet, naar Hovedmanden er saa nær, og kunne vi ikke besrygte, at Skonnertribiggen bliver konsisteret.”

„Det skal jeg nok sørge for. Endnu sidste Nat slap vi heldigt bort, medens vi laa for et let Varp og ventede paa ham, der er bleven arresteret. Ved Hjælp af vor egen Tolle kom Coqbettens Chef lige ind under vore Klyser, ja han var netop i Begreb med at overstjære vort Toug, da hans farlige Hensigt opdagedes. Det vilde have været en Havfruen uværdig Skjebne at blive fastet paa Land ligesom et Stykke Driv-

tømmer og ende sin stolte Bane ved at blive optaget ligesom herreløst Brag."

"De undgik denne Ulykke?"

"Mine Dine ere sjældent sukkede, Lord Viscount, naar Faren er forhaanden. Tollen var bleven seet i Tide og iagttaget, da jeg vidste, at en Person, der besad min Fortrolighed, var borte. Da Bevægelserne bleve mistænkelige, havde vi Midler til at skræmme denne Mr. Ludlow fra sit Forehavende, uden at vi behøvede at bruge Vold."

"Jeg havde ikke troet, at han lod sig skræmmes fra et saadant Forehavende."

"De bedømmer ham rigtigt, eller rettere sagt, vi bedømte ham rigtigt. Men da hans Baade søgte os paa vor Ankerplads, var Fuglen sloien."

"De styrede betimeligt tilsoes," bemærkede Cornbury, slet ikke nedslaaet ved Tanken om, at Fartøiet allerede var borte fra Kysten.

"Nei, jeg havde Andet at bestille. Jeg kunde ikke saaledes forlade min Agent og havde ogsaa Forretninger at afgjøre i Byen. Vi lagde noget høiere op i Baien."

"Ha, Mr. Goskummer, det var et dristigt Skridt, der kun taler lidet for Deres Forsigtighed."

"Med giver Lykke, Lord Viscount," svarede den Anden roligt og maaskee noget ironisk. "Medens Dron-

ningens Capitain spærrede alle Udløb, laa min lille Skude roligt under Høiene paa Staten Island. For Dagvagten blev sat op passerede den Rayerne her, og ligger nu og venter paa sin Capitain i det store Bassin der nedensfor Krumningen af Forlandet.

„Det er fordømmelsesværdig Driftighed! En Forandring af Vind eller Strøm, eller et andet lignende af de tilførs saa sædvanlige, uheldige Tilfælde udsætter Dem for Rettens Naade og Barmhertighed og vil i høi Grad forurolige de Personer, der interessere sig for Dem.”

„Jeg er Dem høist forbunden, Mylord, forsaavidt denne Anmærkning staaer i Forbindelse med min Sikkerhed. Men De kan troe, at jeg har prøvet saa Meget, at jeg kun kan lære Lidet mere. Vi ville løbe gennem Helvedporten og vinde ud i aaben See gennem Connecticut Sundet.”

„Man maa have stærke Nerver for at være Deres Fortrolige, Mr. Søskummer. Noiagtig Opfyldelse af indgaaende Forpligtelser udgjør det Skjønne i den selskabelige Orden; uden denne er der ingen Sikkerhed for nogen Interesse, har det gode Navn og Rygte intet Støttepunkt. Men en saadan Forpligtelse kan baade være stilltiende og udtrykkelig; og naar Mænd i visse Forhold skjenke deres hele Tillid til Andre, der kunne have deres Grunde til at være forsigtige, bør de For-

ste ogsaa med den samvittighedsfuldste Røiagtighed opfylde hvert enkelt Punkt af Forbundet. Sir, jeg vadsfer mine Hænder i Uskyldighed ved denne Forhandling, dersom Meningen er at forøge Beviserne imod os ved saaledes at udsætte Havfruen for en Undersøgelse af Udmiralitetsretten."

"Det gjør mig ondt, at dette er Deres Bestemmelse," svarede Søskammeren. "Gjort Gjerning staaer ikke til at ændre, skjøndt jeg endnu haaber at rede mig ud af denne Forlegenhed. Min Skonnertbrig ligger omtrent en Sømil herfra; det vilde være lumpent at negte det. Eftersom det er Deres Mening, Mylord, at vor Contract ikke gjælder, saa er Seglet jo ogsaa overflødigt; Dublonerne kunne maaskee endnu gjøre deres Nytte ved at beskytte Ynglingen mod Mishandling."

"De er ligesaa bogstavelig i Deres Slutningsmaade, Mr. Søskammer, som en Skoledreng i sin Oversættelse af Virgil. Baade Diplomaten og det daglige Sprog have hver sit Idiom og en saa dygtig Underhandler burde ikke være uvidende om dens Talemaader. For Pokker, Sir! En Hypothese er ingen Slutning og endnu mindre er Loven det Samme som Holden. Det, der anføres som en Forudsætning, er kun en Birt i Talen medens Deres Guld er den solide Beviisførelse. Vor Handel er sluttet."

Den usophistiske Sømand betragtede den heivel-

baarne Casuist et Dieblig, tvivlsraadig om han skulde være tilfreds med dette Resultat eller ikke, men før han endnu havde taget nogen Beslutning rystedes Vinduerne i Værelset voldsomt og derpaa fulgte det svære Brøn af en Kanon.

„Bagstuddet!“ udbød Cornbury og soer op ved Knaldet som om hans Samvittighed bebreidede ham hans nedværdigende Bestjefstigelse. „Nei! Solen er alt en Time paa Himlen!“

Sofkummeren røbede ikke nogen saadan Nerverystelse, skjøndt det af hans tankesulde Stilling og stirrende Blik var klart, at han forudsaa, at der var Fare paasærde. Han gik hen og saa ud af Vinduet og gik strax tilbage derfra, som om han intet videre Berviis behøvede.

„Vor Handel er altsaa sluttet,“ sagde han, idet han hurtigen nærmede sig Viscounten, hvis Haand han trykede trods bennes tydelige Modbydelighed for denne Fortrolighed; „vor Handel er altsaa sluttet. Handler De ærligt mod Unglingen, skal De ikke blive ubelønnet, er De en Forræder, er Hønnen Dem vis!“

Endnu et Dieblig holdt Sofkummeren den qvindagtige Cornburys Haand indefluttet i sin, vendte sig derpaa, i det han med en Hosflighed, der var mere begrundet i hans Afgtelse for sig selv, end for Lorden, let-

tede paa Huen og forlod Huset med faste, men hurtige Skridt.

Cornaby, der strax efter traadte ind, fandt sin Gjest i en af Forbittrelse, Overraskelse og Skræk sammensat Stemning. Men hans sædvanlige Fetsindighed fik snart Overhaand, og da Ergouverneuren saa sig befriet for et Mennekses Nærværelse, der havde behandlet ham med saa saa Ceremonier, rystede han paa Hovedet som om han var vant til at finde sig i Ubehageligheder, han ikke kunde undgaae, og antog den lette, uforstammede Overlegenhedstone, han pleiede at bruge i den ydmyge Urtekræmmeres Nærværelse.

„Det kan gjerne være en Coral, en Perle eller en anden Kostbarhed fra Oceanet, Mr. Cornaby,” sagde han i det han, sig selv uafvidende, søgte at rense sin plettede Haand for den Berørelse, den havde lidt, med Bommeterklædet, „men Saltvandskrusten klæber endnu ved den. Jeg vil haabe, at jeg aldrig oftere skal blive blokeret, eller rettere sagt, harpuneret af et saadant Uhyre; thi denne Baadsmands Fortrolighed er piinagtigere, end noget af hans Kammeraters Instrumenter til at bekæmpe Leviathan med. Har Klokken slaget?”

„Den er ikke sex endnu, Mylord, og Deres Herlighed kan endnu i al Ro og Mag komme tidse nok til Deres Herligheds Opholdsted. Mrs. Cornaby har været at smigre sig med, at Deres Herlighed vilde ned-

lade Dem til at nyde en Kop Bohea The under vort simple Tag."

"Hvad betyder dette Kanonstød, Mr. Carnaby? Det foruroligede Smugleren som om det havde været et Knald fra Executionsværftet, eller Ribbs Mand, der stønnede."

"Jeg tør ikke være saa dristig, at have nogen For-
modning, Mylord. Maaskee Hendes Majestæts Officierer
kunne have en eller anden Lystighed for i Fortet, og
er det Tilfældet, saa kan man være vis paa, at Alt
gaaer ordentligt og ægte engelsk til, Mylord.

"Ved St. George, Sir, enten det saa var engelsk
eller hollandsk, skræmmede Skuddet dog denne Søfugl,
denne Brokfugl, denne Albatros op af sin Rolighed!"

"Ved min Erbødighed for Deres Herlighed, Deres Her-
lighed besidder den stærkeste Forstand, nogen Udelmand kan
have i hele Hendes Majestæts Kongerige. Men de Udelige
ere ogsaa saa forstandige, at det er en Ære og Opbyg-
gelse at høre paa dem. Dersom Deres Herlighed saa
synes, vil jeg see ud af Vinduet, Mylord, for at see
om jeg kan see Noget."

"Gjør det, Mr. Carnaby; jeg tilstaaer, at jeg er
Smule nysgjerrig efter at vide hvad der kan have for-
uroliget min Sølove; ha! Er det ikke Masterne af et
Skib, jeg sees der ovenover Tagene paa hiin Række
Pakhuse?"

„Hvor Deres Herlighed dog har et hurtigt Blik. Og den heldigste Maade til at opdage Gjenstande af alle Adelsmænd i England! Jeg kunde gjerne have staaet og stirret og stirret et heelt Dvarteer inden det var faldet mig ind at see hen efter Pakhuustagene og Deres Herlighed kaster derimod strax Deres Blik derhen.”

„Er det et Skib, eller en Brig, Mr. Carnaby? Deres Stilling er bedre; thi jeg vil ikke gjerne vise mig; naa hurtigt, Toøse; er det et Skib eller en Brig?”

„Mylord, det er en Brig, eller et Skib; jeg maa virkelig spørge Deres Herlighed; thi jeg forstaaer mig kun daarligt paa flige Ting.”

„Na, min høflige Mr. Carnaby, hav dog denne Gang et Dieblif en selvstændig Mening; der stiger en Røg iveiret bagved Møsterne —”

Nok en Rystelse af Binduerne og nok et Knald bortfjernede enhver Tvivl. Et Dieblif derpaa viste en Drøtlogsmands Jagere sig i Abningen af et Skibsværst og derpaa kom den ene Kanon efter den anden tilsyne, indtil hele Coqvettens Bredside og truende Batteri laa for deres Dine.

Viscounten ledte nu ikke længere om Grunden hvor for Søskammeren havde forladt ham saa pludseligt. Han ragede et Dieblif i Lommen og tog derpaa en Haandsfuld Guldstykker op. Først syntes han at ville lægge dem paa Bordet, men han beholdt, som om det var af

Glemsomhed, Haanden lukket, sagde Urtekræmmeren Far-
vel og forlod Huset med saa fast en Beslutning, der no-
geninde er fattet af en Mand, der er sig en feig Skur-
kestreg bevidst, om aldrig igjen at sætte sig i nogen
fortrolig Berørelse med en saa frybende Kjeltring.

Otte og tyvende Capitel.

„— Hvad ændser vel sig Skraalhals Kongens Navn?“

Tempest.

Manhattaneseren vil snart indsee begge Fartøiers Stil-
ling; men de af vore Landsmænd, der leve i længere
bortliggende Dele af Unionen, ville maaskee være glade
ved at erholde en nærmere Beskrivelse over Localiteterne.

Skjøndt den uhyre Bugt, der modtager Hudsons-
floben og saa mange mindre Floder, i det Hele dannes
ved et Indsnit i Fastlandet, er dog den Deel, der dan-
ner New-Yorks Havn, ved sine Ders heldige Beliggen-
hed aldeles adskilt fra Oceanet. Af hine give egentligt
kun to Basinet tilligemed en lang Kyststrækning deres
Skikkelse i det Hele, medens nogle mindre danne nyttige

og forstjønnende Tilgivter til Havnen og Landstabet. Mellem Baien ved Nariton og den ved New-York er der to Forbindelser, den ene mellem Staten Island og Den Nassau, som kaldes „Snevret“ (the narrows) og som er Havnens almindelige Indløb, og den anden mellem Staten Island og Fastlandet, der er bekjendt under Navn af „Dvneene.“ Ved Hjælp af denne kunne Skibe løbe ind i New-Jerseys tilgrændsende Farvande og faae Udgang til mange af denne Stats Floder. Men medens Staten Island bidrager saa Meget til Havnens Sikkerhed og Tilgængelighed, udstrækker Den Nassaus Virkning sig paa en lang Strækning af Kysten. Efterat have bedækket den ene Halvdeel af Havnen mod Oceanet, nærmer den sig Continentet saa meget, at der kun bliver et to Rabelængder bredt Stræde mellem Begge, og derpaa danner den, i det den strækker sig omtrent hundrede Mile mod Øst, et bredt og smukt Sund. Efter at have passeret en Øgruppe ved en Pynt, der ligger omtrent fyrgetyve Sømile fra Byen, kunne Skibene igjen komme ud i aaben Sø gennem et andet Løb.

Sømanden begriber strax, at Strømmen maa løbe i forskjellige Retninger i disse uhyre Bugter. Strømmen, der gaaer ind ved Sandy Hook (Skuepladsen for en stor Deel af denne Fortælling), løber i Vesten ind i Jerseys Floder, i Nord ned i Hudsonsfloden og i Øster langs med en Søarm mellem Nassau og Fastlandet.

Den Strøm, der kommer fra Montauk, eller den østligste Pynt af Nassau, fylder det store Basin i Sundet tilligemed Connecticuts Strømme og mødes med den vestlige Strøm paa et Sted, der kaldes Throgmorton, omtrent tyve Mile fra Byen.

Da Omfanget af Bugterne er saa stort, er det maaskee unødvendigt at tilføie, at Trykket af saa store Vandmasser gjør Strømmen paa alle snævre Steder overordentligt heftig, da den lige Fordeling af Elementet, der grunder sig paa en Naturlov, maa, hvor der er Mangel paa Plads, tilveiebringes ved dets forøgede Hurtighed. Som en Følge heraf er der altsaa et hurtigt Strømløb hele Veien mellem Havnen og Throgmorton, medens Vandet, for at bruge et poetisk Udtryk, i den snævreste Deel af Canalen flyder afsted som en Piiil fra Buen. Paa Grund af en pludselig Bøining af Strømmen, der danner to rette Vinkler ikke langt fra hinanden, de mange farlige Klipper, man kan see, og de end flere usynlige, samt de mangfoldige Strømme, Modstrømme og F-Bande har dette farlige Sted faaet Navn af „Helvedporten.“ Det udmærker sig ved at have bragt manganen et mandigt Hjerte til at banke af en Rædsel, der maaskee forhoies noget ved det truende Navn, der under alle Omstændigheder forvolder Pengetab og meget ofte har sat Mennekeliv i Fare. Det var her en britisk Fregat forliste under Revolutionskrigen, da den, efterat have stødt

paa en Klippe ved Navn „Potten“, fyldtes og sank saa pludseligt, at man endog siger, at Rogle af Mandfabet druknede. Et lignende, men langt fra saa farligt, Optrin gjentager sig i Canalen mellem Derne, hvorigjennem Skibene komme ud i aaben Sø ved den østlige Ende af Sundet, skjøndt denne Vandmasse er meget større end den i Karitons Bugt eller New-Yorks Havn, men dens Tryk formindstes ved en forholdsmæssig Brede i dens Udløb. Efter disse Forklaringer ville vi igjen optage Traaden i vor Fortælling.

Da den Person, der saa længe har været bekjendt i vor Fortælling under det paatagne Navn Tiller, kom ud paa Gaden, kunde han lettere overtøge sig om Naturen af den Fare, der svævede saa truende over Skonnertbriggen. Af et eneste Blik paa Skibets symmetriske Stænger og svære Ræer saae han strax, at det var Coqvetten. Det lille Flag paa Forre-Bramtop forklarede tydeligt nok Meningen af Kanonstuddet; thi disse to Omstændigheder i Forening med den Cours, Skibet lagde an, sagde ham i et Sprog, enhver Sømand kunde forstaae, at den forlangte Lodds til Helvedporten. Da Søskummeren naaede Enden af en ensom Kai, hvor en let, hurtigt roende Baad ventede hans Tilbagekomst, tilkjendegav det andet Knald hans Forsølgers Utaalmodighed efter at blive forsynet med den fornødne Beiviser.

Skjøndt vor Republiks Søfart langs Kysterne nu

bestjæstiger en Læstebægtighed, der er ligesaa stor som nogen anden Nations hele Handelsmarine i Christenheden, Englands alene undtagen, var den dog høist ubetydelig ved Begyndelsen af det attende Aarthundrede. Et enkelt Fregatsskib ved Kaierne og to eller tre Brigger og Skonnerter tilankers i Floderne udgjorde det hele Antal Søstibe, som dengang laa i Havn. Hertil kom endnu nogle og tyve mindre Kyst- og Flodfartøier, hvoraf de fleste vare slige uformelige og langsomme Maskiner, som dengang brugtes til Reiser af en Maanedes Varighed mellem Coloniens to fornemste Stæder. Det var derfor ikke rimeligt, at Goqvettens Opfordring i hine Tider og saa tidligt paa Dagen vilde blive hurtigt besvaret.

Skibet var kommet heelt ind i den Søarm, der adskiller Den Manhattan fra Den Nassau, og skjøndt den ikke dengang, som nu, var bleven gjort snevrere ved kunstige Midler, var Strømmen dog saa stærk, at den ved Hjælp af Vinden drev Skibet hurtigen fremad. Et tredie Kanonstuds rystede Byens Vinduer og bragte mangen værdig Borgermand til at stifte Hovedet ud og dog saaes ingen Baad roe fra Land eller noget Tegn til, at Signalet saa snart vilde blive adlydt. Ikke desto mindre holdt den kongelige Krydser stadigt Cours med det ene Seil oven over det andet og al den

Dug uds্পændt, som Retningen af Vinden, der var lidt forligere end tværs, vilde tillade.

„Vi maa roe for vor egen og Skonnertbriggens Frelse, Manne,“ sagde Søskummeren da han sprang i Baaden, og greb Roerpinden; „hurtige og raske Tag; her er ingen Tid til Helligdagsarbejde eller Orlogsmanerer! Ro væk, Gutter, ro væk, med Kraft og alle Mand paa eengang!“

Eignende Opmuntringer havde ofte lydet i Ørene paa Mennesker, der dreve en saa vovelig Haandtering, som hans Folks. Karerne saldt paa engang i Vandet og saa hurtigt som Tanken havde det lette Fartøi naaet Strømmen.

Den korte Række Raier var snart passeret og inden mange Minuters Forløb gled Baaden med Strømmen mellem Long Islands Høie og den Pynt, som paa dette Sted danner en Vinkel i Manhattan. Her vilde Søskummeren dreie mere ind i Midten af Løbet for at undgaae S-Bandene, der opstaae ved Pynten, og for at drage den størst mulige Nytte af Strømmen. Da Baaden nærmede sig Coerlers, undersøgte han nøiagtigt hele den bredere Vandflade, der begyndte at aabne sig der ovenfor, for at opdage Skonnertbriggen. Noget et Kanonskud hørtes. Et Dieblisk efter Ainaldet hørtes Hvinet af en Kugle, derpaa et Plads i Vandet og strax efter saaes Skummet at glimre. Kuglen soer nogle

hundrede God længere fremad, hoppende op og ned og sank derpaa.

„Denne Mr. Ludlow vil slaae to Fluer med et Smæk,” bemærkede Søskammeren koldblodigt, uden engang at bukke Hovedet for noie at iagttage Skibets Beliggenhed. „Han vækker Byens Borgerstab med sin Færm, medens han truer vor Baad med sine Rugler. Vi ere sete, mine Venner, og maa nu stole paa vore egne Kræfter og paa lidt Hjælp af Damen i den søgrønne Raabe. Rastere, kraftigere Tag! Du har Dronningens Krydser for Dig, Mr. Coil; har han sine Laaringsfartøier oppe, eller ere hans Sollebomme ledige?”

Den Matros, disse Ord gjaldt, roede den agterste Kæde og havde altsaa Ansigtet mod Coqvetten. Uden mindste Standsning i sit Arbeide, løb han sine Dine glide over Skibet og svarede med en Rolighed, der viste, at han var fortrolig med slige Tilfælde:

„Hendes Baadsfald ere ligesaa løse som en Havfrues Pokker, Deres Velbaarenhed, og hun har kun faa Folk i sine Mærk; men der er nok af de Kjæltringer tilbage til at sende os en Kugle endnu.”

„Hendes Majestæts Tjenere ere tilbligt paa Benene i Dag. Nok et Tag, mine Egehjerter, og vi have fandt dem mellem dem og os!”

En anden Kugle faldt ned lige mellem Kædebladene,

derpaa breiede Baaden, lystrende sit Roer, om Pynten og Skibet var ikke længere synligt. Da Krydseren saaledes var skjult af Vandet, kom Skonnertbriggen tilsyne paa den anden Side af Coerters. Uagtet den Rolighed, der hvilede over Søstummerens Træk, vilde dog den, der nøie kunde have betragtet hans Anslyn, have kunnet bemærke et Udtryk af Bekymring beskygge hans mandige Ansigt, da Havfruen kom ham for Dine. Men han sagde Intet for ei at røbe sin Urolighed, dersom han virkelig sølte nogen, for dem, hvis Anstrengelser for Dieblicket vare af den yderste Vigtighed. Da det forventningsfulde Mandskab paa Havfruen bemærkede Baaden, forandrede de deres Cours og snart vare begge ved Siden af hinanden.

„Hvorfor er Signalet endnu til?“ spurgte Søstummeren i det Dieblis hans Fod betraadte Skonnertbriggens Dæk, og pegede i det Samme paa det lille Flag, der vaiede fra Fortoppen.

„Vi have beholdt det til, for at skynde paa Lødsen,“ var Svaret.

„Har den forræderiske Skurk ikke holdt Ord?“ udbrød Søstummeren, halvt standsende af Forbauselse. „Han fik mine Penge og til Gjengjæld fik jeg halvhundrede af hans tomme Løfter; ha! Nøleren er i Tollen, som kommer frem hist; drei rundt og hold efter ham; thi

Diebliffene ere nu ligesaa kostbare, som Vand i en Ørken."

Roret blev lagt op og den raske Skonnertbrig var allerede faldet halvt af, da nok et Kanonstød henvendte Alles Blikke paa Pynten. Røgen steg op over Krumningen af Den og strax derpaa saaes Forseilene og derpaa Skroget og hele Rejsningen af Coqvetten. I samme Dieblif forkyndte en Stemme forude, at Lodsen havde vendt om og roede ind mod Land. Mange og kraftige Forbandelser nedsendtes over den Skyldiges Hoved, men nu gjaldt det at handle. De to Skibe vare ikke en halv Miil fra hinanden og nu var det Diebliffet, at Havfruen skulde vise sin Dygtighed. Roret blev lagt om, og som om den kjendte den Fare, der truede dens Frihed, luvede den skjonne Bygning hurtigt an til sin forrige Cours, gav med et mægtigt Ryk i Seilene efter for Rulingen og skjed frem med sin vante Hurtighed. Men den kongelige Krydser søgte ogsaa sin Ege blandt mange Tusinde! I tyve Minutter vilde det skarpeste Øie have haft Noie med at sige hvo der tabte og hvo der vandt, saa noie holdt Forsølgeren og den Forsulgte Distance. Da Skonnertbriggen imidlertid først maatte naae den Snevring der dannes af den „sorte Brønd," begunstigedes dens Fart af Strømmens tiltagende Kraft. Det lod som om denne Udsigt til Redning, hvor ubetydelig den end var, ikke var undgaaen Coqvetten's Chef's Opmærksomhed; thi Ka-

nonerne, der havde tipt saa længe, udspyede atter Ild og Røg. Fire Salver i ligesaa mange Minutter truede Smuglerne med en alvorlig Fare. Kugle paa Kugle foer mellem deres Rundholter og gjorde store Huller i Seilene. Nogle saa flige Ansald endnu vilde berøve dem Midlerne til Flugt. Begribende det kritiske i hans Forsatning behøvede den fuldbendte og hurtige Gømand, der styrede dens Bevægelse, kun et Dieblisk til at fatte sin Beslutning.

Skonnertbriggen havde nu naaet Pynken ved den „sorte Brønd.“ Det var Halv-Flod med tiltagende Høivand. Revet, der fra den vestlige Ende af Den for det meste strækker sig ned til Sammenstrømningen, var næsten skjult; men dog synligt nok til at vise Bestaffenheden af den Forhindring, det lægger i Veien for en Overfart fra den ene Kyst til den anden. En Klippe tæt ved Den løstede sit sorte Hoved høit op over Vandet. Mellem denne sorte Masse og Landet var der en nogle og tyve Favne bred Abning. Af det rolige, glatte Vand, der strømmede gennem dette Løb, kunde Søsummeren see, at Bunden i denne Abning var mindre nær ved Vandspeilet, end paa noget andet Sted af Revet. Han befalede derfor anden Gang at lægge Roret op og forventede nu roligt Udfaldet.

Ikke en Mand ombord i Skonnertbriggen lagde Mærke til, at Kuglerne fra den kongelige Krydsjer hvi-

nede mellem dens Master og bestadigede dens Tougværk, medens det lille Fartoi gled gennem den snevre Aabning. Et eneste Stød mod Klippen vilde have været den visse Ødelæggelse og den mindre Fare forsvandt saaledes for den større. Men da Gjennemfarten var overstaaen og man havde naaet den rette Strømning i den anden Canal, udtalte et Jubelraab Størrelsen af deres Frygt og deres Glæde. I det næste Dieblik beskyttede Pynten ved den „sorte Brønd“ dem for deres Forsølgeres Rugler.

Revets Længde forhindrede Coqvetten i at holde den rette Cours og dens Dybgaende spærrede den Gjennemfarten. Men Afrigelsen og I-Bandene bragte Skibet, der stadigt avancerede, næsten tværs ind paa den jagede Skonnertbrig. Begge Skibe bleve nu, skøndt adskilte ved den lange smalle D, bievne afsted af de Strømme, der løbe saa hurtigt gennem de snevre Stræder. En pludselig Tanke gennemlyne de Søskummerens Hoved og han spildte ingen Tid med at stride til dens Udsørelse. Roret blev atter lagt op og man saa den søgrønne Dames Ansigt, der forsøgte at stoppe den voldsomme Strøm. Var dette Forsøg lykket, vilde hendes Tjeneres Triumph have været fuldkommen; thi da vilde Skonnertbriggen have naaet nogle af I-Bandene nede ved Sammenstrømningen og have ladet sin Forsølger kæmpe mod den stærke Strøm, medens den selv vandt ud i aaben Sø

tilbage ad den Bei, den alt engang havde tilbagelagt. Men et Dieblis Forsøg overtydede den kjeffe Somand om, at denne Beslutning kom for sildigt. Vinden var ikke stærk nok til at forcere Nabningen og omgiben, som han var, af Vandet, med en Strøm, som tiltog med hvert Dieblis, indsaae han, at enhver Opsættelse vilde være Fordærvelse. Endnu engang gav hans Skib efter for Roret og med Alt til, som trække kunde, skjed det aasted gennem Lobet.

Imidlertid havde Coqvetten ikke været ørkesløs. Hjulpen frem af Vind og Strøm, havde den halet ind paa det jagede Skib, og da dens høie og fine Seil trak bedst over Vandet, var der al Udsigt til, at den først vilde naae den østlige Ende af den „forte Brønd.“ Ludlow indsaae sin Fordeel og traf sine Foranstaltninger i Overeensstemmelse dermed.

En liden Forklaring er nødvendig for at gjøre de Omstændigheder, der foranledigede den kongelige Krydser til at løbe op til Byen, forstaaelige for Læseren. Da Morgenens nærmede sig, var den løben høiere op i Bugten, og ved Dagslyset kunde de, der vare ombord i den, see, at der ikke laa noget Fartoi neden for Høiene, eller i nogen af de mere skjulte Vige. En Fisker bortffjernebe enhver Tvivl, i det han berettede, at han havde seet en Seiler, hvorover Beskrivelsen gandske passede paa Havstruen, passere „Snevret“ i Hundevagten. Han til-

foiede, at han havde seet en let Baad kort efter roe i samme Retning. Dette Bink var tilstrækkeligt. Ludlow gjorde Signal for sine Baade til at roe hen til Løbene ved „Dnen” og „Snevringen” og styrede derpaa selv, som vi have seet, ind i Havnen.

Da Ludlow saa sig i den nys beskrevne Stilling, henvendte han hele sin Opmærksomhed paa det dobbelte Niemed, at bevare sit eget Skib og erobre Smuglerens. Skjøndt der endnu var Udsigt til at kunne ramponere Skonnerthriggens Rundholter ved at skyde tværs over Landet, saa forhøde dog hans egen svage Besætning, der neppe havde dens halve Styrke, Muligheden af at kunne beskadige Bøndergaardene, der laa hist og her langs med de lave Klipper, og Nødvendigheden at være forberedt paa det farlige Løb, ham i Forening at prøve derpaa. Skibet var ikke saasnart kommet lige ind i Løbet mellem den „sorte Brønd” og Den Nassau, før han befalede at surre de Kanoner, der havde været brugte, og at holde Ankerne klare.

„Giir Ankerne for Kranen, Sir,” tilføiede han hastigt til Trysail. „Vi kunne ikke jage mod Vind og Strøm; lad Alt være klart til at løbe paa første Bink og hold Entredræggene klare; vi ville hive dem ombord i Smugleren, naar vi komme ham paa Siden, og fange ham levende. Have vi først fat i hans Røst, ere vi endnu stærke nok til at hale ham ind under vore Spygatter

og tage ham med Pumperne! Er Signalet endnu til for Lods?"

"Ja, vi have ladet det staae, skjøndt det skal være en rask Baad, der skal kunne naae os med denne Strøm. „Porten" begynder ved hiin Krumning af Vandet, Capitain Ludlow!"

"Lad det kun staae! De doorne Slynkler ligge undertiden og lure i Bugten paa denne Side af Klipperne og Tilfældet kan maaskee føre en af dem ombord, medens vi seile forbi. See efter Ankerne, Sir; Skibet farer gennem Canalen som en Beddeløber, der søler Pidsken!"

Folkene bleve i en Hast pæbne til dette Arbeide, medens deres unge Chef stillede sig paa Hytten, snart omhyggeligen undersøgende Strømmens Løb og Vandenes Beliggenhed, snart kastende Blikke paa Skonnertbriggen, hvis øverste Spiir og hvide Seil kunde sees glide forbi Træerne paa Den i en Afstand af omtrent to hundrede Fæne. Men Mile og Minutter bleve til Alen og Dieblkke i den rivende Strøm. Trysail havde netop meldt, at Ankerne vare klare, da Skibet kom tværs af den Bugt, hvor Fartøier ofte ankrede for at vente paa et gunstigt Dieblik til at passere „Porten." Med et eneste Diekast overtydede Ludlow sig om, at Stedet var tomt. Et Dieblik dvælede han ved det svære Ansvar, et Ansvar, hvorfor Sømanden ræddes, mere

end for noget andet, at paatage sig Eodsens Forretning, og betænkte sig paa, om han ikke skulde løbe ind og ankre. Men et andet Diekast paa Skonnertbriggens Stænger bragte ham til at vakle.

„Vi ere tæt ved Porten, Sir,” raabte Trysail med advarende Stemme.

„Den forvovne Sømand staaer der ind efter!”

„Den Rjeltring fører sit Skib uden Dronningens Tilladelse, Capitain Ludlow. Man har sagt mig, at dette Løb fortjener sit Navn.”

„Jeg har seilet igjennem det, og indestaaer for Rygtets Sandhed; han lader ikke til at ville ankre!”

„Der som Gruentimmeret, der viser hans Cours, kan føre ham uskadet der igjennem, fortjener hun sit Navn. Nu passere vi Bugten, Capitain Ludlow!”

„Nu ere vi forbi den;” svarede Ludlow og trak Beiret dybt. „Ikke en Hvidsten maa høres her ombord! Med, eller uden Eod, nu synke vi eller flyde!”

Trysail havde vovet at gjøre Forestillinger, saa længe der var nogen Mulighed i at undgaae Faren, men nu indsaae han, ligesom hans Chef, at Alt beroede paa deres Koldblodighed og Forsigtighed. Han gik ivrig omkring mellem Mandstabet, saa efter, at der var Folk ved hver Bras og Bugline; formanede de Midshipmænd, der endnu vare ombord, til Narvaagenhed og afventede derpaa sin Koresattes Befalinger, med den Ro

lighed, der er saa nødvendig for Sømanden i et saa farligt Dieblis. Skjøndt Ludlow selv heelt vel folte Begten af det Ansvar, han havde paataget sig, lykkedes det ham overmaade godt at vedligeholde sin udbortes Rolighed. Skibet var nu uigjenkaldeligt i Porten og ingen menneskelig Magt formaaede at drive det tilbage. I flige ængstelige Diebliske er den menneskelige Sjæl tilbøielig til at søge Trøst og Raad hos Andre. Uagtet hans eget Skibs tiltagende Hurtighed og farlige Stilling fastede Ludlow dog et Blik over paa Søsummeren for at see, hvad denne vilde bestemme sig til. Den „sorte Brønd“ laa allerede bag ved dem og da begge Strømmene igjen forenede sig, havde Skonnertbriggen lubet op i Indløbet ved den farlige Gjennemfart og fulgte nu bag efter i Coqvettens Kjølvand i en Afstand af omtrent to hundrede Fod. Den fjeffe og mandige Sømand, der styrede den, stod mellem Judasørerne lige ovenover hans foregivne Beherskerindes Billede og iagttog med forslagte Arme og et fast Blik de fraadende Rev, de hvirlende F-Bande og de forskjellige Strømninger. Begge Officierer viklede et Blik og Smugleren lettede paa sin Matros hue. Ludlow var for høflig til ikke at besvare denne Hilsen og stjarpede derpaa sine Sandser endnu mere for at tage vare paa sit Skib. Foran dem laa en Klippe, hvorpaa Bolgerne brødes med en heftig, uafbrudt Brusen. Et Dieblis syntes det

som om Skibet ikke kunde undgaae Faren og da var den alt overstaaen.

„Skjærp overalt!“ sagde Lublow med den besindige Tone, der røber en tvungen Fatning.

„Luf!“ raabte Søskummeren saa hurtigt, at man deraf kunde høre, at han betjente sig af Krydseren som Weibiser. Skibet løb Vinden nærmere, men den pludselige Boining af Strømmen tillod det ikke længere, at styre i en lige Linie med den. Endstjøndt Krydseren stød op til Luvart med stor Hurtighed, forårsagede dog dens Fart gennem Vandet (hvilket ved Vindens og Flo- dens modsatte Virkninger koblede stærkt), at den kom tværs i Strømmen, medens et Rev, hvorpaa Bølgerne rasende brødes, laa lige i Veien for den. Faren syntes for overhængende til, at man kunde tage noget Hensyn til den sædvanlige Skibsetiquette og Trysail raabte derfor høit, at der maatte brases bæk, eller Skuden satte til.

„Klos i Bæ med Roret!“ raabte Lublow med myndig Stemme: „Stik op Halse og Skjoder; los Agterseils Bugliner!“

Skibet syntes at kjende Faren ligesaa godt, som Nogen paa dets Dæk. Stevnen snoedes fra det flum- mende Rev og da Seilene fik Vinden paa den modsatte Flade, hjalp de til at bringe Forenden i en anden Ret- ning. Der forløb neppe en Minut før Seilene vare bæk og i den næste var man over Stag og havde fyldt.

Virningen af denne Manoeuvre havde udkrævet Trysails hele Opmærksomhed, men ikke saasnart kunde han see forud, før han raabte:

„Her er nok en Brumbasse under Boven paa os; luf, Sir, luf! Ellers støde vi.“

„Heelt ned med Roret!“ lød atter Ludlows dybe Røst; „los Skjoderne! Alt bæk for og agter! Bras om! muntert Manne!“

Disse Forsigtighedsregler vare ogsaa nødvendige. Skjøndt Skibet saa lykkeligt havde undgaaet Farerne ved det første Rev, laa der endnu et brusende, oprørt Svælg, der, da Elementet virkelig synes at tage deri, kaldes „Potten,” saa tæt foran det, at Faren næsten syntes at være uundgaaelig. Men Seilenes Kraft var ikke spildt i dette Farens Dieblif. Skibets Bevægelse fremad formindskedes og da Strømmen vedblev at føre det til Luvart, kom dets Stevn ikke ind i de oprørte Bunde før de blinde Skjær, der forarsagede Brændingen, vare passerede. Skibet gav efter og steg og sank i det sprudlende Vand, ligesom om det vilde bringe Mæstrømmen sin Hylding, men dets Rjøl stødte ikke.

„Dersom hun endnu styder to Skibslængder mere fremad, kommer hun med Stevnen i J-Bandene!“ raabte den aarvaagne Master.

Ludlow saae sig et Dieblif ubestemt om. Bandet hvirvlede sig og brusede paa alle Sider og Seilene bes-

gyndte at tabe deres Kraft, alt som Skibet nærmede sig den Punt, der danner den anden Vinkel i dette farlige Pas. Af Gjenstandene paa Land kunde han see, at han nærmede sig Strandbredden og han tog nu sin Tilflugt til Sømandens sidste Hjælpemiddel.

„Ead falde begge Ankere!“ lød hans endelige Befaling.

Paa den svære Jernmasses Fald i Vandet fulgte de udfarende Ankertouges Rumlen. Den første Anstrengelse for at standse Skibets Fremstridt syntes at true den hele Bygning med Opløsning, saa voldsomt rystedes den ligesaa Mastetoppene ned til Kjølen. Men de svære Touge slappedes igjen, og Stedet, hvor de havde været fastgjorte, røg ved Gnidningen. Skibet snoedes rundt ved den pludselige Standsnings og svingedes voldsomt ind mod Kysten. Da det fik Koret den anden Bei og atter standsedes ved Mandskabets Anstrengelser, truede det med at sønderrive ethvert Baand, der holdt det. Der var et Dieblik, da alle Mand ombord ventede, at høre Tougene springe, men da Bovensejlene fyldtes og Vinden nu kom agterind, blev Strømmens Kraft i visse Maader standset af Vindens. Skibet lystrede Koret og laa stille medens Vandet skummede om dets Krig som om det blev drevet fremad ved en frisk Kuling.

Der syntes blot at være forløben en Minut fra den Tid Coqvetten løb ind i „Porten“ og til den an-

fredede ved „Potten,” skjøndt Afstanden næsten var en Miil. Da Ludlow nu var vis paa, at Skibet var standset, henvendte han sine Tanker med Lynets Fart paa det, der endnu var at gjøre.

„Klar ved Entredræggene!” raabte han ivrigt; „klar til at hive ud og hale ind! Hiv!”

Men for at Læseren bedre kan fatte Grunden til denne pludselige Befaling, maa han vende tilbage til Indløbet af det farlige Stræde og ligeledes ledsage Havnfruen paa dens Boveslykke at seile igjennem uden Lods.

Skonnertbriggens frugtesløse Forsøg paa at stoppe Strømmen ved den vestlige Ende af den „sorte Brønd” vil endnu være i Læserens Erindring. Det havde ingen anden Virkning, end at dens Forsølger fik Forspringet, og at overbevise dens Fører om, at han nu ikke havde anden Udvei, end at fortsætte sin Cours; thi havde han ankret, vilde Smuglerens Erobring ved Baade have været vis nok. Da begge Seilere kom tilsynne ved den østlige Ende af Den, var Coqvetten forude, en Omstændighed, som den erfarne Smugler slet ikke fortrød paa. Han benyttede den til at følge Krydserens Bevægelse og forskaffe sig en gunstig Indfart i den farlige Rende. Han kjendte blot „Helvedsporten” af det skrækelige Rygte, den stod i blandt Søfolk, og havde han ikke kunnet stole paa Krydseren, vilde han ikke

have havt nogen anden Leder, end sin egen Kundskab i Almindelighed om Elementets Magt.

Da Coqvetten havde vendt, lod den roligt iagttagende Søstummer det være nok med at bakke sine Forseil. Fra dette Dieblis laa Skonnertbriggen flydende paa Strømmen uden at komme een Fod frem eller tilbage og bestandigt holdende sig i behørig Afstand fra det Skib, der saa ypperligt havde tjent til Mærke. Seilene påsejedes med den omhyggeligste Opmærksomhed og det fine Maskineri iagttoges saa nøiagtigt, at Mandskabet hvad Dieblis det skulde være kunde give Skibet Fart ved at lægge det for Strømmen. Det holdt sig bag efter Coqvetten indtil denne ankrede, og Commandoen ombord i Krydseren: at hive Entredræggene, var bleven givet, fordi det saae ud som om Skonnertbriggen drev lige tværs ned paa den.

Da Entredræggene hivedes fra den kongelige Krydser, stod Smugleren agter ude i sit lille Fartøj om trent halvtredsindstyve Fod fra ham, der havde givet denne Befaling. Der spillede et vist ligegyldigt Smil om hans kjeffe Læber, da han uden at sige et Ord vinkede med Haanden. Dette Signal adlød ved at brase Ræerne rundt og fylde alle Seilene. Skonnertbriggen skød hurtigt frem og de unyttige Jernkroge faldt tungt ned i Vandet.

„Mange Tak for Deres Løbsning, Capitain Ludlow!“ raabte den forvorne og heldige Command med Shavellet, medens hans Fartoi ved Hjælp af Vind og Strøm hurtigen stiftes fra Krydseren. „De kan finde mig paa Øiden af Montauk; thi nogle Forretninger holde os endnu tilbage her ved Kysten. Vor Dame har imidlertid taget sin blaa Kappe paa og inden ret mange Etmaal staae vi ud tilføes. Pas endeligt vel paa Hendes Majestæts Skib; thi hun har intet sjønnere, eller hurtigere!“

Tankerne trængte sig som en Strøm ind i Ludlows Sjæl. I det første Dieblis, da Skonnertbriggens laa lige under hans Batteri, vilde han have brugt Kanonerne, men i det næste indsaae han, at Afstanden vilde være for stor inden de kunde blive kastede løs. Han havde alt aabnet Læberne for at give Befaling til at kappe Anker, men saa husede han paa Skonnertbriggens Hurtighed og tøvede. En pludselig Tiltagen af Rulingen bestemte hans Beslutning. Da han saae, at Skibet havde Drivrum, befalede han Mandskabet at stifte hele de uhyre Touge ud gennem Klyserne, og da han saaledes var bleven løs, lod han Ankerne ligge indtil der tilbød sig en Veilighed til atter at stifte dem op.

Arbeidet med at stifte Tougene ud medtog flere Minuter og da Coqvetten med Alt hvad trække kunde igjen be-

gyndte Jagten, var Havfruen allerede udenfor Kanonstuds Bidde. Begge Skibene fortsatte imidlertid deres Fart, medens de holdt sig saa meget som muligt midtstrøms, og stolede mere paa Lykken, end paa Kjendskab til Canalen.

Da de passerede de to smaa Øer, der ligge ikke langt fra „Porten,” saaes en Baad komme roende ud mod den kongelige Krydser. Manden, der roede den, pegede paa Signalet, der endnu stod til, og tilbød sin Tjeneste.

„Siig mig,” spurgte Ludlow ivrigt, „har hiin Skonnertbrig taget Løds ombord?”

„Af dens Styring troer jeg det ikke. Den strøg tæt forbi den sunkne Klippe ud for Mundingen af Bliesfjærbugten og da den kom forbi mig, kunde jeg høre dem bruge Løddet. Jeg vilde selv have gaaet ombord, men den Karl flyver mere end han seiler; og hvad Signaler angaaer, saa bryder han sig nok ikke om andre, end om sine egne.”

„Bring os paa Siden af ham og halvtredsindestyve Guineer er Dine.”

Den doovne Løds, der virkelig nyligt var vaagnet af en vederqvægende Søvn, aabnede Dinene og syntes at faae friske Kræfter ved dette Løfte. Da hans Spørgsmaal vare besvarede, begyndte han betænksomt at optælle paa Fingrene alle de Muligheder, der endnu

kunde tænkes for, at et Fartoi, hvis Mandskab ikke var bekendt med Farvandet, kunde falde i deres Hænder.

„Om han ogsaa ved at holde sig midtstrøms gaaer klar af „de hvide Stene“ og „Frøerne,“ sagde han, idet han benævnedes Throgmorton med dets almindelige Navn, „saa maa han dog være en Heremester for at vide at „Trappetrinene“ ligge lige tværs i hans Cours, og at et Skib maa holde nordligt, hvis det ikke vil støde paa Klipper, der vilde holde det saa fast, som om det var bygget der. Saa ligge „Skarpretterne“ i Veien for ham, der have faaet en ypperlig Plads til at holde vor Haandtering i Flor, foruden Middelgrunden mere mod Øst, kjøndt jeg ikke gjør synderlig Regning paa den, da jeg ofte selv forgjeves har prøvet paa at finde den. Grist Mod, ædle Hr. Capitain; er det den Karl, De siger, faae vi ham nok nærmere i Sigte inden Solen gaaer ned; thi den Mand, der er sluppen velbeholdent gjennem Porten uden Løds, har havt saa megen Lykke med sig, som der kan tilkomme ham for een Dag.“

Imidlertid tog dog East Rivers Søn Feil. Havsfruen fortsatte, trods de skjulte Farer, hvormed den var omgiven, sin Cours med en Fart, der bestandigt blev stærkere, alt som Vinden tiltog jo høiere Solen kom paa Himlen, og saa aldeles ufsadt, at det høiligen forundrede Alle dem, der var indvieede i Hemmeligheden om dens Stilling. Paa Høiden af Throgmorton vens-

tede den virkelig en Fare, der endog kunde have skuffet den gaadefulde Dames Tjeneres Snildhed, dersom Tilfældet ikke havde hjulpet dem. Det er Pynten, hvor den snevre Søarm danner et Bassin i Sundet. Et bredt og indbydende Løb viser sig for Sømanden, medens, ligesom i Livets glimrende Udsigter, utallige skjulte Hindringer vente paa den Uforsigtige og Uvidende.

Søskummeren var fuldkomment indviet i de indviklede Farer ved Skjær og Klipper. Han havde tilbragt den største Deel af sit Liv med at snoe sig gennem hvide og undgaac disse. Hans Die var blevet saa skarpt og hurtigt til at opdage de Tegn paa Fare, der advare Sømanden, at den mindste Krukning paa Overfladen, eller Vandets mørkere Farve sjældent undgik hans Opmærksomhed. Fra Topseileraaen af Skonnertbriggen havde han overseet Løbet fra det Dieblis, de vare komne igennem „Porten“, og gav sine Befalinger til Folkene paa Dækket med en Bestemthed og Hurtighed, som ikke engang overgiktes af Coqvettens øvede Fører. Men da han fik Die paa den store, foranliggende Vandflade da hans lille Fartøi lagde om Pynten ved Throgmorton, troede han ikke at have nødtigt lænere at være saa forsigtig. Der var dog en Omstændighed, der bragte ham til at tøve. En plump bygget og langsomt seilende Kystfarer styrede østlig ikke en Sømil forud for Skonnertbriggen, medens en af de lette

Slupper, der have hjemme i disse Farvande, kom vesterfra, men endnu længere borte. Uagtet Vinden var lige god for begge Fartøier, afvege de dog fra den lige Linie og styrede mod et fælleds Midtpunkt tæt ved en *D*, der laa over en Miil Norden for den lige Cours. En Sømand, som han med det ostindiske *Shawl*, kunde ikke tage Feil af et saa tydeligt Tegn paa en Forandring af Løbet. Havfruen holdt af og strøg sine mindre Seil, for at den kongelige Krydser, hvis høie Seil tydeligt kunde sees ovenover Landet, skulde komme nærmere. Da man nu ogsaa saa Coqvetten holde af, kunde der ikke længere være nogen Tvivl om hvilken Cours, der skulde styres, og alle Seil, lige indtil Læseilene, bleve nu i en Fart satte til paa Skonnerbriggen. Længe før den naaede Den, havde begge Kystfarerne mødt hinanden og hver forandret Cours i det den ene holdt den, den anden før havde holdt. Disse Bevægelser indeholdt saa tydeligt et Beviis, som en Sømand kunde ønske sig, for at Bestikket var rigtigt. Saasnart de derfor havde naaet Den, luvede de atter an i Kjølvandet af Sluppen og da de næsten havde seilet tværs over Bugten, kom de forbi Kystfareren og fik af ham mundtlig Forsikkring om, at de nu havde plat Seilads for dem.

Saaledes tilbagelagde Søstummeren sin berømte Fart mellem de mangfoldige, skjulte farlige Steder i

den østlige Canal. De, som saaledes have fulgt ham gennem denne Labyrinth af allehaande Vengstelser, ville ikke finde noget Overordentligt i denne Begivenhed, men da den bragtes i Forbindelse med det Rygte som den fjerde Sømand allerede havde erhvervet sig, og fandt Sted i en Tidsalder, da man var mere tilbøielig til at fæste Lid til alt Vidunderligt, vil Læseren ikke undres over, at hans Ry, som en Bovehals derved forøgedes betydeligt, og at den ikke havde en ringe Indflydelse paa den aldeles ikke sjældne Formening, at Smuglerne nøde en særdeles Beskyttelse af en Magt, der var langt stærkere end Dronning Annas og hendes Sjeneres.

Ni og Tyvende Capitel.

"— Du skal see mig ved Philippi."

Shakespeare.

Chefen for Hendes britaniske Majestæts Skib Coe quetten sov den Nat i Finkenettet. Før Solen var gaaen ned var den lette og hurtige Skonnertbrig ved

at følge den gradvise Krumning af Vandet forsvunden i Øst og der kunde nu ikke længere være noget Spørgsmaal om at seile den op. Ikke desto mindre bleve alle Seil satte til paa den kongelige Krydser og længe før Ludlow lagde sig tilhvile i sine Klæder mellem Stræktougene paa Skandsen havde Skibet naaet den bredeste Deel af Sundet og nærmede sig allerede de Der, der danne „Kendebanen.“

Hele denne lange, forventningsfulde Dag havde den unge Sømand intet Samqvem havt med Kahytens Beboere. Opvarterne ombord vare gaaede til og fra, og skjøndt Døren sjældent aabnedes, uden at han seberagtigen kastede Blikene hen mod den, havde hverken Raadmanden, hans Niece, Fangen, eller François, eller Negerpigen viist sig paa Dækket. Dersom Nogen af disse end havde følt nogen Deeltagelse for Udfaldet af Jagten, var den bleven skjult i en dyb og gaadesuld Tausshed. Fast bestemt paa ikke at lade sig overgaaes i Eigeghyldighed og breven af Følelser, som han ikke kunde betvinge, tog vor unge Sømand det af os omtalte Hvilested i Besiddelse uden at forsøge paa atter at knytte den afbrudte Forbindelse.

Da første Vagt var opsat, mindskede Skibet Seil og fra dette Dieblis til Daggrøn syntes dets Capitain at være begravet i en dyb Søvn. Ved Solens Opgang reiste han sig imidlertid og befalede at sætte alle

Seil til og nu blev intet Middel sparet for at drive Skibet fremad mod dets Maal.

Coqvetten naaede „Kendebanen“ tidligt paa Dagen og da den passerede Løbet med Ebben, var den paa Høiden af Montauk ved Middagstid. Saa snart Skibet var kommet forbi Forbjerget og havde naaet et Punkt, hvor Kulingen og Søen fra Atlanterhavet kunde mærkes, blev der sendt Folk tilveirs og nu spejdede tyve nysgjerrige Dine ud over den aabne Sø. Ludlow erindrede Søskummerens Løfte om at møde ham paa dette Sted og trods alle de Grunde, denne kunde have til at undgaae en saadan Sammenkomst, havde dog Smuglerens Udsærd og Væsen saa stor en Indflydelse, at den unge Capitain nærede et hemmeligt Haab om, at dette Løfte vilde blive holdt.

„Der et Intet at see tilføes!“ sagde den unge Capitain i en Tone, der forraabede hans skuffede Forhaabninger, da han sænkede Rifferten, „og dog synes hiin Bagabond ikke at være den Mand, der vilde skjule sig af Frygt.“

„Frygt, det vil sige Frygt for en Franskmand, og en sømmelig Respect for Hendes Majestæts Krydsere ere to meget forskellige Ting,“ svarede Masteren. „Jeg har aldrig bragt et Bandana-Tørklæde eller en Flaske Cognac i Land uden at det forekom mig, at hvert Menneske, jeg gik forbi paa Gaden, enten maatte kunne see

Pletterne af det Ene, eller lugte den Anden; men jeg ansaae aldrig denne Sky for Andet, end en vis Mistanke hos mig selv om, at Andre kunne see, naar en Mand styrer en ulovlig Cours. Jeg vil gjerne troe, at en Sognepræst, der er gaaen tilankers for Livstid i et godt, fedt Kald, vilde kalde det Samvittighed; men hvad mig selv angaaer, Capitain Lublow, har jeg stedsse, skjøndt jeg ingen stor Fogiker er i slige Materier, troet, at det var en vis naturlig Frygt for, at Varerne skulde blive mig frataagne. Dersom denne Søskummer nok engang lader sig jages af os i oprørt Bunde, er han langt fra den competente Dommer, jeg har anseet ham for, om Forskjellen mellem et stort og et lille Skib; og jeg tilstaaer, Sir, at jeg vilde nære større Forhaabninger om at tage ham, dersom Fruens timmeret under hans Bøvspryd var brændt reent op."

"Seen er reen!"

"Det er den og Udsigt til at Binden vil blive staaende af Syd en halv Syd. Den Smule Vand, vi have passeret mellem hiin Ø og Fastlandet, er omringet af Bugter og medens vi her ligge paa Udflid efter dem paa aaben Sø, driver den snilde Gæsthy maaſkee sin Handel i et af de halvtredsindestyve beqvemme Baser, der ligge mellem Forbjerget og det Sted, hvor vi tabte ham af Syne; ikke heller kunne vi vide, om han ikke

i Nat atter har holdt vestligt og nu i dette Diebliø gjør sig tilgode af saaledes at have bestuppet en Krydser."

"Der er kun altfor stor Sandhed i det, De siger, Trysail; thi vilde Søskummeren nu undgaae os, stod det kun til ham."

"En Seiler hoi!" raabte Udskifferen paa Store-Bramraa.

"Hvor paa Lag?"

"Lige til Luvard Sir; her i lige Linie med den klare Sky, der nu reiser sig op over Vandet."

"Kan Du see Takellagen!"

"Ved St. Georg, Manden har Net!" afbrød Masteren dem. "Skjen skjulte den, men der er den, det er vist; en Tremaster for smaa Seil staaende Vester ind!"

Eublow saae længe opmærksomt og alvorligt gennem Rifferten.

"Vi ere for svagt bemandede til at indlade os med en fremmed Krydser," sagde han og gav Trysail Instrumentet. "De seer, at han ikke har Andet end sine Mærseil til, og en Goffardimand vilde føre flere Seil i en saadan Ruling som denne."

Mastere taug, men saae endnu længere og nøiagtigere, end hans Capitain; da han hørte op dermed, kastede han et forskende Blik paa det formindskede Mandskab, der nysgjerrigt betragtede Skibet, som nu tydeligt

kunde sees formedelst Skyens forandrede Stilling, og svarede med dæmpet Røst:

„Jeg vil være en Hvalfisk om det ikke er en Franskmand! Man kan see det paa hans korte Næer og Faggonen af hans Seil; og det er tilmed en Krydser; thi Ingen, der vil profitere paa sin Last, vilde ligge her for saa smaa Seil og med Havnen kun en Dags Seilads borte.“

„Jeg er af samme Mening; Gud give, at vi havde vort fulde Mandskab! Vor Besætning er kun svag til en Kamp med et Skib, der synes at være af samme Styrke, som vi. Hvormange ere vi?“

„Vi ere neppe halvfjerdsindstyve Mand; saa Folk til fire og tyve Kanoner, og med saa svære Næer at haandtere som vore.“

„Og dog maa Havnen ikke insulteres! Man veed at vi ere her paa Kysten. —“

„Han har seet os,“ afbrød Masteren ham. „Fyren har kovenbt og sætter sine Bramseil til.“

Der var nu intet antet Balg, end enten ligesvem Flugt, eller ogsaa at belave sig paa at flaaes. Det Første vilde have været let; thi en Time vilde have bragt Skibet indenfor Forbjerget; men det Sidste var mere overeensstemmende med den Stats Aand, hvortil Coqvetten hørte. Ordren lød derfor. „Alle Mand op! Klart Skib!“ Det laa i Matrosernes sorgløse Na-

tur at springe af Glæde ved denne Befaling; thi Lykke og Driftighed gaae Haand i Haand og en lang Fortrolighed med den Første, havde, selv i hine tidligere Dage, givet Storbritaniens og dens Coloniers Sømænd en Tillid, der grændsede til Fornyovenhed. Befalingen at gjøre sig klar til Bataille modtoges af Coqvettens svage Besætning saaledes som den forhen var bleven modtagen, naar dens Dæk var opfyldt med det fornødne Antal Folk til at betjene dens Skjts, skjøndt nogle af de ældste og meest erfarne Matroser, hos hvem Uderen havde svækket Selvtilliden, saaes at ryste paa Hovedet, som om de betvivlede det Fornuftige i at inblade sig paa den forestaaende Kamp.

Om ogsaa Lublow havde gjort sig hemmelige Betænkkeligheder, da han havde overtydet sig om sin Fjendes Bestaenhed og Styrke, viste han dog intet Tegn paa Ubestemthed fra det Dieblis, han syntes at have taget sin Beslutning. De fornødne Befalinger bleve givne med Rolighed og med den Tydelighed og Hurtighed, der maaskee ere en Secapitains største Fortjeneste. Ræerne bleve hængte i Rjettinger; Bovenseilene beslaaede og nedtagne tilligemed de lettere Spiir; og kort sagt alle den gang brugelige Forberedelser iværksatte med sædvanlig Hurtighed og Dygtighed. Derpaa sloges klart Skib og da Mandskabet var paa dets Poster, kunde den unge Chef bedre oversee sit Skibs Kræfter. Han kaldte paa Masteren og steg op paa Hytten, for at de mere uforstyrret

kunde tale sammen og tillige have en friere Udsigt over Fjendens Manoeuvrer.

Den Fremmede havde, som Trysail bemærkede, pludselig dreiet rundt og stevne mod Nord. Denne Forandring i Cours bragte ham for de Vind og da han strax derpaa satte alle Seil til, nærmede han sig med stærke Skridt. Medens man traf de ovenomtalte Forberedelser ombord i Coqvetten, havde hans Skrog hævet sig op over Vandet og Ludlow og Masteren havde ikke ret længe betragtet ham fra Hytten, før en hvidmalet Stribe med Stykporte, Kjendetegnet paa et Krigsskib, blev synlig for deres uvæbnede Øine. Da Dronning Annas Krydser ligeledes red blev at styre mod den Fremmede, kom de i en halv Time hinanden nært nok til, at enhver Tvivl om deres gjensidige Bestaenhed og Styrke maatte forsvinde. Den Fremmede lovede derpaa an og forberedte sig paa Kampen.

„Den Karl viser Mod og et varmt Batteri,“ bemærkede Masteren, da de ved deres Modstanders forandrede Stilling fik hans Bredside at see. „Sex og tyve Tænder efter min Regning! Men han maa mangle Dientænderne, ellers kunde han ikke være saa dumdriftig at ville trodse Dronning Annas Coquette saa uforstaaet! En god Skabelon, Capitain Ludlow, og manoevrerer snildt. Men betragt engang hans Mærseil! Ligesom han selv, Sir, Utsammen Brede og ingen Skif paa dem. Jeg vil ikke negte, at Skroget

er godt nok, thi det er kun Lømmemandens Arbejde, men hvorledes skulde vel en l'Orientier eller Brefter kunne forstaae sig paa hvad der seer godt ud, naar Taa-
len er om Takling og Snit og Fagon paa et Seil! Intet kan sammenlignes ved et godt, dygtigt, ærligt engelsk Mærseil, der hverken er for smalt for oven, eller for bredt for neden, med sine Lig, som de skal sidde og Raabaand og Rokbændsler og Bugliner, der see ud som om de vare borede til det, og med Skjød-
der, som hverken Natur eller Kunst kunde anbringe mere passende. Der begynde disse hersens Americanere at indføre ny Moder i Skibsbyggeriet og med deres Spiir, ligesom om det kunde nytte Noget at forlade sine For-
fædres gamle Skif og Brug! Enhver kan jo see, at alt det Gode hos dem er engelsk, medens alle deres Taa-
beligheder og ny Paafund hidrøre fra deres egen For-
fængelighed."

"De komme dog afsted, Mr. Trysail," svarede Cap-
itainen, der, skjøndt han var en trofast Undersaat, dog ikke kunde fornegte sin Fødestavn, "og mangen god Gang har dette Skib, der er bygget efter en af de smukkeste Modeller i Plymouth, havt nok med at hale Kystfa-
rerne i disse Farvande. Der er nu for Exempel Skonnertbriggen, der lo os ud, skjøndt baade Vind og Strøm vare os gunstige."

"Ja, der skal nu Ingen sige, hvor den Skonnert-
brig er bygget. Det kan være baade her og der;

thi jeg anseer den for en ubekjendt Størrelse, som gamle Admiral Top pleiede at kalde Galioterne i Nordsoen; men hvad nu disse americanke Moder angaaer, maa jeg da spørge hvortil de nytte, Capitain Lublow? For det Første ere de hverken engelske eller franske, og det er da det Samme som at sige, at de alle tilhøre ere udenlandske, og dernæst forstyrre de Enigheden og faste Betsægter mellem Tømmersmand og Seilmager, og om de ogsaa komme raft nok afsted, saa maa De dog troe mig, at de tidligt eller seent komme til Skade. Det vilde jo være Daarskab at troe, at et nyt Folk skulde ved Constructionen af et Skib kunne opdage Noget, der er undgaaet saa gamle Sømands Klogskab som — men nu giver Franskmændene sine Bramseil op og vil lade dem blive hængende, hvilket da er det Samme som reentud at give dem til Priis — og derfor mener jeg, at disse ny Moder ikke vilde have noget Godt til Følge."

"Deres Grunde ere fuldkomment afgjørende, Mr. Drysail," svarede Capitainen, hvis Tanker vare et gandske andet Sted. "Jeg er enig med Dem i, at selv den Stærkeste vilde gjøre Klogest i at tage sine Ræer ned."

"Der ligger noget saa mandigt og passende i, at at et Skib klæder sig af, naar det skal i Bataille, Sir! Det er ligesom naar Boxeren kaster sin Dreie, for at berede sig til en ærlig Dyst. Monsieuren følger igen og lader ligesom han vil manoevrere for han strider til Bærket."

Lublow's Die var ikke vegen fra den fremmede Seiler. Han saar, at Kampens alvorlige Time ikke var langt borte, og efterat han havde befalet Trysail at holde Cours, steg han ned paa Skandsen; et Dieblif standsede den unge Chef med Haanden paa Rahytsdøren, derpaa overvandt han sin Tilbageholdenhed og gik ind.

Coqvetten var bygget efter en Skabelon, der var meget i Mode for hundrede Aar siden og som ved den Uftadighed, der ligesaa godt yttre sin Indflydelse paa Skibsbygningskunsten, som paa mindre vigtige Gjensstande, nu igjen kommer i Brug ved Skibe af dens Styrke. Chefskahytten var paa samme Dæk som Batteriet og indeholdt ofte to eller fire Stykker Skyts. Da Lublow derfor kom ind i sin Kahyt, fandt han Folk ved den Kanon, der stod paa den Fjenden nærmeste Side, og alle de Forberedelser gjorde, der gaae forud for en Fægtning. Derimod vare Agter-Lukasjerne og det lidet Rum, der var imellem dem, lukkede. Da han ved at see sig om blev Tømmermændene vaer, befalede han dem at flaae Skotterne ned, hvortil de just stode færdige, og derved gjøre hele Batteriet til et Rum. Medens dette Arbeide blev udført gik han ind i den agterste Kahyt.

Han fandt Raadmand Van Beverout og dennes Ledsagere samlede og aabenbart ventende dette Besøg. Lublow gik koldt forbi den Første og nærmede sig hans Søsterdatter, hvis Haand han greb og førte hende op

paa Skandsen idet han ved et Bink tilfjendegav hendes Tjenestepige, at hun skulde følge med. Capitainen steg derpaa ned i Basten og førte sin Dame hen til et Afslukke under Vandgangen, hvor hun var skjernet saa langt fra enhver Fare, hun kunde, uden at være udsat for en bedærvet Luft eller for Optrin, der vilde have været for pinlige for en Person af hendes Kjøen og Opdragelse.

„Her er det saa sikkert som det kan være ombord i et Krigsskib i et Dieblisk som dette,” sagde han, da hans Vedsagerinde stiltiende havde sat sig paa en Skibskiste. „De maa paa ingen Maade forlade dette Sted før jeg, eller en Anden, underretter Dem om, at De kan gjøre det uden Fare.”

Alida havde ladet sig føres derhen uden at sige et Ord. Men hun blev snart rød, snart bleg; hun betragtede de Smaaandretninger, der bleve gjorte til hendes Bequemmelighed, og uden hvilke den unge Sømand selv i dette Dieblisk ikke kunde lade hende blive, med den samme Taushed. Men da de vare færdige og hendes Fører vilde trække sig tilbage, undslap hans Navn hendes Læber ved et, som det lod, hastigt, uvilkaarligt Udbrud.

„Kan jeg ellers gjøre Noget for at berolige Deres Frygt?” spurgte den unge Mand, men undgik omhyggeligt hendes Blik, da han vendte sig om for at gjøre hende dette Spørgsmaal. „Jeg kender Deres

Sjælsstyrke, og veed, at De besidder en Fasthed, der overgaaer Deres Kjens Mod i Almindelighed, ellers havde jeg ikke vovet at gøre Dem opmærksom paa den Fare, som endog her kan ramme den, der ikke besidder den fornødne Selvbeherksomhed og Forsigtighed, der betvinge ethvert pludseligt Indtryk af Frygt."

"Trods Deres ædelmodige Udtolkning af min Charakter er jeg dog kun et Fruentimmer, Ludlow."

"Jeg har aldrig antaget Dem for en Amazone," svarede den unge Mand smilende, da han bemærkede, at hun med en pludselig Anstrengelse standsede. "Kun venter jeg af Dem, at Fornuften skal besejre den kvindelige Bængthed. Jeg vil ikke dølge, at Overmagten, ja maaſkee jeg burde sige Sandsynligheden, er imod os; og dog skal Fienden komme til at betale mig mit Skib dyrt, om han faaer det! Bevidstheden om, at Din Frihed og Velværen, Alida, i visse Maader ere afhængige af vore Anstrengelser, vil ikke svække Forsøret. Vilde De sige Noget?"

Le belle Barberie kæmpede med sig selv og hun forblev rolig, i det mindste udvortes.

"Der har fundet en besynderlig Misforstaaelse Sted mellem os og nu er der ikke Tid til Forklaringer! Ludlow, De maa ikke i et Dieblis, som dette, forlade mig med et saa koldt og bebreidende Blik!"

Hun taug. Da den unge Mand vovede at slaae Dinene op, saa han den skønne Pige staae og række

den ene Haand ud mod ham, som et Venkabs pant, medens Purpuret paa hendes Kinder og det tilgivende, men halvt bortvendte Blik talte med den unge Piges Undseelse. Hastigt svarede han gribende hendes Haand:

„Der var en Tid, da denne Handling vilde have gjort mig lykkelig —“

Den unge Mand standsede, thi hans Blik var uvilkaarligt faldet paa Ringene paa den Haand, han holdt. Alida forstod ham, hun tog en af dem af og rakte ham den med et Smil, der var ligesaa tiltrækkende som hendes Skjønhed.

„Jeg kan unbære en af dem,“ sagde hun. „Tag den Ludlow, og naar Du har opfyldt den Pligt, der nu forestaaer Dig, kan Du bringe mig den igjen, som et Pant paa, at jeg har lovet Dig, at meddele enhver Forklaring, Du med Rette kan fordre.“

Den unge Mand tog Ringen og tvang den mekanisk paa sin Lillefinger med et uroligt Blik, der syntes at spørge, om ikke en af de tilbageblevne var et Tegn paa et afslagt Trokabsløfte. Han vilde rimeligviis have fortsat Samtalen, dersom Fienden ikke havde løsnet et Kanonstuds. Det kaldte ham til alvorligere Forretninger. Allerede mere end halvt tilbøielig til at troe det, han ønskede, førte han den smukke Haand, der havde rakt ham Gaven, til sine Læber og ilede op paa Dækket.

„Monseuren begynder at knurre,“ sagde Trysail der til sin store Misfornoielse havde seet sin Chef gaae ned

i et saadant Dieblig og saadant Grinde. „Skjøndt hans Kugle ikke rækkede langt nok, er det dog for Meget at lade en Franskmand have Æren af det første Skud.”

„Han har blot løsnat et Skud til Luvar, Udforbrings-signalet. Lad Ham komme herved og han skal finde os oplagte til ikke saasnart at sige Farvel!”

„Nei, nei; det ere vi sikke nok paa!” svarede Masteren og lo, da han betragtede de halvt nøgne Stænger og det tynde Rødstab tilveirs, hvortil han havde reduceret Skibet. Derksom vi skulle løbe omkap, have vi gjort en falsk Bevægelse i Begyndelsen af Legen. Disse Mærseil, Mesanen og Rhyveren tale mere for Fasthed end for Hurtighed. Hvad nu end Enden vil blive herpaa, saa bliver jeg dog ikke mere end Master, men den bedste Hertug i England formaaer ikke at berøve mig min Deel af Æren.”

Med denne Trøst over sin fuldkomment haabløse Stilling med Hensyn til Befordring, gik den gamle Sømand forud og undersøgte omhyggeligt Skibets Tilstand, medens hans unge Chef, efterat have seet sig omkring, anmodede sin Fange og Raadmanden om at træde op paa Dækket.

„Jeg vil ikke indlade mig paa at undersøge Naturen af de Baand, der forbinde Dem med visse Personer her ombord,” begyndte Ludlow, henvendende sig til Seadrist, skjøndt han lod Diet hvile paa den af Alida

nys modtagne Foræring, „men at de maa være stærke, er klart af den Deel, disse have taget i Deres Skjebne. Ikke heller vil jeg berøre, hvorvidt De har gjeffet Lovens Arm, men her er en Veilighed til at gjenvinde Noget af den offentlige Agtelse. De er selv Somand og jeg behøver da ikke først at sige Dem, at mit Skib ikke er saa stærkt bemanded, som jeg i dette Dieblisk kunde ønske, og at enhver Englænders Bistand vil være velkommen. Tag derfor Commandoen over disse sex Kanoner og jeg giver Dem mit Vresord paa, at Deres Hengivenhed for Flaget ikke skal blive upaaskjønnet.”

„De misforstaaer helligen mit Kald, ædle Captain,” svarede Smugleren med et lidet Smil. „Jeg er rigtignok søvant, men er dog bedre bekendt med de rolige Bredegrader, end med disse krigeriske Hvirvelvinde. De har jo selv besøgt vor Beherskerindes Skonnertribrig og maa da have bemærket, at hendes Tempel mere ligner Janus's, end Mars's. Havfruens Dæk er ikke besat med truende Skjots.”

Budlow hørte paa ham med Stubsen. Overraskelse, Bantro og Foragt udtrykte sig afvejlende paa hans rynkede Pande.

„Det Sprog sommer sig kun slet for en Mand af Deres Haandtering,” sagde han og holdt det neppe for Umagen værdt at følge den Foragt han følte. „Erkjender De, at De skylder dette Flag Trostak, at De er en Englænder?”

„Jeg er det, som det behagede Himlen at gjøre mig til; mere skicket for en Zephyr, end for en Storm, bedre for Skjemt, end for Krigsstriget, bedre for muntre Diebliske, end for opirret Raseri.“

„Er det den Mand, hvis Forvovenhed er bleven til et Ordsprog! den kjeffe, usforfædede, snilde Søskummer!“

„Nord er ikke mere forskjellig fra Syd, end jeg er fra ham i de Egenstaber, De anfører! Det paalaa ikke mig at tage Dem Bindet fra Dinene med Hensyn til Deres Fange, saa længe han, hvis Tjeneste er uvurderlig for vor Beherskerinde, endnu var her paa Kysten. Jeg er saa langt fra at være den, De nævner, tappre Capitain, at jeg ikke udgiver mig for Andet, end en af hans Commissionairer, hvem han, paa Grund af mit Smule Kjendskab til Dameluner, betroer at anbefale hans Fruentimmer-Artikler. Men saa lidet jeg end duer som Stridsmand, saa vover jeg dog at anbefale mig som en ypperlig Trøster. Tillad, at jeg beroliger la belle Barberies Frygt under den forestaaende Kamp, og De skal selv indrømme, at det vilde være vanskeligt at finde nogen Dueligere end mig til denne taknemlige Forretning!“

„Trøst hvem, hvor og hvad Du vil, Du elendige Brængebillede af et Mandfolk! Men stop, der ligger mindre Frygt, end Vist i dette lurende Smil og lumste Blif!“

„Tro intet af dem, høimodige Capitain! Ved et Menneſkes Ord, der kan være ærlig, naar det ſkal være, en gavnlig Frygt er det Fremherſkende hos mig, hvad ſaa end mine uhydige Lemmer forraade. Jeg kunde græde over at blive anſeet for tapper!“

Ludlow hørte gandske forbaueſet til. Han havde hævet Armen for at forhindre den unge Sømand fra at trække ſig tilbage, og ved en naturlig Bevægelse gleb hans Haand langs ned med det Lem, den havde omfattet indtil den ſik ſat paa Seadriſts. I det Diebliſk han berørte dennes bløde, handſkeløſe Haandflade, foer en ligesaa ny ſom pludſelig Tanke gjennem hans Hoved. Han traadte et Par Skridt tilbage og underſøgte den smækkre, ſmidige Skikkelse fra Hoved til Fod. Det Miſshag, der hidtil havde omtaaget hans Pande, forsvandt for et Udtryk af uforſtillt Overraſtelse og første Gang forekom Stemmen ham at være blødere og mere velklingende, end en Mandſolkeſtemme pleier at være.

„Nei, Du er i Sandhed ikke Søſtummeren!“ udbrød han, da han havde endt ſin korte Underſøgelse.

„Intet er viſere. Jeg er kun et ubetydeligt Væſen i dette barske Nøde, men var den tappre Sømand her,” og her blusſede Seadriſts Kinder ſtærkere medens han talte, „vilde hans Arm og hans Klogſkab være ſaa gode ſom en heel Hær! O! jeg har ſeet ham i endnu vanſteligere Tilfælde end dette, naar Elementerne have

sammenføret sig med andre Farer. Hans Exempel paa Fasthed og Kjelhed har indgivet endog det frygtsomste Hjerte i Skonnertribriggen Mod! Lad mig nu gaae ned og trøste den frygtsomme Alida!"

"Jeg vilde kun slet fortjene hendes Tak, om jeg afflog denne Bøn," svarede Ludlow. "Gaa kun, lystige og tappre Mr. Seadrift! Dersom Kjenden ligesaa lidet frygter Din Nærværelse paa Dækket, som jeg frygter den hos la belle Barberie, vilde Din Tjeneste her være gandske unyttig!"

Seadrift rødmede lige op til Kindingerne, folbede blidt sine Arme over Brystet, tog Affsked i en saa tve-tydig Stilling, at den aflokkede den opmærksomme, erfarne, unge Capitain et Smil, og stød sig derpaa bagved ham og forsvandt ned gennem Eugen.

Ludlow fulgte den behændige og yndige Skikkelse med Dinene saa længe, han kunde see den, og henvendte sig derpaa til Raadmanden med et Blik, som om han vilde spørge, hvorvidt denne kjendte til det Individs virkelige Bestaaenhed, der havde forvoldt ham saa megen Smerte.

"Har jeg gjort vel i, Sir, at tillade en af Dronning Annas Undersaatter at forlade os i denne truende Fare?" spurgte han, da han mærkede, at hans Undersøgelse strandede enten paa Mynderts Phlegma, eller Selvbeherkselse.

„Man kunde kalde denne Knøs et Krigscontrabande,“ svarede Raadmanden uden at røre en Mustel, „en Varesort, der bedre vilde passe sig for et roligt, end et uroligt Marked. Kortsagt, Capitain Cornelius Ludlow, denne Knøs vilde ikke svare til Dine Forventninger i en Kamp.“

„Og har hans Exempel paa Heltemod været smittende, eller kan jeg gjøre Regning paa Mr. Van Beverouts Bistand? Han staaer i Ry for at være en lojal Borger.“

„Hvad Loyaliteten angaaer,“ svarede Raadmanden, „saa kan Ingen besidde Mere deraf, end jeg, naar det gjælder om at raabe: „Lange leve Dronning Anna!“ ved en Festivitet paa Raadhuset. Et Ønske er ingen ødsel Gjengjeldelse for den Bemyttelse vi nyde af hendes Flaader og Armeer, og jeg ønsker af mit ganste Hjerte hende og Dem Held og Lykke mod Fienden. Men jeg har aldrig beundret den Maade, hvorpaa Generalstaterne bleve berøvede Besiddelsen af deres Territorium paa Fastlandet, Mr. Ludlow, og derfor yder jeg ikke Stuarterne stort Mere, end det, der lovligen tilkommer dem.“

„Det vil da sige saa meget som, at De vil gjøre den lystige Smugler Selskab med at troste et Væsen, hvis Mod hæver hende høit over en saadan Bistand.“

„Ikke saa rask, min unge Herre. Vi Handelsmænd ville nok eftersee Credit og Debet i vore Bøger

for vi opgjøre Regningen. Hvilken min Mening nu end kan være om det regjerende Kongehuus, som jeg kun betroer Dem i Fortrolighed og ikke som en Myntfort, der gaaer fra Haand til Haand, -saa er min Forkjærlighed for le grand monarque endnu mindre. Louis er ligesaa vel i Strid med de forenede Provindser, som med vor naadige Dronning, og jeg kan ikke indsee, at der kan være noget Ondt i at slaes med en af hans Krydsere, da de upaatvivleligt tilføie vor Handel Skade, og gjøre det saa uvist, at faae sine ublagte Penge tilbage. Jeg har i sin Tid hørt Forelæsninger over Artilleri, da jeg i mine yngre Dage anførte en Trop Frivillige i Marscher og Contramarscher paa Fjællenden og til Tre for det andet Qvarteer af den gode Stad Manhattan er jeg villig til at bevise, at jeg endnu ikke aldeles har glemt Krigskunsten."

"Det er et mandigt Svar og understøttes det af en lignende Udsærd, skal der ikke blive gjort noget nærvist Spørgsmaal om dets Bevæggrunde. Det er Officiæren, der skaffer Skibet Seir, thi naar han foregaaer med et godt Exempel og forstaaer sin Tjeneste, kjende Folkene ikke til Frygt. Vælg Dem Deres Plads ved nogle af disse Kanoner, og vi ville bestræbe os for at give Kong Ludvigs Tjenere en lang Næse, enten vi nu gjøre det som Englændere, eller som de syv Provindseres Allierede."

Myndert gik ned paa Glandsen og efterat han betænksomt havde lagt sin Kjole paa Gangspillet, bundet et Tørklæde om Hovedet istedetfor Parykken og havde trukket Spændet, der tjente ham til Seler, fastere sammen, skled han langs hen over Kanonerne med en Mine der kunde overtyde Tilskuerne om, at han i det mindste ikke var bange for deres Reculering.

Raadmand van Beverout var en altfor vigtig Person til, at han ikke skulde være kjendt af de Fleste af dem, der besøgte den gode Stad, hvori han var Dyrighedsperson. Derfor gjorde hans Fremtræden en heldig Virkning paa Folkene, hvoraf ikke saa vare fødte i Colonien, idet Nogle henreves af den Sympathi, der er en naturlig Folge af et modigt opmuntrende Exempel, medens det tillige er muligt, at nogle Saa troede, at Faren var mindre paa Grund af denne Egegylbigheid hos en saa rig Mand, der havde saa mange Grunde til at skaane sit Liv. Det vare nu som det vil, saa blev Forgermanden modtaget med et Hurra, der fremkaldte en Kort, men syndig Tale fra hans Side, hvori han opmuntrede sine Vaabenbrødre til at gjøre deres Pligt paa en Maade, at Franskmændene deraf kunde lære, at det var klogest for Fremtiden at lade denne Kyst være fri for hans Hjem søgelser, medens han meget klogeligt afholdt sig fra at berøre de sædvanlige Talemaader om Konge og Fædreland, Gjenstande han sølte sig aldeles ufikket til at lade vederfares tilbørlig Retfærdighed.

„Lad Enhver ihukomme den Bevæggrund til Mob, der bedst passer sig for hans Vaner og Meninger,“ sluttede denne Efterligner af Oldtidens Hannibaler og Scipioner; „thi det er den sikreste Maade at gjøre Hjertet haardnakket paa. Jeg for min Person har ingen Mangel paa slige Grunde, og jeg tør paastaae, at Enhver af Eder vil finde en eller anden tilstrækkelig Grund til at gaae i Kampen med Mob og Mands Hjerte. Protester og Credit! Hvad skulde der vel blive af et af de bedste Handelshuses Affairer i Colonierne, naar dets Principal blev ført fangen til Brest, eller l'Orient! det vilde bringe hele Byen i Uorden. Jeg vil ikke fornærme Eders Patriotisme med en saadan Opmuntring, men værer ligesaa fast Besluttet, som jeg selv, paa at slaae til det Yderste; thi dette er en fælleds Interesse, ligesom alle Handels spørgsmål naturligtviis ere, ved deres Indflydelse paa hele Samfundets Lykke og Velværen!“

Da han med denne passende Apostrophe til Almeenaanden havde sluttet sin Tale, rømmede den værdige Borgermand sig lydeligt og iagttog atter sin sædvanlige Taushed meget veltillfreds med sit eget Bisald. Værer end Indholdet af Mynderts Tale formeget Præget af en uafbrudt Opmærksomhed paa egen Fordeel, maa Læseren dog ikke glemme, at det netop er ved denne Concentrerer af Alt i et eneste Individ, at store Handels speculationer udføres og lykkes. Matroserne hørte bestandende til, thi de forstode ikke det Mindste af denne

Opfordring, og næst efter et Beviis, der er saa indlysende, at det maa overtøde enhver Tilhører, er Intet saa stikket til at skaffe sig de fleste Stemmer, som en heldig Udvikling af Ens egne Anskuelser, om den end er nok saa uforstaaelig.

„I see Fienden og vide, hvad I have at gjøre!“ udbød Ludlow med klar dyb og mandig Stemme, da han traadte frem blandt Coqvettens Mandskab, og talte dette med den faste urokkelige Tone, der i Farens Diebliske trænger til Hjertet. „Jeg vil ikke sige, at vi ere saa mandstærke, som jeg vilde ønske, men jo nødvendiggere det er, at tage et saa haardt Tørn, desto villigere vil ogsaa hver ærlig Somand være dertil. Flaget er ikke spigret til Masten. Naar jeg er død, kunne I stryge det, om I ville; men saa længe jeg er i Live, skal det vaie! Og nu et lystigt Hurra for at vise vort freidige Mod og lader saa siden Kanonerne være ene om Alarmen.“

Mandskabet istemte et kraftigt, oprigtigt Hurra; Trysail forsikrede en ung lattermild, sorgløs Midshipmand, som endog i det Dieblisk kunde finde Fornøielse i Tummelen, at han sjældent havde hørt et smukkere Monster paa Sø-Veltalenhed, end Capitainens nys holdte Tale; thi den var „baade kort og passende for en Gentleman.“

M a d r u e n ,

eller

S ø = S k u m m e r e n .

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère ?

Oversat af Engelsk ved

N. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Boye.

Syvende Hefte.

K j ø b e n h a v n .

Forlagt af og trykt hos **S. Trier.**

1837.

W. A. T. W. A. T.

THE

W. A. T. W. A. T.

W. A. T. W. A. T.

W. A. T. W. A. T.

W. A. T. W. A. T.

W. A. T. W. A. T.

W. A. T. W. A. T.

W. A. T. W. A. T.

1837

Credibte Capitel.

„Det Hverv

Gaaer, Herre, langt ud over mine Kræfter,
Men dog for Ederes Skyld det skal forsøges,
Lad koste hvad det vil.“

All's well that end's well.

Den Seiler, der kom den svagt bemandede britiske Krydser saa ubeleiligt, var virkelig løben ud fra de smaae Antiller uden nogen anden bestemt Hensigt, end at søge et saadant Eventyr, som det, den her fandt. Den heed la belle Fontange og dens Chef, en Yngling paa to og tyve Aar, var allerede i Salonerne i le marais og bag Volden ved rue basse des remparts bekjendt som en af de Muntreste og Elskværdigste, der besøgte de Første og som en af de modigste og dygtigste Eventyrere, der undertiden stolede paa deres Færdighed i den Sidste. Fornem Fødsel og Indflydelse i Versailles havde skaffet den unge Chevalier Dumont de La Rocheforte en Post, hvorpaa han hverken ved sin Erfaring eller Fortjenester havde noget Krav. Hans Moder, en Nærtbe-

flægtet af en af Hoffets Skjonheder, var bleven raadet at bruge Sobade som et Præservativ mod Følgerne af en gal Skjodehunds Bid. I en eller anden Episode af de lange Beskrivelser, hun dagligen sendte de Personer, hvis hele Kjendskab til hendes ny Element blot indskrænkedes til det bestandige Skue af nogle faa Fiskeparter og Karpedamme, eller et tilfældigt Glimt af Seineflodens muddrede Bølger, havde hun lovet at ofre sit yngste Barn til Neptuns Tjeneste! I behørig Tid, det vil sige, medens den poetiske Ekstase endnu var levende, blev den unge Chevalier indrulleret og længe før han efter de bestaaende Regler og med Rette kunde have ventet at avancere, blev den omtalte Corvet ham betroet og sendt til Vestindien, for at han der kunde erhverve sig og sit Fædreland Hæder og Ære.

Chevalier Dumont de la Rocheforte var tapper, men hans Mod var ikke Sømandens rolige, tause Fatsning. Det var, ligesom han selv, livligt, fegende, ubetænksomt, larmende og fuldt af dyrist Fornemmelse. Han besad en Gentlemans hele Stoltthed, og til Uheld for den Prøve, han nu for første Gang skulde bestaae, bød en af dens Værdomme ham at foragte det Slags mekaniske Kundskaber, som det i hiint Dieblif var faa vigtigt for Chefen paa la belle Fontange at være i Besiddelse af. Han dansede til Guldkommenhed, gjorde Honneurs i sin Cahyt med den største Elegance og havde været Skyld i en udmærket Matroses Død ved, da Man-

den tilfældigviis faldt overbord, at springe ud efter ham uden at betænke, at han selv ikke kunde svømme et eneste Tag; en Ubesindighed, der henvendte den Hjælp, hvorved den ulykkelige Sømand kunde være bleven frelst, fra den Underordnedes til den Overordnedes Redning. Han skrev smukke Sonnetter og havde et dunkelt Begreb om den ny Philosophi, som dengang begyndte at lade sit Lys skinne over Jorden, men Takellagen paa hans Skib og Linierne i en mathematisk Opgave vare for ham to lige store Labyrinth, som han aldrig var trængt igjennem.

Det var maaskee heldigt for Alle ombord i la belle Fontange, at den havde en underordnet Officier i en Mand fra Boulogne-sur-mer, der forstod sig paa, om den holdt den rette Cours og at forebygge, at den ikke i ugunstige Dieblikke satte nogle af sin Stolttheds Borensfeil til. Skibet selv var smukt construeret efter Kunstens Regler, havde en let og smækker Rejsning og stod i Ry som Hurtigseiler. Havde det nogen Feil, saa var det een, som det havde tilfældes med sin Chef, nemlig Mangel paa tilstrækkelighed Fasthed til at modstaae Forandringerne og Farerne af det urolige Element, hvorpaa det var bestemt til at spille en Rolle.

Begge Skibe vare nu omtrent en Kvart Mil fra hinanden. Rulingen var stadig og stærk nok til, at de sædvanlige Manoeuvrer i et Seflag kunde udføres, medens Havet var saa roligt, at Skibene kunde haandteres med

Sikkerhed og Meigtighed. La Fontange stod Øster efter og da den havde Luven, heldte dens smækkre Spir en Smule forover mod dens Fjende. Coqvetten stod over den anden Bob og maatte altsaa derved komme til at vende sig bort fra sin Modstander. Begge Skibe havde strøget Alt undtagen Mærseil, Mesan og Klyver, medens Fransmandens Bovenseil dog spillede for Vinden ligesom de yndige Følger i et phantastisk Draperi. Ingen menneskelig Skikkelse kunde tydeligt sees paa noget af dem, kjendt mørke Grupper omkring Toppene af Undermasterne tilkjendegave, at de flinke Skamfilingsgaster holdt sig færdige til at gjøre deres Arbeide midt under den forestaaende Kamps Forvirring og Farer. Et Par Gange faldt la belle Fontange noget af i Retning mod dens Modstander, men kneb strax op til Vinden igjen og stød frem i statelig Skjønhed. Det Dieblik var nært, da begge Skibe vilde skjære hinandens Courselinie paa et Punkt, hvorfra en Mustet let kunde have sendt sit Bud tværs over den Vandflade, der var imellem dem. Ludlow, der noie gav Agt paa enhver Forandring af Stilling, gik op paa Hytten og gjennemløb Horizonten for sidste Gang med Rikkerten for hans Skib skulde indhylles i Røg. Til sin Forbauselse opdagede han en Pyramide af Seildug hæve sig op over Søen i det Hjørne, hvorfra Vinden kom. Man kunde tydeligt see denne Seiler med blotte Øine og den var blot undgaaen at være bleven tidligere be-

mærket, paa Grund af de mange nødvendige, dieblifikke Forberedelser. Han kaldte Masteren hen til sig og spurgte ham om, hvad han antog denne anden, fremmede Seiler for. Men Trysail maatte tilstaae, at det ogsaa overgik hans lange øvede Jagttagelsesørne at sige mere, end at det var et Skib for de Vind under en Pres af Seil. Efter endnu engang og længere at have undersøgt den, vovede den erfarne Master at tilføie, at den havde en Krydsers Takellage og Regelmæssighed, men hvor stor den var, turde han endnu ikke afgjøre.

„Kanskøe at det er et lille Skib med Bovenbramseil og Læseil til, og kanskøe ogsaa, at vi blot see Bovenseilene af en sværere Seiler, Capitain Ludlow; ha! Han har ogsaa lukket Franskmændens Dine op, for Corvetten har Signaler oppe!“

„Brug Deres Rikkert. Dersom den Fremmede besvarer disse, have vi intet andet Valg, end Flugt.“

Nok engang vare det fjerne Skibs øverste Spiir Gjenstanden for en omhyggelig, ængstelig Undersøgelse, men Vindens Retning gjorde det umuligt at see om den signaliserede med Corvetten. La Fontange syntes ligeledes at være uvis om, hvo den Fremmede kunde være, og det lod endog et Dieblif, som om den vilde stifte Cours. Men Ubestemthedens Dieblif var forbi. Begge Skibe vare nu ved den stadigt blæsende Ruling bragte tværs af hinanden.

„Hold Jer Klar, Manne!“ sagde Ludlow med dæmpet, men fast Stemme, og blev staaende paa sin op-
 høiede Plads paa Hytten, medens han lod Masteren
 gaae ned paa Skandsen, „Fyr ved det første Glimt fra
 ham!“

Derpaa fulgte en spændt Forventning. De to
 skønne Bygninger seilede stadigt videre og vare nu hin-
 anden saa nær, at de kunde raabe til hinanden. Der
 herskede en saa dyb Stilhed paa Coqvetten, at den ris-
 lende Lyd af Vandet, der spillede om dens Bop, tyde-
 ligt kunde høres af Alle og Enhver der ombord, og
 kunde sammenlignes med et uhyre Dyr's tunge Ande-
 dræt, der samler Kræfter til en usædvanlig Anstrengelse.
 Derimod hørtes lydelig, larmende Tale i la Fontanges
 Takellage. Eigelom begge Skibe vare tværs af hin-
 anden hørtes den unge Dumont gennem Raaberen at give
 sine Folk Ordre til at fyre. Ludlow smilede med en
 Sømands Haan. Idet han med en rolig Bevægelse
 hævede sin egen Raaber mod sine opmærksomme, sær-
 digt staaende Folk, brød en Salve fra alt deres Skryt-
 ud fra Skibets mørke Sider, som om det havde været
 ved Bygningens egen fri Villie. Til Gjensvar herpaa
 fik de et glat Lag næsten i samme Dieblig, som de havde
 givet deres og begge Skibe kom derpaa hurtigt udenfor
 hinandens Skudlinie.

Binden havde drevet Englændernes egen Røg til-

bage paa dem og en Tid lang drev den omkring paa deres Dæk, snoede sig mellem Følberne og Seilene og gik ud i Læ med den Brise, der fulgte paa de hinanden mødende Explosioner. Ruglernes Hvinen og Tømrernes Bragen havde lydet gennem Kampens Bulder. Efterat Ludlow endnu havde kastet et Blik paa den bortseilende Fjende, lænede han sig tilbage og prøvede med en Sømands Omhyggelighed om han kunde forvisse sig om, hvorledes det saae ud tilveirs.

„Hvad er der skudt bort, Sir?“ spurgte han Trysail, hvis alvorlige Ansigt i samme Dieblæk blev synligt gennem Røgen. „Hvad er det for et Seil, der slaaer saa svært?“

„Skaden er kun ubetydelig, Sir, gandske ubetydelig. Hjælp med en Halstallie der paa Fokkeraanok! I Dovendyr! I rører Jer ligesom Snegle i en Menuet! Joren har skudt bort læ Forremærseilsstjøde væk, Sir, men vi skulle snart udbrede vore Vinger igjen. Sur det fast, Gutter, som om det var spigret, vel; stød ud med Buglinen der forude!“

Da Røgen var trukken bort, oversaae Capitainen hele sit Skib. Tre, fire Skamsilingsgaster havde allerede saaet fat paa det flaggrende Seilbug og vare nu ude paa Rokken af Fokkeraaen bestjefstigede med at gjøre deres Fangst fast. I de andre Seil bemærkedes et Par Puller og hist og her hængte en mindre vigtig Ende

saaledes, at man kunde see, at den var fludt over. Med Undtagelse heraf var Staden tilveirs for ubetydelig til at tiltrække sig hans Opmærksomhed.

Underledes saae det ud paa Dækket. Det svage Mandskab havde travlt med at lade Kanonerne og haandterede Ansættere og Uføiskere med al den Iver, der kan lægges for Dagen i et vigtigt Nieblif. Raadmanden kunde ikke være mere fordybt i sin Hovedbog, end han nu var det i sin Tjeneste som Kanoneer, og Midshipmændene, hvem man havde maattet betroe Commandoen over Batterierne, stode ham trofast bi med deres større Myndighed og Erfaring. Trysail stod tæt ved Gangspillet, hvor han koldblodigen gav de allerede omtalte Befalinger og saae tilveirs med en saa udelukkende Opmærksomhed, at han ikke lagde Mærke til det, der foregik rundt omkring ham. Ludlow bemærkede med Smerte, at Dækket var farvet med Blod ved hans Fodder, og at der laa en død Matros gandske tæt ved ham. Den gjennemborede Planke og splintrede Foring tilfjendegave det Sted, hvor det dødbringende Projectil var gaaet igjennem.

Med sammenpræssede Læber, et Tegn paa hans Bestemthed, gik Coqvettens Chef længere forud og bestragtede Rattet. Roergængerens, der holdt Knagene, stod opreist og holdt Dinene saa uskravrigt fæstede paa Bugen af Forremersseil, som Magnetnaalen viser mod Nord

Disse Bemærkninger vare et Dieblifs Sag. Han havde overtydet sig om disse forskjellige Omstændigheder ved ligesaa mange Iynsnare Diekast og havde opfattet dem uden et Dieblif at tabe la Fontange af Syne. Den laa allerede i Stagvending. Det blev nødvendigt at forekomme denne dens Manoeuvre ved en anden ligesaa hurtig.

Befalingen hertil var ikke saasnart udstedt, før Coqvetten rask faldt af for Binden, som om den var sig den Fare bevidst at blive bestudt langskibs, og i det Dieblif dens Modstander var klar til at give den nok et Tag, laa den saaledes, at den kunde tage derimod og besvare det. Skibene nærmede sig atter hinanden og verlede nok engang deres Strømme af Ild, da de vare hinanden paa Siden.

Ludlow saae nu gjennem Røgen, at la Fontanges svære Raa bevægede sig tungt mod Binden og at dens Store-Marsseil slog mod Masten. I det han svang sig ned fra Hytten ved en Bardun, der kort før var bleven sludt over, sprang han ned paa Skandsen hen til Masten.

„Støt Braserne!“ sagde han hastigt, men dog med dæmpet, tydelig Røst, „Giv et Tag i Buglinerne; luf, Sir, luf; knib klos til Binden!“

Koergængerens lydelige, rolige Svar og Maaden, hvorpaa Coqvetten, tæt ved Binden, vedblev at udspye

Ild og Død, tilkjendegav hans Folks Hurtighed. I det næste Minut forenedes de uhyre Røgstyver, der indhylede begge Skibene, og dannede een eneste hvid, zitterende Sky, der ved hvert Knald hurtigt rullede ud over Havets Overflade og, ligesom den fleg, med en let Bevægelse svævede ned i Bæ.

Vor unge Chef ilede hurtigt forbi Kanonerne, talte nogle opmuntrende Ord til sine Folk og indtog igjen sin Plads paa Hytten. La Fontanges rolige Stilling og hans egne Bestræbelser for at vinde Luven afgjorde sig allerede til Fordeel for Dronning Annas Krydser. Det andet Skib viste et Slags Ubestemthed, der strax maatte tildrage sig en Mands Opmærksomhed, hvis Hurtighed i sin Dont næsten var instinctmæssig.

Chevalier Dumont havde i sine ledige Timer moret sig med at gjennemløbe sit Fædrelands Søannaler og havde deraf seet, at en og anden Chef havde erhvervet sig Roes ved at besejre Mærsejlene paa Stang; det Dieblif, han havde ligget paa Siden af Fjenden. Uvidende om den Forskjel, der er paa naar et Skib ligger i Linien, og naar det er engageret med en enkelt Modstander, havde han besluttet, at give en lignende Prøve paa sit Mod. I det Dieblif, da Ludlow stod alene paa Hytten og med aarvaagent Die iagttog sit Skibs Bevægelser og sin Fjendes Stilling og blot med et Blik, eller et Tegn, tilkjendegav den opmærksomme Trysail paa

Skandsen det, der skulde gøres, foresaldt der paa Franskmændens Skandse en levende Strid mellem Sømanden fra Boulogne-sur-mer og Salonernes muntre Yndling. De tvistedes om Hensigtsmæssigheden af den Manoeuvre, den sidste havde foretaget for at godtgjøre en Egenstab, som Ingen betvivlede hos ham. Den Tid, der spildtes ved denne Uenighed, var af den yderste Vigtighed for den britiske Krydser. Ved rast at styde frem var den snart kommen udenfor sin Modstanders Skudvidde, og før Boulogneren havde kunnet overtyde sin Chef om hans Viltsfarelse, laa deres Modstander allerede paa den anden Bø og holdt nu til Vinden tværs over la Fontanges Rjølband. Derpaa flydtes Mærseilet langsomt, men før det sidstnævnte Skib atter havde kunnet faae Fart, beskyggedes dets Dæk af dets Fjendes Seil. Der var nu al Udsigt til, at Coqnetten vilde faae Luven. I dette afgjørende Dieblik blev den britiske Krydseres velsatte Mærseil næsten flakt af en Kugle. Skibet faldt af, Ræerne forvikledes og begge Skibene ragede nu hinanden ombord.

Coqnetten havde den fordeelagtigste Stilling. Med et Blik overtydede Ludlov sig om denne vigtige Omstændighed og sikrede sig sin Fordeel ved at hive Entredræggene. Da Skibene nu saaledes vare besæftede til hinanden, følte den unge Dumont sig lettet fra en tung Byrde af Forvirring. Tilstrækkeligt retfærdiggjort ved

den Omstændighed, at ikke een eneste af hans Kanoner vilde kunne ramme, medens hans Dæk derimod i samme Dieblig blev feiet af en morderisk Kardatssalve, befalede han at entre. Men Ludlow havde med sit svage Mandskab ikke villet indlade sig paa en saa uovelig Manoeuvre, som den, der bragte ham i nær Berørelse med hans Fjende, uden iforveien at have truffet sine Forholdsregler for at undgaae alle flemme Følger heraf. Skibene berørte hinanden kun paa et eneste Sted, og dette dækkedes af en Række Musketer. Den hidfige, unge Fransmand viste sig derfor aldrig saasnart paa sit Hakkebræt, ledsaget af en Hob af sine Folk, før en tæt og morderisk Ild nedstrakte dem Alle paa Een eneste nær. Den unge Dumont blev alene tilbage. Han stirrede vildt et Dieblig, men den heftige unge Mand ilede fremad blot adlydende sit hidfige Nods alt overveiende Driiv. Han faldt livløs ned paa sin Fjendes Dæk.

Ludlow iagttog enhver Bevægelse med en Rolighed, der ikke lod sig forstyrres ved Forestillingen om hans personlige Ansvar eller ved Larmen og de pludseligt indtrædende Forandringer i dette frygtelige Optrin.

„Nu kommer Luren til os at gjøre Ende paa Begen; alle Mand aasted!“ raabte han og gav Trysall Bink om at forlade Trappen, for at han selv kunde komme frem.

Hans Arm standsedes og den alvorlige, gamle Master pegede mod Luvart.

„Man kan ikke tage Feil af Snittet paa hine Seil eller hine Splirs høie Reising! den Fremmede er nok een Franskmand!“

Et Diekast overtlydede Ludlow om, at hans Officier havde Ret; et andet var tilstrækkeligt til at sige ham, hvad der nu var at gjøre.

„Kast los det forreste Entredræg; klap det, væk med det!“ raabte han gjennem Raaheren med en Stemme, der hævede sig hydende og tydelig mit mellem Kampens Bulder.

Da Coqvetten var bleven gjort løs forude, gav dens Agterstevn efter for Trykket af dens Fjende, hvis Seil trak allesammen, og den laa snart saaledes, at dens Forseil kunde brases heel baf, netop i den modsatte Retning af den, hvori den nyligt havde ligget. Den gav derpaa la Fontange hele sit Lag agterind, det sidste Entredræg blev gjort løs og Skibene skiltes ad.

Den rolige Vand, der voagede over Coqvettens Manoevrer og Anstrengelser, ledede ogsaa her dens Bevægelser. Seilene bleve satte, Skibet lystrede og før Skibene endnu havde været fem Minuter klare af hinanden, forrettedes Tjenesten ombord med sædvanlig Hurtighed og Stilhed.

Raske Skamfilingsgaster laa paa Ræerne og de store Seilbugsmasser flaggrede i Binden, da de ny Seil

bleve flaaede under og satte til. Lougene bleve splidsede, eller ny satte istedet, Rundholterne undersøgte og kort sagt al den Omhyggelighed og Narvaagenhed iagttagne, der ere saa nødvendige for et Skibs Virksomhed og Sikkerhed. Enhver Stang blev forseet, Pumpepeilledes og Skibet fortsatte sin Fart saa roligt, som om det aldrig havde løsnet et Skud, eller faaet en Kugle.

Paa la Fontange herstede derimod al den Ubestemthed og Forvirring, der kan finde Sted paa et forskudt Skib. Dens sønderstødte Seil flaggrede uordentligt i Luften, mange vigtige Louge sloge ustøttede mod Masterne og Skibet selv drev for Vinden som et hjælpeløst Brag. En kort Tid lod det som om der slet ingen Commando var der ombord og da den havde sakket saa langt agterud, at dens Fjende havde hele Fordelen af Vinden, gjordes der et seendrægtigt Forsøg paa igjen at bringe den til at lube, men da saaes dens høieste og vigtigste Mast at vakkle, indtil den tilsidst faldt overbord med hele sin Takelage.

Uagtet saa mange af hans Folf vare borte, kunde Ludlow dog nu have været vis paa Seiren, dersom den fremmede Seilers Nærhed ikke havde nødt ham til at opgive sin Fordeel. Men Følgerne heraf for hans eget Skib vare altfor øiensynlige til, at han skulde have tilføjet sig Mere end en naturlig og mandig Klage over,

at maatte opgive en saa gunstig Leilighed. Enhver Matros ombord i Coqvetten kunde af de høie og smalt opad gaaende Seil, de smækkre, spidse Master og korte Ræer paa Fregatten, hvis Skrog nu var heelt synligt, ligesaa godt see hvad Landemand den var, som en Landbeboer kjender et Menneske paa hans Ansigtstræk eller Paaflødning. Og selv om der havde været den mindste Tvivl derom, vilde den gandske være forsvunden ved de Signaler, den Fremmede saaes verle med den rampoverede Corvet.

Det var nu paa Tide, at Ludlow tog en hurtig Beslutning om hvad Cours han skulde tage. Winden holdt sig stadigt sydlig, men den begyndte at løse af med al Sandsynlighed for, at det vilde blive Stille inden Natten faldt paa. Landet laa nogle faa Sømile i Nord og der var Intet at see paa hele Horizonten med Undtagelse af de to franske Krydsere. Han gik ned paa Skandsen og hen til Masteren, der sad paa en Stool, medens Doctoren forbandt et svært Saar, han havde faaet i Benet. Han rystede den hårde Veteran's Haand og tilkjendegav ham sin Taknemlighed for hans Bistand i Farens Dieblif.

„Gud velsigne Dem! Gud velsigne Dem, Capitain Ludlow!“ svarede den gamle Sømand og soer med en tvetydig Mine over sin indfurede Pande. „I Kampen skal man prøve baade Skib og Venner, og Himlen være

lovet! Ingen af disse har svigtet Dronning Anna i Dag. Ingen har forglemt sin Pligt saavidt jeg har kunnet see, og det vil ikke sige lidt med halvt Mandstab mod ligesaa stærk en Fiende. Skibet kunde nu aldrig tee sig bedre, end det gjorde! Jeg fik saa mine mørke Ahnelse, da jeg saae vort ny Store-Mærseil splittes, som vi jo Alle saae, det gjorde, som en Stump Skjæret Musfelin mellem en Gypiges Fingre. Løb forud, Mr. Hopper, og siig Folkene i Fokkevant, at de skulle hale et Törn endnu i det Talliereeb der, og sørge for, at hver Spænd Bant bliver sat lige stivt. Det er en rask Gut, Capitain Ludlow, som kun trænger til lidt Estertanke, noget mere Erfaring og en Smule Beskedenhed, foruden det Sømandstab, han nok med Tiden vil saae Kundskab om, for at blive en ret dygtig Officier."

"Knøsen lover godt; men jeg er kommen for at høre Din Mening, gamle Ven, om hvad vi nu skulle gribe til. Det er udenfor al Tvivl, at den Karl, der bærer ned paa os, baade er en Franskmand og en Fregat.

"Man kunde ligesaa let tage Feil af en Fiskeørns Natur, der sluger Ynglen og lader de Store gaae. Vi kunde vise ham vor Dug og staae lidt tilsoes, naar jeg ikke var bange for, at Fokkemasten med de tre Skud, den har faaet, vil være for svag til at bære de fornødne Seil."

"Hvad mener De om Vinden?" spurgte Ludlow,

paatagende sig en Ubestemthed, som han ikke følte noget til, for at blidne sin saarede Skibskammerats Jølelser. „Bliver den staaende, kunne vi lægge Montaut for oven og hente vore andre Folk, men leier den af, kunne vi maaskee udsætte os for, at Fregatten lader sig bugseri paa Skudvidde hen mod os; og vi have ingen Baade til at undgaae den med.”

„Lodskuddene tage paa denne Kyst ligesaa regelmæssigt af som paa Taget paa en Bæde;” sagde Masteren efter et Dieblis Eftertanke, „og mit Raad er, siden De er saa god at spørge derom, Capitain Ludlow, at vi søge saa meget som muligt ind efter Grunden, medens Vinden endnu staaer. Der skulde jeg troe, at vi ere sikke nok for et Besøg af den Svære; hvad Corvetten angaaer, saa troer jeg, at det gaaer den som et Menneske, der har skaffet til Middag; den har ikke Lust til en Portion endnu.”

Ludlow bifaldt sin Officiers Raad, da det netop gik ud paa det Samme, han havde villet gjøre, og efterat han endnu engang havde roest ham for hans Koldblodighed og Dygtighed, gav han de fornødne Befalinger. Coqvettens Roer blev nu lagt klos op til Luvart, Ræerne brasede stærkt og Skibet lagt for de Vind. Da de havde seilet saaledes nogle Timer, medens Vinden loiede mere og mere af, forkyndte Loddet, at Kjølen var Bunden saa nær, som Ebben og Dynningen gjorde det raadeligt. Vinden lagde sig snart

derpaa og vor unge Chef befalede da at lade et Anker falde.

De fjendtlige Krydsere fulgte hans Exempel hvad det Sidste angik. De havde snart forenet sig og saaa længe det var lyst, kunde man see Baade gaae imellem dem. Da Solen forsvandt bag Oceanets vestlige Rand, blev deres dunkle Omrids mere og mere utydelige indtil Nattens Mørke indhyllede Land og Hav.

Et og Tredibte Capitel.

„Nu til Sagen.“

Othello.

Tre Timer sildigere og enhver Varm var forstummet ombord i den kongelige Krydser. Arbeidet med Reparationerne var ophørt og de fleste af de Levende laa ved Siden af de Døde i en fælleds Tausshed. Men derfor glemtes ikke den for de trætte Sømand nødvendige Aarsvaagenhed, og skjøndt saa Mange sov, vare dog nogle faa Vane endnu aabne og lode som om de holdt Vagt. Hift og her gik en søvrig Matros op og ned ad Dækket eller nynnede en enkelt Midshipmand en Vise for

at holde sig vaagen paa sin snevre Plads. Størstedelen af Mandskabet sov mellem Kanonerne med Pistolerne i Beltet og Huggerten ved Siden. Paa Skandsen laa en Skikkelse med Hovedet støttet til en Kuglekiste. Dette Menneskes dybe Andedragt røbede den urolige Slummer af et kraftigt Væsen, hvori Mæthed kæmper med Lidelser. Det var den saarede, febersyge Master, der selv havde valgt dette Leie, for at faae en Times Hvile, der var saa nødvendig for ham i hans Forsatning. Paa en tom Kuglekiste laa en onden, ubælgelig menneskelig Skikkelse, med høivist ordnede Lemmer og Ansigtet vendt mod de blege Stjerner. Det var den unge Dumonts Lig, som var blevet gjemt for at nedlægges i Christen Jord, naar Skibet igjen kom i Havn. Ludlow havde med en ædelmodig, riddertlig Sjæles fine Følelse egenhændigen udbredt sit Fædrelands uplettede Flag over den tappre, men uerfarne Fransmands jordiske Levninger.

Paa det ophoiede Dæk i Skibets Agterdeel stod en lille Gruppe, paa hvilken Livets sædvanlige Interesser udøvede deres Indflydelse. Derhen havde Ludlow ført Alida og hendes Selskab, efter endt Dagsgjerning, for at de kunde trække en friskere Luft, end den, de havde indaandet nede i Skibet. Negerpigen nikkede tæt ved sin unge Frøken, den trætte Raadmand støttede Ryggen mod Mesanmasten og gav lydeligt sin Tilstand tilkjende, medens Ludlow i en opreist Stilling

af og til kastede et Blik paa den dem omgivende, speilblanke Havflade og henvendte derpaa sin Opmærksomhed paa Samtalen mellem hans Omgivelser. Alida og Seadrist sadde ved Siden af hinanden paa to Stole. Samtalen fortes med dæmpet Røst, medens det Melancholske og Skjælvende i la belle Barberies Stemme tilkjendegav, hvormeget Dagens Begivenheder havde rystet hendes ellers saa kraftige og modige Sjæl.

„Deres urolige Stand indeholder en Blanding af Rædselsfuldt og Skjönt, af Stort og Forsørende,“ sagde, eller rettere vedblev Alida idet hun besvarede en foregaaende Bemærkning af den unge Sømand. „Det rolige Hav, Brændingens dybe Drøn paa Strandbredden og den skønnne Himmel over os ere Gjenstande, hvorved selv en ung Pige kunde dvæle med Beundring, naar ikke hendes Dren endnu rungede af Kampens Skrig og Bulder. Sagde De ikke, at den franske Chef ikke var over Unglingsaarene?“

„En reen Dreng at see til, der uden Tvivl blot skyldte sin Fødsel og Familieforbindelser sin Rang. Af hans Uniform saavel som af den fortoivlede Anstrengelse, han gjorde for at gjøre det Misgreb godt igjen, han havde gjort i Begyndelsen af Kampen, kunde man see, at han var Capitainen.“

„Maaskee han har en Moder, Ludlow, en Søster, Husfru eller —“

Alida standsede; thi af jomfruelig Undseelse tøvede hun med at nævne det Baand, som dog meest bekræftigede hendes Tanke.

„Maaskee havde han et saadant Væsen eller dem alle! Slige Farer ere Somænd udsatte for og —”

„Og de som føle Deeltagelse for deres Sikkerhed!” løb Seadriste dæmpede, men udtryksfulde Røst.

Der indtraadte en dyb Tausked. Derpaa hørte man Myndert utydeligt mumle: „Tyve Stykker Bæverkind og tre dito Maarkind, alt efter Facturaens Udvisende.” Det Smil som Foragten for en saadan Tankegang fremkaldte paa Ludlows Læber, var neppe forsvundet, før Trysails barske Stemme, endnu barskere ved Sønnen, tydeligt hørtes sige med et dæmpet Udbrud: „Tag en Haand i med ved Stopperne! Franskmændene holder rumt ned paa os igjen.”

„Det er prophetisk talt!” sagde et Menneske høit, bag ved den lyttende Gruppe. Ludlow vendte sig saa hurtigt som Flaget dreier sig paa Flagspillet og gjenkjendte nu, trods Mørket, i den ubevægelige, men mandige Skikkelse, der stod tæt ved ham paa Hytten, Søfummerens smukke Skabning.

„Kald paa —!”

„Kald paa Ingen!” afbrød Ziller ham, standsende den pludselige Befaling, der uvilkaarligt slap Ludlow af Munden. „Dit Skib maa være saa taust som et Brag,

medens Alt i Gjerningen maa være aarvaagent og forberedt lige ned til Fasten! De har gjort vel i at vaage, skjøndt jeg har kjendt skarperne Dine, end Deres Udskikkelses!"

"Hvorfra kommer De, dumdriftige Menneske, og hvilken affindig Hensigt har igjen bragt Dem paa Dækket af mit Skib?"

"Jeg kommer fra min Bolig paa Havet. Mit Erinde her er at advare!"

"Havet!" gjentog Lublow og betragtede den smalle, tomme Glade. "Tiden til at drive Gjel med os er nu forbi, og De vilde gjøre vel i ikke at spøge længere med Folk, der have alvorlige Pligter at opfylde."

"Tiden til alvorlige Pligters Sagttagelse er kommen, alvorligere, end De ahner. Men før jeg indlader mig paa en nærmere Forklaring, maa vi træffe en Overeenskomst. De har en af den søgrønne Dames Tjenere her ombord; jeg fordrer hans Frihed for min Hemmelighed."

"Den Bilsfarelse, hvori jeg har været hildet, eristierer ikke længere;" svarede Lublow og betragtede et Dieblig Seadrifts smækkre Skikkelse. Min Erobring er uden Værd, med mindre De vil træde i dens Sted."

"Jeg kommer i gandske andre Hensigter; her er En, som veed, at jeg ikke spørger, naar Fare er for

Haanden. Lad dit Selskab træde tilside, for at jeg kan tale frit."

Ludlow tøvede; thi han havde endnu ikke fattet sig efter sin Forundring over at see den frygtelige Smugler paa Dækket af hans Skib. Men Alida og hendes ledsager reiste sig, som om de havde større Villid til deres Gjest og stege, efterat have vækket Negerpigen, ned ad Trappen og gik ind i Kahytten. Da Ludlow var bleven ene med Tiller, bad han denne om en Forklaring.

"Den skal ikke blive Dem negtet, da Tiden iler og det, der skal gøres, maa udføres med en Sømands hele Omhyggelighed og Koldblodighed," svarede den Anden. "De har haft et varmt Tørn med en af Ludvigs Krydsere, Capitain Ludlow, og Dronning Annas Skib blev herligen ført! Har Deres Mandskab lidt meget og er De endnu stærk nok til et Forsvar, der kan svare til Deres Udsærd i Formiddags?"

"De vil, at jeg skal oplyse en Mand, der kan være falsk, maaske en Spion, om disse Ting!"

"Capitain Ludlow! Dog Omstændighederne berettiger Dig til at være mistroisk!"

"En Mand, hvis Liv og hvis Fartoi jeg har efterstræbt, en Fredløs!"

"Det er kun altfor sandt," svarede Søskummeren og undertrykkede en pludseligt opstaaende Følelse af Stolt-

heb og Forbittrelse. „Jeg er bleven efterstræbt og forfulgt; jeg er en Smugler og en Freløs; men ligesuldt et Menneske! De seer den mørke Gjenstand, der begrænses af Havet mod Nord!”

„Det er altfor tydeligt Vand til at man kan tage Feil deraf.”

„Ja Vand og mit Fødeland! Mine tidligste, maaskee jeg kan sige lykkeligste, Dage tilbragte jeg paa denne lange, smalle Ø.”

„Harde jeg vidst det før, vilde jeg have bedre seet mig om blandt dens Bugter og Stræder.”

„Undersøgelsen vilde have lønnet sig. En Kanonkugle vilde let kunne række her fra Dækket hen til det Sted, hvor min Skonnertbrig nu ligger sikkert for et enkelt Anker.”

„Det er umuligt, naar De ikke har roet den nærmere herhen efter Solens Nedgang. Da Mørket faldt paa, var der Intet at see uden den fjendtlige Fregat og Corvet.”

„Vi have ikke rørt os en Favn, og dog ligger, paa en uforsærdet Mands Ord, den søgrønne Dames Skib der. De seer hvorledes Kysten skræner der ved den nærmeste Punt af Landet; Den er næsten gjennemskaaen af Havet paa dette Sted og Havfruen er i Sikkerhed i den dybe Bugt, der strækker ind mod Nord. Der er ikke en Miil imellem os. Fra den østlige Hoi

var jeg Vidne til Deres Mod i Dag, Capitain Ludlow, og kjendt min Person er Lovene hjemfalden, følte jeg dog, at Hjertet aldrig kunde blive fredløst. Der boer en Trostak derinde, som endog kan overleve Soldanordningernes Forfølgelse!"

"De er heldig i Valget af Deres Udtryk, Sir. Jeg vil ikke dølge, at jeg troer, at selv en saa dygtig Sømand, som De, maa indrømme, at Coqvetten blev godt commanderet!"

"Ingen Lødsbaad kunde lystre sikkrere eller hurtigere. Jeg kjendte Deres Svagheb, thi Deres Baades Graværelse var ingen Hemmelighed for mig, og jeg tilstaaer, at jeg gjerne havde givet Noget af min sidste Reises Gevinst til for i Dag at have været paa Deres Dæk med et Dussin af mine flinkeste Gutter!"

"Den Mand, der nærer saa loyale Følelser for Flaaget, kunde finde en hæderligere Bestjefstiggelse for sit virksomme Liv."

"Det Fædreland, der kan indgyde saadanne, burde være forsigtigt med ikke at forstjertse sine Børns Kjærlighed ved Monopoler og Uretsfærdigheder. Men slige Undersøgelser egne sig ikke for denne Time. I dette Stræde er jeg i dobbelt Henseende Deres Landsmand og det Forbigangne er ikke Andet, end en vel stor Frihed, som den ene Ven kan tillade sig mod den anden.

Der lurer Fare paa Dem, Capitain Ludlow, paa hiint mørke, tomme Rum der ude tilføes?"

"Hvilke Beviser har De derfor?"

"Mine egne Dine. Jeg har været blandt Deres Fiender og bemærket disses truende Tilberedelser. Jeg veed, jeg advarer en tapper Mand og vil derfor ikke gjøre Faren mindre, end den er. De kan behøve hele Deres Bestemthed og enhver Arm; thi de ville komme over Dem i et meget overlegent Antal!"

"Enten den saa er sand eller falsk, skal denne Advarsel ikke blive ubenyttet."

"Stop," sagde Søstummeren og standsede Ludlow, i det denne vilde gjøre en Bevægelse fremad. "Lad dem sove til det sidste Dieblik. De har endnu en Time tilbage og Hvilen vil styrke deres Kræfter. Tro De en erfaren Sømand, der har tilbragt en halv Menneftesalder paa Oceanet, og som har oplevet alle dets meest opvurrende Optrin ligesaa Elementernes Kamp og til hvilken som helst Kampmaade, Menneftet har opfundet for at tilintetgjøre sine Medskabninger. En Time endnu er De sikker. Naar den er forløben, maa Gud tage den Uforberedte i sin Baretægt og være den naadig, hvis Dieblikke ere talte!"

"Din Udsærd og dit Sprog vidne om en redelig Mand," svarede Ludlow, slaaen af Smuglerens iøjensaldende Oprigtighed. "I ethvert Tilfælde ville vi holde

os klare, skøndt Maaden, hvorpaa De er kommen til denne Kundskab, er ligesaa stor en Hemmelighed, som hvorledes De er kommen her op paa Dækket."

"Begge Dele lade sig forklare," svarede Søskum-
meren og betydede Ludlow at følge sig op paa Hakke-
brættet. Her viste han ham en lille, næsten usynlig Jolle,
der laa fortoiet ved en Stormleiter, og vedblev: „En
Mand, der saa ofte gjør hemmelige Besøg i Land, kan
aldrig være i Forlegenhed for Midlerne dertil. Denne
Røddeskal lod sig med Lethed bæres over den smalle
Landstrimmel, der skiller Bugten fra Oceanet og skøndt
Brændingen brøler frygteligt nok, kan en kraftig, byg-
tig Roerkarl dog uden Vanskelighed trænge igjennem den.
Jeg har ligget under Fransmandens Pyntenetsstræber
og De seer selv, at jeg er her. Ere Deres Udkisklere
end mindre aarvaagne, end sædvanligt, saa maa De
ogsaa tage i Betragtning, at en lav Reiling, sort Ma-
ling og beviklede Karer ikke let opdages, naar Diet er
tungt og Legemet træt. Nu maa jeg forlade Dem,
med mindre De holder det for raadeligst at sende de
Personer, der ikke kunne være til nogen Nytte, fra
Borde inden Legen begynder?"

Ludlow nøiede et Dieblif. Hans inderlige Ønske
om at bringe Alida i Sikkerhed fandt Modvegt i hans
Mistillid til Smuglerens Ærlighed. Han betænkte sig
et Dieblif inden han svarte.

„Deres Muslingkal har ikke Plads til Flere, end dens egen Herre. Drag bort, og gid det maa gaae Dem vel, saa sandt som De er en oprigtig Ven.”

„Vær forberedt paa Kampen!” sagde Søfummeren og trykkede hans Haand. Derpaa betraadte han gandske skjodesløst de svævende Touge og steg ned i sit Fartoi. Ludlow iagttog hans Bevægelser med spændt, ja muligt mistroist Nysgjerrighed. Da Smugleren næsten ikke længere var synlig efterat han havde sat sig til Karerne og Baaden gled lydbløst bort, følte den unge Chef ikke længere Lust til at irettesætte dem, som uden at vaerstoe havde tilladt den at nærme sig.

I sin Ensomhed grundede Søqvettens unge Chef alvorligt paa det, der havde tildraget sig. Søfummerens Udsærd, hans frivillige, sandsynlige Efterretning og Maaden, hvorpaa han havde indhentet den, godtgjorde tilsammen hans Paalidelighed. Egnende Exempler paa Hengivenhed for Flaget vare ikke sjeldne blandt Sømænd, hvis daglige Syssler ellers strede mod dettes Interesse. Deres Misgjerninger ligne Bildfarelser, der opstaae af Eidsenskab og Fristelse, medens deres øieblikkelige Tilbagefald til det Bedre kan sammenlignes med en uudstøttelig Naturdriot.

Smuglerens Raad til Capitainen om at lade Mandskabet sove blev efterfulgt. Tyve Gange i omtrent ligesaa mange Minnuter saae vor unge Sømand paa sit

Uhr for at iagttage Tidens langsomme Gang, og ligesaa ofte stak han det igjen i Lommen med det faste Forsæt at have Taalmodighed. Tilsidst gik han ned paa Skandsen og nærmede sig den eneste opreist staaende Skikkelse. Vagten commanderedes af en sextenaarig Ungling, som endnu ikke havde udtjent sin Tid som Midshipmand, men som i sine Foresattes Graværelse var bleven betroet denne vanskelige og vigtige Post. Han stod og støttede sig til Gangspillet; i hans ene Haand hvilede hans Kind, medens Albuen laa paa Koppens af Spillet; hans Begeme var gandske ubevægeligt. Ludlow betragtede ham et Nieblik, og da han holdt en Skytlanterne mod hans Ansigt, saae han, at han sov. Capitainen satte Lanteren fra sig uden at forstyrre Syn-deren og gik videre. Paa Kobryggen stod en Mariner med Geværet paa Skulderen i en opmærksom Stilling. Da Ludlow gik forbi ham lige for hans Dine, kunde han let see, at disse uvilkaarligt aabnede og lukkede sig, uden Bevidsthed om det, der foregik i deres Nærhed. Øverst paa Bakken stod en kort, slirklaaren, tæt Skikkelse, med begge Arme indenfor Trøien, medens Hovedet langsomt dreiede sig mod Vest og Syd, ligesom for at undersøge Oceanet i disse to Retninger.

Idet Ludlow med sagte Trin gik op ad Trappen saae han, at det var den gamle Matros, der var ansat som første Baksgast.

„Naa det glæder mig, at jeg dog endeligt finder et Par aabne Dine her ombord,” sagde Capitainen. „Du er den Gnestte paa hele Bagten, der er vaagen.”

„Jeg har seilet omkring Cap Halvtreds, Deres Velbaarenhed, og den Matros, der har gjort den Reise, behøver sjældent at blive purret to Gange af Baadsmandspiben. Unge Hoveder have unge Dine, og næst efter Mad kommer Sovn ovenpaa strengt Gjov ved Kanoner og Styk-Tallier.”

„Hvad er det, der saa stærkt tiltrækker sig Din Opmærksomhed, hist henne? Der er jo intet Andet at see, end Sødunsten.”

„Der ligger just Fransmanden, Sir; hørte Deres Velbaarenhed ikke Roget?”

„Nei,” svarede Ludlow, efterat have lyttet opmærksomt nogle Diebliske. „Ingenting, uden Brændingen paa Stranden.

„Ja, kanstee jeg tager feil; men det kom mig for, som om jeg hørte en Lyd, ligesom Faldet af et Aareblad paa en Tofte; og det vilde da heller ikke være saa urimeligt om Monsieuren var paa Færde her i smult Bande for at see, hvor vi vare bleve af. Det var et Glimt af et Lys, eller jeg hedder ikke Bob Gleet!”

Ludlow taug. Der saaes tydeligt et Lys paa den Kant, hvor de vidste, at Fienden havde ankre, og det kom og forsvandt, ligesom naar en Lanterne flyttes.

Endeligt saaes det at bevæge sig langsomt nedad og forsvinde, ligesom om det flukkedes i Vandet.

„Den Lanterne blev ført ned i en Baad, Capitain Lublow, men det var en Klobdrian, der bar den!“ sagde den firkte, gamle Væsgast, rystede paa Hovedet og begyndte at gaae over Dækket som om han ikke længere behøvede nogen Bekræftelse paa sin Mistanke.

Lublow gik tankefuld, men rolig tilbage til Skandsen. Han gik omkring mellem Mandstabet, uden at vække et Menneske og var endog for god til at røre den endnu ubevægelige Midshipmand; endeligt gik han ind i sin Kahyt uden at sige et Ord.

Coqvettens Chef blev kun nogle Minuter borte. Da han igjen kom op paa Dækket, var han mere bestemt og forberedt i sit Udvalgte.

„Det er paa Tide at purre Bagten, Mr. Reef;“ hviestede han ved Albuen af den dødsige Officier uden at tilkjendegive, at han havde bemærket det unge Menneskes Forsømmelse af Tjenesten. „Glasset er ude.“

„Vel, vel Sir. Sei der, vend Glasset!“ brummede Ynglingen. „En smuk Nat, Sir, og smukt Vande. Jeg tænkte just paa —“

„Hjemmet og Din Moder! det gjøre vi Alle, naar vi ere unge. Men nu er her Andet at tænke paa. Stil alle Midshipmændene op her paa Skandsen, Sir.“

Medens den halvtsovende Midshipmand forlod sin

Capitain for at efterkomme Befalingen, nærmede denne sig det Sted, hvor Trysail endnu laa i en urolig Slum-
mer. Et let Tryk med een eneste Finger var tilstræk-
keligt til at bringe Masteren paa Benene. Den gamle
ulfs første Diekast gjaldt Takkellagen, det andet Him-
len og det tredie hans Capitain.

„Jeg er bange for, at Dit Saar bliver stibt og
at Mattelusten har forøget Smerten?“ bemærkede den
Sidste i en venlig, omhyggelig Tone.

„Man kan ikke saa godt stole paa et ramponeret
Spiir, som paa et friskt Rundholt, Capitain Ludlow;
men da jeg ikke er en Infanterist paa Marsch, kan jeg
nok passe Skibets Tjeneste uden at tage en Hest til-
hjælp.“

„Din Munterhed glæder mig, gamle Ben; thi vi
faae rimeligviis noget Alvorligt at tage fat i med.
Franskmændene ere i deres Fartøier og slaae ikke alle
Julemærker feil, faae vi nok snart en Kamp med Hug-
gerten i Haanden.“

„Fartøier!“ gjentog Masteren. „Jeg havde hellere
seet, at det havde været under Seil i en stiv Ruling.
Dette Skib har netop sin Force i hurtig Manoeuvre-
ren og Lethed i at lyfste Roret; men i en Kamp med
Baade er en Mariner næsten ligesaa god som en Avar-
teermester!“

„Vi maa tage det, som det kan falde sig. Her

er vort Krigsraad. Det bestaaer af unge Hoveder, men hvis Hjerner ikke vilde gjøre graa Haar nogen Skam."

Ludlow begav sig hen til den lille Gruppe af Officiere, der vare forsamlede ved Gangspillet. Med saa Ord forklarede han dem Grunden, hvorfor han havde vækket dem af deres Søvn. Da de unge Mennesker havde fattet hans Befalinger samt Naturen af den ny Fare, der truede Skibet, stilles de ad og begyndte med Iver, men tillige med omhyggelig Sæmsed, de nødvendige Forberedelser. Lyden af deres Fodtrin vakte en halv Snees ældre Matroser, der strax forenede sig med deres Officiere.

En halv Time gik som et Dieblisk under disse Beskæftigelser. Efter denne Tids Forløb antog Ludlow, at Skibet var klart. De to forreste Kanoner vare blevne halede ind, Ruglerne trukne ud og i deres Sted lagt en dobbelt Ladning for af Druestud og Kardætsker. Adskillige Svingbasser, et Vaaben, som dengang var meget brugeligt, ladedes ligetil Munden og anbragtes saaledes, at de kunde bestrænge Dækket, medens Forre-Mærsk overflødigt forsynedes med Vaaben og Ammunition. Lunterne holdtes klare og derpaa blev hele Mandstabet mønstret ved at opraabes Mand for Mand. Fem Minuter vare tilstrækkelige til at give alle fornødne Befalinger og til enhver Posts Besættelse. Derpaa op-

hørte den dumpe Mumlen paa Skibet og der indtraadte atter en saa dyb og almindelig Tausshed, at Drønet af Brændingen næsten blev ligesaa tydeligt som Vølgenes Sgvalpen paa Sandbanterne.

Lublow stod paa Bakken ved Siden af Masteren. Her iagttog han med hele sin Opmærksomhed Elementerne og Diebliffets Tegn. Der var ingen Vind, skjøndt der af og til kom et varmt Vindpust, ligesom Natte-luftens første Anstrengelse. Himlen var røysfuld, skjøndt enkelte, alvorlige Stjerner straaede gennem Taagen.

„En roligere Nat har endnu aldrig hvilet over America!“ sagde Veteranen Trysail, idet han tvivlsomt rystede paa Hovedet og talte med en dæmpet, forsigtig Røst. „Jeg hører til dem, Capitain Lublow, der troe, at et Skib har mistet mere end det Halve af sin Kraft, naar det har Ankeret i Bunden!“

„Med et saa svækket Mandskab som vort, er det bedre Folkene ikke have Næer at haandtere eller Buliner at sætte. Vi kunne derved udelukkende henvende vor Opmærksomhed paa Forsvaret.“

„Det er ligesom man vilde sige, at Falken slaaes bedre med stakkede Vinger, fordi den da ikke behøver at bekymre sig om at flyve! Det hører til et Skibes Natur at røre sig og en Sømands Fortjeneste bestaaer i en fornuftig og livlig Activitet; men hvad hjælper det at flage, naar man derved hverken kan fylde et

Seil eller lette et Anker! Hvad mener De, Capitain Ludlow, om et Liv efter dette og andre lignende Ting, som man kan faae at høre, naar man tilfældigviis faaer Driverum i en Kirke?"

"Det Spørgsmaal er ligesaa bredt som Oceanet og et passende Svar vilde fordybe os i abstracte og mere indviklede Betragtninger, end nogensomhelst Opgave i vor Trigonometri. Var det Lyden af en Kare?"

"Det var en Lyd i Land. Naa, jeg er just ikke synderligt befaren i Religionens krogede Canaler. Ethvert nyt Argument er en Sandbanke eller et Stjær, der nøder mig til at vende og holde af igjen, ellers kunde der blevet en Biskop af mig; umuligt var det i det mindste ikke. Natten er diset, Capitain Ludlow, og meget sparsom paa Stjerner. Jeg har aldrig hørt, at en Expedition, der ikke blev foretagen ved naturlig Belysning, lykkedes."

"Saa meget desto værre for dem, der ville angribe os. Men der hørte jeg bestemt en Kare i Tollegangen!"

"Det kom fra Kysten og klang af Landet;" svarede Masteren roligt med Blikket fæstet paa Himlen. "Der er mange besynderlige Ting i den Verden, hvori vi leve, Capitain Ludlow; men den, vi styre imod, er endnu ubegribeligere. Der paastaas, at Verdenen seile oven over os ligesom Skibe paa aaben Sø og der er dem, der troe, at naar vi forlade denne Planet, ere vi blot

destinerede til en anden, hvor vi faae Plads efter vore Gjerninger her nede; hvilket da vil sige det Samme som at være forhyret til et andet Stib med sit Skudsmaal i Kommen."

"Signelsen er fuldkomment rigtig," svarede den Anden og rakte sig langt ud over en Pullert for at opfange den mindste Lyd, der rørte sig paa Oceanet. "Det var blot et Marsviin, der blæste."

"Det var stærkt nok til at kunne være en Hvals Spruden. Der er ingen Mangel paa svære Fiske ved Kysten af denne Ø, og det er dygtige Harpunerere de Folk, der boe her mellem Sandklitterne nord efter. Jeg foer engang med en Officier, der vidste Navnet paa enhver Stjerne paa Himlen, og jeg har tilbragt mangan en Time af Hundevagten med at høre paa hans Fortællinger om deres Størrelse og Bestaenhed. Han var af den Formening, at alle disse Vandringsemænd paa Firmamentet kun have een Styrmand, enten de saa ere Meteoror, Cometer eller Planeter."

"Han havde sagtens Ret, siden han havde været der."

"Nei, det er Mere, end jeg tør sige om ham, ihvorvel Jaa have trængt længere frem paa de høie Breder paa begge Sider af vor Equator, end han. Men der var Noget, der snakkede; hist i lige Linie med hiin lavt staaende Stjerne!"

„Var det ikke en Sofugl?“

„Nei det var ingen Maage; ha! der have vi det, ret ud for den styrbords Klyverbardun. Der kommer den storsnudebe Franskmand, og det vil være en Lykke for den, der bliver sparet og kan tælle de Dræbte eller rose sig af sine Bedrivter.“

Masteren gik ned fra Bakken hen mellem Folkene og samlede sine Tanker fra deres Udflugt for at henvende hele sin Opmærksomhed paa Tjenesten. Ludlow blev ene tilbage. Der hørtes en dæmpet, hvistende Lyd paa Skibet som naar det begynder at kule op og derpaa blev Alt stille som Døden.

Coqvetten laa med Stevnen vendt mod Havet og Speilet altsaa mod Landet. Afstanden fra dette udgjorde ikke fuldt en Miil og Skibets Retning foraarsagedes af den voldsomme Dyrning, som uophørligt skyllede Vandet ind i den brede Bugt af Den. Den forreste Deel af Takellagen rakte ud i den taagede Synskreds og Ludlow gik ud paa Bøvsprydet, for at der ikke skulde være Noget mellem ham og den Deel af Havet, han vilde undersøge. Han havde ikke staaet der en Minut, før han saae, først et utydeligt, og derpaa et mere bestemt Glimt af en Række mørke Gjenstande, som langsomt nærmede sig Skibet. Efterat have forvissat sig om Fjendens Stilling, gik han atter tilbage og steg ned blandt sine Folk. I det næste Dieblis var han igjen

paa Bakken, hvor han spadserede i al Mag og tilsyneladende saa rolig, som om han vilde forfriste sig ved den kjølige Natteluft.

I en Afstand af hundrede Fjerne standsede den dunkle Række af Baade og begyndte at forandre sin Orden. I samme Dieblig følte det første Pust af Vandvinden og Agterstevnen gjorde en let Bøining ad Søen til.

„Hjælp hende med Mesanen! Lad falde Mærsefeilet!“ hvistede den unge Capitain til dem, der stode omkring ham. Inden et Dieblig hørtes de løsgjorte Seil at daffe. Skibet vedblev at svaie og nu gav Ludlow Tegn ved at stampe i Dækket.

Trindt om soer et stærkt Lys hen under Pynthenetsstræberen, Røgen rullede over Søen og kløvedes af en Kugleflugt, der hvinede hen over Vandet. Et Raab, hvori Commandoord blandedes med Skrig, fulgte, derpaa hørtes en Pladsten i Vandet af Kareblade, som man nu ikke længere vilde skjule. Oceanet flammede og tre, fire Baadskanoner besvarede den strækkelige Salve fra Skibet. Ludlow havde endnu ikke talt. Med en Chefs Koldblodighed iagttog han endnu alene paa sit ophøiede farlige Standpunkt Virkningen af begge Salver. Det Smil, der svævede paa hans sammenpressede Læber, da den dieblikkelige Forvirring mellem Baadene røbede det heldige Udsald af hans eget Angreb,

havde været vildt og haanende, men da han hørte en Planke splintres neden under sig, den tunge Stønnen der fulgte derpaa, og en Råsen af lettere Gjenstande, der spredtes omkring af Ruglen, da den med formindsket Kraft soer hen over Dækket af hans Skib, blev hans Smil stolt og hevnlystent.

„Giv dem det!“ raabte han med gennemtrængende, opmuntrende Stemme. „Vis dem, hvorledes en Engländer sover, Gutter! Snak til dem fra Mars og Dæk!“

Befalingen adlødes. Den anden Jager løsnedes og derpaa gaves en Salve af alle Coqvettens Musketter og Muskedonnere. En heel Flok Baade roede i samme Dieblis hen under Skibets Bogspryd og nu løde Entregasternes Skrig og Hurraraab.

De næste Minutter vare idel Forvirring og pligtstro Anstrengelse. To Gange fyldtes Skibets Gallion og Bogspryd af mørke Klynger af Mennesker, hvis barste Træk blot bleve synlige ved Glimtene af Pistolerne, og ligesaa ofte bleve de drevne tilbage med Piker og Bayonetter. Et tredie Forsøg lykkedes bedre og alt hørtes Entrernes Trampen paa Bakken. Striden varede blot et Dieblis, Skøndt Mange faldt, og den snevre Kampplads blev snart slibrig af Blob. Sømanden fra Boulogne var i Spidsen for sine Landsmænd medens Ludlow og Trysail i denne overhængende Fare strebe mel-

lem deres Matroser. Overmagten fik Overhaand og det var en Lykke for Coqvettens Chef, at det pludselige Tilbagefald af et menneskeligt Væbeme, der tumlede ned paa ham, rev ham bort fra hans Plads ned paa Dækket.

Da den unge Capitain var kommen til sig selv efter sit Fald, opmuntrede han sine Folk med sin Røst, der besvarede med det dybttonende Hurra, som Matrosen, selv med Døden for Dine, i sin Forrigbed stedse er rede til at udbringe.

„Samler Eder paa Kobryggerne og slaar fra Eder!“ lød det opmuntrende Tilraab; „Forsamler Eder paa Kobryggerne, mine Ggehjerter;“ gjentoges af Trysail med livlig, men svag Stemme. Folkene adløb og Ludlow saae, at han endnu havde et tilstrækkeligt Antal tilbage til at gjøre Modstand.

Begge Partier hvilede et Dieblif. Ilden fra Mærset drillede Entrene og Forsvarerne tøvede med at rykke frem. Men paa engang styrtede begge Parter mod hinanden og nu opstod der et blodig Haandgemæng ved Foden af Fokkemasten. Franskmændenes bagerste Rækker bleve stedse tættere og tættere og aldrig saasnart faldt der Een, før en Anden indtog hans Plads. Engländerne vege og idet Ludlow trængte sig ud af Mængden træk han sig tilbage til Skandsen.

„Afsted, Manne!“ raabte han saa høit og roligt,

at det kunde høres over Kampens Skrig og Forhandelser, „I Horde med Eder; ned mellem Kanonerne, ned bag Brystværnene!“

Englænderne forsvandt som ved et Trylleflag. Nogle løb hen med Stræktougene, Andre søgte Skjul bag Kanonerne og Mange gik ned giennem Lugerne. I samme Dieblig gjorde Ludlow et fortvivlet Forsøg. Ved Kanonerens Hjælp holdt han Lunten paa de to Svingbasser, der vare holdte i Beredskab som et sidste Middel. Dækket indhylledes i Røg og da Dampen steg i Beiret, var den forreste Deel af Skibet saa ryddelig, som om aldrig en Moderøjsæl havde betraadt den. De, som ikke vare faldne, vare forbundne.

Et Raab og et lydeligt Hurra! kaldte Forsvarerne sammen igjen og Ludlow anførte i egen Person et Anfald paa Bakken. Nogle saa af Angriberne kom atter frem fra deres Smuthuller og Fegtningen fornyedes. Lyjende Ildkugler fore over Hovederne paa de Kæmpende og faldt ned i Trængselen agterud. Ludlow bemærkede Faren og forsøgte at drive sine Folk frem for at bemægtige sig Tagerne, hvoraf han vidste den ene var ladet. Men i det Samme sprang en Granat paa Dækket bag ved ham og derpaa fulgte en Rystelse nede i Lasten, der truede med at sprænge Bunden ud af Skibet. Det forstrækkede, svækkede Mandskab begyndte at vakle og da der paa et nyt Angreb med Granater fulgte et hidst

Ansald af Fjenden, der havde samlet halvtredsindestyve Mand i een Rhyng, saae Ludlow sig nødt til at trække sig tilbage mellem sit eget vigende Mandskab.

Forsvaret blev nu til en haabløs, fortvivlet Modstand. Fjendens Raab lode stedse stærkere og det lykkedes ham næsten at bringe Mærset til at tie ved en heftig Musketild fra Bovsprydet og Blinderaaen.

Slige Begivenheder foregaae langt hurtigere, end man kan beskrive dem. Fjenden var i Besiddelse af hele den forreste Deel af Skibet lige indtil Forlugen, men her havde den unge Hopper sat sig fast tilligemed et halvt Dusin Matroser og ved Hjælp af en anden Midshipmand i Barkassen, der dækkedes af nogle faa Mand, holdt han endnu Entrerne Stangen. Ludlow saae tilbage og begyndte allerede at tænke paa at sælge sit Liv saa dyrt som muligt nede i Lukaserne. Hans Øie standsede ved Synet af den søgrønne Dames ondskabssfulde Smil, da det straalende Ansyn viste sig oven over Hakkebrættet. Over en halv Snees mørke Skikkelser sprang op paa Hytten og derpaa opløstes en Røst, hvoraf hver Tone trængte til Hjertet.

„Holder Stand;“ raabte de, der vare komne til hjælp, og „holder Stand!“ gjentog Mandskabet. Det gaadesfulde Billede gled langs hen med Dækket og Ludlow gjenkjendte den atletiske Skikkelse, der ved Siden af det trængte sig frem gennem Mængden.

Med Undtagelse af de Saaredes Stønnen foregik Angrebet uden Larm. Det varede blot et Dieblif, men dette Dieblif lignede en forbifarende Hvirvelvind. Forsvarerne vidste, at de havde saaet Hjælp og Angriberne vege tilbage for en saa usformodet Fjende. De Faa, man traf paa nedensfor Bakken, bleve uden Raade dræbte og de, der vare høiere oppe, seiedes bort ligesom Avner for Vinden. De Levende og de Døde hørtas falde overbord imellem hinanden og i en ubegribelig kort Tid var Coqvettens Dæk gjort ryddeligt. En eneste Fjende nølede endnu paa Bøvsprydet. En kraftig, rast Skikkelse løb ud paa Rundholtet og skjød et man ikke kunde see Slaget, var dets Virkning dog tydelig nok, da Dsferet hjælpeløst tumlede ned i Oceanet.

Derpaa fulgte en iilsfærdig Pladsten af Xarer og inden Forsvarerne endnu fuldkomment kunde overtyde sig om deres fuldkomne Seir, vare Baadene forsvundne paa Oceanets mørke Glade.

To og Tredibte Capitel.

"Det Ansigt jeg erindrer mig heelt vel,
 Skjøndt da jeg saae det sidst det var besudlet,
 Sort som Vulcan, af Krigens Røg og Damp."

What you will.

Der var netop forløbet tyve Minuter fra det Dieblif, da Coqvetten løsnede sin første Kanon og til de retirende Baade forsvandt. Ikke fuldt det Halve af denne Tid medtog de Begivenheder, der, som vi have fortalt, foresaldt paa Skibet. Saa kort denne Tid end var, forekom den dog Alle, som havde været virksomme Deeltagere, kun som et Dieblif; Larmen havde ophørt, Lyden af Kareslagene havde tabt sig, og endnu stode dog de Overblevne paa deres Poster som om de ventede et fornyet Angreb. Nu først vendte de personlige Hensyn tilbage, der vare blevne tilsidefatte i den frygtelige Kamp. De Saarede begyndte at føle deres Smerter og at blive opmærksomme paa Faren af deres Saar, medens de Saa, der vare slupne uskadt derfra, viste venstabelig Omsorg for deres Kammerater. Lublow var, som det saa ofte gaaer den Rjække, der udsætter sig aldermest, sluppen derfra uden en Rivt, men han saae af de besvimende Skikkelser omkring sig, der nu ikke længere opretholdtes af Kampens Hede, at han dyrt havde kjøbt sin Triumph.

„Lad Mr. Trysail komme,” sagde han med en Tone, der kun svagt vidnede om en Seirherres Glæde. „Landvinden staaer og vi ville forsøge paa at benytte os af den og komme inden om Forbjerget, for at Morgenthuset ikke skal føre os Frantsmændene paa Halsen igjen.”

Ordene: „Mr. Trysail!” „Capitainen vil tale med Masteren,” lode fra Mund til Mund med et dæmpet Raab, men bleve ikke besvarede. En Matros berettede den forventningsfulde unge Chef, at Doctoren ønskede hans Nærværelse forude. Et Lysskin og en lille Gruppe ved Foden af Fokkemasten vare et Mærke, han ikke kunde tage Feil af. Den hærbede Master laa besvimmel og Doctoren reiste sig netop efter en frugtesløs Underfølgelse af hans Saar, da Ludlow kom til.

„Jeg haaber dog, at Saaret ikke er farligt?” hviskede den bekymrede unge Sømand til Doctoren, der roligere samlede sine Instrumenter for at komme en mere lovende Patient tilhjælp. „Forsøm Intet af det, Deres Kunst kan udrette.”

„Det er et fortvivlet Tilfælde, Capitain Ludlow,” svarede den phlegmatiske Doctor, „men dersom De har Smag for Sligt, saa frembyder den Mand af Forremærsk, jeg har sendt ned, et saa interessant Amputationstilfælde, som nogensinde kan forekomme i et heelt, virksomt Livs Praxis!”

„Gaa, gaa —” afbrød Ludlow ham og bortstødte

halvveis den ufølsomme Blodets Mand medens han talte, „gaa hidhen, hvor Deres Bistand kan være til Nytte.”

Den Anden saae sig om, irettesatte sin Medhjælper i en skarp Tone, fordi han uden Nødvendighed havde udsat Bladet af et eller andet grueligt udseende Instru-
ment for Duggen, og gik.

„Gud give dog, at nogle af disse Saar vare tilfaldne dem, der ere yngre og kraftfuldere!” mumlede Capitainen, da han bøiede sig ned over den døende Mæster. „Kan jeg gjøre Noget for at lette Dit Hjerte, min gamle, kjære Kammerat?”

„Jeg havde mine mørke Ahnelser, da vi fik med Hexeri at bestille!” svarede Trysail, hvis Stemme næsten qvaltes af Brystets Rallen. „Jeg havde mine Ahnelser, men vi ville ikke tale længere derom. Sørg for Skibet — jeg har tænkt paa vore Folk — De kommer til at kappe — de kunne ikke lette — Binden staaer nordligt.”

„Alt dette er besørget. Plag Dig ikke selv længere hvad Skibet angaaer; der skal blive sørget for det. Tal om Din Kone og Dine Kjære i England.”

„Gud velsigne Mrs. Trysail! Hun faaer Pension og, som jeg haaber, et sorgfrit Udkomme! De maa passe at have godt Driverum, naar De lægger om Montauk — og De vil naturligviis søge at finde Ankerne, naar Kysten er fri; dersom De kan forsvare det for

Deres Samvittighed, saa lad et godt Ord om gamle Ben Trysail løbe med ind i Rapporten —"

Masterens Stemme blev til en næsten uholdbar Hvirvel. Det forekom Ludlow som om han atter forsøgte at ville tale, og han lagde derfor Dret til hans Mund.

"Hør — den luv Svigting i Stovantet og begge Bærduner ere skudte over; see efter Spirene, for — for — der kommer — undertiden — svære Vindstød om Natten — her i America!"

Endnu engang trak han Beiret dybt og da paafulgte Dødens lange Tausched. Riget blev bragt op paa Hytten og Ludlow gik med et tungt Hjerte til de Forsretninger, som dette Tilfælde endnu gjorde mere bydende nødvendige.

Uagtet det svære Tab og Coqvettens allerede fra Begyndelsen svækkede Mandskab, bleve Seilene dog satte til og Skibet skød i Tausched over Stevn som om det beklagede dem, der vare faldne paa dets Ankerplads. Da det havde faaet Fart, gik Ludlow op paa Hytten for bedre at kunne see Gjenstandene og derfra ordne sine Planer for de næste Dieblikke. Han saa, at Smugleren var kommen ham i Forkjøbet.

"Jeg skylder Din Bistand mit Skib, ja, jeg kan sige mit Liv, da de i denne Kamp begge vilde have været tabte!" sagde den unge Chef, da han nærmede sig Smuglerens ubevægelige Skikkelse. "Uden den vilde

Dronning Anna have mistet en Krydser og Englands Flag en Deel af sin velerhvervede Hæder!"

"Gid Din kongelige Beherskerinde maa være ligesaa rede til at erindre sig sine Benner, naar de ere i Nød, som min er det. Der var i Sandhed kun liden Tid at spille og De kan troe, vi indsaae det. Kom vi sildigt, saa var det fordi Hvalfanger=Baadene maatte bringes langveis fra, da Landet er imellem min Skonertstrig og Søen."

"Den, der kommer saa beleiligt og opførte sig saa herligt, behøver ingen Undskyldning."

"Ere vi Benner, Capitain Lublow?"

"Hvor skulde det kunne være anderledes? Alle mindre Hensyn maa staae tilbage for en saadan Tjeneste. Dersom De vil fortsætte Deres ulovlige Handel her paa Kysten, maa jeg søge Ansættelse paa en anden Station."

"Nei vist ikke. Bliv og gjør Deres Flag og Deres Fødeland Være. Jeg har alt forlængst besluttet, at denne skulde være den sidste Gang, at Havfruens Kjølploiede Americas Bande. Før jeg forlader Dem, vilde jeg gjerne tale med Kjøbmanden. Der kunde være falsk den en værre Mand og just nu kunde bedre undværes. Han er dog ikke saaret?"

"Han har i Dag udviist sit hollandske Blods Rørlighed. Under Entringen var han fattet og kold."

"Det er godt. Lad Raadmanden komme op paa

Dækket; thi min Tid er afmaalt og jeg har Meget at sige —"

Søskummeren standsede; thi i dette Dieblik belyste et straalende Skin Havet, Skibet og Alt ombord. Begge Sømandene saae paa hinanden i Taushed og studsede, som Mænd studsede ved et uventet, farligt Angreb. Men en klar, svævende Flamme, der brød ud af den forreste Bug, forklarede Alt. I samme Dieblik afbrødes den dybe Stilhed, der havde hersket lige siden Tummelen med at gjøre Seil var ophørt, af det forfærdende Raab: „Brand!“

Den Alarm, som hurtigst trænger Sømanden til Hjertet, høstes nu nede i Fasten. Med Lynets Fart fulgte dæmpede Toner nedefra, tiltagende Skrig, Mandstøbets Fremstyrten paa Dækket og Klageraab ovenpaa hinanden. En Snees Stemmer, der gjentog Ordet „Granaten!“ røbede i et Vandedræt baade Faren og Årsagen. Kun et Dieblik iforveien havde man ved Stjerne-lyset kunnet skimte de bugnende Seil, de mørke Rundholter og de fine Omrids af Takellagen og nu blev denne kun saa meget desto tydeligere ved den dunkle Baggrund, der hævede hine. Det var et rædsomt stjønt Syn; stjønt, fordi det viste Symmetrien og den smukke Contur af Skibets Takelage og frembragte den samme Virkning som Billedhuggerarbejde ved Fakkelskin, og

rædsomt, fordi den sorte Glæde neden under syntes at antyde deres forladte, hjælpeløse Stilling.

Et Dieblig, et aandeløst, veltalende Dieblig stode Alle og betragtede det ophøjede Skuespil i stum Smerte; da løb en klar, tydelig, befalende Stemme over Ildstrømmens Bragen, som brølede mellem Nedgangene paa Skibet. „Alle Mand op til Slukning! Paa Deres Poster, Gentlemen! Roligt Manne; stille!“

Der var en Rolighed og Myndighed i den unge Chefs Stemme, der tæmmede det forfærdede Mandstabs voldsomme Følelser. Vante til Lydighed og Orden som de vare, vaagne de Enhver af sin Bedøvelse og begyndte ibrigen at varetage det, der tilkom ham. I dette Dieblig stod en rank, ubevægelig Stikkelse paa Rarmen af Storlugen. Den ene Haand var udstrakt i Lusten og Raabet, der løb fra det fulde Bryst, Klang som en Mand's, der er vant til at tale i Stormen.

„Hvor er mine Gaster fra Skonnertbriggen!“ sagde den. „Herhvid, mine Søhunde, gjører de lette Seil vaade og følger mig!“

En Hob alvorlige, ærbødige Matroser flokkedes om Søstummeren ved Klangen af hans Røst. Efter løseligen at have betragtet dem, ligesom for at see, hvor mange og hvilke de vare, smilede han med et Blik, hvori en høi Grad af Dristighed og længe øvet Fatning blandede sig med medfødt Munterhed.

„Et, eller to Dæk;“ tilspøiede han,“ hvad gjør vel en Planke mere eller mindre ved en Explosion! Følger mig!“

Smugleren og hans Folk forsvandt i Rummet af Skibet. Der indtraadte et Mellemrum, fuldt af store, bestemte Anstrengelser. Presseninger, Seil, kort Alt, hvad der var forhaanden, og som saae ud til at kunne bruges, vædedes og fastedes over Luerne. Sprøiten blev sat i Gang og Skibet oversvømmet med Vand. Men det snevre Rum tilligemed Heden og Røgen gjorde det umuligt at trænge ind i de Dele af Skibet, hvor Branden rasede. Folkenes Iver kjølnedes og efter en halv Times frugtesløse Anstrengelser saae Ludlow, at hans Medhjælpere begyndte at give efter for Naturens uudslættelige Drivt. Søstummerens og hans Folks Tilbagekomst paa Dækket tilintetgjorde ethvert Haab og ethvert Arbeide ophørte ligesaa pludseligt, som det var begyndt.

„Tænk paa Deres Saarede;“ hviskede Smugleren med en Rolighed, som ingen Fare kunde forstyrre. „Vi staae paa en brændende Vulcan.“

„Jeg har befalet Kanoneren at sætte Krudtkammeret under Vand.“

„Han kom for sildigt. Rummet er en gloende Dvn. Jeg hørte ham falde ned i Kjelderens og det oversteg menneskelige Kræfter at komme den Ulykkelige tilhjælp

Granaten maa være falden i Nærheden af brændbare Sager, og saa smerteligt det end er at stilles fra et saa høit elsket Skib, Ludlow, maa Du dog finde Dig i Dit Tab som en Mand! Tænk paa Dine Saarede; mine Fartøier flæbe endnu agterud."

Nødturen, men bestemt befalede Ludlow at bringe de Saarede ned i Fartøjerne. Det var en vanskelig og betænkelig Forretning. Den yngste Dreng ombord i Skibet kjendte Faren i dens hele Udstrækning, og vidste, at det Dieblif, Krudtet sprang, var nok til at sende dem Alle ind i Evigheden. Dækket forude var allerede saa hødt, at man ikke kunde opholde sig der og paa enkelte Steder havde Dæksbjelkerne endog begyndt at give efter.

Men Hytten, der var høit over Jlden, tilbød endnu et øieblikkeligt Tilflugtssted. Derhen trak Alle sig tilbage, medens de Saarede bragtes ned i Smuglerens Hvalfanger-Baade med al den Forsigtighed, Omstændighederne gjorde mulig.

Ludlow stod ved det ene Faldereb og Smugleren ved det andet for at være visse paa, at Ingen viste sig troløs i et saa afgjørende Dieblif. Tæt ved dem stode Alida, Seadrist, og Raadmanden tilligemed den Førstes Tjenestefolk.

Det syntes at være en heel Menneskealder inden denne menneskelige, ømme Pligt blev fuldført. Ende-

ligt løb Raabet: „Alle i Fartøierne!“ paa en Maade, der tilkjendegav den høie Grad af Fatning, der havde været nødvendig til dens Udførelse.

„Nu maa vi tænke paa Dig, Alida!“ sagde Ludlow og vendte sig mod den Plet, hvor den maalløse Arving stod.

„Og De!“ sagde hun og nølede med at gaae.

„Pligten byder, at jeg er den Sidste —“

En heftig Explosion nede fra og Ildstumper, der fore op gennem en Luge, afbrøde hans Ord. Derpaa høstes Plads i Vandet og Folkene at styrte ned i Baadene. Al Orden og Mandstugt forsvandt for Selvopholdelsesdriften. Forgjeves opmuntrede Ludlow sine Folk til at beholde koldt Blod og vente paa dem, der endnu vare paa Dækket. Hans Ord overdøvedes af den forvirrede Tummel og Raaben. Et Dieblisk lod det dog som om Søstummeren skulde blive Herre over Forvirringen. Han fløi ned ad Galderet og sirede sig ned paa Pligten af en af Baadene og medens han med kraftig Arm holdt Fangelinen, modstod han enhver Anstregelse af Karer og Baadshager idet han truede hver den med Død og Fordærvelse, der vovede at forlade Skibet. Havde ikke de to Skibes Mandstaber været blandede imellem hinanden, vilde Smuglerens myndige Udsærd og faste Mine dog have faaet Overhaand; men medens Nogle vilde adlyde, raabte Andre: „Rast den Trolldmand

overbord!" Baadshagerne vare alt rettede mod hans Bryst og det frygtelige Dieblis Rødsler forøgedes endnu ved et udbrydende, voldsomt Oprør, da nok et Knald gav de Mænd, der sad ved Ræerner, Banvidets Styrke. Ved en fællede, fortvilet Anstrengelse tilintetgjorde de enhver Modstand. Svævende paa Falderebet saae den rasende Sømand Baaden glide sig af Hænderne og sætte af. Hestige, voldsomme Korbandelser udstødtes under Coqværens Speil; men i det næste Dieblis stod Søsummeren rolig og kold paa Hytten mellem den forladte Hob.

"Knaldet af nogle af Officierernes Pistoler har indjaget disse Glendige Skræk;" sagde han muntert. "Men alt Haab er endnu ikke tabt! de tøve endnu i Afstand og vende maaskee tilbage!"

Synet af de Forladte paa Hytten og Følelsen af, at de selv nu vare mindre udsatte for Fare, havde virkeligt standsset de Flygtende. Men Egentjærligheden fik Overhaand og medens de Fleste beklagede Hines Fare, var det kun de unge Midshipmænd, som Ingen agtede paa og hvis Alder og Rang ikke kunde skaffe dem den fornødne Myndighed, der foreslog at vende tilbage. Der behøvedes ikke mange Beviser for at godtgjøre, at Faren vorede med hvert Dieblis, og da de kjække Unglinger saae, at intet andet Middel var tilbage, opmuntrede de Folkene til at roe i Land i den Hensigt selv øieblikkeligt at vende tilbage for at redde deres Chef og

hans Venner. Karerne faldt atter i Vandet og de flygtende Baade forsvandt snart i Mørket.

Medens Tiden endnu stedsse rasede, havde et andet Element bidraget til at formindske de Forladtes Haab. Vinden fra Landet tiltog steds mere og mere og medens Tiden spildtes med frugtesløse Anstrengelser, var Skibet næsten kommet til at drive lige plat for den. Da alt Haab var ude, blev Roret forladt, og da alle Underseilene vare givne op for at undgaae Luerne, havde Skibet i flere Minutter drevet lige ned i Læ. De bedragne Unglinger, som ikke havde overveiet disse Omstændigheder, vare allerede flere Mile fra den Kyst, de haabede at naae saa hurtigt, og endnu inden Baaden havde været fem Minutter borte fra Skibet, vare de uden Haab skilte derfra. Ludlow havde tidligt tænkt paa at løbe Skibet paa Strand for derved at bjerge Besætningen, men hans bedre Kjendskab til deres Stilling viste ham snart det Frugtesløse af et saadant Forsøg.

Somændene kunde blot af visse Tegn slutte sig til Tidens Fremstridt under Dækket. Søskummeren saae sig om, da han igjen var kommen op paa Hytten, og syntes at overregne den physiske Kraft, der stod til deres Raadighed. Han saae, at Raadmanden, den trofaste François og to af hans egne Matroser tilligemed fire af Skibets Underofficierer endnu vare tilbage. De

ser Sidste havde i selve Fortvivlelsens Dieblit fast afslaaet at forlade deres Officierer.

„Nu rase Luerne i Chefslukaserne!“ hviskede han til Ludlow.

„Jeg troer ikke, at de ere agterligere, end i Midshipsmandslukaset, ellers vilde vi høre flere Pistoler.“

„De har Ret; det er rædsomme Signaler for Illdens Fremstridt! Vor eneste Tilflugt er nu at faae en Flaade giort.“

Ludlow saae ud som om han fortvivlede om at skaffe Materialier dertil, men svarte dog bekræftende for at skjule sin nedslaaende Frygt. De fornødne Befalinger bleve strax givne og enhver ombord begyndte nu af alle Kræfter paa Arbeidet. Faren var af den Betskaffenhed, at man ikke kunde gribe til almindelige, halve Forholdsregler; men var saa overhængende, at den krævede hele deres Kunstfærdighed og hele den Opfindsomhed, der er Geniet særegen. Al Forstjæl paa Rang og Commando var ophørt, undtagen den Lydighed, der vistes naturlige Fortrin, Kløgt og Erfaring. Under disse Omstændigheder blev Søstummeren Anfører, og skjøndt Ludlow opfattede hans Ideer med sin Stands Hurtighed, var det dog Smuglerens Snille, der raadede under denne Rædselsnats Anstrengelser.

Alidas Kinder vare overtrukne med Dødens Bleg-

hed, men i Seadrifts tindrende, vilde Blik herskede et udtryk af overnaturlig Bestemthed.

Da Mandskabet havde opgivet Haabet om at slukke Ilden, havde de lukket alle Lugerne for saa længe som muligt at forhale det afgjørende Nieblik. Hift og her begyndte imidlertid enkelte Flammer lig Fakler at vise sig mellem Plankerne og hele Dækket foran Stormasten var allerede i en farlig, saldsfærdig Tilstand. Et Par Bjelker vare allerede sjunkne, men endnu vedligeholdt Omridset af Formen sig. Men Matroserne vilde ikke stole paa dette forræderiske Fodfæste og om Heben ogsaa havde tilladt Forsøget, vilde de dog have været tilbage for et Bovestykke, der, inden de vidste deraf, kunde have overgivet dem til den glødende Døn underneben.

Røgen ophørte og en klar vældig Lue belyste Skibet lige op til Fløiknapperne. Som en Følge af Mandskabets Forsigtighed og Bestræbelser vare Seilene og Masterne endnu urørte og da Seilbugen yndigt bugnede for Vinden, drev den det flammende Skrog gennem Vandet.

Søstummeren og hans Medhjælperes Skikkelser saaes oppe i Bobentakellagen hænge paa de gyngende Ræer. I denne Belysning lignede Smugleren i sin særegne Dragt, ved sin faste, sikre Holdning og bestemte Mine en eller anden Søgub, der sikket ved sine ubødelige Forrettigheder, var kommen for at spille sin Rolle i denne

bedrøvelige, men derhos voldsomme Prøve paa Driftighed og Klogt. Understøttet af de simple Matroser var han bestjefstiget med at kappe Seilene fra Næerne. Det ene Seil efter det andet faldt ned paa Dækket og i en ubegribelig kort Tid var hele Fokkemasten bar lige til Stængerne og Takellagen.

Til samme Tid havde Ludlow tilligemed Raadmanden og François ikke været orkesløse paa Dækket. Efterat de vare gaaede forud mellem de tomme Stræktouge kappede de det ene Talieret efter det andet med deres smaa Entrebiler. Masten stod nu blot ved sin egen Styrke og en eneste Bardun!

„Kom ned!“ raabte Ludlow. „Alt er kappet undtagen denne Bardun.“

Søstummeren og Alle, der vare tilveirs med ham, lode sig nu glide ned af dette støttede Loug og stode et Dieblit derefter paa Finkenettet. Strax efterat de vare komne ned, hørtes en Bragen, og et Knald, der bragte den brændende Bygning til at ryste lige til sin Grundvold, lyntes at forkynde, at nu var Alt ude. Endog Søstummeren foer tilbage ved den rædsomme Lyd, men da han atter stod ved Siden af Seadrist og Arvingen, tilkjendegav hans Stemme frisk Mod og hans modige Ansigt udtrykkede en høi, ja munter Bestemthed.

„Dækket er sunket forude,” sagde han, „og vort Artilleri begynder at løse sine rædsomme Signalkanoner!

Bærer ved godt Mod ; et Skibs Krudtkammer ligger dybt og mange forhuede Skodder beskytte os endnu."

Nok et Knald af en gloende Kanon forkyndte imidlertid Ildens hurtige Fremstridt. Den brød ud fra det Indvendige igjen og Fokkemasten vaklede.

"Dette maae have en Ende!" sagde Alida og slog Hænderne sammen med ubetingelig Rædsel. "Redder Eder selv, om I kunne, I, som have Kraft og Mod, og overlader os til hans Barmhertighed, hvis Die vaager over os Alle!"

"Gaaer," tilføiede Seadrist, hvis Rjon ikke længer kunde skjules. "Menneskeligt Mod formaaer ikke at udrette Mere, lader os dø!"

De Blikke, der besvarede disse Opfordringer, vare sørgmodige, men ubevægede. Søstummen greb fat i et Toug og steg med det i Haanden ned paa Skandsen som han med omhyggelig Forsigtighed først vovebe at betroe sin Begt til. Derpaa saae han tilveirs og sagde med et opmuntrende Smil "hvor en Kanon endnu kan staae, er der ingen Fare for Byrden af et Menneske!"

"Det er vor eneste Tilflugt;" raabte Ludlow følgende hans Exempel. "Herhvid, Gutter, medens Bjelkerne endnu kunne bære os."

I et Nu vare Alle paa Skandsen, hvor den umaadelige Hebe dog gjorde det umuligt at staae stille et Dieblid. Fra begge Sider var en Kanon halet ind,

dens Surringer gjorde los og dens Munding rettet mod den vakkende, udstøttede, men dog endnu staaende Gokkemast.

„Sigt efter Klamperne!“ sagde Eublow til Søstum-
meren, der rettede den ene Kanon, medens han selv
rettede den anden.

„Stop!“ raabte den Sidste. „Læg endnu en Kugle
for; vi have kun Balget mellem en springende Kanon
og et springende Krudtkammer!“

Der lagdes endnu en Kugle i hver Kanon og der-
paa holdt de tappre Sømænd med fast Haand glødende
Brande til Fængkrudtet. Begge Stykker gik af paa
eengang og for et Dieblis rullede Røgstøtter hen over
Dækket og syntes at triumphere over Branden. Man
hørte Træet splintres. Derpaa fulgte en susende Lyd
i Luften og Faldet af Gokkemasten med alle dens Runds-
holter ud i Søen. Skibet standsede øieblikkeligt og da
det svære Tømmer endnu hængte ved Bobsprydet ved
Forstagene, kom Forenden op i Vinden, medens Store-
Mærseil og Krydsseilet spillede, flaggrede og endeligt
laa balt.

For første Gang efter Jldens Udbrud laa Skibet
stille. De simple Matroser benyttede denne Omstæn-
dighed til at styrte gennem de opstigende Røer langs
med Vædingen hen paa det Øverste af Bakken, der,
støndt meget ophedet, endnu var uftadt. Søstummeren
saa sig om, og i det han greb Seadrift om Livet som

om den eftergjorte Sømand kunde have været et Barn, styrtede han frem mellem Stræktougene. Ludlow fulgte efter med Alida og de Andre efterlignede deres Exempel det bedste, de kunde. Alle kom i Sikkerhed ud paa Forenden; Skjødte Ludlow af Flammen blev dreven ud i Fokke-Røstet og detsfra nær var falden overbord.

Underofficiererne vare allerede nede paa de svømmende Rundholter og skilte dem fra hinanden i det de kappede al den unyttige, tunge Takelage væk og lagde de forskjellige Tømmere parallelt og surrede dem sammen. Af og til fremstjndedes dette iilsærdige Arbejde ved et af hine frygtelige Signaler fra Officiers-Lukaserne, som, i det de forkjndte Luens Fremstridt underneben, tillige røbede, at den stedse mere og mere nærmede sig den endnu slumrende Vulcan. Baadene havde allerede været en Time borte og denne Tid syntes Alle ombord kun at have været en Minut. Branden var i de sidste ti Minutter freben frem med fornyet Raseri og den sammentrængte Flammemasse, der saa længe havde været indesluttet i Rummet, blussede nu op i den fri Luft.

„Den Hede kan man ikke længere udholde,” sagde Ludlow, „vi maa ned paa vor Flaade for at trække Beiret.”

„Ned paa Flaaden da!” svarede Smugleren med kraftig Stemme. „Hal ind paa Fangelinerne og vær klar til at tage mod den kostbare Landning!”

Matroserne adløde. Alida og hendes Bedfagere bragtes i Sikkerhed ned paa det Sted, der var berebt til deres Modtagelse. Fokkemasten var gaaen overbord med alle sine Stænger tilveirs; thi før Ilden brød ud havde man truffet alle Forberedelser til at undslippe fra Fjenden ved Force af Seil. De snilde, raske Matroser havde, veiledede og hjulpne af Lublow og Søstummeren, bragt disse flydende Materialier, hvorpaa deres Frelse beroede, i en simpel, men heldig Forbindelse. Kærerne vare i Faldet heldigviis komne til at ligge øverst og tværs over Masten. Læseils-spirene og de andre lette Rundholter vare drevne hen til Mærset og lagte paa tværs fra Fokkeraaen til Mærseraaen. Nogle faa Varespiir, der hængte udenbords, vare blevene kappede løs og føiede hertil og det Hele var blevet forbundet med Sømands Hurtighed og Dygtighed. Ved det første Brandraab havde nogle af Folkene grebet enkelte, lette, flydende Gjenstande og bragt dem forud, som det Sted, der var længst borte fra Krudtkammeret, i det blinde Haab at frelse Livet ved Svømning. De fleste af disse Ting vare blevene liggende, da Mandskabet gjorde Opstand mod sine Officierer. Et Par tomme Ruglekister og en Brødkiste vare deriblandt og paa den Sidste fik Fruentimmerne Plads, medens de første tjente til at holde deres Fodder ovenfor Vandet. Da Spirene vare anbragte saaledes, at Undermasten kom heelt ned i

Bandet, og Fartøiet var saa lille, at der kun behøvedes ubetydelig kunstig Hjælp til at reise en Mast paa det, kom den Deel omkring Mærset, hvor Curringerne befandtes, ikke heelt under Band. Skjondt Tømmerskibets naturlige Begt var bleven forøget med flere Skippund, saa fløde Spirene dog, da dette var af det letteste Slags og var befriet for Alt, der ikke var uundgaaeligt nødvendigt til de Personers Frelse, som det bar, med tilstrækkelig Lethed for Flygtningernes Sikkerhed for Dieblisset.

„Kap Fortørningstougene!“ sagde Ludlow, i det han uvilkaarligt foer tilbage ved flere rask hinanden følgende Knald nede i Skibet, hvorpaa der tilsidst fulgte et, der kastede brændende Træstumper op i Luften. „Kap og sæt Flaadet af fra Skibet! Gud veed, at vi maae skilles fra det saasnart som muligt“

„Kap ikke!“ streg den halvt vanvittige Seadrift; „Min tappre... min hengivne! —“

„Er frelst;“ svarede Sestummersen roligt, da han viste sig i Bøvlingerne af Storbantet, der endnu var urørt af Ilden. „Kap overalt! Jeg bliver for at brase Krydsseilet endnu mere bak.“

Da dette var gjort, saae man Smuglerens smukke Skikkelse staae et Dieblis paa Randen af det brændende Skib og kaste et smertefuldt Blik paa den glødende Masse.

„Det er altsaa Enden paa en stolt Skude!“ sagde han høit nok til at kunne høres af dem nede paa Flaadet. Derpaa sprang han overbord og sank i Søen. „Det sidste Signal kom fra Arkeliet,“ tilføiede den frygtløse, oprigtige Sømand, da han igjen kom op af Vandet og tog Plads paa Flaadet, hvor han tørrede Skummet af sin Pande. „Gud give, at det vilde kule op; thi vi kunne have en længere Afstand behov!“

Smuglerens Forsigtighed med at bakke Seilene var ikke unyttig. Flaadet laa ganske stille, men da Coqvettens Mærseil endnu stedse laa bak, saa begyndte Skibets flammende Masse, der nu ikke længere standsedes af det hidtil paa Siden fastgiorte Flaad, langsomt at stille sig fra Flaadet, men de vaklende, halvt forkullede Mæster truede hvert Dieblif at gaae overbord.

Aldrig have Dieblikke været saa lange, som de, der nu paafulgte. Selv Søskummeren og Ludlow iagttog i maalles Forventning Skibets langsomme Bevægelser. Det sakkede lidt efter lidt og efter ti qvalsulde Minuters Forløb begyndte Sømandene, hvis Angstelse var tiltagen, da deres Arbeide var ophørt, at aande lettere. Vel vare de endnu den farlige Bygning i en frygtelig Nærhed, men Odelæggelsen ved Explosionen var ikke længere uundgaaelig. Luerne begyndte at flige i Veiret og Himmelen syntes at staae i een Fld, da det

ene ophebede Seil efter det andet antændtes og flammede vildt i Blæsten.

Endnu var Agterstevnen uangreben. Liget af Masteren hvilede op mod Krydsmasten, og ved den luen-
de Ild kunde man endog see den gamle Sømands alvorlige Ansigt. Ludlow betragtede det med Beemod og glemte for en Tid at tænke paa sit Skib, medens han med smertelig Grindring dvælede ved de Dptrin fra sin yngre Alder og sine Glæder som Sømand, hvori hans gamle Skibskammerat saa ofte havde taget Deel. Endog Knaudet af en Kanon, hvis Ildstrøm lyste dem lige i Ansigtet og det matte Hviin af Ruglen, der foer hen over Flaadet, formaaede ikke at vække ham af hans Bedøvelse.

„Staaer fast om Risten!“ sagde Søstummeren halvt hvissende og opfordrede sine ledsagere til at stille sig saaledes, at de kunde understøtte den svagere Deel af Selskabet, medens han med omhyggelig Omsorg stemmede sit eget atletiske Legeme med hele dets Kraft og Tvingde mod Sædet. „Staaer fast og holder Eder klare!“

Ludlow gjorde som han bød, dog næsten uden at give sit Blik en anden Retning. Han saae den klare Lue stige op over Ruglekisten og hans Phantasi udmalede ham den som et Ligbaal for den unge Dumont, hvem han fast misundte sin Skjebne. Derpaa vendte han atter sit Blik paa Trysails bistre Aashyn. Enkelte

Gange saae det ud som om den døde Møster talte, og Illusionen blev tilsidst saa skuffende, at vor unge Sømand mere end een Gang bøiede sig forover for at lytte. Denne Skuffelse varede endnu, da Liget med eet reiste sig og strakte Armene i Veiret. Lusten opfyldtes af en uhyre Jibstrøm, medens Hav og Himmel stode i een rædsom, umaadelig Glød. Trods Søskummerens Forsigtighed blev Kisten løskreven fra det Sted, den stod paa, og de, som understøttede den, vare nær blevne styrtede i Vandet. Nu fulgte et svært, tordnende Bulder, som, kjendt det ikke saarede Dret saa meget som det giennemtrængende Knald af den nyeligt løsgaaede Kanon, dog kunde høres ved Delawares fjerne Fjerebjerge. Trysails Liig foer flere Favn op i Lusten midt i en Hvirvel af Luer og fløi i det det bestrev en kort Bue, saa tæt hen mod Flaaden, at Capitainen kunde række det med Haanden. Derpaa fulgte det tunge Plads af en Kanon og forkjndte Explosionens frygtelige Kraft, medens en stærk Raa faldt ned tværs over en Deel af Flaaden og bortrev Ludlows fire Underofficerer saa let, som om de kunde have været Skum, der pibstes af Stormen. For endnu at forhøie den vilde og frygtelige Storhed af den kongelige Krydsers Odelæggelse, udsprede en Kanon sin Jibstrøm, medens den foer hen i det tomme Rum.

De brændende Spiir, de faldende Træstumper, de

flammende og sønderplittede Seil og Touge, de gloende Rugler og alle andre adspredte Dele af Skibet sank nu i Vandet, og Malsstrømmen bruste, da Oceanet opslugte Levingerne af den Krydser, der saa længe havde været de amerikanske Farvandes Stolthed. Den voldsomme Brand forsvandt og et Mørke, som det, der følger paa et flammende Lyn, omhyllede Skuepladsen.

Tre og Tredibte Capitel.

„Læs, om det saa behager Eder.“

Cymbeline.

„Det er forbi!“ sagde Søskummeren, i det han hævede sig fra den kraftanstrengende Stilling, hvori han stod for at understøtte Messeskisten, og gik ud ad den enkelt liggende Mast hen mod det Sted, hvorfra Ludlows fire Matroser nys vare bortskyllede. „Det er forbi, og de, der her kaldtes til det sidste Regnskab, sandt Døden ved et Optrin, som Ingen, uden Sømanden, pleier at være Vidne til; de Dverblevne behøve al en Sømands Dygtighed og Kløgt til det, som endnu staaer tilbage.

Capitain Lublow, jeg fortvivler ikke, thi see, Skonnert=briggens Hersterinde tilsmiler endnu sine Tienere!"

Lublow, der havde fulgt den mandhastige og klække Smughandler hen til det Sted, hvor den faldne Rundholt laae, vendte sig om og lod sit Blik følge den Retning, som den Andens udstrakte Arm angav. Ikke hundrede Fod borte saae han den søgrønne Dames Billede, der gyngede paa den oprørte Sø og vendte sig mod Flaadet med det sædvanlige Udtryk af vild og ondskabsfuld Snedighed. Dette Sindbillede paa deres foregivne Hersterinde havde Smuglerne ladet bære foran sig, da de bestige Coquettens Hytte, og den med Jernspids forsynede Stage, til hvilken Lanterne var gjort fast, havde Manden, som da bar den, stukket fast i en Slags Pøs, førend han styrtede sig i Kampens Tummel. Denne Gienstand havde flere Gange, medens Ilden rasede, mødt Lublows Blik, og nu kom Billedet atter tilsyne og flød roligere nærved ham paa en Maade, der endog bragte hans Foragt for Søfolks sædvanlige Overtro til at vikle. Medens han overlagde, hvorledes han skulde svare paa sin Staldbroders Bemærkning, styrtede denne sig i Havet og svømmede hen til Lanterne. Snart befandt han sig atter paa Siden af Flaadet og holdt sin Skonnert=briggs Emblem høit i Veiret. Der findes Ingen, hvis Herredomme over Forstanden er saa befæstet, at han er aldeles fri for den hemmelige Stemme, der lærer os Alle

at troe paa en god eller en ond Skiebnes skjulte Indvirkning. Smugghandlerens Stemme klang muntere, hans Gang var sikrere og mere elastisk, som han gik hen ad Masten og stødte den spidse Ende af Stagen i den over Vandet høiest liggende Deel af „Coquettens” Mers.

„Fatter Mod!” raabte han med Munterhed. „Saa længe dette Vys brænder, er min Stjerne endnu ikke dalet. Fat Mod, Dame fra Vandet, thi her er en fra det dybe Hav, der endnu fluer med Ventlighed paa sine Tilhængere. Det er vel sandt, vi ere paa Søen i et Probeligt Fartoi, men undertiden kan en slet Seiler have en heldig Fart. Dael, brave Master Seadrist, din Eystighed og dit Mod burde komme tilbage ved et saa lykkeligt Forvarsel!”

Men den Person, der havde deeltaget i saamange spøgefulde Forklædninger og spillet en Hovedrolle i saamange af hans listige Anslag, besad ikke den Mandskraft, som udmærkede den klække Smugler. Den Forklædte bøjede sit Hoved, uden at svare, ved den tause Alida's Side. Søskammeren betragtede Gruppen et Dieblisk med mandig Deeltagelse, derpaa berørte han Ludlows Arm og begav sig, ledsaget af ham, langs hen ad Stængerne med ghyngende Skridt, indtil de naaede et Sted, hvor de kunde tale med hinanden, uden at forvolde deres Ulykkeskammerater unyttig Angst. Uagtet den Fare,

hvormed Explosionen havde truet dem, var overstaaet, var de Undslupnes Stilling neppe bedre, end de Omkomnes. Paa Himmelen viste ikkun nogle faa tindrende Stierner sig imellem de adskilte Skyer, og nu, da den første Glæde over at være bleven frelst havde lagt sig, var Lyset netop stærkt nok til at affløre det Frygtelige ved deres nærværende Stilling.

Det er bleven bemærket, at den største Deel af Taffelagen tilveirs blev hængende ved Coquettens Fokkemast, da den gik overbord. Seilene og den Deel af Taffelagen, der hialp til at holde den opreist, vare, som vi alt have fortalt, blevene kappede i en Hast, og efter at Masten var falden i Søen, lige indtil det Dieblik, da Explosionen fandt Sted, havde Mandskabet været beskæftiget deels med at surre Flaadet, deels med at klare Braget fra det svære Lougværk, som ikke tiende til Befæstning, men kun til at forøge Mæssens Vægt. Hele Braget laae paa Vandet med Ræerne tværs over Masten og paa deres Plads næsten i samme Orden, som de oprindelige havde havt. De svære Rundholter havde man gjort løse og lagt dem saaledes langs med Stangen* med Enderne hvilende deels paa Fokkeraaen, deels paa Merseraaen, at Flaadets Grundlag derved dannedes. De mindre Rundholter, tilligemed Messetisten og Rugleki-

* Forstangen, den næstøverste Mast, der var falden tilligemed Undermasten.

sterne var Alt hvad der laae mellem Gruppen i Midten og det dybe Hav. Den øverste Deel af Merse-Randen ragede nogle faa Fod frem over Søen og dannede et vigtigt Bærn mod den natlige Ruling og mod Søens bestandige Opfylden. Saaledes sadde Fruentimmerne, der bleve advarede imod at hvile deres Fødder paa Rundholternes skrøbelige Surringer, og overladte til Raadmandens uafslædelige Omhu. Frangois havde fundet sig i at blive surret fast til Stangen af en af Skonertribriggens Matroser, medens disse, de Eneste af Mandeskabet, der endnu vare tilbage, begyndte, oplivede til fornøjet Haab ved deres Standarts Nærværelse, at beskæftige sig med Eftersyn af Flaadets Surringer og andre Forbindinger.

„Vor Stilling tillader hverken noget langt eller hurtigt Krydstogt, Capitain Ludlow,” sagde Søskummeren, da Begge vare saa langt borte, at de ikke længere kunde høres. „Jeg har været til Søes i ethvert Veirlig og paa alle Slags Fartøier. Men dette er det drifstigste blandt alle mine Tog paa Havet — Jeg haaber, det ikke skal være det Sidste!”

„For os selv kunne vi ikke følge den frygtelige Fare, hvori vi spæve,” svarede Ludlow, „hvormegen Grund vi end have til at ønske, at den maa forblive en Hemmelighed for Nogle iblandt os.”

„Dette er i Sandhed et altfor ubesøgt Farvand til

at drive om paa med et Flaad. Befandt vi os blot i den snevre Canal mellem de brittiske Der og Fastlandet, ja, endog i Biscayer-Bugten, da havde vi Haab om, at støde paa en eller anden Koffardisarer eller Krydser, men her deler Udsigten til Frelse sig blot imellem Frankmanden og Skonnertbriggen."

"Fienden har sikkert baade seet og hørt Explosio-
nen; men han vil troe, da Vandet er saa nært, at
Mandskabet har frelst sig i Baade. Sandsynligheden af
atter at faae ham at see, er meget formindsket efter
Branden, da de nu ikke længere have nogen Bevægs-
grund til at forblive ved disse Kyster."

"Og ville deres unge Officierer overlade deres Ca-
pitain til sin Skiebne, uden at have forsøgt paa at
opsøge ham?"

"Haab om Hjelp fra denne Side er svagt. Skibet
løb flere Quart-Mile, medens det brændte, og førend
Lyset atter vender tilbage, vil Ebben have drevet disse
Spir mange Mile ud i Søen."

"Det er sandt, jeg har seilet under gunstigere For-
varsler," bemærkede Søstummeren. "Hvor staae vi fra
Vandet, og hvad Afstand har vi?"

"Det ligger endnu i Nord fra os, men vi drive
bestandig Sydost efter. Førend Morgenens bryder frem,
ere vi trers ud for Montauk, ja, maaskee have vi endog
passeret det; vi maae allerede være flere Mile til Søes."

„Dette er værre, end jeg havde troet! — men vi kunne haabe paa Flodtiden?“

„Den vil atter drive os Nord paa, men — hvad mener De om Luftens Udseende?“

„Ugunstigt skøndt ikke forviolet. Naar Solen staaer op, vender Søviden tilbage.“

„Og da vil Søen atter gaae huul! — Hvorlænge ville disse svagt surrede Stænger holde sammen, naar Søen begynder at ryste dem? Eller hvorlænge ville de, som ere med os, holde ud at overstyldes af Søen, uden at deres Kræfter blive styrkede ved Næringsmidler?“

„De maler med mørke Farver, Capitain Ludlow,“ sagde Smughandleren og drog et dybt Suk, trods sit naturlige Mod. „Min Erfaring siger mig, De har Ret, uagtet mine Onster gierne vilde modsigge Dem. Dog troer jeg, at vi kunne gjøre Regning paa en rolig Nat.“

„Rolig for et Skib, eller selv for en Baad, men farefuld paa et Fartoi som dette. Seer De, hvorledes denne Stang allerede arbejder i sit Udselhoved, hver Gang Søen hæver den, og jo mere Træet giver efter, desto usikkrere ere vi.“

„Din Beskrivelse er ikke smigret! — Capitain Ludlow, De er Sømand, og De er en Mand, og jeg vil ikke forsøge paa at stiemte med deres Kundskaber. Ligesom De, troer jeg, at Faren er overhængende, og at næsten al vort Haab beroer paa min Skonnertbrigs gode Lykke.“

„Dg vil dens Besætning ansee det for Pligt at forlade deres Ankerplads for at opsøge et Flaad, hvis Tilværelse er dem ubekendt?“

„Jeg sætter min Tillid til den søgrønne Dames Karvaagenhed! De vil beskylde mig for Sværmeri eller maaskee for Noget endnu værre i dette Dieblig; men jeg, der har udstaaet saamangen Dyst ved hendes Hjælp, stoler paa hendes Lykke. Vistnok kan De som Sømand, Capitain Ludlow, ikke mangle en hemmelig Tillid til en vis usynlig og mægtig Kraft!“

„Min Tillid er sættet til hans Kraft som er almægtig, men altid synlig. Dersom Han forglemmer os, da maatte vi i Sandhed forsvinde!“

„Det er sandt, men det var ikke den Styrelse, jeg sigtede til. Troe mig, trods en Opdragelse, som lærer Alt, hvad De har sagt, og en Fornuft, som er altfor oplyst til at nære Troen paa slige Daarstaber, har mit virksomme og farefulde Liv indgivet mig en hemmelig Tillid til en fiuult Skiebne, som i det mindste ikke tillader mig at forsvinde. Det varseløfulde Lys og min Herskerindes Smil vilde oplive mig, trods tusinde Philosopher!“

„De er lykkelig ved at kunne kigge deres Trøst saa billigt,“ svarede Dronning Annas Befalingsmand, der virkelig følte et svagt Haab opstaae ved sin Staldbroders Tillidsfuldhed, som han vistnok ikke vilde have tilstaaet for Andre. „Vi kunne, jaavidt jeg indseer,

gøre libet Andet til vor Redning, end at klare al overflødig Bægt fra os og gøre Flaadets saa stærkt som muligt ved flere Surringer."

Søskummeren bifaldt dette Forslag. Efter endnu et Dieblis at have overlagt paa hvad Maade dette Middel skulde iværksættes, vendte de tilbage til Gruppen i Nærheden af Masten, for at faae det bragt i Udførelse. Efter som Mandskabet paa Flaadets blot bestod af to Matroser fra Skonnertbriggen, bleve Ludlow og hans Kammerat nødsagede at hjælpe til ved Udførelsen af denne Gierning.

Megen unyttig Taffelage, som ikkun forøgede Flaadets Dyingde, uden at hjælpe til at holde det i Beiret, blev kappet, og alle Tern flaaet fra Ræerne og kastet overbord. Paa denne Maade blev Flaadets befriet fra en stor Bægt og flød paa Vandet med desto større Kraft til at bære dem, hvis Liv beroede paa det. Søskummeren, ledsaget af sine to tausse, men lybige Matroser, vovede sig langs ud ad de smækkre, under Vandet liggende Rundholter, lige ud til Enden af de spidse Stænger, og efter at de havde arbeidet med Folks Dygtighed, der ere vant til at omgaaes med et Skibs indviklede Maskineri i de mørkeste Nætter, lykkedes det dem, at klare de to mindre Stænger med deres Ræer og at bringe dem hen til Bragets Grundlag eller den Deel, der omgav Merset. Her bleve de lagte forsviis over

hverandre, saaledes at de betydeligen forøgede Flaadets Fasthed og afgave et bedre Godfæste.

Ved denne Bestiæftigelse oprandt en Straale af Haab og en forøget Sikkerhedsfølelse. Endog Raadmanden og François hjalp til ved denne Forretning, saavidt deres Kundskaber og Kræfter vilde tillade det. Men da disse Forandringer vare giorte og friske Surringer, for at styrke Stangen og de større Ræer i deres Stilling anbragte, indrømmede Ludlow stiltiende, ved at tage Plads mellem dem, der befandt sig rundt om Mærset, at der nu neppe kunde gøres mere, for at afvende de Farer, hvormed Elementerne truede.

I de saa Timer, der vare helligede til denne vigtige Pligt, henvendte Alida og hendes Lebsagerinde sig til Herren i en lang og inderlig Bøn. Med Qvindens Tillid til det guddommelige Væsen, som alene formaade at frelse dem, og med Qvindens ophøiede aandelige Standhaftighed i Prøvelsens Stund, havde de Begge vidst at bekæmpe ethvert Udbrud af Angst, og havde Begge søgt Trøst i Paakaldelse af en over al det Jordiske ophøiet Magt. Ludlow blev derfor meer end belønnet ved Lyden af Alidas Stemme, der klang ham venligen imøde, da hun takkede ham for hvad han havde giort, som han nu maatte indrømme, at Intet mere kunde udrettes.

„Det Dvrige beroer paa Forsynet!“ tilføiede Ali-

da. „I have giort Alt, hvad bristige og duelige Sø-
mænd formaae, og Qvindens Pligt i en saadan Stilling
have vi ogsaa opfyldt!

„Du har tænkt paa mig i din Bøn, Alida! Det
er en Mægling, som den Modigste kan behøve, og
som kun Daaren foragter.”

„Og Du, Eudora, har tænkt paa Ham, som for-
maaer at standse Bølgerne!” sagde en dyb Stemme i
Nærheden af den formeentlige Seadristes nedbøiede Skikkelse.

„Det har jeg.”

„Det er ret. Der gives Handlinger som Manddom
og Erfaring kunne fuldføre, men der gives ogsaa saa-
danne, hvor Alt maa overlades til Ham, der er mægtigere
end Elementerne!” Saadanne Ord, sagte af en Mand
af Søskummerens bekendte Charakter, bleve ikke upaa-
agtede. Endog Eudora kastede et uroligt Blik paa
Skysterne, da han hørte disse Ord, som om de indeholdt
et hemmeligt Vink om de omgivende Farers hele Fryg-
telighed. Ingen svarede, og under den lange Taushed,
som nu fulgte, faldt nogle af de mest Udmattede, trods
deres ængstelige Stilling, i en urolig Slummer.

Saaledes forløb Natten med Udmattelse og Be-
thymring. Lidet blev sagt, og i hele Timer rørtes neppe
et eneste Lem paa den Gruppe, som klyngede sig om-
kring Messelisten. Men da de første Tegn paa den
frembrudende Dag viste sig, opvaagnede enhver Siæle-

kraft, for at opfatte de første Kiendmærker paa hvad de havde at haabe, eller den første Visshed om hvad de havde at befrygte.

Havets Overflade var endnu bestandig glat, uagtet de lange Dyringer, hvormed Elementet havde sig og atter sank tilbage, noksom tilkiendegav, at Flaadet var drevet langt fra Land. Al Tvivl herom forsvandt, da Lyset, som snart kom frem langs den østlige Rand af den snevre Synskreds, lidt efter lidt udgiød sig over hele Horizonten. Først saaes intet, uden en eneste mørk og øde Vandflade. Men et Glædesstrig af Seadrift, hvis Sandser længe havde været øvede i Jagttagelser paa Havet, henvendte snart Alles Blik i den Solens Opgang modsatte Retning, og det varede ikke længe, før end Alle paa det lavtliggende Flaad fik Die paa den sneehvide Overflade af et Skibs Seil, bestraaede af Morgensolens Glød.

„Det er Fransmanden!“ sagde Smughandleren. „Han seer sig medynksfuld om efter Braget af sin forrige Fiende!“

Det er muligt, thi han kan ikke være i Uvisshed om vor Skiebne,” svarede Ludlow. „Ulykkeligtvis vare vi alt noget borte fra vor Ankerplads, da Ilden brød ud. Jeg tog ikke Seil; de, med hvem vi saa nyligen kæmpede paa Liv og Død, stræbe nu at opfylde Menneskelighedens Pligter.“

„Ah! hist henne er hans ramponerede Kammerat! — mange Mile i læ. Den muntre Fugl er bleven altfor sørgeligt berøvet sine Fiedre, til at den skulde kunne flyve saa nær under Vinden. Saaledes er Menneſkets Skiebne! I det ene Dieblif bruger han sin Magt til at tilintetgiøre de Midler, der blive nødvendige for hans Sikkerhed i det andet.“

„Og hvad troer De, vi have at haabe?“ spurgte Alida, og søgte at læse deres Skiebne i Ludlows Anslyn. „Bewæger den Fremmede sig i en med vore Onſker overeensstemmende Retning?“

Hverken Ludlow eller Søskammeren svarede. Begge betragtede Fregatten med spændt Opmærksomhed; da Gienſtandene bleve mere tydelige, svarede Begge, som brevne af den samme Kraft, at Skibet styrede lige imod dem.

Denne Erklæring opvakte almindeligt Haab, og selv Negerinden afholdtes ikke længere ved sin Stilling fra at tolke sin Glæde ved lydelige Jubelraab.

Nu begyndte en virksom og villig Anſtrængelse i nogle Minuter. Et let Spiir blev løsgjort fra Flaadet og reist paa Enden, med et lidet Signal i Toppen, hvilket beſtod af Selſkabets Commetørklæder, der snart, i den lette Kuling, ſlagrede nogle og tyve Fod over Havets Overflade. Da denne Forsigtighed var iagttaget, maatte de oppebie Reſultatet med ſaa megen Saalmodighed, ſom de kunde tillæmpe ſig. Et Minut for-

løb efter det andet, og hvert Dieblig blev Skibets Omrids og enkelte Dele tydeligere, indtil samtlige Somænd i Skibet erklærede, at de kunde see Folk paa Ræerne. En Kanon vilde mageligen have sendt sin Kugle fra Skibet til Flaadet, og dog forraadede intet Tegn de Skibbrudne, at Folkene paa Fregatten havde bemærket dem.

„Jeg holder ikke af hans Naade at styre paa!“ sagde Søstummeren til den tause og opmærksomme Ludlow. „Han girer rumt, som om han opgiver at søge længere. Gud give ham Pierte til at fortsætte Coursen endnu i ti Minuter!“

„Have vi intet Middel til at faae ham til at høre os?“ spurgte Raadmanden. „Det forekommer mig, at en stærk Mand's Stemme maatte kunne naae saa langt, tværs over Vandet, naar Liv eller Død afhænger deraf.“

De mere Erfarne rystede paa Hovedet, dog oploftede Borgeren, uden at tabe Modet, sin Stemme med en Kraft, som Nøden fordopplede. Matroserne fulgte hans Exempel, og selv Ludlow stod dem bi, indtil de Alle bleve hæse af den frugtesløse Anstrængelse. Det var tydeligt, at der var flere af Mandskabet i Takkelsen, hvis Blik vare fæstede ud over Havet, men dog løb intet besvarende Signal fra Skibet.

Skibet vedblev at nærme sig, og Flaadet var ikke en halv Fierdingvei fra dets Boug, da den uhyre Bygning pludseligen forandrede Cours, viste hele sin glind-

sende Bredside og, da den braste sine Ræer om, tilkæmdegav ved dens nye Stilling, at den havde ophørt med at søge i denne Egn. Det Dieblisk Ludlow saa Fregatten falde af, raabte han:

„Oplost nu eders Stemmer, Alle paa eengang; — det er vort sidste Haab!”

Alle, med Undtagelse af Søskummeren, forenede sig til et sællede Skrig. Denne lænede sig mod Masten med sammenslyngede Arme og lyttede med et sorgmodigt Smil til deres asfægtige Anstrængelser.

„Det var velmeent,” sagde den rolige og overordentlige Sømand, da Larmen var ophørt, som han gik langs hen ad Flaadet og tilbød de Andre, at de skulde holde sig stille; „men det mislykkedes. Bevægelsen af Ræerne og de Befalinger, som uddedes, naar et Skib skal vende, vilde forhindre, at en endnu stærkere Lyd blev hørt af de beskæftigede Matroser. Jeg vil ikke indgyde Nogen fornyet Haab, men dette er virkeligen Dieblisket til at gjøre det sidste Forsøg.”

Han satte begge Hænder for Munden, og, uden at dele Stemmen i articulerede Ord, opløstede han et saa klart, giennemtrængende og dog fuldtoneende Raab, at det syntes umuligt, at de paa Skibet ikke skulde høre det. Tre Gange gientog han Forsøget, skøndt det var tydeligt at mærke, at hver fornyet Anstrengelse var svagere end den foregaaende.

„De høre det!“ skreg Aliba. „Seilene røre sig.“

„Det er Kulingen, som bliver friskere,“ svarede Ludlow sørgmobigen ved hendes Side. „Hvert Dieblif fier-
ner dem fra os!“

Denne nedslaaende Sandhed var kun altfor øiensynlig, og i en halv Time blev det bortilende Skib bezogtet af de Forladte med et stuffet Haabs hele Bitterhed. Efter denne Tids Forløb affyrede Fregatten en Kanon, tilsatte endnu flere Seil og holdt for Vinden hen, for at støde sammen med sin Kammerat, hvis øverste Seil allerede dyppede sig i Havets Overflade i en sydlig Retning. Ved denne Forandring i den fiendtlige Krydsers Bevægelse forsvandt alt Haab om Hielp fra denne Side.

Maaskee er det nødvendigt i enhver Stilling i Livet, at Haabet først maa kiølnes ved stufede Forventninger, førend den menneftelige Aands Svingkraft vil tillade, at nedbale til et uheldigt Udsalds nedslaaende Mulighed. Den Faldne haaber, atter at kunne reise sig, indtil forgieves Anstrængelser lære ham det Vanstelige ved Forsøget; først naar vi med forringede Hielpemidler have fornyet vore Bestræbelser, lære vi at statte de Fortrin, som vi maaskee længe have været i Besiddelse af, uden at have haft Begreb om deres sande Værdi. Først da Signalet af den franske Fregat fierne sig mere og mere fra Flaadet, indsaac de, der befandt sig paa den, det

særdeles Farefulde ved deres Stilling. Dagens Frembrud havde oplivet deres Haab; thi medens Nattens Skygger hvilede paa Oceanet, havde deres Stilling lignet et Menneſtes, der ſtræber at giennemtrænge Fremtidens Mørke, for at erholde Forvarſler om en gunſtigere Skiebne. Da Lyſet brød frem, havde den fjerne Seiler viiſt ſig. Som Dagen tog til, havde Skibet nærmet ſig, opgivet ſine Eſterforſkninger og var forſvundet uden Haab om, at det atter ſkulde vende tilbage.

Det modigſte Hierte blandt dem, der beſandt ſig paa Flaadet, begyndte at forſage ved Tanken om den mørke og, ſom det ſyntes, uundgaaelige Skiebne, der forreſtod dem.

„Her er et uheldigt Forvarſel!“ hviſtede Ludlow, og rettede ſin Staldbroders Blik paa tre til fire Haiers mørke og taſkede Finner, der glæde hen langs Havets Overflade i en ſaa frygtelig Nærhed, at Opholdet paa de lavere liggende Rundholter, ſom hvert Dieblik overſylledes af Soen, derved gjordes doppelt farligt. — „Diſſe Dyrs Inſtinct modſiger vore Forhaabninger!“

„Søfolk nære den Tro, at diſſe Skabninger beſidde en hemmelig Drift, der leder dem hen til deres Bytte,“ ſvarede Søſkummeren, „men dog have de maaſkee denne Gang forregnet ſig — Rogerson!“ her henvendte han ſig til en af ſine Matroſer. „Dine Kommer pleie i Almindelighed at være forſynede med Fiſkeredſkaber. Har

Du maaſkee en Snor og Krog til diſſe forſultne Uhyr-
rer? Spørgsmaalet er nu indſkrænket til eet, hvori
den ſimpleſte Philoſophie er den viſeſte. Naar det om-
tvistede Punkt er, enten at ſpiſe eller at ſpiſes, ville
vel de fleſte Menneſker beſtemme ſig for det Førſte.”

En Krog af tilſtrækkelig Størrelſe blev ſnart frem-
tagen, og en Line blev tilveiebragt af det ſmækkre Gods
eller Dougværk, der endnu hang ved Stængerne. Et
Stykke Læder, revet af et af Spirene, tiente ſom Ma-
ding, og Krogen kaſtedes ud. Den frygteligſte Hun-
ger ſyntes at plage de graadige Dyr, ſom med Lynets
Hurtighed fore løſ paa det formeentlige Rov. Rykket,
de forvoldte, var ſaa pludſeligt og heftigt, at den ulyk-
kelige Matroſ blev revet ned fra ſit ſlibrige og uſikre
Standpunkt og ſtyrtebe i Havet. Den hele Begiven-
hed tildrog ſig med en frygtelig, Rædſel opvækkende Hur-
tighed. Et Forfærdelſesſtrig undſlap Alle, der ſaae
den Ulykkeliges ſidſte, fortvovlende Blik. Et Dieblif
flød det lemlæſtede Legeme midt i ſit Blod; Dødsangſt
og Rædſel ſtod malet paa det endnu ikke bevidſtloſe
Aſyn. I næſte Dieblif tiente det ſom Gode for De-
anets Uhyrer. Alt var forbi, undtagen den mørke
Plet paa Havets Overflade. Den mattede Fiſk forſvandt,
men det blodrode Punkt veeg ikke fra det ubevægelige
Brag, ſom om det var henſat der, for at minde de
Overlevende om deres Skiebne.

„Det er stræffeligt!“ sagde Lublow.

„En Seiler!“ udbød Søskummeren, hvis Stemme og Tone i dette pinefulde og forfærdelige Dieblig Klang som et Budskab fra Himmelen. „Min brave Skonnertribrig!“

„Gud give, at den bringer os bedre Lykke end Fregatten, der nys forlod os.“

„I Sandhed, det give Gud. Svigter dette Haab, da er Alt fortabt. Gaa Skibe seile her forbi, og vi have havt tilstræffeligt Beviis paa, at vore Bramseil ikke ere saa høie, at de kunne falde Enhver i Minde.“

Alles Opmærksomhed var nu henvendt paa det hvide Punkt i den fierneste Horizont, som Søskummeren saa tillidsfuldt paastod at være Havfruen. Ingen uden en Somand kunde føle denne Visshed, thi kun lidt mere end det øverste af Boven-Seilene kunde sees fra det lavtliggende Flaad. Dens Cours var heller ikke fordeelagtig, da den var i Lø af dem, men saavel Lublow som Smughandleren forsikrede de Andre, at Skibet stræbte at knibe ind under Landet.

Lønge, som Glendighedens Dage, varede de to følgende Timer. Saameget var afhængigt af tilfældige Omstændigheder, at Somændene i Selskabet betragtede enhver Bevægelse med en til Dødsangst grændsende Spænding; Vinden kunde lægge sig og nødsage Skibet til at ligge stille, og da vilde saavel Skonnertribriggen som Flaadet være overladt til de usikre Strømningers

Vilkaar paa Havet; Vinden kunde springe om og nødsage dem til at forandre Coursen og saaledes gjøre deres Sammentræffen umulig; Vindens Tiltagen kunde tilintetgjøre Flaadet, endog forend Undsætningen kunde komme. Til disse aabenbare Muligheder kom endnu det høist sandsynlige Tilfælde, at Mandskabet paa Skonnertbriggen havde Grund til antage, at Selskabets Skiebne alt var afgjort.

Dog syntes Lykken at være gunstig, thi Vinden vedblev uden at tage til; Skibets Hensigt var tydelig, at styre et eller andet Sted hen i Nærheden af dem, og Haabet, at det var gaaet ud for at opsoge dem, var saa stærkt og rimeligt, at det oplivede ethvert Bryst.

„De trofaste Gutter søge efter os,” udbød Smugshandleren, og hans Røst vidnede om dyb Sindsbevægelse. „De ere Mænd for at undersøge Kysten paa det Nøieste, førend de opgive at forfølge efter os.”

„De seile os forbi! — sving med Flaget — maa-see faae de Die derpaa!”

Det lille Flag blev ikke bemærket, og efter saa lang og ængstelig Venten havde Selskabet paa Flaadet den Smerte, at see det hurtigtseilende Skib flyve dem forbi, og løbe dem saa langt agterud, at der kun var lidet Haab om, at det atter vilde vende tilbage. Ved disse feilslagne Forventninger syntes selv Søskammerens Mod at dale.

„For min egen Skyld er det mig ligegyldigt;”

sagde sørgmobigen den glæve Sømand. „Hvad Magt ligger der paa i hvilket Hav og paa hvilken Reise en Sømand synker i sin vaade Grav! — men Dig, min skyldfri, min muntre Gudora, havde jeg ønsket en bedre Skiebne — ha! — de slagvende! — den søgrønne Dame kender dog sine Børn!“

Skonnertribriggen var i Begreb med at vende, ti eller femten Minuter efter var Skibet atter tvers ud for Flaadet, og til Luvart.

„Derfor det nu styrer os forbi, ere vi uden Redning forlorne,” sagde Søskummeren, i det han med Haanden paahød Tausshed. Derpaa satte han Hænderne for Munden og raabte, som om Fortvivlelsen havde begavet hans Langer med Ræmpestyrke:

„Hoi! Havfrue! ahoi!“

Det sidste Ord udgik fra hans Læber med den klare og tydelige Skarphed, som denne særegne Lyd er stillet til at frembringe. Det syntes som om det lille Skib kiedte sin Capitains Stemme, thi det afveeg med en let Bevægelse lidt fra sin Cours, som om Bygningen havde været i Besiddelse af Bevidsthed og Liv.

„Hoi! Havfrue! ahoi!“ raabte Søskummeren med en endnu kraftigere Anstrængelse.

„Et Holloi!“ kom tilbage svagt baaret af Vinden, og Skonnertribriggen forandrede atter Cours.

„Havfrue! — Havfrue! — ahoi!“ raabte Sø-

manden med Shavlet med overnaturlig Kraft, og den sidste Deel af Raabet blev udstødt saa vedholdende, at den, fra hvem det kom, sank udmattet tilbage ved denne Anstrængelse.

Ordene klang endnu i Ørene paa det aandeløse Selstaa paa Flaadets, da et lydeligt Jubelraab led til dem over Vandet. I næste Dieblik holdt Skonnertbriggen af, og dens skarpe Bøug saaes styrende lige efter det lille over Søen slagrende Signal. Det varede ifflun et Dieblik, men et Dieblik, der indesluttede en Evighed af Haab og Frygt, førend det skionne Skib gled hen over Vandet i en Afstand af halvtredsindstyve Fod fra Mærset, der var Flaadets Hovedpunkt. Inden fem Minuters Forløb dreve Rundholterne af Coquetten solkeløse og forladte paa den øde Havflade.

Søskammerens første Følelse, da hans Fod berørte hans Skonnertbrigs Dæk, var sikkert dyb og inderlig Taknemmelighed. Han var taus, og hans Bryst syntes betyngnet. Han gik hen ad Dækket, kastede sit Blik i Veiret og slog med Haanden saa kraftigt paa Gangspillet, at det var uvidt, om det skete af Krampe eller af Kiærlighed til Skibet. Med et alvorligt Smil betragtede han sit opmærksomme og glade Mandskab, derpaa befalede han med sin sædvanlige muntre og myndige Røst:

„Fyld Topseilet! — bras af og hal agter — Sæt

alt Kont, som det skulde springe, Gutter; klem Laptasten
flods ind under Kysten."

Fire og tredidte Capitel.

„Eiig, Sir, jeg beder Eder,
Var ved Fortællingen I selv tilstede?"

Winter's Tale.

Den følgende Morgen bemærkedes ved Vinduerne i Lust-
in-Rust deres Giers Nærværelse. De Personers Ansyn,
der saaes i Nærheden af Bygningerne og paa Markerne,
udviste en med Sørgmodighed blandet Fryd, som om der var
indtruffen en særdeles lykkelig, men af alvorlige og sør-
gelige Omstændigheder ledsaget, Begivenhed. Negerens
Miner forraadte denne Kiærlighed til det Vidunderlige, som
er Ubidenhedens Kiendemærke, medens den mere velhavende
Glasse kunde sammenlignes med Menneſker, hvem Erin-
bringen om tunge, men overstaaede, Lidelser forfulgte.

Men i Raadmandens eget Værelse fandt en Sam-
menkomst Sted, hvis Særkiende var dyb Alvorlighed.
Iffun Smughandleren og Raadmanden toge Deel deri,

men Begges Blik tilkiendegav noksomt, at de mødtes liig Mænd, der havde vigtige og alvorlige Gienstande at afhandle med hinanden. Dog kunde den, der var vant til at tolke Udtrykket i det menneskelige Ansyn, have seet, at medens hiin stod i Begreb med at bringe Anliggender paa Bane, der gjorde et dybt Indtryk paa hans Følelser, saae denne ikkun paa lavere Handelsfordele.

„Mine Dieblig ere talte,“ sagde Sømanden, traadte midt hen i Værelset og sættede sit Blik paa Raadmanden, „det som skal siges, maa affattes i Korthed. Giennem Bayen kan jeg kun komme ved høie Bande, og det vilde libet stemme overeens med Deres Forsigtighedsregler, i Fald jeg skulde tøve, indtil Efterretninger om det, der nys håndtes paa den aabne Sø, har vaakt Opmærksomhed her.“

„Talt med en Smughandlers Kløgt! Denne Betænksomhed befæster et Venstab, som ikke er svækket under vor sidste umagelige Reise paa Dronning Annas salige Krigsfærs Ræer og Master. Nu, jeg ønsker ikke Dødt over nogen loyal Herre i Hendes Majestæts Tjeneste, men det er ubodelig Skade, at Du nu, da Kysten er reen, ikke ligger parat med en rigelig og god Ladning, bestemt for det Indre af Landet. Den forrige Fragt bestod ikke af andet end Brocade og pragtfulde Kniplinger af stor Værdi og som afgave en god Fordeel; men

Colonien trænger høiligen til visse Artikler, som ikkun kunne bringes i Land i god Ro og Mag."

"Et andet Anliggende bevirker mit Komme; der har været Forhandlinger imellem os, Raadmand Van Beverout, om hvilke De kun har ringe Kundskab."

"De mener den lille Feiltagelse i den sidste Factura? Det har alt oplyst sig, Herr Søskummer, ved en nøiere Beregning, og din Berømmelse for Nøiagtighed er saa grundfæstet, som den engelske Banks."

"Grundfæstet eller ikke, ligemeget; lad den, som tvivler, ophøre med at handle. Jeg har intet andet Balgsprog end „Tillid," ingen anden Regel end „Retfærdighed."

"Min Ven, De optager mine Ord i en feilagtig Mening; jeg nærer ikke nogen Mistanke; men Nøiagtighed er Siælen i Handelen, ligesom Fordeel er Forsmaalet for samme. Tydeligt Regnskab og fornuftig Balance ere Handelsvenskabets stærkeste Baand. Lidt Oprigtighed bevirker det Samme ved en Smughandel, som Billighed ved Domstolene; den gienopretter den Retfærdighed, som Lovene have tilintetgjort. Hvad vilde Du sige?"

"Det er nu mange Aar siden, Raadmand Van Beverout, at denne Smughandel begyndtes mellem Dem og min Forgjænger; den Samme, som de antog for min Fader, men som blot kunde gjøre Fordring paa dette

Udfrygt bydende Navn, ved at beskytte den fader- og moderløse Søn af en Ven i den hjælpeløse, barnlige Alder."

"Den sidste Omstændighed er mig ubekendt," svarede Raadmanden og høiede langsomt sit Hoved. "Den forklarer visse letfindige Handlinger, der ikke bleve begaaet, uden at føre Forlegenheder med sig. Førstkomende August Maaned er det fem og tyve Aar siden, Herr Gostummer, og tolv af disse Aar henrandt, medens Du selv stod ved Roret. Jeg vil ikke paaftaae, at Speculationerne ei kunde være blevene udsorte paa en fordeelagtigere Maade; men som det nu er, gaaer det taaleligt. Jeg bliver gammel og tænker paa at afslutte mit Livs Farer og Vovespil; to til tre, eller i det højeste fire til fem lykkelige Reiser ville, tænker jeg, føre til, at vi holde en endelig Afregning med hinanden."

"Det vil skee hurtigere. Jeg troede, at min Forgængers Begivenheder ikke vare nogen Hemmelighed for Dem. Den Maade hvorpaa han blev fordreven fra Stuarternes Sotieneste paa Grund af hans Kamp mod Tyraniet, hans Flugt med en eneste Datter til Colonierne og hans endelige Tilflugt til Smughandelen for at ernære sig, have vi ofte berørt i vore Samtaler med hinanden."

"Hm! Min Hukommelse i Forretningsager er god, Herr Gostummer, men jeg er ligesaa glemsom som en nylig udnævnt Adelsmand, naar Taler er om hans Stam-

træ, med Hensyn til Ting, som burde forglemmes. Dog troer jeg, det forholder sig, som De sagde."

"De veed, at da min Beskytter og Forgjænger forlod dette Land, tog han hele sin Eiendom ud med sig paa Søen?"

Han medtog en herlig, hurtigtseilende Skonnert, Herr Søskummer, tilligemed en velsorteret Fragt af udvalgt Tobak og en god Ballast Stene fra Strandbredden. Han var ingen naragtig Beundrer af søgrønne Qvinder og pratende Skonnertbrigger. Ofte forvekslede de kongelige Krybsere den værdige Kiøbmand med en flittig Fisker."

"Han havde sine Luner, og jeg har mine. Men De forglemmer en Deel af den Fragt, han førte; og denne Deel var ikke den mindst kostbare?"

"Muligen kan der have været nogle Baller Maarskind; thi Handelen med denne Artikel begyndte netop at florere."

"Han tog en ung, uskyldig og kiærlighedsfuld Pige med sig."

Raadsherren gjorde en uvilkaarlig Bevægelse, der næsten ganske skjulte hans Ansyn for hans Giæst.

"Der var i Sandhed en skion og, som De siger, en omtfølsende Pige, som tog bort tilligemed ham," svarede han med en qvalt og hæs Stemme. "Hun døde, efter dit eget Sigende, Herr Søskummer, i Nærheden

af Italien. Jeg saae aldrig Faderen, efterat hans Barn for sidste Gang havde besøgt disse Kyster.”

„Hun fuldbendte mellem Derne i det midbellandske Hav. Men den Tomhed hun efterlod i alle deres Hjerter, som kjendte hende, blev i Tide udfyldt af hendes Barn.”

Raadsherren sprang op fra Stolen, kastede et skarpt og ængsteligt Blik paa Smugleren og gientog langsomt Ordet

„Barn!”

Saaledes sagde jeg. Gudora er denne uværbigt behandlede Qvindes Datter — behøver jeg at nævne Faderen?”

Borgeren udstødte et dybt Suk, bedækkede sit Ansyn med sine Hænder og sank tilbage paa Stolen med en krampagtig Gysen.

„Hvilket Beviis har jeg for din Paastand?” yttrede han omsider med sagte Stemme. „Er Gudora din Søster?”

Smughandlerens Svar ledsagedes af et sørgmodigt Smil.

„De er bleven ført bag Lyset. Med Undtagelse af Skonnerbriggen er min Tilværelse ikke knyttet til Roget. Da min egen fortræffelige Fader saldt ved hans Side, som beskyttede min Barndom, døde den Sidste af min Slægt. Jeg elskede min Beskytter som min Fader, og han kaldte mig sin Søn; medens Gudora for Dem blev

udgivet som et Barn af et tidligere Ægteskab. Men her ere tilstrækkelige Beviser for hendes Herkomst."

Raadmanden modtog det Skrift, som hans Giest overrakte ham med dyb Alvor, og begiærligen giennemløb hans Blik dets Indhold. Det var et Brev til ham selv fra Eudoras Moder, skrevet efter dennes Fødsel med al en Qvindes vedholdende Omhed. Kiærligheden imellem den unge Kiøbmand og hans hemmelige Handelsvens skionne Datter havde været mindre brødesfuld fra hans Side, end de fleste lignende Forbindelser. Ikkun det Særegne ved deres Stilling og det Banskkelige i at indføre en Pige i Samsundet, hvis Tilværelse var hans Venner ubekendt, tilligemed deres gjensidige Frygt for den ulykkelige, men dog stolte, Fader havde forhindret et lovligt Ægteskab. Coloniens simple Former, der bestode med Hensyn til Ægteskab, vare let at iagttage, ja, der var endog nogen Grund til at opkaste det Spørgsmaal, om Forbindelsen ikke var bleven suldbyrret saa overeensstemmende med disse, at Afkommet kunde betragtes som ægtefødt. Da Myndert Van Beverout derfor giennemlæste Brevet fra hende, som han eengang elskede saa inderligt, og hvis Tab i mere end een Henseende havde været en uoprettelig Ulykke for ham, eftersom hendes blide og gavnlige Indflydelse vistnok havde virket heldbringende paa hans Charakter, skielvede hans Lemmer, og hans hele Legeme forraadte en heftig Sindsbevægelse.

Den døende Qvindes Sprog var ømt og frit for Breidelser, men det var høitideligt og formanende. Hun berettede ham om deres Barns Fødsel; men hun overlod dets Fremtid til sin egen Fader, medens hun underrettede den, der havde skænket det Livet, om dets Tilværelse; i det Tilfælde at Barnet nogensinde skulde overdrages til hans Omhu, anbefalede hun det paa en høitidelig Maade til hans Kiærlighed. Slutningen af Brevet indeholdt hendes Afskedsord, i hvilke dette Livs svage Hengivenhed stilledes i en sorgelig Modsætning til Haabet om det Tilkommende.

„Hvorfor har man forbulgt dette saalænge for mig?“ spurgte den dybttrykte Kiøbmand. „Hvorfor, Du ubetænksomme og usorfærdede Menneſte! tillodes det mig, at affløre den menneſkelige Naturs Svagheder for mit eget Barn?“

Smughandlerens Smil var bittert, men stolt.

„Herr Van Beverout, vi ere ingen Kynſtarere; Vets Formaal er vor Handel, Hustru er vor Verden. Eftersom vi have ſaa lidet Samqvem med Faſtlandet, er vor Philoſophie ogſaa ophøiet over dets Svagheder. Gudoras Fødsel blev forbulgt for Dem, overeensſtemmende med hendes Bedſtes faders Onſke. Om Havn eller Stoltſhed har været hans Grund, er uviſt. Var det af Kiærlighed, da kan Pigen dermed retfærdiggjøre Bedrageriet.“

„Og Gudora ſelv! — Kiender hun eller har hun længe kiendt Sandheden?“

„Hun erfarede den først nylig. Efter vor fælleds Vens Død, har jeg været Pigens eneste Raadgiver og Beskytter. Det er nu et Aar siden, hun underrettedes om, at hun ikke var min Søster. Førend den Tid troede hun, ligesom De, at vi nedstammede fra En, der hverken var hendes eller min Fader. Nødvendigheden tvang mig i den senere Tid til sielbent at lade hende forlade Skonnertribriggen.”

„Siengieldelsen er retfærdig!” stønnede Raadmanden.
„Mit eget Barns Fornedrelse straffer min Modløshed!”

Med høi Værdighed traadte Smughandleren hen for den Gamle, og hans usofsærbede Blik udtrykte den Fornærmedes Harne.

„Raadmand Van Beverout,” sagde han, og hans Stemme var streng og dablende, „ubeplettet, som hendes ulykkelige Moder, førend Nødvendigheden tvang ham, hvis Tilværelse fast og inderligt var knyttet til hendes, at betro hende til din Giestrihed, erholder Du din Datter tilbage. Vi Smughandlere have vore egne Begreber om Ret og Uret, og min Taknemmelighed lærer mig ikke mindre end mine Grundsætninger, at min Beskytters Sløgtning har Ret til at fordrø Beskyttelse og ikke Krænkelser af mig. Om jeg end havde været Eudoras Broder, kunde hun ikke have hørt noget renere Sprog, ikke erfaret nogen uskyldigere Opførsel, end medens hun bevogtedes af min Omhu.”

„Jeg takker Dig af mit ganske Hjerte!” udbrød

Raadmanden rørt. „Pigen skal blive anerkendt som min Datter, og med en saadan Medgift, jeg er istand til at give hende, kan hun endnu haabe at indtræde i et passende og hæderligt Ægteskab.”

„Du kan bortgive hende til din Yndling Patronen,” svarede Søskummeren med et roligt, men tungsindigt Blik. „Hendes Værd overgaaer langt Alt, hvad han kan byde hende. Denne Mand er villig til at tage hende, thi han er ikke uvidende om hendes Rion og hendes Hændelser. Saameget troede jeg at være Eudora skyldig, da Lykken bragte denne unge Mand i min Magt.”

„Du er kun altfor ærlig for denne syndefulde Verden, Herr Søskummer. Lad mig see det elskende Par og øieblikkeligen give det min Velsignelse!”

Smughandleren vendte sig langsomt bort, aabnede en Dør, og vinkede ad dem i det andet Værelse, at de skulde træde ind. Alida kom øieblikkeligen tilsynne med den formeentlige Seadrist ved Haanden, som nu var iført sit eget Rions Dragt. Nattet Raadmanden ofte havde seet hende, som han formodede at være Søskummerens Søster, i Truentimmerklæder, var hendes Skønhed dog aldrig forekommet ham saa overordentlig som i nærværende Dieblis. Bakkensbarterne af Silke vare borttagne, og hvor de tilforn sadde, saa man nu glødende Kinder, hvis Farve Solens brændende Straaler ikke havde salmet, men meddeelt et rigere Skær. De dunkle, glindsende Lokker, der ikke længere vare anbragte paa en Maade, der be-

gunstigebe Forklædningen, ombølgede nu Tinding og Pande og beskyggede et Afsyn, der, skiondt det i Almindelighed var skielmsk og muntert, dog i dette Dieblisk var forsmørket af dyb Eftertanke og Følelse. Kun sielbent seer man to slige Væsner ved hinandens Side, som de, der nu knælede ved Riobmandens Fødder. I hans Bryst syntes at foregaae en Kamp imellem hans gamle og ved Banen befæstede Kiærlighed som Onkel og Beskytter og den nys vækkede Omhed som Fader. Men endog hans fløve og forvendte Følelser kunde ikke modstaae Naturens Røst; lydeligt kaldte han paa sit Barn ved Ravn, og den egennyttige og beregnende Raadmand sank til Eudoras Bryst og græd. Det vilde have været vanskeligt at skildre, hvad der foregik i den alvorlige, men opmærksomme, Smughandlers Indre, medens han var Vidne til dette Optrin. Mistillid, Uro og Sorg stode afveklende malet i hans Dyes Udtryk; den sidste Følelse fik Dverhaand, og han forlod Bærelset, som En der sølte, at en Fremmed ikke havde Ret til at være Vidne ved saa hellige Sindsbevægelser.

To Timer silbigere vare Hovedpersonerne i denne vor Fortælling forsamlede ved Bredden af Bugten under et Egetræes Skygger, der syntes at være i samme Alder som det Land, i hvilket det havde sæstet sine Rødder. Skonnertbriggen havde lettet Anker, og under smaae Seil stod den i eens Afstand frem og tilbage i det lille Basin, saa let og yndig i sine Bevægelser, som den skønne Svane,

der vugger sig paa Boverne i velbehagelig Rydelse af dens medfødt Drift. En Baad havde netop lagt an ved Strandbredden; Søstummeren stod i Nærheden deraf og rakte Drengen Zephyr sin Haand, for at hjælpe ham at stige i Land.

„Vi Havets Undersaatter ere Slaver af Overtroen,” sagde han, da Barnets lette Fod berørte Jorden. „Det er Følgerne af vor Færd, som uophørligen stiller os Farer i Møde, der ere vore Kræfter overlegne. I mange Aar har jeg troet, at et eller andet stort Gode eller endnu større Onde vilde ledsage Drengens første Besøg paa Landet. Hans Fod staaer nu for første Gang paa den faste Jord. Jeg venter min Aelses Fuldbyrkelse!”

„Den vil være heldbringende,” svarede Ludlow. „Alida og Eudora ville oplære ham i dette lykkelige Lands simple Sæder, og han seer ud til at ville gjøre sine Lærereinder Vre.”

„Jeg frygter, at Drengen vil savne den søgrønne Dames Lærdomme! Capitain Ludlow, der er endnu en Pligt tilbage for mig at opfylde, og som en Mand begavet med mere Følelse, end De maaskee tiltroer mig, kan jeg ikke tilside sætte den. Jeg har erfaret, at la belle Barbérie har bønhoert Dem?”

„Jeg er saa lykkelig.”

„Min Herre, ved ikke at forlange nogen Forflaring over det Foregaaende, har De lagt en ædel Tillid for Dagen, som fortjener at giengieldes. Da jeg ankom

til denne Kyst, havde jeg fattet den Beslutning, at gjøre Eudora's Fordringer paa hendes Faders Beskyttelse og Formue giældende. Om jeg end havde fattet Mistillid til en med saamange Overtalelsesmidler begavet Dames Indflydelse og fiendtlige Sindelag, vil De erindre, at det var, førend et nærmere Bekiendtskab havde sat mig istand til at vurdere andet end hendes Skønhed. Hun blev greben i sin Pavillon paa min Foranstaltning og ført som Fange ombord paa Skonnertbriggen."

"Jeg formodede, hun kiendte sin Cousines Historie og havde indvilliget i at yde sin Bistand ved en phantastisk Plan, som skulde sigte til at hidføre Eudoras nærværende lykkelige Optagelse blandt sine naturlige Venner."

"De lod ikkun hendes Uegennyttighed vederfares Ret. Deels for at gjøre den mod hende udøvede personlige Uret god igjen, deels for paa den hurtigste og sikreste Maade at berolige hendes Frygt, gjorde jeg min Fange bekiendt med Sagen; paa samme Tid hørte Eudora ogsaa for første Gang Beretningen om hendes Herkomst. Beviserne vare ugiendrivelige, og vi fandt en ædelmodig og hengiven Veninde der, hvor vi havde ventet at træffe en Medbeilerinde."

"Jeg vidste, at Alida ikke kunde vise sig mindre ædelmodig!" udbrød den af Beundring opsyldte Ludlow, og løftede den rødmenende Piges Haand op til sine Læber; "Tabet af hendes Formue er Gevinst, da det bidrager til at lægge hendes sande Charakter for Dagen."

„Tys! Tys!“ afbrød Raadmanden ham; „der er kun ringe Grund til at omtale et Tab af hvilket som helst Slags. Hvad den naturlige Retfærdighed fordrer, skal vistnok ske; men hvorfor skal hele Colonien erfare, hvor meget eller hvorlidet en Brud erholder i Medgift?“

„Tabet af Formue skal rigeligen blive erstattet,“ sagde Smughandleren. „Disse Punge indeholde Guld. Min Myndlings Medgift ligger særdig i samme Dieblis, hun har erklæret sit Valg.“

„Lykke og Klogskab!“ udraabte Kiøbmanden. „Dit Forraad vidner om en høist prisværdig Forsigtighed, Herr Sofkummer, og hvad end Skatkammer-Dommernes Mening kunde være med Hensyn til din Nøiagtighed og Soliditet, er jeg overbevist om, at der ere mindre paalidelige Mænd ansatte ved selve Englands Bank! Disse Penge kan Pigen sikkert gjøre Forbring paa som Arv efter sin Bedstefader?“

„Saaledes forholder det sig.“

„Jeg antager at dette er et gunstigt Dieblis til at tale paa en ligefrem Maade om en Gienstand, der ligger mig meget paa Hjertet, og som ligesaa gjerne kan afhandles under det nærværende Dieblis gunstige Indflydelse, som til nogen anden Tid. Jeg troer, Herr Van Staats, at dersom De undersøger deres Følelser for en gammel Ven noget nøie, vil De komme til den Overbeviisning, at en nøiere Forbindelse, end den vi tilsigtede, vil høiligen bidrage til deres Lykke?“

„Jeg vil indrømme, at Kulden hos la belle Barbérie har formindsket min Varme,” svarede Patronen af Kinderhook, som sielvent gik videre i sine Svar, end det ham forelagde Spørgsmaal forbrede.

„Og end videre har man sagt mig, min Herre, at De, efter et fiorten Dages Bekjendtskab med min Datter, har havt Grund til at sætte deres Kiærlighed paa hende, hvis Elionhed er nedarvet, og hvis Formue vistnok ikke er bleven formindsket ved denne redelige og usofærdede Somands retfærdige Opførsel.”

„At optages i Deres Familie, Herr Van Beverout, vilde lade lidet blive tilbage for mig at ønske i dette Liv.”

„Og hvad den anden Verden angaaer, da hørte jeg aldrig, at nogen Patron af Kinderhook forlod os, uden at have sikket sig de mest grundede Fordringer i denne Henseende; thi saa Familier i Colonien have gjort mere for at opretholde Religionen, end de. De bidroge rigeligt til de to hollandske Kirker i Manhattan; de have ogsaa med egne Midler opført tre meget zirlige grundmurede Bygninger paa Godset, hvoraaf hver er forsynet med et flamsk Taarn og brugbare Veirhaner; desuden have de ogsaa gjort den ærværdige Bygning i Albany meget godt. Gudora, mit Barn, denne Herre er min fortrolige Ven, og som saadan troer jeg at kunne anbefale ham til din Gunst. I ere ikke aldeles fremmede for hinanden, men for at I kunne have Velighed til at tage en overlagt Beslutning, kunne I forblive her endnu

en Maaned, hvilken Tid vil sætte Eder istand til at vælge uden Overtelse eller Ubetænksomhed. Det er unød- vendigt at sige mere for Diebtikket, thi det er min Ede- vane at overlade alle Anliggender af denne Vigtighed fuldkommen til Forsynet."

Datteren, hvis talende Udsyn skiftede Farve, lig den afvexlende Glæde paa den italienske Himmel, for- blev taus.

"De har paa en tilfredsstillende Maade borttruffet det Forhæng, som skjulte en Hemmelighed, der ikke læn- gere forvoldte mig Bekymring," sagde Ludlow i det han til- talede Smughandleren; "kan De gjøre endnu mere og sige mig, fra hvem dette Brev kom?"

Eudora's mørke Øie oplivedes atter. Hun betrag- tede Søstummeren og lo.

"Det var ligeledes et af de qvindelige Konstgreb, som udøvedes i min Skonnertbrig. Det blev formodet, at den kongelige Krydsers unge Befalingsmand vilde være mindre tilbøjelig til at bevogte vore Bevægelser, naar hans Sind var beskæftiget med at opdage Forsatterin- den til et saadant Brev."

"Og er denne List tilforn bleven udøvet?"

"Jeg maa tilstaae det. Men jeg kan ikke brøle længere. Om saa Minuter indtræder Ebber, og Hav- bugten kan da ikke længere besees. Eudora, vi maae afgjøre dette Børns Skiebne. Skal han atter færdes

paa Havet? — eller skal han blive, og som Landmand føre et paa Afverlinger rigere Liv?"

"Hvis, og hvad er denne Dreng?" spurgte Raadsmanden gravitetist.

"Han er os Begge dyrebare. Hans Fader var min bedste Ven, og hans Moder vaagede over Eudora i hendes Barndom. Indtil dette Dieblif have vi i Forening havt Omjorg for ham; — nu maa han vælge imellem os."

"Han vil ikke forlade mig," faldt den foruroligede Eudora ham hurtigt i Taler. "Du er min Pleiesøn, og Ingen kan lede dit unge Sind, som jeg. Du behøver en quindelig Haands sømme Pleie, Zephyr; vil Du forlade mig?"

"Lad Barnet selv bestemme sin Skiebne. Overalt, hvor Enkelen raader, er jeg overtroist, hvilket er en meget heldig Omstændighed for en Smughandler."

"Saa lad ham tale. Vil Du blive her, omgivet af disse smilende Marker, og vandre om blandt de brogede, vellugtende Blomster, eller vil Du atter ud paa Havet, hvor Alt er tomt og eensformigt?"

Tankefuld skuede Drengen ind i hendes angestfulde Øie og derpaa fæstede han sit eget tvivlraadige Blik paa Smughandlerens rolige Ansigtstræk.

"Vi kunne gaae til Soes," sagde han, "og naar vi atter vende tilbage, bringe vi mange smukke Sager hjem til Dig, Eudora!"

„Men dette er maaskee den sidste Gang, det er Dig forundt, at see dine Forsædres Land. Høst hvor frygteligt Havet er i dets Brede, og hvor ofte Skonnertbriggen har været i Fare for at lide Skibbrud!”

„Na, det er talt som en Kvinde! Jeg har været paa Bovenbramraaen i en Byge, og det forekom mig aldrig, at det var farligt.”

„Du besidder al en Skibsdrengs Letsindehed og Tillidsfuldhed! Men de, som ere ældre, vide, at en Sømands Liv er udsat for bestandige og truende Farer. Du har været imellem Nerne i Orkaner og har seet Elementernes Magt!”

„Jeg var i Orkanen, og Skonnertbriggen var ogsaa deri; og derhenne seer Du, hvor stolt og net den ligger paa Søen, som om Intet var vedersfaret den!”

„Og i Gaar saae Du os flyde paa det vilde Hav, medens kun nogle faa, slet surrede Spiir forhindrede os fra at synke ned i Dybet!”

„Spirene holdt sig flot, og I druknede ikke, ellers havde jeg sældet bittre Taarer, Eudora!”

„Men Du vil komme dybere ind i Landet og see flere af dets Skønheder, dets Bierge og dets Floder, dets Huler og dets Skove. Her er Alt Forandring, medens Tønsformighed hersker paa Havet.

„Visselig, Eudora, Du er besynderlig glemsom. Her er Alt Amerika. Dette Bierg er Amerika; Landet hinsides Bugten er Amerika, og Ankerpladsen i Gaar var

Amerika. Naar vi løbe ud fra Kysten, er det første Land vi faae Die paa England, eller Holland, eller Africa; og naar vi have gunstig Vind, kunne vi paa een Dag seile forbi Kysterne af to eller tre Lande."

"Men ogsaa strande paa dem, tankeløse Dreng! For-
kaster Du denne Leilighed, vil dit Liv være viet til Farer."

"Farvel, Eudora," sagde den stivsindede Dreng og opløstede sin Mund, for at give og modtage Afskedskysset.

"Eudora, Lev vel," gientog en dyb og sørgmodig Stemme ved hendes Side. "Jeg kan ikke tåle længere, thi mine Folk give ved Tegn deres Utaalmødighed til-
kiende. Om jeg end aldrig tiere skulde komme til denne Kyst, haaber jeg, Du ikke vil forglemme dem, med hvem Du saalænge har deelt Glæde og Sorg."

"Endnu ikke — endnu ikke — Du vil ikke forlade os saasnart! Overlad Drengen til mig — efterlad mig en anden Grindring om det Forbigangne end Smerten."

"Min Time er flaaet. Rulingen frister op, og jeg benytter ikke dens Gunst. Din Lyfsalighed tjener det bedre, at Ingen kiender Skønnertbriggens Historie, og om faa Timer see hundrede nysgierrige Dine fra Byen paa os."

"Hvad Magt ligger der paa deres Mening! — Du vil ikke, kan ikke forlade mig endnu!"

"Gierne vilde jeg tåle, Eudora, men en Sømands Hiem er hans Skib. Altfor meget af den kostbare Tid er allerede spildt. Endnu engang, Lev vel!"

Pigens mørke Die skuede vildt omkring sig. Det syntes, som om det i dette eneste hurtige og forstyrrede Blik omfattede Alt, hvad der hørte til Landet og dets Rydelsjer.

„Hvorhen begiver Du Dig?“ spurgte hun og tillod neppe sin Stemme at hæve sig over en hviskende Tone. „Hvorhen seiler Du, og naar vender Du tilbage?“

„Jeg følger Stiebne. Min Tilbagekomst er maaſtee fiern — aldrig! Farvel da, Gudora — vær lykkelig med de Venner, som Forsynet har skænket Dig!“ Pigen fra Havets ustadige Blik blev endnu mere uroligt. Hun greb den Haand, som Smughandleren rakte hende, i begge sine og trykkede den paa en lidenskabelig og bevidstløs Maade. Derpaa lod hun den fare, udstrakte sine Arme og slynge dem frampagtigt omkring hans faste og ubevægelige Skikkelse.

„Vi ville følges ad! — Din er jeg, og Din alene!“

„Du veed ikke, hvad Du siger, Gudora!“ udbrod Gøstummeren med qvalt Stemme — „Du besidder en Fader — en Veninde — en Mand.“

„Bort! bort!“ freg den lidenskabelige Pige og udstrakte med vild Heflighed sin Haand mod Alida og Patronen, da de nærmede sig, som om de vilde rive hende tilbage fra Randen af en Afgrund — „Din og Din alene!“

Smughandleren befriede sig fra hendes vilde Favntag og holdt med Ræmpestyrke den modstræbende Pige fra sig, medens han bestræbte sig for at tæmme Lidenskabernes Storm, der rasede i hans Indre.

„Tænk! tænk blot et Dieblik,“ sagde han. „Du vilde følge en Forskudt — en Fredløs — En, som Menneſkene forfølge og fordømme!“

„Din og Din allene!“

„Med et Skib til Bolig, — det stormende vilde Hav til Verden!“

„Din Verden er min — Dit Hiem er mit — Din Fare min!“

Det Jubelraab, som nu lød fra Søskammerens Bryst, vidnede om, at Bevidstheden om hans Lykke giennembrød alle Stranker.

„Du er min!“ raabte han. „For et Baand som dette, maae en saadan Faders Fordringer vige. Ridsmand, farvel — jeg skal behandle din Datter bedre, end Du behandlede min Belgjörers Barn!“

Eudora blev løftet fra Jorden, som om hun ikke havde været tungere end en Fieder, og trods en pludselig og heftig Bevægelse af Ludlow og Patronen, blev hun baaren ned i Baaden. Inden et Dieblis var Fartøiet i Bevægelse, medens den modige Dreng svingede sin Matroshue i Triumph over sit Hoved. Skonnertbriggen, som om den vidste, hvad der gik for sig, dreiede rundt, liig en hurtigt rullende Vogn, og førend Tilskuerne kom sig af deres Forvirring og Forundring, hang Baaden allerede i Tallierne. Smugleren stod paa Hytten, med den ene Arm slynger om Eudora, og med Haanden tilvinkede han den ubevægelige Gruppe paa Strandbredden, medens Havets endnu lavt bevidstløse Vige med Tegn tilviste Alida og sin Fader et svagt Farvel. Skibet gled gennem Bugten og vuggedes snart paa den høiere Sø. Nu følte det den sydlige Kulings hele Vægt, dets skionne, smækre Master bøiede sig under dens Magt, og det hurtigseilende Skibs Fart bemærkedes ved Synet af den hvidstummende Stribe, som dens Kioldvand efterlod sig.

Solen begyndte alt at dale, førend Alida og Ludlow forlode Engen foran Lust-in-Rust. I den første Time saaes endnu Skonnertbriggens mørke Skrog at bære den bevægelige Seilsky. Derpaa forsvandt det lave Skrog aldeles for

Diet, og Seil paa Seil sank ned i Havet, indtil ikkun et hvidt glindsende Punkt var synligt. Det bvaalede et Dieblif og tabte sig derpaa i det uendelige Rum.

En Skygge af Sorg omslørede Ludlow og Alidas For-
mæling. Naturligt Vensteb fra hendes og Semand's Deel-
tagelse fra hans Side bevirkede hos Begge en dyb og ved-
varende Interesse for vore Eventyreres Skiebne.

Nar forløb, og Maaneder bleve tilbragte paa Lyststedet,
i hvilke tusinde forventningsfulde Blik fastedes ud over Ocea-
net. Ved Foraarets Komme ilede Alida hver Morgen til
Vinduerne i sin Pavillon, i det Haab at see Smughandle-
rens Skib ligge for Anker i Bugten. Men altid uden Held.
Det vendte aldrig tilbage, og skiondt den ydmygede og i
sine Forventninger skuffede Raadmand lod mange hemmelige
Undersøgelser anstille saavidt Amerika's Kyst strakte sig,
hørte han ingensinde noget om den berømte Søskummer
eller om hans uforlignelige Havfrue.

E n d e.

